EDITURA
MIRON

Julie Garwood

SOȚIE PENTRU AȚUL

„Un roman încîntător, plin de magia iubirii, de aventură, de pasiune, de intrigă... Senzațional!"

Prolog

HIGHLANDS, SCOȚIA, 1103

Donald MacAlister n-a murit uşor. Bătrînul s-a luptat să rămînă în viață cu toată forța şi întreaga încăpățînare care-i erau caracteristice.

Deşi ar fi trebuit să binecuvînteze moartea, care să pună capăt durerii şi chinurilor teribile prin care trecea, nu voia să cedeze încă, pentru că, înainte de a închide ochii şi să trece pe lumea cealaltă să se odihnească în pace, mai avea de transmis cea mai importantă moştenire pe care o lăsa.

Moştenirea sa era ura. Seniorul era mistuit de ură față de duşmanii săi. Simțea nevoia să-l vadă pe fiul său arzînd de dorința răzbunării şi, pînă cînd nu va fi sigur că băiatul a înțeles importanța de a îndrepta răul îngrozitor făcut în această zi întunecată, va continua să lupte împotriva morții cu toate puterile care-i mai rămăseseră.

Şi astfel bătrînul se cramponă de viață şi de mîna fiului său, atît de micuță şi de fragilă în mîna lui mare şi bătătorită, cu ochii negri ațintiți în cei ai singurului său moştenitor

în viață, inițiindu-l în datoria sacră ce-i revenea.

– Răzbună-mă, Connor MacAlister. Umple-ți sufletul cu ura preluată de la mine, protejeaz-o, hrăneşte-o şi, cînd ai să fii mai mare şi mai puternic, pune mîna pe sabia mea şi măcelăreşte-i pe toți dușmanii mei. Nu pot să mor împăcat pînă cînd nu-mi dai cuvîntul tău de onoare că vei răzbuna această faptă nelegiuită făcută mie şi alor mei. Promite-mi, băiete.

– Da, tată, jură cu înflăcărare Connor. Te voi răzbuna.

– Arzi de dorința răzbunării?

– Da.

Donald dădu cu satisfacție din cap. Era, în sfîrşit, împăcat şi, dacă apuca să-i dea fiului său şi toate îndrumările pentru viitorul lui, atunci totul era în ordine: dar chiar dacă următoarea lui răsuflare va fi ultima, se va împăca şi cu lucrul ăsta pentru că ştia că fiul său va găsi o cale să facă tot ce trebuia să facă. Connor dovedise deja că este deosebit de inteligent, iar tatăl său avea încredere deplină în el.

Era păcat că Donald MacAleister n-o să ajungă să-şi vadă fiul devenind bărbat, dar cu un picior rupt şi cu o gaură cît toate zilele în burtă ştia că ar fi fost o prostie să dorească lucruri imposibile. Domnul se dovedea totuşi îndurător. În ultimele cîteva minute durerea îi scăzuse considerabil şi o amorțeală binecuvîntată începuse să i se urce dinspre labele picioarelor spre genunchi.

– Tată, spune-mi numele celor care ți-au făcut asta.

– Cei din clanul Kaern au atacat. Au coborît dinspre nord, venind de departe, ca să rîvnească la pămînturile noastre. Totuşi, sînt rubedenii de sînge cu cei din clanul MacNare şi am bănuiala că seniorul lor este amestecat în nelegiuirea asta. MacNare a fost întotdeauna lacom. Niciodată n-o să fie mulțumit cu ce are. Cel mai bine ar fi să-l ucizi înainte să-ți creeze necazuri, altminteri setea lui de

pămînt o să-l aducă pînă-n pragul tău. Nu acționa în pripă, îl avertiză el. Nici cei din clanul Kaern, nici cei din clanul MacNare nu sînt atît de isteți, încît să fi pus ei la cale această lovitură îndrăzneață. Au acționat probabil îndrumați de cineva. Nu știu cine este trădătorul, dar ai să-l descoperi tu. Credința mea este că dușmanul vine din interior.

– Să te fi trădat unul din oamenii noștri? Connor era uluit de această posibilitate.

– De ieri, de cînd au atacat, mă tot gîndesc la posibilitatea asta. Cei din clanul Kaern au pătruns prin trecători numai de oamenii mei știute. N-ar fi găsit niciodată intrările fără să fie îndrumați de cineva. Categoric există un trădător și va fi datoria ta să-l descoperi. Este unul dintre ai noștri, Connor, sînt sigur de asta. Cu voia Domnului poate că acum horcăie de moarte pe cîmpul de luptă. Tu să aștepți pînă cînd ai să ai toate numele. Apoi să-i pedepsești pe toți cei care mai sînt în viață. Să-i ucizi și pe fiii lor, băiete.

– Așa am să fac, tată. Am să-i distrug pe toți.

Donald strînse mai tare mîna fiului său.

– Aceasta va fi ultima învățătură pe care ți-o dau. Uită-te la mine cum mor și învață cum să trăiești ca războinic. Cînd ai să mă părăsești, du-te pe potecă în pădure. Angus te așteaptă acolo să-ți dea instrucțiuni pentru viitorul tău imediat.

Seniorul așteptă pînă cînd văzu că fiul său dă din cap în semn că așa va face, după care vorbi din nou.

– Uită-te în jur și spune-mi ce vezi. A fost distrus totul?

Connor privi dezastrul din jurul lui, plîngînd tăcut de durere. Mirosul greu de lemn ars și de sînge proaspăt făcea să i se întoarcă stomacul pe dos.

– Fortul este în ruine, dar am să-l refac.

– Așa să faci. Dar fortăreața ta trebuie să fie invincibilă. Învață din greșelile mele, Connor.

– O s-o fac mai puternică.

– Iar oamenii loiali mie?

– Majoritatea sînt morți.

Seniorul fu impresionat de disperarea din vocea băiatului şi încercă imediat să-l liniştească.

– Se vor întoarce fiii lor. Îți vor purta culorile şi-ți vor aclama numele. Te vor urma, aşa cum m-au urmat tații lor pe mine. Se apropie vremea să pleci. Înfăşoară strîns o cîrpă în jurul rănii ca să se oprească sîngele înainte să te ridici, altminteri ai să pierzi tot mai mult cu fiecare pas pe care ai să-l faci. Fă lucrul ăsta acum, cît sînt lîngă tine.

Connor se grăbi să se supună poruncii tatălui său, deşi nu credea că rana lui este destul de importantă ca să merite atenție. Sîngele de care era plin provenea în cea mai mare parte de la rănile tatălui său, nu de la ale lui.

– O să ai o cicatrice care-ți va aminti de această zi neagră, îi prezise Donald.

– Nu este nevoie să-mi amintească. N-am să uit.

– Nu, n-ai să uiți. Te doare?

– Nu.

Donald gemu aprobator.

Băiatul nu fusese niciodată unul care să se văicărească, fapt care-i plăcuse foarte mult tatălui său. Copilul avea toate datele unui războinic puternic.

– Cîți ani ai, băiete?

– Nouă sau zece, răspunse copilul.

– Mă gîndeam că ai putea fi mai mare sau mai mic. Înfățişarea ta îmi spune că eşti încă un copil, dar ochii sînt ai unui bărbat. Văd în ei focul scînteietor al mîniei şi sînt mîndru de tine.

– Te-aş putea lua cu mine.

– N-o să tîrăşti un mort după tine.

– Te dor rău rănile, tată?

– Adevărul este că acum nu mai simt nimic. Se pare că

am înțepenit. Un fel binecuvîntat de a muri, cred. Nu mulți au norocul ăsta.

– Rămîn cu tine, dacă tu...

– Ai să pleci cînd am să-ți poruncesc să o faci, îi ordonă tatăl său. Trebuie să te salvezi ca să-ți poți ține promisiunea pe care mi-ai făcut-o. Duşmanii au plecat, dar să fii sigur că se vor întoarce ca să termine ce au început.

– Avem timp, tată. Soarele este încă sus şi duşmanii au luat cu ei butoaiele tale cu vin. Vor fi prea beți ca să se întoarcă pînă mîine dimineață.

– Atunci poate că ar fi bine să mai rămîi puțin, acceptă tatăl său.

– Angus o să mă trimită la Euphemia ca să-i spun ce s-a întîmplat?

– Nu. N-o să-i spui nimic femeii ăleia.

– Dar este soția ta.

– Cea de-a două mea soție, îl corectă el. Să nu ai niciodată încredere într-o femeie, Connor. Este o nesăbuință să faci asta. Euphemia va descoperi ce s-a întîmplat cînd se va întoarce cu fiul ei, Raen. Vreau ca pînă atunci tu să fii departe. N-o să las să te crească rudele ei. Toți sînt niște lipitori.

Connor dădu din cap astfel încît tatăl său să ştie că a înțeles, apoi întrebă:

– Ai avut încredere în mama mea?

Donald simți îngrijorarea din vocea fiului său şi crezu de cuviință că este de datoria sa să-i aducă un elogiu mamei copilului.

Totuşi, băiatul trebuia să audă adevărul şi, din acest motiv, nu-şi îmblînzi răspunsul, dar vorbi din suflet.

– Am avut încredere în ea şi cu ce m-am ales? Numai cu durere. Am iubit-o pe mama ta. A fost scumpa şi buna mea Isabelle şi cum am fost răsplătit pentru generozitatea mea? A murit şi m-a lăsat, iată cum, sfîşiindu-mi sufletul şi

lăsîndu-mă neconsolat. Învață din nesăbuința mea şi cruță-ți chinul sufletului. N-ar fi trebuit să mă mai căsătoresc niciodată din nou – îmi dau seama de asta acum –, dar, mai presus de orice, sînt un om practic şi ştiam că am nevoie de moştenitori care să rămînă după mine în cazul în care ți s-ar fi întîmplat ție ceva. Totuşi, a fost o greşeală. Euphemia avea deja un fiu din căsătoria ei anterioară şi atît a putut să facă, un copil. S-a străduit, totuşi.

Donald făcu o pauză ca să-şi adune gîndurile înainte să continue:

– N-am putut să o iubesc pe Euphemia şi pe nici o altă femeie. Cum aş fi putut după ceea ce mi-a făcut scumpa mea Isabelle? Totuşi, n-ar fi trebuit să o ignor pe mama ta vitregă. Nu era vina ei că nu puteam să țin la ea. Tu trebuie să încerci să repari greşelile pe care le-am făcut. Străduieşte-te să o cinsteşti şi să te împaci cu răsfățatul ei fiu. Însă ține minte, trebuie să-ți fii loial în primul rînd ție însuți.

– Am să țin minte. Unde o să mă trimită Angus? Este timpul să-mi spui, insistă băiatul. Trăgea în mod deliberat de timp, ca să mai poată sta cîteva minute cu tatăl său. S-ar putea ca Angus să fi fost ucis înainte să fi ajuns în pădure.

– Asta n-are importanță. Crezi că aş fi încredințat asemenea porunci importante unui singur om? Nu sînt prost. Am spus şi altora ce trebuie făcut.

– Lasă-mă să aud porunca din gura stăpînului meu.

– Există un singur om în care am încredere şi trebuie să te duci la el. Să-i spui ce s-a întîmplat aici, astăzi.

– Să-i spun tot ce mi-ai spus mie?

– Da.

– Pot să am încredere în el?

– Poți. El va şti ce este de făcut. Întîi trebuie să cauți protecția lui, apoi îi porunceşti să te instruiască. Să i-o ceri direct, băiete. Şi să-i spui că vei fi fratele lui pînă în clipa în

care vei muri. N-o să te dezamăgească. Acum pleacă. Du-te la Alec Kincaid.

Connor rămase uluit de poruncă.

– El este dușmanul tău pe care-l urăşti, tată. Nu mă poți trimite la el.

– Ba da, replică tatăl lui cu voce fermă şi dură. Alec Kincaid a devenit cea mai puternică forță din întreg ținutul muntos. În acelaşi timp este un om bun şi cinstit şi ai nevoie de puterea lui.

Lui Connor îi era încă greu să accepte sarcina pe care tocmai i-o dăduse tatăl său. Nu se putu opri să nu mai protesteze încă o dată.

– Dar ai luptat împotriva lui.

Donald zîmbi, ceea ce îl surprinse pe fiul său.

– Este adevărat, aşa am făcut. Totuşi, nu şi cu sufletul. Kincaid ştia asta. L-am pus la încercare şi sînt mîndru să spun că i-am fost ca un spin permanent în ochi. Domeniile noastre se învecinau la est, aşa că era absolut firesc să fiu tentat să-i iau ceva din pămînt. Nu m-ar fi lăsat să o fac, firește. Totuşi, a înțeles. Dacă n-ar fi înțeles, pînă acum am fi fost cu toții morți.

– Este atît de puternic?

– Este. Să-i arăți sabia mea. Să nu ştergi sîngele de pe ea ca Alex Kincaid să-l poată vedea.

– Tată, nici unul din clanul MacAlister nu mă va urma dacă mă duc la dușmanul lor.

– Ai să faci aşa cum îți poruncesc, zise tatăl său. Eşti prea tînăr ca să înțelegi, aşa că trebuie să ai încredere în judecata mea. Vreau să-mi promiți că te voi duce la Kincaid acum.

– Da, tată.

– A venit vremea să-ți iei rămas bun de la mine. Am lungit-o destul, iar eu am amînat moartea atît cît am îndrăznit. În momentul ăsta simt că mă duc în somn.

Connor încerca, dar părea că nu se poate desprinde de mîna tatălui său.

– O să-mi fie dor de tine, zise el.

– Şi mie de tine.

– Te iubesc, tată.

– Războinicii nu recunosc asemenea sentimente. Şi eu te iubesc, fiule, dar n-am să ți-o spun.

Îi strînse mîna lui Connor ca pentru a atenua respingerea şi în cele din urmă i se închiseră ochii. Era pregătit pentru moarte, pentru că văzuse focul care strălucea în ochii lui Connor şi ştia că va fi răzbunat. Ce şi-ar mai fi putut dori un tată?

Donald MacAlister muri cîteva minute mai tîrziu, ținînd încă mîna fiului său într-a lui. A murit aşa cum a trăit, în onoare, demnitate şi în încăpățînarea lui, aşa cum a vrut.

Connor mai zăbovi cît putu lîngă tatăl său, pînă cînd auzi un zgomot în spate. Se întoarse şi văzu un tînăr soldat străduindu-se să se ridice şi să-l strige.

Connor nu-şi putea aminti numele lui şi, de la distanța care-i despărțea, nu-şi dădea seama cît de grave îi erau rănile. Îi făcu semn soldatului să rămînă acolo unde este, apoi se întoarse spre tatăl său. Luă sabia care se odihnea pe pieptul lui, îşi înclină capul şi se rugă pentru sufletul tatălui său, apoi se îndepărtă tîrîş, strîngînd la piept sabia neprețuită.

Se tîra peste cenuşă fierbinte şi cioturi de lemn încă arzînd, care-i frigeau coatele, şi peste leşurile însîngerate ale prietenilor, iar ochii i se umplură de lacrimi.

Ajunse în cele din urmă la omul care-l strigase şi descoperi că nu era chiar un soldat matur. Nu putea să fie decît cu vreo doi sau trei ani mai mare decît el. Din fericire, îşi aduse aminte numele soldatului înainte să ajungă la el.

– Crispin, am crezut că eşti mort. Întoarce-te pe spate ca să-ți pot îngriji rănile, altminteri ai să mori precis.

– Nu mai este timp. Au venit ca să vă ucidă pe tatăl tău şi pe tine, Connor. Să ştii că ăsta a fost scopul lor. L-am auzit pe unul dintre ticăloşi lăudîndu-se către altul. Pleacă înainte să se întoarcă şi să-şi dea seama că n-au reuşit.

– Duşmanii se odihnesc acum. Nu se vor întoarce pînă cînd nu se vor trezi din beţie. Fă aşa cum îţi poruncesc.

Crispin se răsuci încet pe spate, crispîndu-se vizibil din cauza durerii pricinuite de mişcare.

– Tatăl tău a murit?

– Da, răspunse Connor. A mai trăit destul ca să-mi spună ce să fac. A murit împăcat.

– Stăpînul meu este mort, începu să plîngă Crispin.

– Nu, Crispin. Stăpînul tău îngenunchează lîngă tine.

Connor nu-i permise să-l contrazică sau să rîdă pe seama laudei lui şi, în timp ce-l bandaja, îi dădea sarcină după sarcină. Îi spuse soldatului cum ar putea fi de ajutor ca să-i plătească duşmanului pentru această nelegiuire, iar pînă să termine de bandajat rana, Connor îi dăduse deja soldatului ceva mult mai puternic decît suferinţa pentru a-i umple mintea şi sufletul. Îi dăduse speranţa.

Deşi a fost greu pentru că era destul de mare şi de solid, Connor reuşi în cele din urmă să-l pună pe Crispin la adăpost.

Îl ascunse în adîncul pădurii, bine protejat de crengi groase, şi se întoarse de încă două ori la locul dezastrului pentru a mai salva alţi doi oameni.

Unul era Angus, unul dintre soldaţii credincioşi căruia tatăl său îi încredinţase sarcina de a-l instrui pe Connor; celălalt era un băiat de vîrsta lui, pe nume Quinlan, care de-abia sosise cu o săptămînă înainte ca să înceapă instrucţia. Rănile lui erau serioase şi avea dureri mari, cerînd să fie lăsat în pace.

Connor rămase surd la rugăminţile lui.

– Eu decid cînd mori, Quinlan, nu tu.

Băiatul încetă să se mai zbată şi chiar încercă să fie de ajutor.

Connor dorea din tot sufletul să se întoarcă iarăşi şi iarăşi să caute şi să salveze cît mai mulţi oameni, dar duşmanii hotărîseră să se întoarcă înainte de căderea nopţii; deja se zăreau umbrele cailor proiectate în vale. Ştia că nu poate risca să fie descoperit.

Mai avea totuşi nevoie de timp ca să acopere urma lăsată de cei pe care-i tîrîse în pădure, în siguranţă. Se apucă imediat să facă lucrul ăsta şi, odată satisfăcut de faptul că toţi cei trei pe care îi ascunsese în pădure nu vor fi găsiţi, le promise că va aduce ajutor şi le porunci să rămînă în viaţă.

Era, în sfîrşit, gata de a împlini ceea ce-i promisese tatălui său. Străbătu călare pe calul său credincios jumătate din distanţa care-l separa de domeniul Kincaid, dar, cînd ajunse la poalele stîncilor, lăsă calul în urmă şi porni să urce pieptiş pentru a scurta drumul.

Cînd terenul deveni din nou neted, începu să alerge. Avea viteza unui căprior tînăr, iar cînd, din cauza epuizării, simţi că picioarele îi sînt prea slabe ca să-şi continue cursa în acelaşi ritm, folosi sabia tatălui său pe post de baston mergînd aproape la pas pînă cînd îşi recăpătă puterile. Nu era încă deplin refăcut, dar hotărîrea lui era cît cea a zece bărbaţi adulţi. N-o să-l dezamăgească pe tatăl său.

Connor nu mai simţea nimic acum, nici frigul, nici durerea, nici teribila pierdere. Mintea îi era concentrată asupra unui singur gînd.

Trebuia să ajungă pe Alec Kincaid. Primul pas pe care trebuia să-l facă pentru a îndeplini dorinţele tatălui său era de a-şi declara loialitatea faţă de stăpînul domeniului, şi Connor n-ar fi lăsat pe nimeni şi nimic să-i stea în cale.

Pierdu noţiunea timpului, iar întunericul se apropia cu paşi repezi. Cerul era acum brăzdat de sute de săgeţi aurii

din cauza prea grăbitei coborîri a soarelui, în spatele celor două culmi care se înălțau chiar în fața lui, dar în cîteva minute strălucitoarele raze vor fi dispărut şi ele.

Disperarea îi creştea cu fiecare pas. Trebuia să ajungă la Kincaid înainte să-l învăluie noaptea pentru că ştia că pe întuneric nu va putea găsi niciodată drumul. Dacă va continua să meargă pe întuneric, risca să se învîrtească în cerc sau nu, şi mai rău, să facă înapoi drumul pe care-l străbătuse deja.

Trebuia să reuşească. Începu să alerge din nou. Îşi zise că trebuia să fie aproape de granița dintre domeniul tatălui său şi cel al lui Kincaid şi totuşi nu putea fi absolut sigur. Şi atunci auzi soldații care alergau spre el strigîndu-i să stea pe loc, dar în starea de confuzie în care era îşi zise că l-or fi urmărit duşmanii şi că or să-l omoare înainte să poată îndeplini promisiunea făcută tatălui său. Se clătină şi nu mai putu să facă nici un pas.

Doamne Dumnezeule, a dat greş. Nici măcar nu a început şi a şi dat greş. Kincaid era începutul viitorului său, dar Connor nici măcar nu a fost suficient de puternic pentru a ajunge la el.

– Poți vorbi, flăcăule? Poți să ne spui ce ți s-a întîmplat? Eşti plin de sînge.

Soldații care-l înconjurau purtau toți culorile clanului Kincaid. În momentul în care mintea lui înregistră lucrul ăsta, picioarele îi cedară şi căzu în genunchi. Îşi dorea să închidă doar o secundă ochii, dar nu îndrăznea. Nu încă. Nu putea să doarmă pînă cînd nu vorbea cu Kincaid. Trebuia să-i spună ce s-a întîmplat... Putea să aibă încredere în el... El trebuia...

Clătină din cap încercînd să-şi limpezească gîndurile, apoi trase adînc aer în piept, îşi dădu capul de spate şi răcni:

– Duceți-mă la fratele meu.

– Cine este fratele tău, flăcăule? îl întrebă unul dintre soldați.

– La porunca tatălui meu, de azi înainte Alec Kincaid este fratele meu. Nu mă va respinge.

Acum putea să închidă ochii. Îndeplinise prima dintre dorințele tatălui său. Restul – cînd o să-i vorbească lui Kincaid. O să-i spună unde i-a ascuns pe soldații răniți, o să-i ceară să se ducă să-i aducă... şi o să-i spună atîtea fratelui său...

Ultimul gînd înainte să-şi piardă cunoştința îi dădu liniştea. Tatăl său va fi răzbunat.

Şi aşa a început totul.

Capitolul 1

ANGLIA, 1108

Nu a fost dragoste la prima vedere.

Lady Brenna nu voia să fie prezentată oaspeților. Avea lucruri mult mai importante de făcut în ziua aceea. Dădaca ei, o femeie cu fața aspră, cu numeroase metode de a băga în tine frica de Dumnezeu, şi cu dinții din față încălecați şi ieşiți în afară, nu-i asculta totuşi argumentele.

Cu hotărîrea unui arici, o încolți pe Brenna în spatele staulelor şi apoi o înşfăcă.

Genul care nu lasă niciodată să-i scape o şansă sau o fetiță, îi făcu morală tot drumul cît urcară dealul şi apoi cît traversară curtea plină de noroi.

– Încetează să te mai zbați atîta, Brenna. Sînt mai puternică decît tine şi n-am de gînd să-ți dau drumul. Iar ți-ai pierdut pantofii, nu-i aşa? Şi să nu îndrăzneşti să mă minți pe mine. Văd că eşti în ciorapi. Şi de ce tîrăşti după tine frîul ăla?

– Am uitat să-l pun la loc, răspunse Brenna ridicînd din umeri a nepăsare.

– Încetează chiar acum cu prostiile astea. Întotdeauna uiți și știi de ce?

– Nu sînt suficient de atentă la ceea ce fac, așa cum spui tu, Elspeth

– Nu ești atentă la nimic din ce-ți spun eu, ăsta-i adevărul. Îmi dai mai mult de furcă decît toți ceilalți la un loc. Frații și surorile tale mai mari nu m-au necăjit nici un moment. Pînă și sora ta cea mică știe cum să se poarte, deși își mai suge încă degetul și mai face pipi pe ea. Te avertizez, Brenna, că, dacă nu-ți schimbi comportarea și nu le dai părinților tăi puțină liniște, Domnul însuși va trebui să se oprească din lucrarea lui importantă și să coboare aici ca să-ți vorbească. Și ce-ai să zici atunci de asta? Nu-ți place deloc cînd tatăl tău te ia pe genunchi și-ți vorbește de purtarea ta rușinoasă, nu?

– Nu, Elspeth. Categoric nu-mi place. Am să încerc să fiu cuminte. Zău că da.

Se uită pe furiș ca să vadă dacă dădaca o credea că se căiește într-adevăr. Nu se căia, firește, pentru că nu credea că a făcut ceva rău, dar Elspeth n-ar fi înțeles lucrul ăsta.

– Nu te uita cu ochii ăia mari și albaștri la mine, tînără doamnă. Nu cred cîtuși de puțin că ești sinceră. Doamne, dar puți! În ce te-ai mai băgat?

Brenna lăsă capul în jos și nu scoase nici un cuvînt. Doar cu o oră în urmă alergase după purceluși pînă cînd îngrijitorul o adusese înapoi în coteț pe mama lor, iar duhoarea specială pe care o emana nu era decît un preț mic pe care-l plătea pentru distracția pe care o avusese.

Chinul ei de-abia începuse. Deși fusese îmbăiată doar cu o săptămînă în urmă, fu spălată din nou și asta chiar în mijlocul zilei. Fu frecată din cap pînă în picioare și cu atîta nădejde, încît începu să bîzîie, Elspeth nu fu deloc impresionată de văicărelile ei, iar în cele din urmă Brenna obosi să se tot plîngă.

De-abia dacă mai opuse rezistență cînd o îmbrăcă în rochia ei albastră şi cu pantofi asortați prea strîmți. O ciupi puternic de obraji ca să-i dea culoare; îi fură periate buclele de un blond aproape alb şi fu tîrîtă în sala de jos. Trebuia să treacă de inspecția mamei înainte să fie lăsată în pace.

Sora ei mai mare, Matilda, stătea deja la masă alături de mama. Era acolo şi bucătăreasa, care făcea aranjamentele pentru cină împreună cu stăpîna ei.

– Nu vreau să fiu prezentată nici unui fel de oaspeți azi, mamă. Este groaznic de plictisitor pentru mine. Din spate, Elspeth o înghionti în umăr.

– Gura acum. Nu trebuie să te plîngi. Bunului Dumnezeu nu-i plac femeile care se plîng.

– Papa se plînge tot timpul, iar Domnul n-are nimic împotriva lui, spuse răspicat Brenna. De aceea este papa atît de mare. Numai Domnul este mai mare decît el.

– Unde ai auzit o asemenea prostie?

– Papa mi-a spus. Acum vreau să ies afară. N-am să mai fug iarăşi după purceluşi. Promit.

– Ai să stai acolo unde să te am în permanență sub ochi. Şi astăzi ai să te porți cum trebuie. Dacă nu, ştii ce o să ți se întîmple, nu-i aşa?

– Am să mă duc acolo, jos, răspunse Brenna arătînd cu degetul spre pămînt. Repeta ascultătoare amenințarea pe care o auzise de nenumărate ori.

Fetița nu avea nici cea mai mică idee ce este „acolo, jos"; ştia numai că este îngrozitor şi că nu voia să ajungă acolo.

Potrivit lui Elspeth, dacă Brenna nu-şi îndreaptă purtările rele, n-o să meargă nicioată în Rai, şi toată lumea, inclusiv familia ei, dorea să ajungă acolo.

Ştia exact unde se afla Raiul, pentru că tatăl ei îi dăduse coordonatele precise. Era chiar de cealaltă parte a cerului.

Se gîndise că s-ar putea să-i placă acolo, dar de fapt nu-i păsa. Pentru ea un singur lucru era acum important. Nu avea de gînd să fie din nou pierdută. Încă avea coşmaruri cel puţin o dată pe săptămînă, la care mama se referea numindu-le incidente „nefericite".

Amintiri înspăimîntătoare stăteau la pîndă în străfundul minţii ei, aşteptînd prilejul potrivit să sară în întuneric şi să o sperie. Fireşte ţipetele pe care le scotea o trezeau pe sora ei. În timp ce Elspeth era ocupată să o aline pe micuţa Faith, Brenna fugea cu pătura tîrîş după ea în camera părinţilor.

Cînd tatăl ei era plecat să îndeplinească vreun lucru important pe care regele nu-l putea încredinţa decît cuiva loial şi demn de încredere cum era el, se strecura în patul mare şi se cuibărea lîngă mama ei; iar cînd tatăl ei era acasă, se culca pe podeaua rece lîngă Courage, frumoasa lui sabie cu mîner de argint despre care mama spunea că el o iubeşte aproape la fel de mult ca pe copiii lui.

Brenna se simţea mult mai în siguranţă cînd era acolo şi tatăl ei, pentru că sforăiturile lui puternice o făceau întotdeauna să adoarmă imediat. Cînd era cu părinţii ei, demonii nu mai încercau să se strecoare pe fereastră, iar coşmarurile de a fi pierdută nu o mai vizitau. Toate grozăviile astea nu mai îndrăzneau să apară.

– Te rog să-i spui Brennei să-şi ţină gura închisă cînd sosesc oaspeţii, mamă, ceru Matilda. Răcneşte fiecare cuvînt şi o face intenţionat. Cînd o să înceteze cu obiceiul ăsta prost?

– Curînd, draga mea, curînd, îi răspunse mama ei aproape total absentă.

Brenna fusese apropiată de sora ei. Matilda era dominantă prin firea ei, dar acum, cînd fraţii lor plecaseră să înveţe cum să fie la fel de importanţi pentru rege precum tatăl lor, lucrurile se înrăutăţiseră.

Matilda devenise la fel de supărătoare ca şi Elspeth.

– Eşti ca o durere în fund, Mattie. Mama ei îi auzi remarca.

– Brenna, să nu mai foloseşti niciodată un asemenea limbaj vulgar. M-ai înţeles?

– Da, mamă, dar tata spune tot timpul că-l doare în fund.

Mama ei închise ochii.

– Nu mă supăra, copilă.

Umerii Brennei se prăbuşiră. Încercă să atragă şi ea puţină compătimire.

– Mamă, m-am săturat ca toată lumea să-mi spună tot timpul ce să fac. Nu mă place şi pe mine nimeni?

Mama nu era în starea de spirit necesară unei discuţii cu fiica ei. Făcu un gest cu mîna, arătîndu-i scaunele aşezate de cealaltă parte a sălii.

– Du-te acolo şi stai jos, Brenna. Să nu mai scoţi nici un cuvînt pînă cînd nu ţi se dă permisiunea să o faci. Acum!

Fetiţa traversă sala tîrîndu-şi picioarele.

– Să n-o laşi să stea prea mult singură acolo, mamă. Incidentele nefericite au făcut-o aşa, mai dificilă. Papa spune că o să fie nevoie de timp ca să-şi revină.

Mattie îi lua apărarea. Brenna nu era surprinsă de manifestarea de loialitate. Era datoria surorii ei să vegheze asupra sa atîta vreme cît fraţii lor erau plecaţi departe. Dar Brenna se înfurie că Mattie invocă lucrurile alea al căror nume nu trebuia rostit. Ştia cît de mult urăşte faptul să i se reamintească ce i s-a întîmplat.

– Da, dragă, replică mama. Timp şi răbdare.

– Zău, mamă, zise Mattie suspinînd adînc, cum poţi să fii atît de calmă în legătură cu lucrul ăsta? Nu te simţi deloc vinovată? Chiar dacă pot înţelege să-ţi pierzi unul dintre copii o dată, dar de două ori? Este o minune că fata nu stă agăţată de poalele tale.

Interveni Elspeth să le spună părerea ei.

– Mă tem că nu veţi găsi niciodată un soţ pentru asta, milady.

Brenna îşi astupă urechile cu mîinile. Nu-i plăcea deloc cînd dădaca se referea la ea numind-o „asta". În definitiv, nu era unul dintre purceluşi!

– Am să-mi găsesc singură un soţ, răcni Brenna.

Joan intră în sală la timp să o audă pe sora ei fălindu-se.

– Da data asta ce ai mai făcut, Brenna?

– Nimic.

– Atunci de te-au pus să stai aici, singură? De obicei stai lipită de mama, asurzind-o cînd vorbeşti. Spune-mi ce-ai făcut. Îţi promit că nu te dojenesc.

– Am supărat-o pe mama. Ţie ţi-a găsit tata un soţ, Joan?

– Să-mi găsească un soţ? întrebă ea uimită. Nu rîse de teamă să nu-i jignească sentimentele Brennei, dar nu se putu împiedica să nu zîmbească. Bănuiesc că da, recunoscu ea.

– L-ai ajutat?

– Nu. Am să-mi cunosc soţul în ziua în care am să mă mărit cu el.

– Nu ţi-e teamă că o să fie urît? şopti Brenna.

– N-o să conteze cum arată. Papa mă asigură că este o alianţă puternică, îi răspunse Joan tot în şoaptă.

– Şi asta este bine?

– O, da. Regele nostru şi-a dat aprobarea.

– Rachel spune că trebuie să-ţi iubeşti soţul din tot sufletul.

– Asta nu-i decît o dorinţă nechibzuită. Cînd o să fie destul de mare, o să se mărite cu un bărbat pe care-l cheamă MacNare, iar Rachel nu l-a cunoscut niciodată. Nici măcar nu trăieşte în Anglia, iar pe tata nu-l îngrijorează

lucrul ăsta. A fost influenţat de promisiunile şi darurile pe care i le-a făcut MacNare.

– Elspeth spune că papa n-o să găsească niciodată un soţ pentru mine. Spune că este prea ocupat ca să se îngrijească de cei ca mine. Va trebui să-mi găsesc singură unul. Ai să mă ajuţi?

– Văd că te preocupă lucrul ăsta, spuse Joan zîmbind. Voi fi bucuroasă să te ajut.

– Cum să-l găsesc?

Joan se prefăcu că chibzuieşte îndelung la problemă înainte de a-i răspunde.

– Presupun că alegi bărbatul pe care-l doreşti şi apoi îi ceri să te ia în căsătorie. Dacă locuieşte departe, atunci îi trimiţi un mesager. Da, cred că aşa trebuie să procedezi. Ştii, Brenna, tata s-ar supăra să ne audă vorbind aşa. Este de datoria lui să-ţi găsească pe cineva. De ce vorbim în şoaptă?

– Mama mi-a interzis să vorbesc.

Joan izbucni în rîs. Zgomotul o alertă pe Elspeth care se repezi imediat spre ele.

– Te rog, n-o încuraja, Lady Joan. Brenna, ţi s-a spus să nu vorbeşti. Gura aia a ta nu se odihneşte niciodată?

– Îmi pare rău, Elspeth.

– Nu, nu-ţi pare, izbucni dădaca nefiind deloc convinsă de lucrul ăsta.

Se apropie mai mult şi, dînd din deget a mustrare chiar sub nasul ei, îi spuse:

– Într-una din zilele astea bunul Dumnezeu o să vină aici şi o să-ţi dea o lecţie zdravănă, tînără doamnă. Ia aminte la cuvintele mele. Atunci o să-ţi pară rău. Nu-i plac fetiţele care nu se poartă frumos.

Elspeth o lăsă în cele din urmă în pace, iar Brenna aţipi în aşteptarea oaspeţilor. O trezi Rachel, care o trase după ea, aşezîndu-se în rînd cu celelalte surori.

Brenna se ascunse în spatele lui Rachel pînă cînd îi fu strigat numele şi trasă afară ca să fie arătată celor prezenţi. Brusc, se simţi prea sfioasă ca să-şi ridice privirea spre ei şi imediat ce papa termină să o laude, se ascunse din nou în spatele surorii ei.

Nici unul dintre străini nu-i acordă nici o atenţie, aşa că se hotărî să se furişeze afară. Se răsuci, făcu un pas spre ieşire şi apoi încremeni.

Pe uşă intrau trei uriaşi. Fu prea uluită ca să mai facă vreo mişcare. Cel din mijloc era mai înalt decît ceilalţi doi şi-i reţinu mai mult interesul. Îl examină cu atenţie, iar cînd părinţii ei se apropiară să-i întîmpine pe noii veniţi, îşi dădu seama că era mai înalt decît tatăl ei. O prinse de mînă pe Rachel zgîlţîind-o cu putere. Surorii ei îi luă ceva timp pînă să-şi coboare privirea spre ea.

– Ce este? o întrebă în şoaptă.

– Nu-i aşa că nu este Dumnezeu? o întrebă copila arătînd spre oaspetele cu părul negru.

Rachel îşi ridică ochii spre cer a exasperare.

– Nu, în modul cel mai categoric nu este Dumnezeu.

– Atunci papa m-a mințit? Rachel, mi-a spus că numai Dumnezeu este mai înalt decît el.

– Nu, papa nu te-a mințit. A glumit numai cu tine. Asta-i tot. Nu trebuie să-ţi fie frică.

Brenna fu profund uşurată. Papa nu a înşelat-o, totuşi, iar bunul Dumnezeu nu s-a obosit să coboare din Rai ca să o dojenească. Avea încă timp să-şi schimbe ceea ce Elspeth îi spunea că este viaţa ei plină de păcate. Îi atrase atenţia un hohot de rîs scos de tatăl ei.

Zîmbi gîndindu-se că se distrează atît de bine, apoi se întoarse să-l privească din nou pe bărbatul din mijloc. I se spusese de nenumărate ori că nu este politicos să se holbeze la cineva, dar acum nu dădu nici o atenţie regulii impuse de mama ei.

Uriaşul o fermeca şi dorea să ţină minte tot ce putea despre el.

Probabil că simţise privirea ei insistentă pentru că se întoarse brusc şi se uita direct la ea.

Brenna decise să-l facă pe tatăl ei să fie mîndru de ea şi să se poarte ca o adevărată tînără doamnă. Îşi prinse fusta cu mîinile, o ridică pînă la genunchi şi apoi se înclină într-o reverenţă.

Îşi pierdu însă echilibrul şi fu cît pe ce să cadă în nas, dar fu destul de rapidă în mişcări, încît să se dea pe spate şi să aterizeze pe fund. Se ridică, îşi aduse aminte să dea drumul fustei, apoi aruncă o privire pe furiş spre străin ca să vadă ce crede despre manierele ei. Uriaşul îi zîmbea. Imediat ce el îşi îndreptă privirea în altă parte, se ascunse din nou în spatele surorii ei.

– Am să mă căsătoresc cu el, îi spuse ea în şoaptă.

– Asta-i drăguţ, zîmbi Rachel.

Brenna dădu solemn din cap. Da, era drăguţ. Acum tot ce avea de făcut era să-i ceară să se însoare cu ea.

Cîteva minute mai tîrziu, papa le permise fiicelor lui să se retragă. Brenna aşteptă pînă cînd toate celelalte urcară scările, apoi o luă la fugă afară.

Era hotărîtă să prindă astăzi unul dintre purceluşi ca să aibă şi ea, în sfîrşit, un animal al ei. Ar fi preferat un căţeluş, dar fraţii şi surorile ei îi luaseră pe toţi şi nu mai rămăsese nici unul pentru ea; şi era hotărîtă să corecteze această nedreptate teribilă luînd un purceluş.

Norocul era de partea ei. Mama purceilor părăsise din nou coteţul şi acum dormea într-o baltă cu noroi departe, spre grajduri, la jumătatea dealului. Brenna încercă să nu facă nici un zgomot, dar alunecă în noroi şi se auzi o plescăitură puternică.

Purceluşii probabil că o epuizaseră pe mama lor. Nici măcar nu înălţă capul sau nu deschise ochii.

Brenna auzi scîrțîitul puternic al uşii de la intrare care se deschidea, dar, cînd văzu că nimeni nu strigă la ea, fu sigură că nu fusese văzută.

Purceluşii îi uşurară treaba pentru că se încolăciseră ca nişte mingiuțe şi dormeau unul peste altul. Rostogoli unul în poalele rochiei, îl înfăşură strîns, apoi îl ridică şi-l lipi de piept.

Se gîndise să fugă la bucătării şi să ascundă acolo prețiosul ei premiu şi era sigură că planul i-ar fi reuşit dacă purceluşul n-ar fi făcut atîta scandal.

Brenna nu fu conştientă că este în pericol decît după ce ieşi din coteț şi auzi un zgomot îngrozitor care se îndrepta spre ea. Se ştie că porcii nu zboară, dar se părea că tocmai asta făcea furioasa mamă a purceluşului.

Cu capul lăsat în pămînt, alergînd mai iute decît fulgerul care se rostogoleşte pe cer, intenția ei era clară din guițatul asurzitor şi parcă diavolul însuşi se înălța din măruntaiele iadului ca să pună mîna pe Brenna.

Fata deschise gura şi scoase un răcnet pe măsura celui emis de urmăritorul ei. Prea îngrozită ca să gîndească, alerga în cercuri în jurul cotețului, cu părul fluturîndu-i în vînt, în noroiul care împroşca în toate părțile, strîngînd tare purcelul la piept şi răcnind întruna; îl striga pe papa să vină să o salveze.

Cînd văzură ce se întîmplă, părinții ei rămaseră îngroziți. Scumpul lor îngeraş, acoperit din cap pînă-n picioare de noroi, alerga în jurul cotețului ca o găină beată.

Toți porniră deodată. Nu o salvă papa, pentru că nu avea nici rapiditate şi nici pasul mare; uriaşul care-i zîmbise o făcu. Şi exact în ultimul moment.

Mama purceilor o apucase cu rîtul de rochie şi exact în clipa în care Brenna era pe punctul de a fi doborîtă la pămînt, se simți ridicată în aer. Strînse cît putea din ochi, apoi se gîndi să înceteze să mai țipe, după care se uită în

jur. Era încă în braţele lui, totuşi de cealaltă parte a gardului, la o distanţă bunicică de coteţul porcilor. Nu-şi putea imagina cum fusese capabil să sară peste obstacol. În jurul lor era un adevărat haos.

Toată lumea alerga spre ea. Tatăl ei a fost ultimul care a ajuns la gard. Încă mai gîfîia cînd îl auzi întrebîndu-i pe cei din jur dacă ştiau ce naiba îl împinsese pe animal să o atace pe scumpa lui Faith.

Brenna nu se simţi jignită. Papa le încurca întotdeauna numele. Pînă diseară o să-şi amintească totuşi, iar din privirea pe care o vedea în ochii lui, Brenna ştia ce o să se întîmple atunci.

O să-şi petreacă o oră bună stînd pe genunchii lui colţuroşi, în timp ce el o va dojeni. Nici măcar nu voia să se gîndească la pedeapsa pe care o va primi dacă o să descopere ce ascunde în poala rochiei. Spera din tot sufletul că n-o să afle.

Ştia că salvatorul ei simţea cum se zvîrcoleşte purceluşul între ei şi în cele din urmă îşi luă inima în dinţi şi-şi ridică privirea spre el ca să vadă ce are de gînd să facă. Părea surprins, iar cînd purceluşul scoase un nou guiţat, zîmbi. Era atît de fericită că nu era furios, încît îi răspunse imediat tot printr-un zîmbet, înainte să-şi aducă aminte să fie timidă şi sfioasă. Se apropie de gard unul dintre prietenii lui.

– Connor, totul este în ordine? Uriaşul se întoarse să răspundă. Brenna îl opri cuprinzîndu-i faţa cu mîinile şi întorcîndu-l înapoi spre ea. Şi atunci îi şopti rugămintea ei. Probabil că n-o auzise, pentru că se aplecă mai mult, pînă cînd frunţile aproape că li se atinseră.

– Nu spune.

Brusc, uriaşul îşi dădu capul pe spate şi izbucni într-un hohot de rîs. Ea-i porunci să tacă, ceea ce-l făcu să rîdă şi mai tare.

Nu a spus-o totuşi; imediat ce o lăsă jos o luă la fugă trecînd pe lîngă tatăl ei înainte ca el să poată pune mîna pe ea.

– Întoarce-te, Brenna!

Se prefăcu că nu-l aude, continuînd să alerge. Numai după ce stătea ascunsă în siguranţă, sub masa din bucătărie, cu noul ei copil dormind în poală, îşi aduse aminte că a uitat să-i ceară bărbatului să o ia în căsătorie. Nu se descurajă.

O va face mîine, iar dacă el o s-o refuze, o să născocească el alt plan. Într-un fel sau altul avea de gînd să-l prindă şi să-l cruţe de osteneală pe tatăl ei.

Capitolul 2

SCOȚIA, 1119

Purta culorile de război la nunta sa.

Starea de spirit a lui Connor MacAlister era la fel de sumbră precum albastrul întunecat cu care era vopsit pe față și pe brațe. Nu-l bucura deloc ceea ce era pe cale să facă, dar era un om cinstit și va întreprinde tot ce va fi nevoie ca să fie dreptate.

Connor purta răzbunarea în minte și în suflet; totuși, la drept vorbind, nu credea că este ceva neobișnuit. Fiecare muntean care-și merita sabia avea ceva de răzbunat. Pur și simplu asta era realitatea.

Îl însoțeau cinci soldați. Și ei erau hotărți să lupte, dar starea lor de spirit colectivă era mai bună pentru că nici unul dintre ei nu urma să fie priponit cu o mireasă englezoaică pentru tot restul zilelor.

Quinlan, primul în ierarhie, călărea alături de stăpînul său. Războinicul era aproape la fel de înalt precum Connor, dar n-avea umerii, brațele și coapsele la fel de musculoase și, în consecință, nu era la înălțimea forței acestuia.

Totuşi, nu ăsta a fost motivul pentru care Quinlan a rămas cu clanul MacAlister. Inteligența lui Connor, setea lui neostoită pentru dreptate şi capacitatea necontestată de conducător l-au făcut pe războinic să rămînă alături de el. Quinlan, ca supus loial, şi-ar fi dat viața ca să-l ştie în siguranță pe stăpînul lui. Connor îl salvase deja o dată, iar Quinlan ştia că ar face-o de cîte ori ar fi nevoie, indiferent de riscuri.

Ceilalți bărbați nutreau aceleaşi sentimente ca şi Quinlan pentru că toți tovarăşii săi erau tratați de Connor ca membri valoroşi ai familiei.

– Nu este prea tîrziu să te răzgîndeşti, îi spuse Quinlan. Există şi alte modalități de a trece la represalii împotriva lui MacNare în numele tatălui meu.

– Nu. I-am trimis deja vorbă mamei mele vitrege că îmi iau mireasă şi nimic nu mă va face să mă răzgîndesc.

– Atunci crezi că Euphemia se va întoarce, în sfîrşit?

– Probabil că nu, răspunse Connor. Îi este prea greu să se întoarcă pe domeniul nostru de cînd a murit tata. Şi acum îl mai jeleşte.

– Şi cu Alec ce-ai să faci? Fratele tău ți-a poruncit să pui capăt acestei dispute, iar tu ți-ai dat cuvîntul că aşa ai să faci.

– Da, iar acesta va fi ultimul meu afront. Categoric, o să-l doară multă, multă vreme pe MacNare. Va trebui să mă mulțumesc cu asta. Ştii cît de mult îşi doreşte porcul o alianță cu englezul. Vom profita de lăcomia lui în folosul nostru. Ține minte, prietene, şi-a bătut joc şi ți-a umilit familia.

– Şi am dus război împotriva lui pentru trădarea sa.

– N-a fost de ajuns, decretă Connor. După ce am să termin, tatăl tău va putea să țină din nou capul sus. Va fi răzbunat.

– Cred că Dumnezeu are un rol în toată treaba asta,

Connor, zise Quinlan izbucnind brusc în rîs. Pînă azi-dimineață nici măcar nu ştiam numele fetei pe care ai de gînd să o iei. Îți mai aduci aminte de ea?

– Nu este uşor de uitat. În plus, acum am un motiv mai întemeiat pe care să i-l prezint lui Alec. Ceea ce este mai important pentru mine.

– Totuşi, fratele tău o să fie furios.

– Nu, o să fie încîntat îndată ce am să-l fac să înțeleagă că englezoaica mi s-a promis singură cu multă vreme în urmă.

– Şi ce ai să-i spui?

– Adevărul. Că mi-a cerut să mă căsătoresc cu ea. Ai uitat amănuntul ăsta? Atunci ai rîs o săptămînă întreagă.

– Te-a cerut de trei ori, zise Quinlan dînd din cap, dar trebuie să-ți amintesc că asta a fost cu mulți ani în urmă. Precis că ea a uitat.

– Şi asta contează? zîmbi Connor.

Lady Brenna fu brusc copleşită de senzația ciudată că cineva sau ceva o priveşte. Stătea în genunchi lîngă un izvor, ştergîndu-şi fața şi mîinile cu un prosop brodat, cînd simți o prezență în spate.

Nu făcu nici o mişcare bruscă. Ştia că nu este bine să sări şi să o iei la goană. Dacă este pe-aproape vreun bour sălbatic, sau poate ceva şi mai rău, orice mişcare bruscă n-ar face decît să atragă şi mai mult atenția asupra ei.

Scoase hangerul şi se întoarse încet în timp ce se ridică în picioare, pregătindu-se să înfrunte indiferent ce o pîndeşte acolo, în tuşifurile întunecate.

Nu era nimic. Rămase pe loc cîteva minute ca amenințarea să i se înfățişeze singură, dar nu se clinti nici o frunză. Singurul zgomot pe care-l auzea erau bătăile puternice ale inimii ei.

Fusese o nesăbuință să se îndepărteze atît de mult de

locul unde opriseră oamenii tatălui ei pentru a prînzi. Dacă o să se întîmple ceva, o să fie numai şi numai din vina ei şi, dacă nu şi-ar fi dorit cu atîta disperare să fie o clipă singură, s-ar fi gîndit mai mult la posibilele consecinţe. Ar fi pornit, fireşte, în căutarea unui loc în care să aibă puţină intimitate, dar şi-ar fi luat măsurile necesare de precauţie şi n-ar fi lăsat în tabără arcul şi săgeţile.

Să-şi fi lăsat instinctele acasă? Se gîndi că aşa trebuie să se fi întîmplat pentru că se simţea încă pîndită, ceea ce nu avea nici un sens pentru ea.

Brenna decise că nu fusese decît o impresie. Dacă ar fi fost cineva acolo, ar fi auzit demult paşi. Papa i-a spus de nenumărate ori ce auz excepţional are şi oare nu se lăuda el deseori că ea ar putea auzi cum cade prima frunză de toamnă pe un cîmp de luptă? Sigur, nu era decît o exagerare. Şi totuşi era un oarecare adevăr în spusele lui. De obicei auzea şi cel mai mic zgomot.

Dar acum nu auzise nimic. Decise că pur şi simplu era prea obosită. Călătoria fusese grea pentru ea şi era istovită. Da, asta era. Oboseala trebuie să fie motivul pentru care îşi imagina ameninţări acolo unde nu erau.

Seniorul MacNare. Ceruł să o aibă în pază; în fiecare minut pe care şi-l putea permite îşi îndrepta gîndurile numai la viitorul ei soţ. Apoi de obicei vomita. Era recunoscătoare că astăzi nu mîncase, pentru că în clipa asta s-ar fi îndoit de mijloc dacă ar fi făcut-o. Sigur, nu-l văzuse niciodată şi putea să facă supoziţii complet greşite. S-ar putea să fie foarte plăcut. Toate istoriile alea îngrozitoare despre el s-ar putea să nu fie decît exagerări. Dumnezeule, spera din toată inima să fie aşa. Nu dorea să se mărite cu un bărbat crud, nici măcar nu-şi putea imagina cum ar putea să fie şi, oh, cît a încercat să-l descurajeze pe tatăl ei să facă o asemenea alegere pentru ea. Nu i-a ascultat nici unul dintre argumente, dar, de fapt, rareori asculta.

A fost extraordinar de rece în felul în care a anunțat-o. A trezit-o zgîlțîind-o de umăr în toiul nopții, a informat-o de decizia lui, apoi i-a poruncit să le ajute pe mama şi pe femei să facă bagajele.

Or să plece spre The Lowlands – partea de sud a Scoției, mai puțin muntoasă – cum se crapă de ziuă. Explicația pe care i-a dat-o în drum spre uşă ca să iasă din cameră n-a fost deloc liniştitoare.

Căsătoria îl va ajuta pe tatăl ei să pătrundă în Scoția şi, întrucît regele a hotărît ca Rachel să se căsătorească cu unul dintre baronii săi favoriți, Haynesworth, i-o va da pe Brenna lui MacNare. Ea a suportat mult mai greu ce nu s-a spus în cuvinte, dar s-a înțeles: tatăl ei o iubea, dar, vai, iubea mai mult puterea şi influența.

Şi darurile, îşi zise ea. MacNare a îndulcit lucrurile adăugînd şi tot felul de daruri. Firește, regele n-a ştiut nimic despre promisiunea de a-i fi dată în căsătorie şi sigur că era furios, dat tatăl ei n-a părut prea preocupat. Lăcomia îi umplea inima, lăsînd prea puțin loc pentru prudență sau teamă.

După ce s-a oprit din plîns, mama ei a încercat să-i dea un sfat. I-a sugerat să nu fie îngrijorată. Totul o să iasă bine cu condiția ca fiica ei să se împace cu gîndul şi să renunțe la visurile ei copilăreşti.

Gîndul la părinți îi trezi dorul de casă. Nu putea înțelege de ce, avînd în vedere că o forțaseră să facă această căsătorie nedorită. Şi, totuşi, voia să se întoarcă acasă. Îi era dor de toată lumea, chiar şi de bătrîna şi cicălitoarea dădacă.

Gata cu autocompătimirea. Ştia că o să înceapă să plîngă ca un copil dacă nu se opreşte. Viitorul ei era stabilit şi numai Dumnezeu ar mai fi putut să-i schimbe soarta.

Soldații tatălui ei erau probabil nerăbdători să pornească la drum. Se gîndi că s-ar putea să fie deja pe domeniul

lui MacNare, dar ştia că mai au de mers o zi plină înainte să ajungă la fortăreaţa lui.

Brenna încercă în grabă să-şi împletească părul la loc. Coada i se desfăcuse cînd se aplecase deasupra pîrîiaşului ca să se spele pe faţă. Începu să-şi împletească părul, apoi se răzgîndi.

Ce-i păsa cum arată cînd va da ochii cu seniorul? Trase de fundă, îşi trecu degetele prin păr şi în tot acest proces scăpă jos atît panglica cît şi hangerul.

Tocmai ridica hangerul cînd auzi un strigăt scurt scos de Harold, soldatul însărcinat cu escorta ei.

Îşi ridică poalele fustei cu amîndouă mîinile şi o luă la fugă înapoi spre tabără ca să vadă ce s-a întîmplat. Dădu nas în nas cu Beatrice, camerista ei. Femeia corpolentă alerga cît putea pe poteca îngustă; o prinse de braţ pe Brenna şi încercă să o determine să o ia la fugă. Expresia de groază din ochii lui Beatrice îi dădură Brennei fiori de gheaţă pe şira spinării.

– Fugi, Milady, ţipă ea. Am fost atacaţi de demoni. Ascunde-te, înainte să fie prea tîrziu. Sălbaticii or să-i omoare pe soldaţi, dar de fapt ei pe tine te vor. Nu trebuie să-i laşi să te găsească. Fugi!

– Cine sînt? întrebă Brenna într-o şoaptă înfricoşată.

– Oameni fără căpătîi, cred, sînt atît de mulţi, că nici n-am putut să-i număr, şi toţi cu feţele albastre şi ochi de demoni. Şi sînt înalţi ca însuşi Satana. Unul s-a lăudat deja că-l omoară mai întîi pe Harold dacă nu-i spune unde te ascunzi.

– Harold n-o să-i spună.

– I-a spus! A făcut-o, strigă ea dînd din cap pentru a spori efectul. Tocmai îşi arunca sabia şi le spunea unde eşti cînd am văzut că am şansa să o iau la sănătoasa. Oamenii tatălui tău vor muri chiar dacă le-a spus ce au vrut să afle. Păgînii nu-l aşteaptă acum decît pe conducătorul

lor, după care este sigur că-i vor măcelări. Or să le bea sîngele şi or să le mănînce carnea!

Beatrice tremura toată din cauza crizei ei de isterie. În încercarea de a o determina pe stăpîna ei să se mişte, o strîngea tot mai tare de braţ, înfigîndu-şi unghiile în carnea ei şi făcînd-o să sîngereze. Brenna se luptă să se desprindă de femeie.

– Soldaţii erau încă în viaţă cînd ai plecat? o întrebă ea.

– Da, dar nu este decît o chestiune de timp pînă să fie omorîţi. Pentru Dumnezeu, fugi!

– Nu pot să-i părăsesc. Du-te, salvează-te tu!

– Ţi-ai pierdut minţile?

– Dacă mă vor pe mine, poate că-mi vor asculta rugăminţile şi-i vor lăsa să plece pe soldaţii tatălui meu. Schimbul nu-i prea grozav – o viaţă contra a douăsprezecea. Ştiu că este o nebunie, dar trebuie să încerc.

– Ai să mori din cauza prostiei tale, mormăi femeia dînd-o la o parte din cărare pe Brenna şi luînd-o la fugă spre pădure.

Cuprinsă de panică, Brenna ar fi dorit să o ia pe urmele cameristei, dar nu putea să facă asta. Avu nevoie de tot curajul ei ca să nu cedeze tentaţiei, pentru că, dacă femeia spunea adevărul, ştia că s-ar fi putut foarte bine ca în cîteva minute să moară.

Dumnezeule mare, era atît de speriată! Pentru a muri aveai nevoie de curaj, calitate nobilă pe care se temu brusc că o lăsase acasă, dar nu putea să-i lase pe Harold şi pe ceilalţi să piară din cauza laşităţii ei. Dacă exista fie şi numai o foarte slabă posibilitate să-i poată convinge pe demoni să le dea drumul soldaţilor, trebuia să încerce să-i salveze, indiferent cît de înfricoşată era.

Se grăbi spre poieniţă şi începu să înalţe către Domnul ultima ei rugăciune. Nu-şi irosi timpul preţios cerînd iertare pentru fiecare păcat. Ar fi avut nevoie de o lună ca să şi le

amintească pe toate, să le pună pe categorii şi să se spovedească, aşa că pur şi simplu ceru iertare la grămadă. Încheie cu cererea ca El să-i dea destulă înţelepciune, încît să găsească o cale de a rămîne în viaţă. Apoi începu să repete întruna:

– Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule!

În momentul în care ajunse la cotitura potecii care dădea direct în poienița unde se afla tabăra, tremura atît de tare, încît de-abia se putea ține pe picioare.

Îşi aduse aminte de pumnalul pe care îl avea în mîna dreaptă, îl ascunse într-o cută a rochiei şi-şi impuse să tragă adînc aer în piept.

Va fi extrem de dificil să-i determine pe sălbatici să asculte o femeie. Dacă o să se bîlbîie sau o să pară speriată, ar putea să piardă orice brumă de şansă. Trebuie să fie îndrăzneață, îşi zise ea. Netemătoare.

În cele din urmă fu gata. Continua să-l roage pe Domnul să o ajute să iasă din asta şi, dacă El nu este în dispoziția de a o mai lăsa să trăiască, atunci n-ar putea să aibă îndurarea să facă în aşa fel încît moartea să-i fie cît mai rapidă?

La fiecare al doilea cuvînt spus repeta „fără durere“ şi toate implorările ei erau presărate cu „Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule!“ În adîncul sufletului era sigură că Domnul a înțeles ce-i cere.

O aşteptau. Simți că-i vine să leşine cînd îi văzu. Auzi cîteva exclamații lungi de uimire; ştiu că păgînii au scos sunetele respective şi, după cît se părea, apariția ei îi lăsase muți de umire – se vedea asta după fețele lor. O asemenea reacție nu avea sens. Era evident că o aşteptau să apară, pentru că erau toți întorşi cu fața spre ea cînd a păşit în poieniță.

Nu erau prea mulți ca să nu poată fi numărați. Beatrice exagerase în ce priveşte numărul lor. Nu erau decît cinci

sălbatici, în semicerc în spatele soldaților tatălui ei. Totuşi cei cinci erau de ajuns să facă să-i tremure genunchii şi să simtă un nod în capul pieptului.

Nu le aruncă decît o privire scurtă, deoarece prima ei grijă erau soldații tatălui ei. Harold şi ceilalți erau în genunchi în mijlocul luminişului. Aveau capetele plecate şi mîinile la spate; totuşi, cînd se apropie mai mult, îşi dădu seama că nici unul dintre ei nu fusese legat. Îi examină cu privirea ca să constate cît de grave le erau rănile şi fu surprinsă, şi uşurată, să vadă că nici unul n-avea nimic.

Îşi impuse să-şi ridice din nou privirea şi să se uite la nelegiuiți. Dumnezeule, erau o apariție care o să-i dea din nou coşmaruri. Totuşi, nu erau demoni. Nu, nu, nu erau decît bărbați, îşi zise speriată. Bărbați uriaşi. Beatrice le zisese sălbatici, iar Brenna fu absolut de acord cu această caracterizare.

De fapt, se părea că este singurul lucru pe care femeia înnebunită îl surprinsese exact. Da, sălbatici. Descrierea se potrivea, pentru că aveau dungi albastre de vopsea pictate pe obraji.

Probabil că asta făcea parte dintr-un fel de ritual străvechi. Se întrebă dacă nu cumva sacrificul uman era un alt ritual al lor, dar imediat alungă gîndul oribil.

Şi îmbrăcămintea lor era primitivă şi totuşi îi era familiară. Purtau pelerine din lînă cadrilată în negru, galben şi verde. Aveau genunchii goi, iar în picioare ghete din piele de căprioară strînse pînă deasupra gleznelor.

Erau scoțieni. Să fie duşmani ai seniorului MacNare? Se aflau acum pe domeniul lui. O vor ucide oare pentru a se răzbuna pentru păcatele viitorului ei soț? Nu-i plăcea ideea să moară pentru un bărbat pe care nici măcar nu-l cunoscuse, dar la drept vorbind nu-i plăcea deloc însăşi ideea să moară. Mai conta oare motivul?

De ce nu-i vorbeau? Se simțea ca şi cum se holbau la

ea de cel puțin o oră, știind totuși că de fapt nu trecuse decît un minut sau două.

„Netemătoare, își porunci singură. Trebuie să fiu netemătoare. Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule..."

– Sînt Lady Brenna.

Așteptă să o atace cineva. Nu se mișcă nimeni. Și atunci, exact în clipa în care era pe punctul de a le cere să-i spună care le sînt intențiile și să termine la repezeală, scoțienii o surprinseră, lăsînd-o fără suflare. Ca unul singur, căzură în genunchi, își duseră mîinile la inimă și își plecară capetele în fața ei. Manifestarea lor unită de respect o uimi. Nu, nu, nu respect, își zise ea. Să-și bată oare joc de ea? Nu-și putea da seama.

Așteptă pînă cînd se ridicară toți în picioare ca să încerce să-și dea seama care le este conducătorul pentru a i se adresa. Nici unul dintre ei nu-i oferea nici cel mai mic indiciu. Vopseaua albastră o deruta și mai mult. Fețele lor erau ca niște măști cu expresiile sumbre. Puse ochii pe cel mai înalt dintre ei, un războinic cu părul negru și cu ochii cenușii. Îl privi direct în față ca să-l forțeze să-i vorbească, dar el nu scoase nici un cuvînt.

„Oh, Dumnezeule, Oh, Dumnezeule...

– De ce nu-mi vorbești?

Cel la care se uita fix îi zîmbi brusc.

– Așteptam, Milady, îi explică el cu voce plină, puternică.

Se încruntă cînd îi auzi răspunsul dat pe jumătate. Pentru că el vorbise în scoțiană, decise să vorbească la fel ca el. Ea și surorile ei învățaseră această limbă la insistența tatălui lor, iar acum îi era recunoscătoare pentru asta. Dialectul acestui proscris se deosebea, firește, de ceea ce învățase ea, dar putea totuși să prindă destul ca să înțeleagă ce îi spune.

– Ce aşteptaţi? îl întrebă în scoţiană.

Omul păru surprins. Îşi ascunse iute reacţia privind în zare.

– Aşteptam să-ţi termini rugăciunea.

– Rugăciunea mea? întrebă confuză.

– Te-ai cam împotmolit la început. Nu-ţi mai aminteşti restul? o întrebă un alt scoţian.

– Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule...

– Iar începe, şopti un alt războinic.

Dumnezeule Atotputernic, se rugase cu glas tare.

– Mă rugam pentru îndurare, spuse ea cu toată demnitatea de care era capabilă. Cine sînteţi?

– Oamenii lui MacAlister.

– Numele nu-mi spune nimic. Ar trebui să-l cunosc?

Un războinic cu o cicatrice urîtă pe frunte, care cobora pe o parte a nasului, făcu un pas înainte.

– Îl cunoaşteţi pe stăpînul nostru foarte bine, Milady.

– Greşeşti, sir.

– Vă rog, spuneţi-mi pe nume, Milady. Mă cheamă Owen şi aş fi onorat dacă aţi face-o.

Îi era extrem de greu să înţeleagă de ce banditii ăştia sînt atît de politicoşi cu ea, dată fiind situaţia îngrozitoare în care se afla. Au de gînd să o ucidă sau nu?

– Foarte bine, am să-ţi spun Owen.

Războinicul părea încîntat de cunoştinţa ei, dar Brennei îi venea să ridice mîinile spre cer de disperare.

– Owen, aveţi de gînd să ne ucideţi pe mine şi pe soldaţii tatălui meu?

Părură toţi surprinşi de întrebarea pusă. Îi răspunse cel cu ochii cenuşii.

– Nici vorbă, Lady Brenna. Nu v-am face nici cel mai mic rău. Toţi cei aici de faţă tocmai am jurat să vă apărăm pînă în clipa în care vom muri.

Ceilalţi aprobară iute dînd din cap.

„Probabil că sînt nebuni", decise ea pe loc.

– Pentru Dumnezeu, de ce să doriți să mă apărați?

– Din cauza seniorului nostru, răspunse Owen.

Se hotărîseră să vorbească despre conducătorul lor, ceea ce era foarte bine pentru că acum nu mai era în stare să acorde atenție nici unui cuvînt pe care-l rosteau. Era copleşită de o binecuvîntată uşurare. Dacă Ochi Cenuşii îi spusese adevărul, nimeni n-avea să moară şi toate temerile ei fuseseră fără obiect. „Mulțumescu-ți, Doamne!"

Totuşi, nu avea de gînd să se bucure deocamdată, pentru că invadatorii nu-i explicaseră încă de ce veniseră aici. Nu păreau să fie genul care să facă o vizită de curtoazie şi ştia că trebuia să afle motivul lor real înainte ca măcar să înceapă să născocească o cale pentru a-i determina să plece. Cel mai bine este să rămînă în alertă, încercînd în acelaşi timp să mai obțină şi alte răspunsuri.

– Ştiu că sînteți scoțieni, începu ea, surprinsă că vocea îi suna atît de slab. Dar unde anume, în Scoția, vă este mai precis ceea ce numiți voi căminul vostru?

– Numele meu este Quinlan, Milady, şi nu ne considerăm scoțieni. Sîntem highlanderi – munteni. Ceilalți dădură aprobator din cap.

Brenna tocmai aflase un fapt interesant. Highlanderii nu doreau să renunțe la obiceiurile vechi ale strămoşilor lor. Felul în care erau îmbrăcați aceşti oameni, în asemenea haine primitive, era un indiciu şi, dacă n-ar fi fost atît de confuză, ar fi înțeles lucrul ăsta înainte de a li se fi adresat.

Nu şi-ar fi imaginat că mai există cineva care să aibă o asemenea atitudine înapoiată, dar n-avea de gînd să-i înfurie spunîndu-le lucrul ăsta. Dacă voiau să fie sălbatici, nu aveau decît, ce-i păsa ei?

– Sînteți munteni. Mulțumesc, Quinlan, pentru că ți-ai dat osteneala să mă luminezi.

– Eu îți mulțumesc, Milady, pentru că ai căutat să fii

luminată de umilul tău slujitor, care-ți stă la dispoziție pentru a te urma.

Brenna lăsă să-i scape un suspin adînc de frustrare.

– Te rog să nu te simți jignit, dar nu vreau să mă urmezi nicăieri.

El îi zîmbi.

– Nu aveți de gînd să plecați prea curînd, nu-i aşa?

Părea de-a dreptul nenorocită.

Ochii lui străluciră diabolic.

– Nu, Milady, nu plecăm.

– Chiar nu-ți aduci aminte de stăpînul nostru? întrebă Owen.

– De ce mi-aş aduce aminte de el? Nici măcar nu l-am întîlnit vreodată pe omul ăsta.

– I-ai cerut să vă căsătoriți.

– Te înşeli, Owen, n-am făcut aşa ceva.

– Dar, Milady, mi s-a spus că l-ai cerut de trei ori:

– De trei ori? I-am cerut...

Se opri brusc. De trei ori! Doamne Dumnezeule, nu putea să vorbească despre... Dădu din cap nevenindu-i să creadă. Nu, nu, asta a fost cu ani în urmă şi nu avea de unde să ştie ce prostie făcuse.

Numai Joan ştia de planul ei de a-şi găsi un soț, iar ea n-ar fi spus niciodată cuiva din afara familiei. Brenna nu-şi amintea de fapt de cererea ca atare – era prea mică atunci, ca să şi-o amintească, dar sora ei îi spusese de mai multe ori povestea, aşa că avea impresia că parcă ieri se întîmplase.

Ca orice soră, lui Joan îi făcea plăcere să o necăjească vorbindu-i despre purtarea ei revoltătoare. Îi plăcea în mod cu totul deosebit să zăbovească asupra părții cu purcelu-şul.

De ce să dorească să-şi găsească singură un soț sau să fure un purcel pe care să-l crească ca pe animalul ei

favorit nu putea înțelege acum, iar singura scuză pe care o putea invoca era că pe atunci era foarte, foarte tînără.

– S-a întîmplat cu mult timp în urmă, Milady, interveni Owen.

Ştiau. Nu putea înțelege cum de aflaseră, dar era atît de confuză, încît nu prea mai putea să judece cum trebuie.

– Omul ăsta mi-a respins cererea... nu-i aşa?

– V-a refuzat de două ori, replică Quinlan, dar înțelegem că încă aşteptați să aflați răspunsul la ultima voastră propunere.

– Nu aştept să aud răspunsul lui. Vocea îi era înțepată.

– Nouă ni se pare că aşteptați, insistă Owen.

Nici unul dintre ei nu părea să-şi bată joc de ea. Păreau sinceri. Ce naiba să facă?

– Tot aştept să izbucniți în rîs, dar n-o s-o faceți, nu-i aşa, Quinlan?

Nu se mai obosi să-i răspundă. De fapt, toți păreau foarte încîntați să stea acolo, în picioare, şi să-i vorbească. Purtarea lor era foarte ciudată. Războinicii ăştia nu păreau a fi genul care să dorească să zăbovească prea mult într-un loc, dar acum o făceau. Aşteptau oare să se întîmple ceva, şi dacă da, ce anume?

Brennei nu-i plăcea că era nevoită să dea dovadă de răbdare. Avea sentimentul copleşitor că n-o să le descopere planurile pînă cînd n-or să-i explice, totuşi.

Refuza să creadă că făcuseră atîta drum doar pentru a-i aminti o cerere în căsătorie pe care o făcuse cu ani în urmă şi că se aşteptau să o onoreze acum. Şi nu credea nici prostia aia că sînt slujitorii ei umili. Deşi era probabil o nesăbuință, hotărî să-i prindă cu minciuna.

– Ai spus că sînteți slujitorii mei umili. Ai spus adevărul, Quinlan?

Înainte să-i răspundă, războinicul privi pe deasupra capului ei, spre pădure. Zîmbea.

– Sînt aici ca să te apăr şi să te slujesc, milady. Noi toţi.

– Atunci înseamnă că ai să faci ceea ce-ţi voi cere eu, zise ea zîmbind.

– Desigur.

– Perfect, atunci. Îţi cer să pleci.

El nu făcu nici o mişcare. Brenna nu fu cîtuşi de puţin surprinsă.

– Nu pot să nu constat că eşti încă aici, Quinlan. Din întîmplare, nu m-ai înţeles?

Uriaşul arăta ca şi cum era pe punctul să izbucnească în rîs. Dădu din cap şi zise:

– Nu vă pot sluji dacă vă părăsesc. Sînt sigur că înţelegeţi asta.

Era sigură că nu înţelege. Era pe punctul să-l întrebe dacă poate să plece ea, fără ca el să o urmărească, dar Quinlan o întrerupse aducîndu-i din nou aminte.

– Milady, în legătură cu cererea dumneavoastră în căsătorie...

– Iar ne întoarcem la asta?

– Dumneavoastră aţi fost cea care aţi făcut cererea, insistă el cu încăpăţînare.

– Da, eu. De atunci m-am răzgîndit. Omul acela mai trăieşte încă? Trebuie să fie groaznic de bătrîn acum. El te-a trimis la mine?

– Da, răspunse Quinlan.

– El unde este?

Quinlan zîmbi din nou. Zîmbeau şi ceilalţi.

– Este chiar în spatele meu, nu-i aşa? Îşi zise că probabil faptul că era nervoasă a împiedicat-o să-l audă apropiindu-se.

Toţi păgînii dădură din cap că da.

– Tot timpul? şopti ea.

– Doar acum, răspunse Quinlan.

Deci asta aşteptau toţi. Ar fi trebuit să-şi fi dat seama.

Dacă n-ar fi fost atît de preocupată să născocească o cale pentru a-i determina să plece, s-ar fi gîndit la faptul că ar putea să apară şi conducătorul lor.

Nu voia să se întoarcă, firește, dar mîndria o împiedica să încerce să fugă. Strîngînd mai tare pumnalul în mînă, îşi adună tot curajul pentru ceea ce urma să vadă şi, în sfîrşit, se întoarse.

O, da, fusese chiar în spatele ei. Cum de n-a ştiut? Războinicul era înalt cît un brad. Dacă întindea mîna, putea să-l ciupească. Rămase cu ochii holbați la pieptul lui masiv, brusc prea îngrijorată ca să mai ridice privirea în sus. Era impresionant. Creştetul capului ei nu-i ajungea nici măcar pînă la bărbie. Nu era decît la un picior sau două depărtare de ea, iar cînd făcu instinctiv un pas înapoi, el făcu un pas înainte.

Trebuia să se uite la fața lui. S-ar fi putut ca el să considere drept un semn de laşitate dacă n-ar face-o. Dacă ar încerca să fugă, asta l-ar lăsa să înțeleagă cît de mult a intimidat-o masivitatea lui şi, zău, de ce nu avea puțin curaj? Acum cîteva minute era destul de vitează.

Connor îşi pierdu pur şi simplu capul cînd îl privi direct în ochi. Reacția lui îl surprinse chiar şi pe el. Puterea frumuseții ei îi tăie respirația. Şi-a zis că este drăguță cînd a văzut-o lîngă pîrîu, bombănind singură în timp ce se lupta cu funda care-i ținea prins părul împletit, dar n-a avut timp să observe cît de frumoasă era cu adevărat. Nu fusese destul de aproape şi nici destul de curios.

Femeia era într-adevăr extraordinară. Nu se putea opri să nu se holbeze la ea. Puterea frumuseții ei îl captivase şi brusc îşi dădu seama că nu era deloc mai bun decît oamenii lui. Se înfuriase cînd văzuse cum rămăseseră cu gurile căscate, iar acum, trebuia să recunoască, făcea şi el la fel.

Cum a putut să nu remarce o asemenea perfecțiune?

Pielea îi era fără cusur, ochii de un albastru limpede, strălucitor, iar gura cu buzele roz, pline, îl făcu să se gîndească la toate plăcerile erotice pe care i le-ar putea dărui. Îndată ce-şi dădu seama ce face, îşi îndreptă privirea spre fruntea ei ca să-şi poată recăpăta puterea de concentrare.

Îi trebui destul de multă vreme ca să-şi amintească să respire din nou. În cele din urmă îi veni în ajutor disciplina lui şi, deşi ştia că va fi un pericol uriaş pentru liniştea lui, fu extrem de încîntat de ea. Frumusețea fetei va face ca jignirea să fie cu atît mai dureroasă pentru un porc nenorocit ca MacNare. Nu găseşti prea uşor femei frumoase în Anglia, sau cel puțin aşa auzise el, iar această comoară rară aproape că i-a căzut în brațe.

Fusese într-adevăr dezgustător de uşor. Nici unul dintre soldații ei n-a opus nici cea mai mică rezistență. Pur şi simplu a intrat în tabăra lor, le-a poruncit să îngenuncheze şi, pe toți sfinții, au îngenuncheat. Au fost ascultători ca nişte mieluşei, şi la fel de laşi. Cîțiva şi-au aruncat chiar armele. Numai un singur soldat a făcut încercarea, aşa, cu jumătate de inimă cum a fost, să răcnească pentru a-şi avertiza stăpîna.

Connor auzise strigătul în timp ce o supraveghea pe Lady Brenna să fie sigur că nu i se întîmplă ceva rău acolo, lîngă pîrîu, dar unul dintre oamenii săi – fără îndoială Quinlan – l-a redus la tăcere. A auzit fără îndoială şi Lady Brenna şi în momentul acela a lăsat să-i cadă funda şi prosopul şi a pornit înapoi spre tabără. Curiozitatea a făcut-o să se grăbească, dar, după ce cealaltă femeie o înşfăcă de braț şi-i împuie capul cu poveştile alea îngrozitoare despre demoni, îi trebui într-adevăr curaj ca să-şi continue drumul spre tabără.

Connor ştia că era convinsă că aleargă spre propria-i moarte. I-o spusese expresia de pe fața ei.

O viață în schimbul a douăsprezecea. Nu astea au fost

chiar cuvintele ei? Connor a fost complet derutat de purtarea fetei. Era fiica lui Haynesworth, nu-i aşa? Şi, totuşi, nu era precum celelalte englezoaice pe care le cunoscuse el. În toţi anii ăştia de cînd a luat parte la bătălii, nu fusese niciodată martorul nici unui singur act de curaj adevărat din partea vreunui englez... pînă astăzi. Se gîndise să-i spună acest fapt remarcabil, apoi se răzgîndi. Nu era convins că ar fi o idee bună să vorbească deocamdată cu ea. Femeii trebuia să-i treacă frica de el înainte să poată înţelege vreun cuvînt pe care l-ar spune. Nu, acum era bună tăcerea.

Îşi duse mîinile la spate şi aşteptă răbdător ca ea să se adune. Se întrebă dacă mai crede încă faptul că este demon. Expresia din ochii ei îi sugera că s-ar putea şi trebui să se stăpînească zdravăn ca să nu zîmbească, atît de absurdă era noţiunea. Va trebui să se familiarizeze cu el. La dracu', avea de gînd să se culce cu ea chiar în noaptea asta, dar n-o să-i dezvăluie acum planul său. O să fie soţia lui, indiferent cît timp îi va lua să o convingă să zică „da" în faţa preotului. Dacă va fi nevoie, îşi va pierde tot restul zilei aşteptînd ca ea să se calmeze suficient, încît să-l asculte.

Brenna era hotărîtă să-şi ascundă teama şi se gîndi că o făcuse cu succes pînă acum. N-ar fi putut spune dacă era un diavol chipeş sau unul urît ca păcatul. Nu-şi putea da seama din cauza vopselei albastre. Îi remarcă totuşi ochii, dar numai pentru că erau de culoarea întunericului şi la fel de plini de căldură şi de liniştitori precum un pumn ameninţător. Structura lui osoasă părea să fie intactă. Avea nasul drept, pomeţi înalţi şi o gură severă. Părul îi era lung, pînă aproape de umeri, şi de culoarea nopţii. Ciudat, dar părea să fie curat.

N-avea nici cea mai mică idee de cîtă vreme se holba la el şi nu remarcă nici o mişcare din partea lui şi, totuşi, brusc, se trezi cu mîna lui peste a ei. Se uită prosteşte în

jos în timp ce el îi trăgea mîna de la spate şi îl urmări cum îi desfăcea delicat degetele ca să-i ia hangerul.

Presupuse că o să păstreze arma ori o s-o arunce pentru a-i demonstra superioritatea lui fizică şi ca atare fu uluită cînd i-l puse în teaca de piele pe care o purta atîrnată de cureaua de la brîu.

– Mulţumesc, şopti ea înainte să se poată controla.

Ce dracu' era cu ea? De ce-i mulţumea? Tocmai o speriase de i se făcuse părul măciucă în cap. N-ar fi trebuit să-i tragă o săpuneală pentru frica pe care o băgase în ea?

Dumnezeule, înseamnă că nu este în toate minţile dacă crede că ar putea să-i spună ce gîndeşte, îşi zise ea. Cum ar putea să răcnească la el cînd nici măcar nu-şi putea regăsi vocea? În plus, micul ei hanger nu i-ar putea face nici un rău. De aceea probabil că a lăsat-o să-l păstreze. Forţa pe care o emana uriaşul sugera că nici măcar n-ar tresări dacă ar încerca să-l rănească.

Dar uriaşul nu era nici zeu, nici demon. Nu era decît un bărbat, foarte primitiv şi înspăimîntător, totuşi numai un bărbat. În plus, oricine cu puţină minte în cap ştia că femeile sînt mai deştepte decît bărbaţii. Mama ei le spusese fetelor de multe ori lucrul ăsta înţelept, deşi niciodată în prezenţa tatălui lor. Mama era întotdeauna cinstită, uneori pînă la prostie. Dar era şi foarte bună şi de aceea n-ar fi spus niciodată nici un cuvînt care să rănească sentimentele unui bărbat.

Brenna n-avea de gînd să urmeze exemplul mamei ei. Va încerca să fie destul de bună, dar nu va fi complet sinceră. N-ar ieşi niciodată din necazul ăsta dacă ar spune adevărul.

– Nu-mi aduc aminte de tine.

Connor ridică din umeri. Era evident că nu-i păsa dacă îşi aduce sau nu aminte de el.

– Pare să fie o neînţelegere, începu ea din nou. Nu te

aşteptam ca să-mi răspunzi la cererea mea în căsătorie. Vocea îi era acum mai puternică. Nu eram decît un copil atunci. Sînt sigură că nu te-ai gîndit la cererea mea în toți anii ăştia. (Să nu fi avut oare altceva mai bun la ce să se gîndească?) Oamenii tăi au glumit cu mine, nu-i aşa?

Tatăl ei ar ucide-o dacă ar afla vreodată de cererea ei în căsătorie. Gîndul o îngrijoră cîteva clipe, înainte să-şi dea seama cît de ridicol este. Papa ar trebui să stea la coadă ca să o poată face, după războinicul ăsta ca o stîncă de piatră, slujitorii lui... şi MacNare. Doamne Dumnezeule, uitase de el. MacNare o să fie furios cînd o să afle de îndrăzneala miresei promise lui.

Brenna nu văzu decît o singură cale de ieşire din această nenorocire. Trebuia să găsească un mod de a-l face pe barbar să înțeleagă.

– Acum trebuie să plec. S-ar putea ca seniorul MacNare să nu fie foarte înțelegător dacă am să întîrzii. Trebuie să trimită o escortă să mă întîmpine. Nu vreau ca vreunul dintre voi să aibă de suferit din cauza unei neînțelegeri.

Sălbaticul se întinse brusc şi o înşfăcă. Îi puse pe umeri mîinile lui mari, strîngînd-o ferm, un mesaj mut – presupuse ea – că n-o să plece nicăieri pînă cînd nu este el dispus să o lase. Totuşi, nu o strîngea să o doară, fiind practic deosebit de blînd. Se încruntă la el străduindu-se să înțeleagă nebunia din jurul ei.

– Venirea ta aici nu are nici o legătură cu cererile în căsătorie pe care ți le-am transmis, nu-i aşa? Ai un alt motiv în cap.

Nimic. Nici un cuvînt, nici o înclinare a capului, nici măcar un clipit din ochi. Vorbea oare cu un copac?

Simți cum se îmbujorează şi ştia că frustrarea este cauza; suspină adînc, zgomotos, deloc ca o doamnă, un suspin ce semăna mai degrabă cu un geamăt.

– Foarte bine, să presupunem că te afli aici din cauza cererilor mele în căsătorie. Aşa cum ţi-am explicat doar acum un minut, nu-mi amintesc întîlnirea cu tine. Una dintre surorile mele ştie totul despre prostia pe care am făcut-o. Mi-a spus că eram îngrijorată că n-am să-mi găsesc niciodată un soţ, deşi mă îndoiesc că înţelegeam măcar la ce serveşte el, şi pentru a mă linişti Joan mi-a spus ce să fac. Nu s-a gîndit niciodată că am să pun în aplicare sfatul; dar acum, dacă stau şi mă gîndesc, a fost vina tatălui meu pentru că mi-a spus că n-o să-mi poată găsi nici un bărbat care să fie pe măsura mea, şi este vina şi a ta, Sir, pentru că mi-ai zîmbit. Zău că nu-mi amintesc nimic altceva despre întîlnirea noastră decît zîmbetul tău. Mi-l voi aminti întotdeauna. În Anglia, trebuie să înţelegi asta, doamnele adevărate nu cer niciodată gentlemanilor să le ia în căsătorie. Pur şi simplu nu se face, adăugă ea aproape răcnind. Domnul îmi este martor, nu mai am, zău, suficientă forţă să reiau de la capăt această explicaţie.

– Ce i-ai spus mesagerului, Milady? Îţi aminteşti cuvintele exacte ale ultimei tale cereri în căsătorie? Recunoscu vocea lui Quinlan din spatele ei.

Cum naiba să-şi amintească? N-o ascultase oare nici unul dintre ei? Nu se putea întoarce să-l înfrunte direct pe Quinlan pentru că stăpînul lor continua să o ţină de umeri şi nu părea cîtuşi de puţin înclinat să-i dea drumul.

– Probabil că am spus: „Vrei să te căsătoreşti cu mine?"

Connor zîmbi. O trase spre el, îşi plecă fruntea şi o sărută destul de lung ca să o năucească.

Apoi îşi înălţă capul, o privi în ochi şi, în sfîrşit, vorbi:

– Da, Brenna, mă căsătoresc cu tine.

Capitolul 3

Omul era, evident, nebun. Era hotărît să o ia în căsătorie. Tot ce gîndea ea despre asta părea lipsit de importanță în ochii lui. Numai Dumnezeu ştie că a încercat totul, cu excepția forței fizice, pentru a-l determina să fie rezonabil. S-a certat, a implorat, s-a rugat.

Şi totul în zadar. N-avea ce să mai facă decît să recurgă acum la măsuri lipsite de eleganță. Îl călcă zdravăn pe picior ca să-i transmită mesajul. El nici măcar nu se clinti. Dimpotrivă, ea fu cea care simți o durere pătrunzătoare în piciorul cu pricina şi fu nevoită să se agațe de brațul lui ca să nu cadă jos şi să se facă absolut complet de rîs.

Din fericire, nu avea nevoie decît de un minut sau două pentru a-şi aduna jalnicile rămăşițe ale demnității care-i mai rămăsese şi să-i dea drumul. Apoi o luă de la capăt. Era foarte mîndră de ea, zău că da. Nu ridică nici măcar o singură dată vocea în timp ce enumeră cu calm cel puțin o sută de motive întemeiate pentru care nu se puteau căsă-

tori. Ar fi putut la fel de bine să vorbească la pereți. Barbarul nu părea să fie cîtuşi de puțin impresionat. Nu era nici măcar sigură dacă mai respiră. Pur şi simplu o asculta cu brațele încrucişate la piept şi cu o expresie pe față care-i spunea parcă „mă plictiseşti de moarte", iar cînd epuiză consecințele sumbre pe care le-ar avea el de suferit în urma acestei nebunii, o luă calm de mînă şi începu să o tîrască spre cai.

Pe toți sfinții, trebuia să scape din toată această nenorocire. Încercă să născocească un plan, implorînd în acelaşi timp ajutorul Domnului, fireşte. Gîndurile şi rugile îi fură întrerupte cînd îl auzi pe Quinlan strigîndu-l.

– Ce este?

Quinlan făcu un gest spre soldații englezi. Munteanului nu-i trebui mult timp ca să rezolve problema. Nici măcar nu se obosi să se oprească, aruncînd cuvintele teribile peste umăr.

– Omoară-i.

– Nu! strigă îngrozită.

– Nu? Era uluit de reacția ei.

– Nu! strigă ea din nou.

– De ce nu?

Sfinte Dumnezeule, ce fel de om ar pune o asemenea întrebare?

Totuşi, îi acordă în sfîrşit întreaga lui atenție. Se întoarse spre ea şi aşteptă cu răbdare să-i răspundă. Brenna observă că nu-i dăduse drumul la mînă.

– Sînt fără apărare, începu ea. Le-ai luat armele.

– Nu, nu eu le-am luat armele. Ei le-au aruncat cînd am apărut în tabără. Spune-mi de ce să trăiască, zise el cu o voce ce părea plăcută date fiind circumstanțele. Care este principala lor datorie? Singura lor datorie? Datoria lor sacră?

Brenna îşi dădu seama că bărbatul din fața ei începuse

să se înfurie. Vocea îi devenea tot mai aspră cu fiecare întrebare pe care o punea. Şi în acelaşi timp o strîngea tot mai tare de mînă, încît începuseră să o doară degetele.

– Datoria lor principală este să apere.

– Şi pe cine trebuie să apere? întrebă, încercînd să slăbească strînsoarea.

– Pe rege în primul rînd şi întotdeauna, apoi pe nobilul faţă de care au jurat credinţă.

Prea tîrziu înţelese spre ce se îndrepta. Nu mai putea să găsească ceva rapid ca să schimbe mersul discuţiei.

– Deci? o îndemnă el.

– Pe mine.

– Şi aşa au făcut?

– Ce au făcut sau n-au făcut nu este treaba ta.

– Ba este treaba mea, o corectă el. Oamenii ăştia nu au nici un fel de onoare. Merită să moară.

– Nu tu trebuie să iei o asemenea decizie.

– Ba da, îi replică. Ai să fii soţia mea.

– Tu spui asta.

– Eu ştiu asta, răspunse scurt cu o voce nici că se putea mai aspră. Nu pot permite să trăiască asemenea laşi ca ei.

– Mai există un motiv pentru care nu-i poţi omorî, se bîlbîi ea. „Te implor, Doamne, ajută-mă să găsesc unul", îşi zise în gînd. Lăsă capul în jos privind în pămînt şi încercînd în acelaşi timp cu frenezie să găsească ceva isteţ ca să-l convingă.

– Aştept.

Şi ea aştepta, dar se părea că Dumnezeu nu era tocmai într-o dispoziţie favorabilă ei.

– N-ai să înţelegi, spuse ea în şoaptă.

– Ce n-am să înţeleg?

– Dacă-i ucizi pe soldaţii tatălui meu, n-am să mă mai pot căsători cu tine.

– Aşa să fie?

Brenna avu impresia că bărbatul din faţa ei era pe punctul de a izbucni în rîs. Îşi ridică privirea să vadă dacă zîmbea şi fu bucuroasă că se înşelase. Arăta la fel de sumbru şi de serios ca şi pînă acum.

– Da, aşa este. Ţi-am spus că n-ai să înţelegi. Dacă n-ai fi păgîn...

– Nu sînt păgîn.

Nu-l credea. În definitiv, bărbatul ăsta era mîzgălit cu vopsea pe faţă. Numai păgînii au asemenea ritualuri necreştineşti.

Connor îşi irosise destul timp discutînd problema. Se uită la Quinlan hotărît să-i spună să le dea drumul soldaţilor, deşi categoric nu din cauza slabelor ei proteste.

Nu, fiica pe care i-o trezise Brennei îl făcu să se răzgîndească. Frica îşi are locul ei, mai ales în sufletele duşmanilor, dar n-ar fi fost bine ca o soţie să se teamă de soţul ei.

Brenna nu-i dădu însă timp să-şi manifeste mărinimia.

– Aşteaptă, strigă ea. Este important pentru tine să te căsătoreşti cu mine?

El ridică din umeri. Ea interpretă gestul nepoliticos drept „da, este important".

– Şi nu vrei să-mi explici motivele?

– Nu trebuie să mă explic în faţa ta.

– Totuşi, eu cred că ar fi bine ca eu să-ţi explic intenţiile mele. Şi atunci cred că ai să înţelegi. Dacă nu eşti păgîn, cum ai de gînd să mă faci să mă căsătoresc cu tine? Ai să anunţi pur şi simplu familia şi prietenii că ţi-ai luat o soţie? Sau va fi o ceremonie cu un preot care să ne asculte legămintele şi să ne binecuvînteze uniunea?

– Va fi un preot.

– Un preot cu o poziţie bună în biserică? se încruntă ea.

Şi atunci el zîmbi. Pur şi simplu nu se mai putu abţine. Dumnezeule, cît era de suspicioasă!

– Un preot cu o poziţie bună, promise el.

Dintr-odată Brenna îşi dădu seama că victoria îi este la îndemînă. Înălţă o rugăciune scurtă de mulţumire Domnului pentru ajutorul dat, promise să îngenuncheze mai tîrziu ca să-i ceară iertare pentru că a crezut că El nu i-a ascultat rugămintea de a o ajuta, apoi spuse:

– Şi cum anume intenţionezi să mă determini să repet legămintele mele în faţa acestui om al lui Dumnezeu?

– Ai s-o faci.

– Oare?

Aici l-a prins. Brenna n-avea de unde să ştie cît de important era ca ea să fie de acord să se mărite cu el. Nu era îngrijorat de purtarea preotului sau a ei în cursul ceremoniei propriu-zise. Ştia să intimideze cînd era nevoie.

Alec Kincaid era cel care-l făcea să şovăie. Connor se afla deja pe un teren nesigur cu fratele său, iar dacă Brenna o să-l lase pe Alex să ştie că ea nu a fost de acord cu această căsătorie, atunci o să dea de dracu'.

Ar putea să se descurce, dar dacă Alec o să vrea ca Brenna să fie a porcului de MacNare, atunci Connor va fi nevoit să se ridice împotriva lui.

Brenna fu încîntată să vadă cum îi dispare zîmbetul de pe faţă.

– Acum cred că înţelegi, spuse ea. Aş vrea să-i laşi pe soldaţi să plece nevătămaţi. Lasă-i să se ducă la MacNare sau înapoi la tatăl meu.

Femeia asta inocentă credea că le salvează viaţile. Connor ştia mai bine. În mod sigur, MacNare o să-i tortureze înainte de a-i ucide şi, deşi probabil că tatăl ei nu era atît de înclinat spre pedeapsă, Connor presupuse că şi el i-ar ucide pentru că l-au dezonorat.

– Şi dacă accept acest tîrg dificil? întrebă el încercînd

să-şi ascundă veselia din voce. Vei accepta această căsătorie? Vreau acordul şi acceptul tău.

– Există vreo diferenţă?

– Există, replică el. Cu timpul, ai să înţelegi.

– Speri să-ţi dau promisiunea mea fără să ştiu exact ce promit?

– Speri să las în viaţă doisprezece laşi cînd otrăvesc aerul pe care îl respir?

Acum se încrunta din nou la ea şi începu să o îngrijoreze faptul că ar putea să se răzgîndească. Îşi zise că nu trebuie să-şi forţeze norocul. Tocmai cîştigase o victorie importantă, nu?

– Am să fiu de acord şi am să accept.

– Ai o inimă bună.

– Mulţumesc, răspunse uimită de complimentul făcut.

– N-a fost o laudă, interveni el răstit. Vreau să te debarasezi de o asemenea slăbiciune.

O lăsă fără grai. Cum să lupte cu asemenea opinii?

Slujitorii lui erau la fel de ciudaţi ca stăpînul lor. Cînd li se ordonă să-i lase pe soldaţi să plece nevătămaţi, nici măcar nu încercară să-şi ascundă dezamăgirea. S-au bosumflat ca nişte copii. Se uita uimită la munteni în timp ce conducătorul lor o tîra după el. Quinlan avu neruşinarea să-i zîmbească.

Bărbatul căruia tocmai îi promisese acceptul nici măcar nu-i adresă un cuvînt pînă cînd nu se îndepărtară destul de mult de ceilalţi.

– Brenna?

– Da?

– N-am să fiu întotdeauna atît de blînd.

Îşi dădea seama că era serios, dar simţea că-i vine să rîdă pînă cînd izbucni în plîns. Îşi pierdea controlul şi se strădui să se liniştească. Trebuia să aibă capul limpede ca să găsească o cale de ieşire din acest coşmar.

Oh, Dumnezeule, în ce se băgase?

La dracu', nu era vina ei. Ea ştia adevărul, dar se îndoia că cineva din familia ei ar înţelege, mai ales tatăl ei. Cînd se îndrepta spre uşă ca să plece la MacNare nu lansase ea oare ameninţarea că o să facă un lucru îngrozitor? Cu siguranţă papa o să creadă că tocmai asta a făcut.

– Dacă tatăl meu mă va blama pentru această căsătorie, va trebui să-l lămureşti. Nu eu am pus la cale toată treaba asta şi va trebui să i-o spui. Promite-mi că o vei face.

Nu-i răspunse. Ştia totuşi că auzise fiecare cuvînt pentru că ridicase fără nici o ruşine vocea.

– Promite-mi, îi ceru din nou.

O săltă pe cal şi deşi fusese un gest foarte amabil din partea lui nu-i mulţumi. Îl prinse de mînă.

– Îmi promiţi?

– Este puţin probabil că o să-ţi mai revezi vreodată familia. Preocuparea ta este prostească.

El îşi zise că a fost foarte rezonabil.

Ea îşi zise că a fost în mod intenţionat crud. I se umplură ochii de lacrimi la ideea că de a nu-şi mai revedea niciodată familia. Îi aruncă cît colo mîna.

– Am să-i văd... Nu-mi poţi cere să... Nu ţi-a spus niciodată mama ta că este nepoliticos să pleci de lîngă cineva în timp ce persoana respectivă vorbeşte cu tine?

Lui Connor nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile. Practic îl criticase. Nimeni nu-i vorbise pînă acum cu o asemenea dezaprobare făţişă şi faptul că o femeie i se adresa la modul ăsta îi depăşea pur şi simplu puterea de înţelegere.

Sincer, nu ştia cum să reacţioneze. Dacă ar fi fost bărbat, ar fi ştiut exact ce să facă, fireşte, dar nu era bărbat, ceea ce făcea ca dilema lui să fie cu atît mai derutantă. Categoric, Brenna nu semăna cu femeile pe care le cunos-

ause el. Majoritatea îl evitau, iar cele care aveau ceva mai mult curaj îşi ţineau capetele plecate şi luau o atitudine plină de umilinţă în prezenţa lui.

Felul în care reacţiona la Brenna îl tulbura. Îl făcea să zîmbească chiar şi atunci cînd se încrunta la el. Era o schimbare atît de înviorătoare în raport cu toate celelalte, încît nici măcar nu şi-o putea imagina plecîndu-se în faţa lui şi, deşi purtarea ei bizară îl încînta, ştia că ar fi o greşeală să o lase să creadă că ar putea continua cu această atitudine sfidătoare.

În cel mai bun caz, ar fi un început prost. Urma să fie stăpînul ei şi ea trebuia să înţeleagă exact ce înseamnă lucrul ăsta. Decise ca acum să fie înţelegător, aşa că-i puse mîna pe coapsă, o strînse uşor şi o privi în ochi.

– Nu înţelegi încă şi pentru asta am să fiu răbdător cu tine.

– Ce anume exact nu înţeleg?

– Poziţia ta în casa mea. Ai să înveţi în curînd să preţuieşti marea onoare pe care ţi-am făcut-o căsătorindu-mă cu tine.

Ochii ei deveniră de un albastru-violet intens. Dumnezeule, era frumoasă cînd se înfuria.

– O să învăţ? întrebă ea.

– Vei învăţa.

Brenna puse mîna peste a lui şi începu să-l strîngă. Şi nu era deloc blîndă.

– Poate că ar trebui să faci această mare onoare cuiva care înţelege, îi sugeră ea.

Connor îi ignoră remarca şi îşi continuă explicaţia.

– Pînă cînd ai să apreciezi darul pe care ţi l-am făcut, vreau să-ţi exprimi părerile numai cînd ţi se cere să o faci. Nu pot tolera insolenţa. Acum promite-mi lucrul ăsta.

Nu fu nici impresionată, nici intimidată de porunca lui severă. În definitiv, o femeie nu putea suporta prea multe,

iar ea tocmai ajunsese la limită. Cu siguranță că din clipă în clipă o să se trezească din acest coşmar.

– Să nu-mi exprim niciodată părerile?

– Cînd sînt de față oamenii mei, nu, preciză Connor. Cînd sîntem singuri, poți să faci ce doreşti.

– Vreau să mă duc acasă.

– Lucrul ăsta nu este posibil.

Lăsă să-i scape un suspin. Acasă însemna să-l înfrunte pe tatăl ei şi, pînă cînd n-o să-i dezvăluie cineva adevărul, cinstit vorbind nu credea că dorea să dea ochii cu el.

– Am să-ți promit îndată ce şi tu ai să-mi promiți că-i vei explica totul tatălui meu.

– N-am să fac niciodată ce zici tu.

– Nici eu ce zici tu.

– Totuşi, continuă el ignorîndu-i lăudăroşenia, pentru că-ți este atît de evident frică de mine şi te temi pentru viitorul tău, am hotărît să fac de această dată excepție. Dacă am să-l văd vreodată pe tatăl tău, am să-i explic ce s-a întîmplat.

Brenna făcu o precizare.

– Dar n-ai să intri în detalii în legătură cu cererea mea în căsătorie. Deşi nu eram decît un copil, s-ar putea ca tata să nu înțeleagă totuşi.

– N-am să menționez cererea ta în căsătorie.

– Mulțumesc, zise zîmbind radioasă.

Connor îşi îndreptă semnificativ privirea spre mîna care se odihnea peste a lui. În recunoştința ei, acum îl mîngîia uşor. Nu se putu abține să nu o tachineze.

– Nu se cuvine din partea ta să-ți manifeşti afecțiunea pentru mine în fața soldaților englezi.

Îşi retrase imediat mîna.

– Nu-mi manifest afecțiunea pentru tine.

– Ba da.

Îi plăcea să aibă ultimul cuvînt. Îl văzu cum zîmbeşte

cînd se îndepărtă de ea. Ce complicat simţ al umorului avea! Oare toţi oamenii care trăiesc în The Highlands sînt la fel de ciudaţi ca ăsta? Brenna spera din toată inima că nu. Cum Dumnezeu o să se înţeleagă ea cu asemenea oameni ciudaţi?

Dumnezeule mare, se gîndea deja la un viitor cu barbarul. Ce naiba era cu ea? Ar fi trebuit să se gîndească la o modalitate de a scăpa de el şi nu să se întrebe cum ar fi să trăiască împreună cu el.

Felul în care reacţiona la el o nedumerea foarte tare. Simţise uşurarea şi reală apreciere cînd îi promisese să-i vorbească tatălui ei şi totuşi nu avea absolut nici un motiv să creadă că-şi va respecta cuvîntul.

Nu putea exista decît un singur motiv pentru purtarea ei ciudată, decise Brenna. Mintea i-o luase razna. „M-a zăpăcit la fel ca pe Beatrice"... Dumnezeule mare, Beatrice... Uitase complet de cameristă.

Sărmana femeie tremura probabil de groază prin vreun tufiş. Descălecă şi fugi înapoi la soldaţii tatălui ei. Acum erau în picioare, aranjîndu-şi în tăcere armele. Nici unul dintre ei nu-şi ridică privirea spre ea cînd îi strigă, aşa încît se apropie mai mult.

Apăru Quinlan în faţa ei, barîndu-i calea. Nu o atinse, dar stătea pur şi simplu în calea ei în aşa fel încît să nu mai poată face nici un pas. Înaintară şi ceilalţi munteni, aşezîndu-se între ea şi soldaţii tatălui ei.

Dacă n-ar fi ştiut cum stau lucrurile, ar fi putut crede că de fapt încearcă să o protejeze de propria ei escortă. Ideea era totuşi prea absurdă, aşa că decise că erau pur şi simplu grosolani.

– Aş vrea să vorbesc cu soldaţii tatălui meu.

– Stăpînului vostru nu i-ar plăcea lucrul ăsta, spuse Quinlan dînd din cap.

Nu era stăpînul ei; ea era englezoaică, pentru Dum-

nezeu, dar ştia că nu va obţine ceea ce doreşte dacă va începe să se certe cu el. Avea nevoie de cooperarea, nu de furia lui.

– Mă îndoiesc că stăpînului tău îi va păsa cîtuşi de puţin. Nu am nevoie decît de un minut. Promit.

Quinlan cedă fără tragere de inimă. Se dădu la o parte din drum, îşi duse mîinile la spate şi spuse:

– Poţi să le vorbeşti de aici.

Brenna nu irosi nici o clipă.

– Harold, te rog nu uita de Beatrice. Se ascunde pe undeva pe lîngă pîrîu. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai duce-o înapoi acasă. Deşi Harold nu-şi ridică privirea spre ea, dădu aprobator din cap. Şi să le spui părinţilor mei să nu fie îngrijoraţi.

Harold mormăi ceva în barbă, ceva ce nu putu să înţeleagă. Încercă să se apropie ca să-i poată auzi şoapta, însă Quinlan întinse mîna să o oprească. Îi aruncă munteanului o privire încruntată ca să ştie ce credea despre puterea lui, apoi se întoarse din nou spre Harold.

– Ce ai spus? îl întrebă. Nu te-am putut auzi.

Soldatul îşi ridică în sfîrşit privirea spre ea.

– Tatăl vostru va porni război din cauza acestei grozăvii, Milady. Asta am spus.

Îşi simţi că inima pe cale să-i sară din piept.

– Nu, nu, nu trebuie să pornească război din cauza mea. Fă-l să înţeleagă, Harold. Se opri cînd îşi dădu seama că vocea îi era cuprinsă de panică, trase adînc aer în piept, apoi vorbi în şoaptă: Nu vreau să lupte nimeni din cauza mea. Spune-i tatălui meu că eu doresc această căsătorie. Eu i-am cerut munteanului să vină după mine.

– Voi aţi vrut să vă căsătoriţi cu MacNare? întrebă Harold, încurcînd evident lucrurile.

– Nu, nu, nu l-am dorit niciodată pe MacNare. L-am dorit... Sfinte Dumnezeule, era atît de tulburată, că nici

măcar nu-şi putea aminti numele munteanului. L-am dorit pe... Îi aruncă lui Quinlan o privire înnebunită. Cum îl cheamă pe stăpînul tău? îl întrebă în şoaptă.

– Connor MacAlister.

– Pe MacAlister, strigă ea. L-am vrut pe MacAlister. Te rog adu-i aminte tatălui meu că l-a cunoscut pe viitorul meu soţ cu multă vreme în urmă.

– Este timpul să vă retrageţi, Milady, o sfătui Quinlan care tocmai îl zărise pe Connor privind din marginea poieniţei. Stăpînul nu părea deloc încîntat de ceea ce vedea.

– O ultimă rugăminte, îi ceru ea. Nu-i dădu lui Quinlan prilejul să o refuze. Harold, spune-i tatălui meu să nu vină după mine. Vreau să sărbătorească...

– Ce anume, Milady?

De-abia putu rosti cuvintele fără să se înăbuşe.

– Fericirea mea.

O luă la fugă înapoi spre cal şi era deja în şa cînd Connor ajunse lîngă ea. Încălecă şi el un armăsar negru, uriaş, la fel de înspăimîntîtor ca şi stăpînul lui.

Făcu greşeala să-şi ridice privirea şi scăpă imediat frîul din mînă cînd văzu furia din ochii lui. Lăsă iute capul în jos şi se prefăcu teribil de ocupată cu instalarea cît mai comod în şa, astfel încît el să nu-şi dea seama că încearcă în mod deliberat să se ferească de mînia lui.

Dar Connor nu era genul care să fie ignorat. Ce voia, de fapt, să creadă că încearcă să-l apere de mînia tatălui ei? Ideea era pe cît de jignitoare pe atît de rizibilă. Obligă calul să se apropie pînă cînd simţi piciorul Brennei strîns lipit de al lui şi apoi reclamă întreaga ei atenţie apucînd-o de bărbie şi forţînd-o să se uite la el.

– De ce?

Ştia ce o întreabă şi nici măcar nu încercă să simuleze că nu ştie.

– Războiul înseamnă moarte, răspunse ea.

– Aşa este, pentru unii, fu el de acord ridicînd din umeri.

– Dacă moare chiar şi un singur om este prea mult, îi explică ea. Nu vreau să se bată nimeni din cauza mea. Tata are o armată mare, dar ar fi o nenorocire şi o nedreptate să vină după mine. Ar insista să fie în fruntea soldaţilor săi şi nu pot să nu mă gîndesc că tu ai putea...

– Ce-aş putea?

– L-ai putea omorî.

Connor se linişti. Brenna îşi dorea să fi avut atîta forţă, încît cu un brînci să-l arunce jos de pe cal. Era mîndru şi arogant, iar ea folosise amîndouă aceste defecte în avantajul ei, lăsîndu-l să presupună că ar crede că pe cîmpul de luptă ar fi un luptător superior. Deşi era adevărat că fizic era superior – pentru că era mai tînăr, mai solid şi, evident, mai puternic -, tatăl ei ar compensa aceste dezavantaje prin numărul mare de luptători pe care i-ar avea de partea lui. Ar fi un masacru, iar Connor MacAlister ar sfîrşi probabil într-o grămadă de răniţi.

De ce-l minţise atunci pe Harold? Sinceră să fie, nu ştia. Tocmai îşi pecetluise soarta faţă de tatăl ei, pentru că ştia că, în clipa în care supusul lui îi va transmite mesajul ei, o să izbucnească într-o criză de furie. Nu va avea cîtuşi de puţin înţelepciunea şi nici nu-şi va da osteneala să se gîndească pe îndelete şi să-şi dea seama că ea n-ar fi putut pune la cale toată această înşelătorie. Nu numai că n-ar fi avut inima să o facă, dar nici timpul necesar.

Papa o s-o învinovăţească pe ea, după care o să-l întoarcă spatele şi n-o s-o mai recunoască niciodată ca fiind fiica lui. Dar nu va muri nimeni.

– Nu vreau să-i creez neplăceri tatălui meu. Totuşi, dacă stau şi mă gîndesc, îmi dau seama că dorinţele mele n-au nici o importanţă. Seniorul MacNare trimite o escortă să mă întîmpine şi sînt sigură că oamenii lui or să-i omoare pe ai tăi. Cred că trebuie să fie aici din clipă în clipă.

– Nu, nu vor veni după tine.

Părea grozav de sigur. I-ar fi trebuit prea mult efort ca să discute în contradictoriu cu el şi pur şi simplu era prea ostenită ca să-şi mai facă probleme.

Durerea sufletească pentru familia ei era atît de puternică, încît de-abia se mai putea stăpîni să nu izbucnească în plîns.

Din nefericire, avu la dispoziţie vreme îndelungată ca să se autocompătimească. O clipă mai tîrziu părăsiră poienița şi nimeni nu-i mai adresă nici un cuvînt pînă seara tîrziu. Mergea înghesuită între doi războinici cu feţele ca de piatră, care nu-i aruncară nici măcar o singură privire. Nici blîndei iepe pe care călărea, Gilly, nu-i plăcea această apropiere mai mult decît ei.

Connor nu se zărea nicăieri. Dispăruse înaintea lor cu mai mult de o oră în urmă şi încă nu se întorsese.

Conversaţia ar mai fi spart monotonia, dar nimeni nu era în dispoziţie să i se adreseze. După ce-i observă o vreme, îşi dădu seama că erau în permanenţă preocupaţi de siguranţa lor, cercetînd constant pădurea pentru a descoperi o eventuală ameninţare.

Oricît de ciudat era să recunoască, în cele din urmă îşi dădu seama că se simte liniştită văzîndu-i cît sînt de vigilenţi. O durea fundul şi spatele şi încercă să facă aşa cum o învăţase adesea mama ei şi să ofere nefericirea ei cerului pentru sărmanele suflete pierdute menite să ardă în iad. Nu înţelegea cum i-ar putea ajuta durerea ei să-şi găsească, firește, calea, dar regulile erau reguli, aşa că se decise să le respecte.

Da, poate să îndure disconfortul. Penitanţa pentru păcatele trecute i-ar aduce alinare sufletului. Gilly n-ar trebui totuşi să sufere. Iapa ei începu să micşoreze pasul pe măsură ce urcau. Calul nu era nici de rasă şi nici nu era pregătit pentru o asemenea călătorie grea. Sărmanul ani-

mal era complet istovit şi depăşise cu mult limitele rezistenţei.

Brenna nu ştia cui ar fi trebuit să se adreseze ca să facă un popas. Connor ar fi fost prima ei opţiune, firește, dar el nu era prezent şi ar fi trebuit să-şi răcnească în gura mare cererea în speranţa că ar putea-o auzi.

Nu consideră că ar fi o idee bună să facă acum un asemenea zgomot. Expresiile serioase de pe feţele luptătorilor şi încordarea lor vizibilă arătau clar că treceau pe un teritoriu ostil.

Se trezi întrebîndu-se dacă oare Connor are prieteni. După ce chibzui cîteva minute asupra problemei, conchise că n-are. Nu se avea decît pe el însuşi, desigur. Stăpînul părea să fie un adevărat urs. Comparaţia o făcu să zîmbească. Apoi îşi aduse aminte de sărmana Gilly. Se hotărî să-i vorbească lui Quinlan despre îngrijorarea ei şi se întinse să-l prindă de braţ ca să-i atragă atenţia.

El reacţionă ca şi cum l-ar fi ciupit zdravăn. Îşi retrase imediat braţul şi se întoarse spre ea încruntîndu-se pentru că l-a deranjat. Înainte să-i poată spune în şoaptă îngrijorarea ei, Quinlan duse mîna la gură făcîndu-i semn să nu scoată o vorbă. Brenna arătă iute spre Gilly.

Omul nu era orb Sigur că vedea cît de obosit era şi cît de greu mergea calul ei. Fără să-i ia în seamă preocuparea, îşi îmboldi pur şi simplu calul la galop şi o luă înainte. Îi urmări cu privirea pînă cînd dispăru printre copaci.

Nu a fost lăsată totuşi fără apărare. Imediat ce Quinlan părăsi poziţia, un alt războinic înaintă ca să-i ia locul.

Şi-şi continuară drumul. Era sleită. Presupuse că Quinlan s-a dus să-l caute pe Connor, dar cei doi nu se grăbeau deloc să se întoarcă. Închise ochii, sigură că n-a făcut mai mult de un minut sau două, iar cînd îi deschise şi privi în jur, Connor era lîngă ea; o ridică în braţe, aşezînd-o în faţa lui. Prea obosită ca să-l îndepărteze, ultimul ei gînd

înainte să adoarmă a fost să se asigure că nu se lasă pe spate sau se sprijină de el.

Se trezi lipită de el. În somn, se întorsese cu fața spre el, îi înconjurase mijlocul cu brațele pînă cînd dăduse cu degetele de pielea lui caldă şi, într-un fel, parcă se săltase mai sus pe genunchii lui. Îşi lipise fața de baza gîtului lui. Fierbințeala emanată de el o încălzise mai mult decît zece pături groase de lînă. Se simțea minunat.

Era în acelaşi timp şi umilitor. Se trezise cu gura întredeschisă lipită de pielea lui, ceea ce făcea ca purtarea ei să fie cu atît mai dezgustătoare.

Din fericire, îşi aduse aminte de Gilly şi trecu astfel peste stînjeneala ei. Cît va mai putea merge calul ei înainte să se prăbuşească? Brenna încercă să se depărteze de Connor şi să ceară să se oprească înainte ca iepei ei să i se întîmple ceva, dar el îşi trecu brațul pe după talia ei şi o obligă să rămînă acolo unde era.

Îl ciupi ca să-i atragă atenția. El reacționă strîngînd-o atît de tare, încît de-abia mai putea respira, poruncă mută să stea la locul ei, fără îndoială, şi dacă şi-ar fi putut ridica privirea să-i vadă fața, era sigură că este încruntat. Omul ăsta nu prea făcea altceva.

Greşea. Connor zîmbea, pentru că se amuza foarte tare de îndrăzneala ei. Ştia că o intimidează; îi văzuse îngrijorarea în privire, şi – cu părere de rău trebuia să o recunoască – nu o singură dată, şi cu toate astea îl ciupise. Ce femeie plină de contradicții era! Dacă îi era frică de el, de ce încerca să-l provoace? O să-i pună întrebarea asta într-o zi, cînd nu va avea în minte chestiuni mai importante.

Brenna tocmai se hotărîse să înceapă să țipe ca o femeie ieşită din minți, cînd fu salvată de ruşinea asta în ultimul moment. Connor se decise, în sfîrşit, să facă un popas pentru noapte. Era atît de recunoscătoare, încît uită să-i spună ce gîndeşte din cauza calvarului la care a su-

pus-o pe Gilly. Blîndului animal îi va trebui o săptămînă bună de îngrijiri ca să-şi revină.

Connor descălecă şi se întoarse să o ajute. O prinse exact în momentul în care aluneca în jos pe burta armăsarului.

– Nu foloseşti şa.

– Nici unul dintre noi nu foloseşte şa.

Îl ocoli şi o luă la fugă spre calul ei. Picioarele o dureau îngrozitor la fiecare pas pe care-l făcea, putînd să-şi imagineze astfel prin ce trecea Gilly. Constată că şaua ei lipsea; presupuse că unul dintre oamenii lui o scosese în locul ei şi fu recunoscătoare.

Connor nu o lăsă să se îngrijească de Gilly, încredinţîndu-i această sarcină lui Owen, soldatul cu cicatricea pe faţă şi cu un zîmbet pe care îl considera aproape încîntător. Îi dădu o groază de instrucţiuni pentru îngrijirea iepei, îi mulţumi pentru ajutor şi apoi îl supraveghe ca o mamă îngrijorată în timp ce Qwen o duse pe Gilly într-un loc unde lumina lunii nu era ascunsă de coroanele copacilor. După care porni să-şi caute bagajele.

Locul pe care-l alesese Connor pentru popasul lor era complet înconjurat de păduţe deasă. Pămîntul şi copacii aveau nuanţe de maroniu şi verde, iar ici şi colo floricelele cu petale purpurii începînd să se trezească din somnul lor hibernal.

Deasupra capului crengi groase se arcuiau formînd un acoperiş. Razele palide care pătrundeau printre ramurile copacilor luminau suficient pentru a face scurtul drum pînă la lacul care se afla, aşa cum îi explicase Quinlan, în capătul de sud.

Brennei i se asigură suficientă intimitate ca să-şi vadă de nevoile ei. După zece minute, Connor decise că a stat destul singură şi se duse după ea. O găsi îngenuncheată lîngă traista ei, bombănind singură în timp ce răscolea prin-

tre lucruri. Cîteva articole de îmbrăcăminte erau împrăştiate pe jos, în jur.

De fapt, nu era atentă la ceea ce făcea. Mintea ei era concentrată asupra problemei cum să născocească un plan ca să scape din nenorocirea în care se vîrîse. Din fericire, timpul lucra în favoarea ei, îşi zise, şi îndată ce-şi va recăpăta toate puterile, o să găsească, desigur, ceva.

Connor, în picioare lîngă ea, aştepta să fie remarcat. După cîteva minute renunţă şi-i întinse prosopul pe care i-l luase cu cîteva ore mai înainte.

– Asta cauţi?

– Da, mulţumesc, răspunse aproape absentă. Probabil că l-am scăpat acum o clipă, pentru că altminteri l-aş fi observat. Am un foarte bun spirit de observaţie.

Connor nu o corectă. Nu-i dădu şi funda albastră pe care o lăsase, de asemenea, lîngă pîrîiaş, cu multe ore în urmă. Hotărî să o păstreze ceva mai multă vreme, ca semn că şi-a luat într-adevăr nevastă.

Avea tendinţa să uite un asemenea detaliu nesemnificativ.

– Spală-te pe faţă, Brenna. Eşti plină de vopsea la gură.

Se ridică în picioare atît de iute, că era cît pe ce să cadă pe spate.

– Eu nu mi-am vopsit faţa. O oripila însăşi ideea. Numai femeile pornite pe calea spre iad fac un asemenea lucru păgîn.

– Este vopseaua mea.

– Cum am ajuns să mă murdăresc de vopseaua...? A, acum îmi amintesc. După ce m-ai păcălit făcîndu-mă să-ţi cer din nou să te căsătoreşti cu mine, ai spus „da" şi apoi m-ai sărutat fără să-mi ceri permisiunea.

– Da, aprobă el doar pentru a o întărîta. După părerea lui, scurta atingere a gurii lui de a ei nu putea fi calificată

drept un sărut; fusese un gest simbolic, nimic mai mult.

– Ne aşteaptă preotul. Grăbeşte-te şi să terminăm.

Nu-i venea să creadă ce auzea. Se clătină pe picioare.

– Acum? Preotul aşteaptă acum? De ce aşteaptă?

Connor fu complet derutat de purtarea ei. Reacţiona ca şi cum tocmai i-ar fi fost date peste cap toate planurile.

– Este aici ca să săvîrşească tot ce trebuie, îi explică el.

– Ce să săvîrşească? ceru ea precizări.

– Nu se poate să fi uitat atît de repede, îi replică exasperat. Nunta.

– Acum! exclamă ea din nou. Vrei să te căsătoreşti cu mine acum?

Îşi trecu degetele prin păr, apoi începu să-şi frămînte mîinile şi, Doamne sfinte, ştia că a ţipat la el, dar nu s-a putut stăpîni. Connor era atît de înfiorător de calm. Probabil că îşi pierdse minţile dacă credea că s-ar putea căsători cu el chiar acum.

– Dar ce aşteptai?

Era prea uluită ca să poată născoci un răspuns.

– Ce aşteptam? Aşteptam timp.

– Timp pentru ce?

„Timp ca să găsesc o cale dă a ieşi din acest coşmar", îi venea să-i strige în faţă.

– Timp ca să... să mă duci la tine acasă. Da, asta aştepta. Am nevoie de timp ca să pregătesc o nuntă cum se cuvine.

– Atunci te-am cruţat de efort. Poţi să-mi mulţumeşti mai tîrziu.

– Şi timp ca să-ţi vină mintea la cap, izbucni ea.

– Ştiu ce fac.

Simţi brusc că i se învîrteşte capul şi îşi dădu seama că pentru prima dată în viaţa ei era pe punctul de a leşina. Se răsuci pe călcîie şi se duse să se aşeze pe marginea lacului.

Închise ochii şi încercă să se gîndească la un plan în timp ce lumea din jurul ei îi scăpa de sub control. Da, avea nevoie de un plan. De orice plan. O cuprinse o asemenea panică, încît mintea ei nu mai coopera.

O să-l întîmpine pe preot, da, fireşte că o să-l întîmpine pe preot şi o să-i vorbească, o să-i spună că se bucură să ia masa cu el în seara asta şi o să-l lase să se odihnească.

Putea foarte bine să o cunune cu ursul ăsta mîine dimineaţă. O să-i sugereze cu insistenţă, o să-l roage, dacă va trebui, să mai aştepte puţin, o lună, sau două, sau zece, pentru că taina sfîntă a căsătoriei este în definitiv o lucrare serioasă şi, dacă atunci Connor tot n-o să-şi înţeleagă greşeala, va începe să lucreze la rochia ei de nuntă.

Connor îşi pierdu repede răbdarea. Acum ce naiba mai face? Zău, omul nu poate suporta asta, iar rezistenţa ei începuse să devină de-a dreptul supărătoare. Hotărseî să ia problemele, şi pe Brenna, în propriile sale mîini. Îi luă prosopul, îl înmuie în apă, şi-l stoarse chiar în faţa ei. Înainte să se poată retrage, o prinse de bărbie şi începu să o frece pe faţă.

Nu se purtă deloc cu blîndeţe. Cînd termină, faţa îi era roşie ca focul, iar el nu ştia dacă fusese prea aspru pentru pielea ei delicată sau dacă se îmbujorase.

– Haide să terminăm, porunci el.

– Înţeleg, în sfîrşit. Sînt moartă, nu-i aşa? Am murit de frică cînd te-am văzut prima dată şi acum trag de pe urma păcatelor mele. Dumnezeule n-am fost chiar atît de rea, nu?

Connor se prefăcu că nu-i ia în seamă jelaniile şi avu nevoie de tot controlul de care era capabil ca să-şi ascundă zîmbetul.

Doamne, era sentimentală. Totuşi, nu plîngea. Preotul ar fi putut crede că este forţată să se căsătorească dacă ar fi plîns în timpul ceremoniei.

Drept e, era forțată, dar nu voia ca părintele Sinclair să știe lucrul ăsta. Mai era și faptul că lui Connor nu-i plăcea deloc să aibă în jur femei care plîng tot timpul. Îl făceau să fie nervos și, dacă ar fi fost după el, ar fi ales mai degrabă o femeie furioasă decît una care să plîngă în fiecare zi a săptămînii.

Brenna nu era într-o dispoziție propice plînsului. Simțea că-i vine să ucidă pe cineva, iar Connor ar fi fost primul. Și ce atitudine să adopte la nunta ei? Era pe punctul de a păși în sfînta căsătorie, pentru numele lui Dumnezeu.

Nunta ei. Nu va fi cîtuși de puțin ca nunta pe care o punea la cale cînd visa în orele de broderie. Spera să se căsătorească în capela tatălui ei, înconjurată de familie și de prieteni. În schimb, avea în jurul ei un grup de războinici lipsiți de maniere și un preot care nu arăta destul de matur ca să-și fi terminat inițierea.

Mîndria o împiedică să facă o scenă. Pentru că toată lumea era cu ochii pe ea cînd se apropie, înaintă alături de Connor și îndată ce ajunse în fața preotului își ridică puțin fusta și făcu o reverență.

– Putem să începem? întrebă preotul după ce aruncă o privire îngrijorată spre fața lui Connor.

– Acum? întrebă ea cu voce ridicată.

Connor scoase un suspin sonor.

– Vrei să încetezi să tot zici lucrul ăsta?

– Este ceva în neregulă dacă o facem acum? întrebă preotul, fiind evident derutat. Îi adresase întrebarea lui Connor și îndrăzni să se încrunte la el. Trebuie să-ți spun seniore, că-mi displace să văd că ai venit la acest moment sfînt purtînd culorile războiului. Va trebui să prezint o informare superiorilor mei, precum și lui Alex Kincaid. Ce o să le spun?

– Spune-le ce dorești, părinte. Fratele meu, cel puțin va înțelege.

– Foarte bine, spuse preotul dînd din cap. Milady, aţi venit aici din propria voastră dorinţă? Sînteţi de acord să vă căsătoriţi cu seniorul Connor MacAlister?

Toată lumea se holba la ea, în timp ce Brenna chibzuise asupra răspunsului. Îşi dăduse cuvîntul şi soldaţii tatălui ei erau toţi în viaţă cînd plecaseră de lîngă ea, ceea ce însemna că Connor îşi respectase partea lui din înţelegere. Acum era rîndul ei.

Preotul nu era deloc preocupat de confuzia miresei. Era obişnuit cu mirese nervoase, firește, pentru că unise deja un număr destul de apreciabil de cupluri în scurta lui carieră de preot hirotonisit şi învăţase că se poate aştepta aproape la orice.

– Preotul aşteaptă răspunsul tău, Brenna, îi aminti Connor pe un ton ameninţător.

– Ei haide, că aşteaptă, interveni şi Quinlan, deşi cu o voce deliberat liniştitoare în speranţa să o calmeze.

În cele din urmă cedă în faţa inevitabilului.

– Da, părinte, firește, dar...

– Trebuie să spui cuvintele, Milady. Biserica cere ca eu să aud că ai acceptat să te căsătoreşti cu Connor MacAlister de bunăvoie şi nesilită de nimeni.

– Acum?

– Brenna, îţi jur că dacă mai aud încă o dată cuvîntul Asta... începu Connor.

Înnebunită, Brenna îşi aminti în sfîrşit jalnicul plan pe care-l pusese la cale.

– Părinte, nu s-au făcut prezentările aşa cum se cuvine. Nu-ţi cunosc nici măcar numele. Ar trebui, nu-i aşa? Mă gîndeam să luăm masa împreună în seara asta, iar noi doi să ne putem cunoaşte, apoi să vă odihniţi cum se cuvine şi mîine am putea merge la capela dumneavoastră, iar dacă nu aveţi o capelă, atunci am putea amîna pînă cînd găsim una, iar dumneavoastră m-aţi putea îndruma astfel încît să

fiu pregătită pentru această taină plină de bucurie şi eu...

Tăcu brusc şi parcă înţepeni.

– Culorile războiului, părinte? Aţi spus culorile războiului? Connor MacAlister poartă culorile războiului la nunta mea?

Nu intenţionase să răcnească la preot, dar ajunsese la capătul răbdării. Pur şi simplu nu mai putea suporta. Nu-i păsa cine trăieşte şi cine moare chiar dacă ea ar fi fost cea omorîtă. Pentru ea conta acum un singur lucru. Culorile războiului!

Îşi îndreptă mînia asupra lui Connor. Era atît de furioasă pe el, încît i se umplură ochii de lacrimi.

– N-am să accept.

Preotul rămase cu gura căscată. Nu auzise pe nimeni vorbindu-i aşa lui Connor MacAlister, cu excepţia lui Alec Kincaid, fireşte – dar el îi putea vorbi cum voia –, şi faptul că o mînă de femeie manifesta o asemenea ostilitate făţişă era pe cît de uluitor, pe atît de curajos. Dacă o să supravieţuiască acestui calvar, trebuia să ţină minte fiecare cuvînt auzit ca să-l poată repeta prietenilor săi.

Connor intenţiona să bage spaima în ea ca să o calmeze, dar lacrimile ei îl înmuiară. De ce culorile războiului o tulburaseră în aşa măsură depăşea puterea lui de înţelegere, dar era într-adevăr tulburată, şi ştia că această ceremonia nu va putea fi dusă la bun sfîrşit dacă nu găseşte o cale să o determine să coopereze.

Dumnezeule, era o adevărat pacoste!

– Brenna, n-ai să ridici vocea la mine. Încercă în mod deliberat să pară rezonabil. Ferm, dar şi rezonabil.

– N-ai să porţi culorile războiului la nunta noastră.

Pe toţi sfinţii, părea la fel de fermă ca şi el. Fu impresionat.

– Vreau să aibă loc ceremonia asta.

Ea îi dădu drumul de braţ şi îşi încrucişă mîinile la piept.

– O să aşteptăm.

– Dacă tu crezi...

– N-am să-ţi mai cer nimic altceva.

La dracu', arăta ca şi cum era pe punctul să izbucnească în plîns. Nu-şi dădea seama că urma să devină soţia lui? Era o onoare, nu o condamnare la moarte.

Mireasa lui nu părea totuşi să înţeleagă. Unul dintre ei trebuia să fie rezonabil şi îşi zise că asta ar trebui să fie de datoria lui.

– Contează într-adevăr lucrul ăsta pentru tine?

Brennei nu-i venea să creadă că poate să pună o asemenea întrebare ridicolă. Ceremonia sfîntă a căsătoriei era un eveniment binecuvîntat, toată lumea ştia asta, şi să vii la preot purtînd culorile războiului era o insultă la adresa lui Dumnezeu, a bisericii, a preotului şi a ei.

– Este foarte important pentru mine.

– Bine atunci, dar este ultima dată cînd mai cedez cererilor tale.

Connor făcu o pauză ca să-şi arunce ochii spre slujitorii săi cînd observă că toţi dădeau din cap în semn de aprobare. Şi atunci se întoarse din nou spre recalcitranta lui mireasă.

– Am fost destul de clar?

– Da, şi-ţi sînt cît se poate de recunoscătoare.

Simţi dintr-o dată că-i vine să zîmbească, dar îşi păstră expresia sumbră pînă cînd Connor se îndepărtă de ea. El lăsă să-i scape un oftat care sună ca un mîrîit pornit din străfunduri. Şi atunci zîmbi; nu se mai putu abţine. Pentru prima dată de multă, multă vreme, nu se mai temu pentru viitorul ei.

Connor era cooperant, ceea ce însemna că nu era chiar un barbar. Nu era prea mult pentru a întemeia pe această bază o căsnicie, dar o să rămînă toată viaţa cu omul ăsta şi, la urma urmelor, era o femeie disperată. O să

ia ceea ce putea, chiar dacă nu era vorba decît de un firicel de speranță.

Continuă să zîmbească pînă cînd își aduse aminte de păgînii care îl însoțeau pe mire. În momentul în care se întoarse spre ei, se încruntă cu indignare.

– Voi vă așteptați să participați la nuntă?

N-a fost nevoie să spună mai mult. Quinlan și ceilalți se înclinară în fața ei înainte să se grăbească să-l ajungă din urmă pe stăpînul lor.

Ei n-au protestat în felul în care o făcuse Connor. De fapt, cîțiva s-au uitat înapoi zîmbind. Păreau să o accepte.

Nu îndrăznea să aibă încredere în nici unul dintre ei, firește, și se hotărî să se ducă după ei ca să fie sigură că nu se răzgîndesc în ultimul minut. Crezu că tocmai asta făceau văzîndu-i înșirați unul lîngă altul pe marginea lacului și vorbind între ei.

Fiind atît de preocupată de problemele importante, nu-i trecu prin minte că bărbații trebuie să-și scoată hainele înainte să intre în apă. Este drept, fusese prea ocupată să savureze insignifianta ei victorie pentru a se mai gîndi și la altceva.

Mai întîi căzură la pămînt curelele. Brenna înțepeni pe loc și închise ochii. Totuși nu fusese destul de rapidă pentru că apucă să-i vadă pe toți goi din spate înainte ca ei să dispară în apă.

Le auzi rîsetele. Nu se supără, deși era sigură că au știut tot timpul că este în spatele lor și că acum rîdeau de ea. Apăru lîngă ea preotul.

– Nu au fost făcute prezentările, Milady. Numele meu este părintele Kevin Sinclair, fiul lui Angus Sinclair din Neatherhills.

– Îmi pare bine să vă cunosc, părinte. Numele meu este Brenna. Tatăl meu este baronul Haynesworth, deși mă îndoiesc să fi auzit vreodată de el. Vin din Anglia.

– Am bănuit deja lucrul ăsta.

– Îmbrăcămintea şi felul în care vorbesc sînt cu siguranţă indicii puternice, nu-i aşa?

– Da, sînt, fu el de acord, cu un zîmbet pe care îl găsi la fel de încîntător precum accentul lui.

Preotul iradia căldură şi bunătate şi, pentru prima dată de multă vreme, începu să se relaxeze.

– Trebuie să vă fac un compliment, Lady Brenna. Felul în care stăpîniţi limba noastră este remarcabil pentru în începător.

– Dar, părinte, o studiez de ani de zile.

Îngrozit, bîlbîi o scuză pripită.

– Vă rog să mă iertaţi. Am vrut să vă aduc un elogiu, nu o insultă.

– Nu sînt ofensată, doar surprinsă, îl linişti ea.

Zîmbetul reveni pe faţa preotului.

– Ştiţi că vorbiţi bilingv cînd sînteţi furioasă?

– Nu, n-am ştiut. Cînd aţi remarcat acest lucru ciudat?

– Cînd v-a enervat faptul că poartă culorile războiului. Şi eu am fost iritat, dar nu pentru multă vreme. Felul în care l-aţi înfruntat pe Connor m-a impresionat... şi pe el, sînt sigur. Nu cred să-i mai fi vorbit cineva pînă acum cu asemenea patimă şi furie. A fost un spectacol care merita să fie văzut.

– N-ar fi trebuit să mă port aşa. Nu a fost deloc elegant şi ştiu foarte bine lucrul ăsta. Temperamentul meu mă domină şi este un defect pe care trebuie să încerc să-l depăşesc. Dacă avem timp, v-aş ruga să-mi ascultaţi spovedania înainte de a mă căsători.

– Aş fi fericit, Milady.

– Atunci există o capelă în apropiere?

– Avem cîteva capele aici, dar atîta timp cît nu stăm faţă în faţă în vreme ce vă spovediţi, regulile bisericii vor fi respectate.

Preotul era deja îmbrăcat cu patrafirul cu care obişnuia să asculte spovedaniile. Îndată ce ajunseră în poiană, trase de capătul liber al cordonului de frînghie pe care-l purta petrecut peste sutana lui neagră pentru a elibera patrafirul şi se învîrti ca să găsească un loc potrivit.

În cele din urmă se decise pentru un trunchi de copac, se aşeză pe el, apoi îi spuse Brennei să îngenuncheze alături, pe pămînt.

Ea îşi plecă capul şi închise ochii. El privi spre poiană, făcu semnul crucii cu o mişcare amplă a mîinii şi-i spuse să înceapă.

Brenna enumeră iute toate păcatele ei şi cînd termină începu să-i pună întrebări în încercarea de a împiedica inevitabilul.

– Este un păcat din partea mea să mă tem pentru viitorul meu? Nu-l cunosc pe Connor foarte bine. Mă înspăimîntă, părinte. Mă port oare prosteşte?

Preotul nu era să recunoască faptul că şi pe el îl înspăimîntă Connor. Nu-i era ruşine de reacţia lui, pentru că toţi cei pe care-i cunoştea reacţionau aproape în acelaşi fel.

Totuşi el trebuia să-i ofere mîngîiere, iar dacă i-ar fi spus adevărul ar fi însemnat să o înfricoşeze şi mai mult.

– Nici eu nu-l cunosc foarte bine, dar am auzit destule lucruri despre trecutul lui ca să înţeleg de ce este un om atît de dur. Tatăl lui a murit cînd era foarte tînăr şi a fost crescut de Alec Kincaid, care a terminat ceea ce începuse tatăl său. Cei doi bărbaţi se consideră fraţi.

– Sînt sigură că am să-l plac pe fratele lui, şopti ea, rugîndu-se la Dumnezeu să aibă dreptate.

Iar preotul era la fel de sigur că o să fie îngrozită de el. Numai Domnul ştia că şi el era îngrozit, deşi nu credea că i-ar face vreun bine dacă i-ar spune fetei asta.

– N-am simţit niciodată nevoia să-mi măsor cuvintele în

prezența lui sau să merg cu douăzeci de pași în urma lui. Vîrsta l-a învățat pe Kincaid să asculte înainte de a trece la represalii – cel puțin așa mi s-a spus – și pentru acest motiv el nu mă intimidează în modul în care o face...

– În modul în care o face Connor?

– Nu, copilă, nu încerca să presupui ce am de gînd să spun. Felul în care oamenii cu care am fost au reacționat la Connor m-a făcut... să-mi însușesc prudența lor. Încearcă să ții minte că Dumnezeu va avea grijă de tine. Căile Lui sînt adesea prea complicate pentru noi, să le înțelegem.

Trebuia oare să se simtă alinată de cuvintele lui? Dacă da, de ce simțea că-i vine să plîngă?

– Am să fiu singură, părinte, murmură ea.

– Nu, copilă, n-ai să fii singură. Dumnezeu va fi cu tine, iar eu voi fi aproape. Am fost numit să-l slujesc pe seniorul Kincaid; confesorul lui s-a stins din viață acum trei luni și este mare nevoie de serviciile mele în regiune. Nu voi fi niciodată prea ocupat ca să te slujesc, Milady, iar dacă vei avea vreodată nevoie de mine nu trebuie decît să mă chemi.

Promisiunea lui o liniști și îl asigură iute că vor fi binevenite prietenia și sfatul lui.

Connor și oamenii lui priveau de la mică distanță. Quinlan se plimba de colo-colo cu pași mari. Connor se sprijinise de un copac cu brațele încrucișate la piept și foarte încruntat.

– Nu par să termine prea curînd, remarcă Quinlan. Cred că ar trebui să mergem înainte și să mîncăm. A fost o zi lungă.

– Așteptăm indiferent cît o dura. Ca să fiu cinstit, răbdarea mea a ajuns la capăt. Nimeni nu poate avea atît de multe păcate. La dracu', n-a trebuit prea mult ca să aibă timp să le facă.

– Poate că mărturisește vreunele dintre păcatele tale,

sugeră Quinlan cu un zîmbet. Dacă aşa stau lucrurile, atunci s-ar putea foarte bine să nu ne mişcăm de aici o lună întreagă.

Războinicul fu atît de încîntat de propria lui glumă, încît izbucni într-un hohot de rîs puternic, ceea ce atrase încruntarea plină de dezaprobare din partea părintelui Sinclair.

– Stăpîne, s-ar putea ca doamna ta să aibă gînduri ascunse? întrebă Owen. Este posibil să tragă în mod deliberat de timp.

– Fireşte că trage de timp, spuse şi Quinlan, ridicînd ochii spre cer în semn de exasperare.

După alte cîteva minute, Sinclair termină. Era pe punctul să-i acorde Brennei iertare, cînd ea-l opri.

– Pot să vă mai pun o ultimă întrebare? Aşteptînd răspunsul lui, îşi frămînta mîinile nervoasă. Sinclair remarcă gestul ei şi se grăbi să o liniştească.

– Ai tot timpul de care ai nevoie. Nu mă grăbesc.

– Ne urmăresc? O fac, nu-i aşa?

– Da, ne urmăresc.

– Am ţinut ochii închişi, aşa cum mi-aţi spus, dar ştiu că Connor este încruntat, nu-i aşa?

– Nu, de-abia dacă ne acordă atenţie, minţi preotul.

– Am să fac toate eforturile, spuse ea oftînd. Sînt hotărîtă să fiu o soţie bună. Mulţumesc, părinte, pentru îndrumări. Vă sînt recunoscătoare pentru timpul pe care mi l-aţi acordat. Acum am terminat.

Părintele Sinclair îşi strînse patrafirul şi în cele din urmă se ridică.

Se întoarse să o ajute pe Brenna, dar nu trebuia să se obosească. Connor era deja lîngă mireasa lui, ridicînd-o spre el.

– Doreşti să-ţi mărturiseşti şi tu păcatele, stăpîne?

– Nu.

Încruntarea lui îl făcu pe părintele Sinclair să tresară.

Se îndepărtă în grabă, pretextînd că trebuie să-i întîmpine pe oameni.

Connor nu-şi dădu seama ce brusc i-a fost răspunsul. Atenţia îi era concentrată asupra Brennei aşteptînd să-şi ridice privirea spre el. Se gîndea să-i arate puţină consideraţie femeii.

Era adevărat, s-a simţit mai bine după ce a cedat dorinţei ei copilăreşti, şi ar fi făcut exact ce gîndea dacă nu l-ar fi privit atît de surprinsă.

– Connor, nu eşti chiar urît.

– De ce sînt nevoit să aud lucrul ăsta?

– Nu eşti, dar eu simt că trebuie să ţi-l spun. Nu contează. Frumos sau nu, tot am să mă căsătoresc cu tine. Cînd fac o promisiune, mi-o respect. Aş vrea însă să-mi promiţi şi tu ceva.

– Nu.

Brenna făcu ochii mari nevenindu-i să creadă.

– Dar nici măcar nu ai auzit ce vreau să-ţi cer. Cum poţi să spui nu?

– Preotul aşteaptă.

Se străduí să fie răbdătoare pentru că acum erau de abordat probleme mai importante.

– După ce preotul va binecuvînta căsătoria, vrei să-mi explici de ce eşti hotărît să te căsătoreşti cu mine şi nu cu alta?

Nu văzu nici un rău în a-i satisface curiozitatea, deşi găsi ciudat faptul că este interesată să-i afle motivele.

– Da, acceptă el. Întotdeauna eşti atît de încăpăţînată şi de îndărătnică?

– Nu mi-am dat seama că sînt. Se grăbi să schimbe subiectul înainte ca el să-i găsească altceva de criticat. Mulţumesc pentru că i-ai permis părintelui Sinclair să-mi asculte spovedania. Şi eu şi el îţi apreciem răbdarea.

Fu surprins de gratitudinea ei.

– Preoţii sînt cei mai puternici oameni din toată ţara muntoasă, copilă. N-aş fi îndrăznit să-l întrerup, chiar dacă aş fi vrut să o fac.

Văzu că preotul le face semn cu mîna şi îl luă de braţ pe Connor.

– Părintele vrea să înceapă. Eşti gata? Îţi mărturisesc că eu sînt foarte nervoasă, adăugă ea în şoaptă.

– Nu există nici un motiv să fii nervoasă. Îţi va trece imediat.

– Oare? îl întrebă, mirîndu-se cum naiba o să poată face ea asta.

– Da, îţi va trece, pentru că în cele din urmă îţi vei da seama că vei fi mult mai bine slujită cu mine. Nici o femeie întreagă la minte nu şi-ar dori să se căsătorească cu porcul de MacNare.

Vorbea ca şi cum ştia bine ce spune. Se hotărî să-l creadă pentru simplul motiv că nu avea încotro. Îşi dorea să se bucure de încrederea lui şi să se sprijine de umărul lui doar pentru a fi aproape de forţa lui.

Rezistă totuşi tentaţiei pentru că se gîndi că lucrul ăsta ar face-o să pară slabă în ochii lui, şi ea nu era deloc slabă. Nu, era numai nervoasă. Atît.

Cînd îşi dădu seama că toată lumea să uită la ea, se forţă să zîmbească şi-şi îndreptă umerii.

– Sper să nu încurc legămintele. N-am avut timp să mă gîndesc la ce trebuie să spun. Mă întrebam...

– Nu, nu mai aşteptăm. O să te descurci.

– Dar eu...

Reacţionînd la îngrijorarea pe care i-o simţi în voce, o linişti din nou înainte măcar ca ea să precizeze despre ce este vorba.

– Se va sfîrşi totul chiar înainte să-ţi dai seama.

Ştia că el a crezut că vorbeşte despre ceremonie şi nu-l corectă. Ea era însă îngrijorată să nu greşească legămin-

tele, dar ştia că pînă la urmă o să le spună într-un fel sau altul. Mai era îngrijorată şi din cauza viitorului. Totul era atît de irevocabil.

Connor era o necunoscută. La fel şi MacNare, îşi zise ea. Şi cu el ar fi fost îngrijorată?

Privi drept înainte şi rămase un minut pe loc gîndindu-se încă o dată la toate implicaţiile a ceea ce era pe cale să facă.

În cele din urmă hotărî că trebuie să-şi pună destinul în mîinile Domnului.

– Acum nu mai este cale de întoarcere, Connor MacAlister.

El dădu din cap pentru că-i auzise convingerea din voce şi ştia că în sfîrşit se hotărîse.

– Nu, femeie, nu mai este.

Păşi înaintea lui, cu capul sus, hotărîtă.

– Ar fi bine să fie simplu, zise ea.

Va fi simplu, se gîndi el, pentru că era convins că în sfîrşit îi veniseră minţile la cap şi o să fie înţeleaptă.

Dar ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă judecată!

Capitolul 4

Nimic nu este niciodată simplu cu o femeie. În cele din urmă au fost căsătoriți, dar a durat o veşnicie ca slujba să fie dusă de la început pînă la sfîrşit. Fireşte, mireasa lui a fost în întregime răspunzătoare de asta. Fu atît de emoționată în cursul interminabilei dizertații a preotului în legătură cu meritele sfintei taine a căsniciei, încît pur şi simplu nu-şi găsea locul. Connor se strădui să dea dovadă de răbdare şi nu se arătă cîtuşi de puțin furios, nici măcar nemulțumit.

A amețit, totuşi. La fel şi ceilalți. Doi dintre oamenii săi au fost nevoiți să închidă ochii ca să-şi poată menține echilibrul. Sinclair era cam în aceeaşi situație şi asta pentru că făcuse greşeala să încerce să fie la înălțimea miresei.

Totul a început destul de simplu. Cînd preotul le zise celor doi să stea unul lîngă altul, în fața lui, Brenna se grăbi să se supună. Părea dispusă să coopereze, iar Connor presupuse în mod firesc că dorea la fel de mult ca şi el ca totul să se termine cît mai repede.

Ar fi trebuit, zău, să aibă mai multă minte-n cap!

– Seniore, dacă slujitorii tăi vor forma un semicerc în spatele vostru, atunci vor fi cu toții martorii acestui fericit eveniment. Așa, zise el îndată ce oamenii se așezară acolo unde credea el că trebuie să fie. Lady Brenna, sînteți gata să începem?

– Da, părinte.

– Arăți radioasă, copilă, șopti preotul zîmbind. Pur și simplu nu se putu abține să nu-i facă un mic compliment, dar surprinse iute privirile încruntate de dezaprobare ale bărbaților, amintindu-și că muntenii sînt cunoscuți ca iuți la mînie cînd alți bărbați acordă o cît de mică atenție femeilor lor și înțelesese prea tîrziu că această particularitate este valabilă și pentru cei prezenți.

Se grăbi să repare răul pe care l-ar fi putut face.

– Mireasa voastră își dă seama ce noroc a dat peste ea, stăpîne, și de aceea este atît de radioasă. N-am vrut decît să remarc faptul.

Connor nu-și putea imagina de ce preotul deveni dintr-o dată atît de agitat. Dădu din cap doar pentru a-l liniști, astfel încît să poată purcede la datoria lui de a binecuvînta uniunea.

Sinclair își drese vocea, făcu semnul crucii, și apoi începu predica despre responsabilitățile pe care va trebui să le accepte fiecare îndată ce vor deveni cu adevărat soț și soție.

Brenna păru la început senină și întrucîtva relaxată, cu mîinile lăsate în jos de-o parte și de alta a corpului. Connor obosi repede să-l mai asculte pe preot.

Ea se agăța de fiecare cuvînt al acestuia. Cînd Brenna începu să-și schimbe greutatea de pe un picior pe altul, Connor se gîndi că și ea este tot atît de plictisită ca și el. Apoi începu să-și frămînte mîinile, indiciu grăitor că necazul se apropie.

– Lady Brenna, te rog întoarce-te spre stăpînul tău în timp ce-ţi vei rosti legămintele.

Nu ezită să se supună recomandării, dar în clipa în care îşi ridică privirea spre el Connor îi văzu panica din ochi. Îi pierise orice culoare din obraji şi el se rugă Domnului să nu leşine înainte ca preotul să termine.

Aşteptă ca ea să vorbească, dar, după un lung minut de tăcere, se hotărî să înceapă el. Se achită rapid de datorie cu promisiunea să o protejeze şi să o cinstească.

Cîţiva dintre oamenii lui îşi exprimară mîrîind aprobarea.

El a terminat într-o clipită. Ei i-a trebuit tot restul serii.

– Acum este rîndul tău, copilă, spuse preotul cînd văzu că nu scoate nici un cuvînt. Trebuie să rosteşti legămintele. Ezitarea ta mă face să mă gîndesc că s-ar putea să te fi răzgîndit. Oare aşa să fie?

Dădu cu frenezie din cap.

– Sînt hotărîtă să mă mărit cu el, părinte. Îmi caut numai cuvintele potrivite, explică ea. Este important să spun ceea ce trebuie.

Au fost ultimele cuvinte coerente pe care le-a spus în decurs de multă, multă vreme. Începu să se plimbe de colo-colo, făcîndu-şi probleme în legătură cu fiecare cuvînt pe care urma să-l spună.

Se învîrti în jurul preotului de cîteva ori, apoi îşi lărgi cercul pentru a-i include pe toţi. Nimeni nu trebui să presupună ce gîndea, pentru că în timp ce umbla de colo-colo, exprima cu voce tare fiecare gînd confuz. Connor ştia că nu este conştientă de ceea ce face şi în clipa în care renunţă să o mai urmărească, ameţeala îi trecu.

S-a tot învîrtit pînă cînd Sinclair fu vizibil ameţit tot întorcîndu-se după ea astfel încît să-i acorde întreaga lui atenţie.

Explică că şi ea înţelege să-l protejeze şi să-l cinstea-

că pe Connor, exact aşa cum a promis şi el, dar spre deosebire de bărbatul cu care se căsătorea, ea simţi nevoia să dezvolte pe larg aceste două legăminte; totuşi, nu ducea nici o idee pînă la capăt.

Era evident că nu avea de gînd să se oprească pînă nu termina tot ce avea de spus, iar Connor nici măcar nu încercă să intervină. Îşi relaxă poziţia, îşi încrucişă braţele la piept şi închise ochii.

Preotul crezu că stăpînul pare plictisit, dar din cînd în cînd îi apărea un zîmbet fugar pe faţă, iar Sinclair ştia atunci că găsise ceva amuzant în ceea ce spunea mireasa lui.

În cele din urmă se opri. Atunci Connor deschise ochii şi aproape că izbucni în rîs. Blînda lui mireasă stătea lîngă preot părînd aproape încîntată de ea însăşi.

Sinclair profită de prilej. Se sprijini de braţul ei, dar nu-i dădu drumul nici după ce-i dispăru ameţeala. Avea de gînd să o împiedice să mai pornească într-o nouă plimbare.

– Ai terminat, copilă? întrebă el.

– Da, părinte.

Sinclair aruncă o privire uluită spre senior.

– A spus deci legămintele?

– Vrei să le repet, părinte? întrebă ea.

Toată lumea în afară de Connor strigă „nu" într-un singur glas. A fost atît de uluită de răspunsul lor entuziast, încît a făcut ochii mari şi s-a dat un pas înapoi.

Preotul a fost singurul care a considerat că trebuie să se scuze.

– Iartă-mă că am ridicat vocea la tine, scumpă Lady. Nu-mi dau seama ce m-a apucat. Sînt sigur că stăpînul tău va răspunde la întrebarea mea.

Connor nu-i dădu Brennei timp să protesteze. O privi drept în ochi în timp ce rezumă promisiunile făcute de ea.

– Mă va cinsti, mă va proteja, mi se va supune numai

cînd va considera că sînt rezonabil – dar n-ar trebui să sper că ziua aceea va veni vreodată –, va încerca să mă iubească înainte să devină o femeie bătrînă şi aş face bine să-mi intre în cap faptul că mă va respecta numai dacă şi atunci cînd am să fac ceva care să dovedească limpede că merit, şi Dumnezeu să mă aibă în pază atunci. Am scăpat ceva, Brenna?

– Nu, Connor. Ai prezentat mai bine promisiunile mele decît am făcut-o eu.

Preotul se opri să-şi şteargă sudoarea de pe frunte pentru că sarcina de a căsători cuplul ăsta se dovedise deja a fi una dintre cele mai istovitoare lucrări.

Apoi încercă să-şi dea seama cum va putea să-i binecuvînteze cu mireasa stînd la o distanţă de un picior în spatele lui, iar mirele la o depărtare bună în faţa lui. În cele din urmă renunţă la dilemă, flutură mîna într-un cerc larg şi sfîrşi prin a-i binecuvînta pe toţi.

– Acum sînteţi soţ şi soţie, anunţă el.

Aşteptă să se sfîrşească uralele răsunătoare înainte să-i sugereze seniorului că poate să-şi sărute mireasa. Apoi se întrebă care dintre ei va porni spre celălalt. Era responsabilitatea miresei să se întoarcă alături de soţul ei, firește, dar ea arăta încă ameţită de totul şi Sinclair se îndoia că era capabilă să înţeleagă care-i sînt responsabilităţile.

Îl surprinse totuşi. Brenna păru să-şi vină în fire şi se grăbi să se întoarcă lîngă Connor.

Preotul fu atît de uşurat că în cele din urmă calvarul luase sfîrşit şi că seniorul nu se înfuriase destul încît să jignească sentimentele copilei, încît îi mai binecuvîntă o dată doar pe ei doi.

Connor se aplecă să-i dea sărutul cuvenit şi o prinse cu mîinile de talie ca să nu se îndepărteze de el.

Nu opuse rezistenţă. De fapt, îl cuprinse cu braţele de

gît şi-l întîmpină la jumătatea drumului. Expresia ei îl făcu să creadă că îngerii înşişi trebuie să zîmbească, văzînd atîta bucurie întipărită pe faţa ei. Era deci fericită? Connor o privea în ochi încercînd să-şi explice această schimbare spectaculoasă.

Brenna era pe punctul să-i amintească datoria pe care o avea, cînd el o sărută. Îi simţi căldura gurii doar cîteva secunde înainte ca el să ridice capul şi să-şi anunţe oamenii că puteau să mănînce.

Sărutul îi plăcu destul de mult ca să mai dorească unul şi, deoarece Connor continua să o ţină în braţe, se gîndi că s-ar putea ca şi el să simtă la fel.

Se înşela, totuşi. El îi acorda toată atenţia lui din cu totul alt motiv.

– Acum o să fie simplu. Nu-i aşa, Brenna?

Deşi nu ştia exact ce voia să spună, fu de acord doar pentru a-l face fericit.

– Da, va fi. Am de gînd să fiu o soţie bună, Connor.

Nu părea să o creadă, dar nu se simţi ofensată de atitudinea lui. Cu timpul o să-şi dea seama cît de norocos a fost că s-a căsătorit cu ea.

– N-or să mai fie nici un fel de complicaţii, nu-i aşa?

– Nici un fel de complicaţii, acceptă ea. Tu vei încerca să fii un soţ bun?

Drept răspuns, el ridică din umeri. Brenna decise că asta însemna că va fi şi îi mulţumi în mod deliberat din nou ca să ştie că tocmai fusese de acord că va fi un soţ bun.

– Acum ce se întîmplă? întrebă ea.

– Ţi-e foame?

– Da.

– Atunci mîncăm.

În sfîrşit îi dădu drumul. Brenna mulţumi preotului şi-l invită să ia cina cu ei. Sinclair refuză invitaţia, explicîndu-i că, întrucît luna era destul de luminoasă, considera că este

de datoria lui să se ducă acasă la tatăl său şi să-şi petreacă noaptea acolo. Încercă să nu se simtă ca şi cum tocmai fusese abandonată de un vechi prieten. Continuă să zîmbească, îi mulţumi din nou, apoi rămase pe loc pînă cînd preotul plecă.

Connor n-o părăsi nici o clipă. Se întoarse spre el şi numai atunci îşi dădu seama că-l ţinea de mînă. Îi dădu imediat drumul şi-l urmă în poiană.

Oamenii lui nu-i aşteptaseră. Nici vorbă de o masă festivă, aşa cum se cuvine la un asemenea eveniment. Muntenii nici măcar nu stăteau jos în timp ce mîncau. Stăteau în picioare în jurul unei lespezi colţuroase de piatră, vorbind şi rîzînd în timp ce se desfătau cu bucatele.

Era un spectacol deprimant. În clipa în care li se alătură, o tăcere grea se lăsă peste grup. Nici unul dintre bărbaţi nu o privea direct, ceea ce o făcea să se simtă şi mai stînjenită.

Se simţea ca o leproasă. Cît de mult şi-ar fi dorit să fie acasă, la cină. Îşi imagină familia aşezată la masa lor lungă şi mare, zîmbind şi glumind între ei în timpul cinei. Se serveau porumbel şi peşte, şi poate şi cotlete de berbec rămase de la prînz; şi întotdeauna tarte cu fructe.

Brenna ştia că în curînd o s-o cuprindă mila de sine dacă nu încetează să se gîndească la cei pe care-i iubea şi-i preţuia, şi începu să se concentreze asupra momentului prezent. Îi era foame şi, dacă nu mînca ceva acum, probabil că n-o să mai aibă prilejul pînă a doua zi.

Din nefericire, nu prea avea de unde alege, bucatele nefiind prea variate. Brînză, pîine neagră şi turte de ovăz. Muntenii nu lăsaseră nici un loc şi pentru ea, aşa că se înghesui între Connor şi Quinlan. Soţul ei nu se obosi să o prezinte celorlalţi oameni ai lui. Pentru că nu ştia dacă se cuvine să întrebe ea cum îi cheamă, le urmă exemplul şi nu se i adresă nici unuia.

Îşi concentră atenţia asupra mîncării şi încercă să nu se mai gîndească la faptul că este atît de nefericită.

Turtele de ovăz aveau un gust îngrozitor. Strîmbă din nas şi luă o înghiţitură zdravănă de apă ca să i se ducă gustul din gură, apoi, pentru că o doamnă nu putea pune înapoi pe masă sau arunca restul din care muşcase se forţă să termine ce avea în mînă.

Era atît de nervoasă, încît mai luă una înainte să-şi dea seama ce face. Trebuia să o mănînce, n-avea încotro, şi gîndat, acum era mult mai bună, mai ales cînd luă şi o bucăţică de pîine îndulcită împreună cu ea.

Brenna nu observă cînd terminaseră ceilalţi. Se servi de patru ori înainte să i se potolească foamea. Cînd îşi ridică privirea ca să-şi dea seama ce urmează, constată că toţi cei prezenţi o urmăreau insistent.

Fu surprinsă de atenţia lor şi de... zîmbetele lor.

– S-a întîmplat ceva?

Quinlan dădu repede din cap în semn că nu.

– Vrei şi restul de pîine? Mai este şi o ultimă turtă de ovăz. Poţi să le iei, Milady.

– Dacă nu mai vrea nimeni, fu ea de acord. Luă restul de pîine şi turta de ovăz, le rupse în jumătate şi-i oferi întîi lui Connor, iar după ce el refuză le oferi celorlalţi. Toată lumea refuza. Continuară să se holbeze la ea în timp ce mînca, iar Brenna constată că nu-i place să fie în centrul atenţiei, la fel cum nu-i place nici să fie ignorată.

– Cui trebuie să-i mulţumesc pentru masă? întrebă ea cînd termină.

Nu răspunse nimeni, iar cîţiva ridicară indiferenţi din umeri. Zîmbetele lor începură să o deranjeze. Se simţea ca şi cum ea era singura exclusă de la nu ştiu ce fel de glumă.

– Vă rog să-mi spuneţi de ce zîmbiţi, le ceru ea.

– I-ai impresionat, răspunse Connor.

– Cum anume i-am impresionat? întrebă, încîntată că,

în sfîrşit, Connor îi vorbise. Îşi îndreptă unerii şi aşteptă un compliment. Probabil că fuseseră impresionaţi de felul în care încercase să devină una de-a lor. Poate că, în sfîrşit, şi-au dat seama cît de politicoasă este. Da, categoric trebuie să-i fi remarcat purtarea aleasă.

– Ai mîncat mai mult decît Quinlan. De fapt, ai mîncat mai mult decît toţi.

Nu era răspunsul pe care-l aştepta. Să-i spui unei doamne că mănîncă mai mult decît un soldat nu era deloc un compliment; era o jignire. Nu înţelege lucrul ăsta?

– Quinlan şi ceilalţi probabil că nu au fost foarte flămînzi, spuse ca să se apere. În afară de asta, n-ar trebui să impresioneze sau să se observe cît de mult mănînc eu.

Connor zîmbi. Dumnezeule, era într-adevăr foarte atrăgătoare.

– Noi credem că impresionează.

Simţi cum se îmbujorează. Se gîndi să mintă ca să nu creadă că este un mare mîncău, apoi se decise să fie cinstită.

În definitiv, de acum încolo os să fie nevoită să mănînce de nenumărate ori cu barbarii, şi cu siguranţă că or să-şi dea seama că a minţit acum.

– N-am mîncat atît de mult cum mănînc de obicei, recunoscu ea în cele din urmă.

– Mîncaţi uneori şi mai mult, Milady? întrebă un soldat. Părea că nu-i vine să creadă.

Brenna îi aruncă o privire dezaprobatoare ca omul să ştie care-i părerea ei despre felul în care se comportă.

– Adevărul este că da.

Quinlan izbucni primul în rîs. Ceilalţi îi urmară imediat exemplul negativ. Se simţi, fireşte, şi mai stînjenită şi încercă cu disperare să găsească o modalitate de a le abate atenţia de la obiceiurile ei legate de mîncare. Totuşi, nici unul dintre ei nu era dispus să schimbe subiectul.

– Este o seară de primăvară foarte frumoasă, nu-i aşa? se lansă ea.

– Mănînci mai mult atunci cînd eşti nervoasă? întrebă Quinlan.

Ce întrebare ciudată!

– Nu, răspunse ea.

Oamenii ăştia grosolani izbucniră din nou în rîs. Aşteptă să se liniştească şi schimbă din nou subiectul.

– Connor, nu vrei să mi-i prezinţi pe oamenii tăi?

– Să se prezinte singuri.

Numele lui Quinlan şi Owen le ştia deja, fireşte, aşa că îşi îndreptă privirea spre ceilalţi trei războinici, care se prezentară pe rînd.

Aeden era cel mai subţire din grup, deşi n-ar fi putut fi considerat un plăpînd după standardele englezeşti, presupuse ea; pe soldatul cu ochii ăia mari, căprui, care-i aminteau de ochii unei păpuşi, îl chema Donald. Giric era sfiosul grupului. De-abia îndrăznise să-şi ridice privirea spre ea cînd îşi spusese numele.

– Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc pe toţi, spuse ea de îndată ce se terminară prezentările.

– Pot să vă pun o întrebare, Milady? Ăsta era Quinlan.

– Da.

– Cînd ne-aţi văzut prima dată eraţi înfricoşată. Unii dintre noi se întreabă de ce.

– Aţi crezut că o să vă facem ceva rău? întrebă Aeden. Şi zîmbi, pentru a arăta că găsea amuzantă posibilitatea. Vă rugaţi.

– Da, mă rugam, şi da, am crezut că o să-mi faceţi rău.

– Dar şi după aceea, Milady, după ce aţi ştiut că n-o să vă facem nici un rău, tot înfricoşată eraţi, spuse Owen. Mă întreb de ce.

Oare nu s-a privit nici unul niciodată într-o oglindă? Sau nu există un asemenea articol de lux acolo unde trăiesc ei?

Se gîndi că n-ar fi frumos din partea ei să le spună ce înfăţişare ciudată au, aşa că ridică pur şi simplu din umeri şi nu spuse nimic. Dar ei nu renunţară.

– Felul în care eram vopsiţi în culorile de război v-a făcut să fiţi în gardă? întrebă tot Owen.

– Zău că nu vreau să vă răspund, pentru că nu vreau să vă rănesc sentimentele.

Din nu ştiu ce motiv, sinceritatea ei îi făcu pe bărbaţi să izbucnească din nou în rîs. Atunci se hotărî să fie totuşi ceva mai îndrăzneaţă.

– Am să recunosc totuşi că felul în care eraţi pictaţi în culorile de război m-a determinat să fiu precaută. Da, asta a fost, accentuă, dînd din cap. Şi dimensiunile voastre, felul în care eraţi îmbrăcaţi, manierele voastre şi încruntările voastre care intimidează; şi felul în care cei doisprezece soldaţi ai tatălui meu cedaseră în faţa voastră, care nu eraţi decît cinci... să continui?

Nu-şi dădea seama că spusele ei fuseseră luate drept complimente. Ar fi trebuit totuşi să le explice clar că nu fusese deloc impresionată de ei – nici o lady englezoaică întreagă la minte n-ar fi fost –, dar fu cuprinsă de o nouă îngrijorare şi imediat se uită la Connor.

– Eu n-am să mă vopsesc în culorile de război. Trebuie să ştii de pe acum lucrul ăsta. Este un obicei barbar, Connor, şi nu poţi să te aştepţi ca eu...

Hototele de rîs ale bărbaţilor o reduseră la tăcere. Connor nu rîdea, fireşte; după cît văzuse ea pînă acum, omul ăsta nu rîdea niciodată, doar zîmbea. Simţi cum i se accelerează bătăile inimii. Avea dinţi albi, frumoşi, toţi aveau, iar ea se întrebă cum pot să-şi dea cu vopseaua asta urîtă pe piele şi în acelaşi timp să aibă atîta grijă de dinţii lor. Erau într-adevăr nişte oameni foarte ciudaţi. Oare o să-i poată înţelege vreodată sau să-şi găsească locul printre ei?

– Femeile nu au această onoare.

– Ce onoare? întrebă neştiind la ce se referă.

– Să se vopsească, îi explică el. Tradiţia aparţine numai războinicilor.

Connor nu părea să glumească, aşa că Brenna nu îndrăzni să rîdă. Efortul o costă, totuşi. Simţea o durere puternică în gît din cauza încordării provocate de dorinţa de a fi politicoasă.

– N-ai mai văzut niciodată pînă acum un muntean, Milady? Ştiţi totuşi ceva despre noi?

Era Giric, ale cărui cuvinte fuseseră rostite în şoaptă. Se înroşise tot şi, în timiditatea lui, adresase întrebarea către pămînt.

– Cînd eram mai tînără, credeam că ştiu totul despre voi. Ştiam chiar şi unde trăiţi.

– Şi unde credeaţi că trăim? întrebă Donald zîmbind cînd remarcă strălucirea din ochii stăpînei lui.

– Sub patul meu. Ieşeaţi pe acolo numai noaptea, cînd dormeam. Mă trezeam întotdeauna ţipînd, fireşte, şi alergam ca fulgerul în camera părinţilor mei.

Se aşteptase ca bărbaţii să rîdă de gluma ei, sau cel puţin să zîmbească un pic. Din nefericire, nici unul nu părea să fi înţeles că ea îi tachina. Trei păreau derutaţi; ceilalţi doi – uluiţi.

– Tocmai ne-aţi jignit? întrebă Owen. Părea că nu poate să creadă că a fost posibilă o asemenea grozăvie.

– Nu, glumeam. Pentru Dumnezeu, nu înţelegeţi diferenţa?

Dădură toţi din cap. Se părea că Quinlan are cele mai mari dificultăţi în a-şi ascunde zîmbetul.

– Se pare că mireasa ta visează la tine de ani de zile, stăpîne, mormăi el.

– Aşa s-ar părea, fu de acord Connor.

Nici măcar nu încercă să-şi ascundă exasperarea. Efortul de a purta o conversaţie decentă cu ei îi provocase o

durere de cap, iar ca să fie politicoasă – asta însemna pierdere de vreme. Renunță.

– Connor, pot să mă retrag?

Înclină din cap către ceilalți bărbați şi se îndepărtă. Se îndrepta deja spre lac cu peria de păr, haine de schimb şi pătura în brațe înainte să aibă de la Connor permisiunea. Ajunse în marginea poienii, se opri, apoi privi înapoi peste umăr.

– Quinlan?

– Da, Milady.

– Nu erau vise. Erau coşmaruri.

Nu izbucniră în rîs pînă nu dispăru complet din vedere, dar hohotele lor au fost după aceea suficient de puternice încît să răzbată pînă pe celălalt mal al lacului. Nu era convinsă totuşi că soldații înțeleseleră în cele din urmă gluma ei; părea să le meargă mintea prea încet pentru asta.

Presupuse că probabil Connor a făcut vreo remarcă îngrozitoare referitoare la ceva ce oamenii lui trebuie să fi găsit că este de rîs, cum ar fi uciderea sau mutilarea cuiva.

Fu cuprinsă imediat de sentimentul vinovăției. Ştia că nu trebuie să continue să-l judece atît de aspru pe Connor. Ce vină are el dacă este barbar sau dacă a fost crescut ca un animal sălbatic? Nu, firește, nu are nici una. În plus, acum era soțul ei. O să-şi petreacă tot restul vieții alături de el şi n-ar trebui măcar să încerce să-l placă?

Oare vrea să o ia în patul lui în noaptea asta? Încercă să blocheze această posibilitate înspăimîntătoare imediat ce i se cuibări în minte. Totuşi, era mai uşor de zis decît de făcut; numai gîndul că ar putea-o atinge o făcea să intre în panică. Ştia că reacția ei nu era deloc rezonabilă.

Acum era o femeie matură, nu un copil, şi ca atare înțelegea ce se aşteaptă din partea ei. Mama ei îi explicase cu răbdare că toți soții doresc să se culce cu soțiile lor imediat ce se termină festivitățile nunții. Totuşi nu-i dă-

duse fiicei ei nici un fel de detalii şi, deşi Brenna înţelegea esenţa, sau cel puţin credea că înţelege, plutea încă în ceaţă cînd era vorba de elementele de fineţe, de amănunte.

Totul i se părea atît de penibil şi de încurcat. Dar n-o să-şi facă probleme în legătură cu asta. Dacă Connor va decide să se culce cu ea, poate că bunul Dumnezeu se va îndura şi o va lăsa să doarmă în tot calvarul ăsta.

Se dezbrăcă şi intră iute în apă înainte să se răzgîndească, strîngînd din dinţi din cauza frigului, şi se spălă în grabă.

Tocmai cînd voia să iasă auzi că se apropie cineva. Se trase înapoi pînă cînd apa îi ajunse la bărbie şi aşteptă. Cîteva clipe mai tîrziu, apăru Connor. Ţinea pe braţ o pelerină.

– Este timpul să ieşi.

– Vreau să fiu singură cînd am s-o fac.

– De ce?

– Pentru că aşa cer eu.

– O să îngheţi. Ieşi afară, acum!

– Nu ies. Nu am nimic pe mine. Trebuie neapărat să am intimitate.

Se prefăcu că nu observa că ţipă la el.

– Nu este nimeni aici.

– Eşti tu aici, şi stai chiar în lumina lunii. Nu ies pînă cînd nu pleci.

Mireasa lui îndrăznea să răcnească din nou la el. Dădu din cap la atîta curaj din partea ei.

– Nu ridica vocea la mine.

Părea că-şi pierduse răbdarea. Brenna îşi aminti că se legase să-i dea ascultare şi se gîndi că poate, dacă îi dă ce-şi doreşte, va răspunde şi el la fel. Îi amorţiseră buzele din cauza apei reci şi dinţii îi clănţăneau atît de tare, că de-abia mai putea vorbi.

– Foarte bine. N-am să mai răcnesc. Acum, vrei să pleci, te rog?

– Nu.

Evident, soțul ei nu înțelegea ce înseamnă reciprocitate. O să-i explice mai tîrziu, nu acum. Pielea i se învinețise și, dacă nu o să iasă mai repede, chiar o să înghețe. O omora mîndria.

– Nu pot să ies.

– De ce? Te jenezi?

Părea surprins de posibilitate. Închise ochii, înălță iute o rugă, apoi îi răspunse:

– Fireşte că mă jenez.

– Sfiala nu-şi are locul între noi doi. Vrei să vin după tine? Amenințarea ridicolă îl făcu să zîmbească. Te ajută dacă-mi scot şi eu hainele?

– Nu. Nu-şi dădu seama că o necăjeşte şi, îşi zise ea, dacă mai răcnea o dată la el, chiar s-ar putea să intre după ea în apă să o scoată de acolo.

– Connor, vrei cel puțin să te întorci cu spatele în timp ce mă îmbrac?

– Eşti foarte proastă, zise el oftînd din rărunchi.

Nu-i păsa că o critică. În definitiv, obținuse ce dorise. Se întoarse în cele din urmă cu spatele. Ieşi repede din apă şi se şterse cît putu de iute. Gîndindu-se că nerăbdătorul ei soț s-ar putea întoarce cu fața în orice clipă, nu se mai obosi să-şi pună cămaşa, ci-şi trase pe ea direct rochia albă de bumbac. Rochia se prindea din talie pînă la gît cu panglici roz.

Simțea că parcă o împungeau mii de ace în degete din care cauză legatul panglicilor deveni o sarcină îngrozitoare; oricît se strădui, tot nu reuşi să lege fundele delicate aşa cum trebuie. Renunță la asta pentru moment. Tunica pe care intenționa să o pună peste rochie îi va ascunde pieptul expus.

Problema era cum să ajungă să o ia. O pusese pe o creangă mai joasă ca să nu se murdărească, dar ca să ajungă la ea trebuia să-l ocolească pe Connor. N-avea de gînd să- l lase să o vadă într-o asemenea situaţie indecentă şi fu nevoită să-l roage pe el să i-o dea.

În schimb, el se întoarse cu faţa spre ea. Brenna se lăsă imediat înapoi gîndindu-se să pună o mică distanţă între ei, dar simţi cum alunecă pe panta udă. Ar fi căzut direct pe burtă sau ar fi plonjat înapoi în apă, dar Connor o salvă de ruşine trăgînd-o spre el. Dacă n-ar fi arătat atît de supărat, i-ar fi mulţumit pentru ajutor.

Trăgea cît putea de rochie ca să-şi acopere pieptul şi se încruntă dezaprobator spre el.

– Vreau să înţelegi că n-are de ce să-ţi fie frică de mine. Datoria mea este să am grijă de tine, nu să-ţi fac rău.

– Nu mi-e frică de tine.

– Dar tocmai te-ai retras, îndepărtîndu-te de mine, îi aminti el sec. Acum un minut erai evident înfricoşată.

Scutură din cap. Panglica care-i ţinea părul ridicat în creştetul capului zbură în apă, iar buclele bogate îi căzură învăluindu-i umerii.

Cînd o văzu aşa, despletită, se înfioră de plăcere. Era cea mai provocatoare creatură pe care o cunoscuse vreodată. Un bărbat se putea pierde în magia ochilor ei mari şi albaştri şi-şi uita toate îndatoririle dacă se oprea să-i admire graţia plină de senzualitate cu care se mişca.

Ce dracu' se întîmpla cu el? Brenna nu-l vrăjise şi totuşi el se purta ca şi cum ar fi făcut-o; ceea ce-l irită imediat. N-avea de gînd să o lase să-i distrugă toată disciplina, dar, la dracu', era o adevărată pacoste!

Şi în acelaşi timp o ispită! Nu-şi dorea decît să-i alunge încruntarea cu sărutări şi să facă pătimaş dragoste cu ea.

Probabil că ar muri de frică dacă ar şti ce gînduri îi trec prin cap. Nu-şi putea da seama cît de ademenitoare era şi

cum reacționa trupul lui la semigoliciunea ei. Nu s-ar mai încrunta la el cu atîta indignare dacă ar şti că este cît pe ce să fie trîntită pe cea mai apropiată pătură!

– Încetează să mai dai din cap la mine! îi porunci cu o voce morocănoasă.

– Îți spuneam pur şi simplu, în modul cel mai emfatic, că nu mi-a fost frică. Numai că nu mă aşteptam să te întorci cu fața şi am fost surprinsă. Manierele tale îmi creează mari probleme.

Connor zîmbea. Brenna făcu ochii mari nevenindu-i să creadă.

– Manierele n-au importanță pentru tine?

– Nu.

– Nu? Dar ar trebui să fii convins că sînt importante.

– De ce?

– De ce? repetă ea.

Nu-i venea nici măcar un singur motiv în minte. Felul în care o privea Connor, cu atîta căldură şi tandrețe, o făcu să uite despre ce vorbeau. Făcu un pas spre el.

– Eşti un bărbat foarte derutant, şopti ea. Dar dacă vreau să rămîn întreagă la minte, cred că va trebui să încerc să te înțeleg. Ar fi bine să merite osteneala, Connor. Aproape ca un gînd întîrziat, zise: Poți să-mi dai drumul acum.

Lui nu-i venea deloc să-i dea drumul şi, pentru că era obişnuit să facă exact ceea ce dorea, îi ignoră dorința. Mîinile lui aspre şi bătătorite se simțeau extraordinar pe pielea ei mătăsoasă şi catifelată ca pielea unui înger şi care părea de un auriu palid în lumina lunii. Cum nu fusese descoperită această comoară de alți bărbați?

– Ai fost curtată vreodată de alți bărbați?

– Am fost făgăduită unui baron, dar a murit înainte să fiu destul de mare ca să mă căsătoresc cu el. De fapt nu l-am cunoscut niciodată pe acest bărbat, sau pe alții, ca să

fiu sinceră. Tata n-ar fi permis prezența nici unui bărbat în preajma fiicelor lui, în special lîngă Rachel, explică ea. Rachel este cea mai drăguță dintre noi.

– Baronul căruia i-ai fost făgăduită a murit în bătălie?

– În pat.

– A murit în pat?

– A fost tragic, izbucni ea. Deloc amuzant.

– Numai un englez ar muri în patul lui.

Brenna își zise că este prea necunoscător ca să merite să discute în contradictoriu cu el.

– Acum vrei să încetezi să mă mai strîngi de brațe?

– Tot te mai simți jignită? o întrebă slăbind strînsoarea.

– Doar puțin.

– Nu vreau să fii deloc jenată. Încetează imediat.

Începu să rîdă cînd își dădu seama cît era de serios.

– Ai cea mai mică idee de cît de arogant ești? Nu-i aștept răspunsul. Iarăși mi-e frig. Dacă ai să-mi dai drumul, am să termin să mă îmbrac.

– Nu este nevoie să te îmbraci. Mergem în pat.

Nu ceea ce a spus, ci felul în care a spus-o o făcu să intre în panică. Vorbise cu autoritate și părea la fel de încordat ca un războinic pe punctul de a pleca la măcel. Se prefăcu că nu înțelege.

– Împreună?

– Firește!

– Acum? Vrei să mergi la culcare acum?

– Da, acum. Începuse să urască deja cuvîntul ăsta.

– Eu mai degrabă nu.

– Eu mai degrabă da.

– Trebuie să știi că mi-e teamă și de asta, Connor. Nu vreau să-ți rănesc sentimentele, dar trebuie să fiu cinstită cu tine. Sînt sigură că nu vrei să-ți impui cu forța atențiile unei femei care nu... Ce faci acum?

– Pun pe tine pelerina, MacAlister. Vrei să încetezi să

te mai retragi ori de cîte ori mă apropii? Este al dracului de enervant. Ridică-ţi părul.

– Prefer să mă laşi în pace.

– Îmi pui răbdarea la încercare.

De ce nu înţelege? A încercat o dată să-i transmită lucrul ăsta.

– Connor, nu am nici un fel de experienţă.

Era sigură că nu trebuia să-i explice mai amănunţit. I-a auzit categoric îngrijorarea din voce, i-a văzut-o în ochi şi i-o simţea din felul în care începu să tremure. Orice bărbat înţelegător, iubitor, ar încerca imediat să o liniştească.

– Am eu.

– Aşa? răcni ea. Iar eu trebuie să fiu liniştită pentru că ai tu experienţă?

– Vrei să te liniştesc? Părea uluit de o asemenea idee.

Sentimentul de frustrare atinsese asemenea proporţii, încît îi venea să urle. În schimb, trase adînc aer în piept ca să se calmeze.

– Da, doresc în modul cel mai categoric să mă linişteşti.

Se temuse că asta o să spună. Pentru prima dată de foarte multă vreme rămase fără cuvinte. Nici o femeie nu-i făcuse pînă acum o cerere atît de stranie. În trecut, femeile au venit întotdeauna la el de bunăvoie şi şi-au oferit trupurile, iar dacă avea chef – ceea ce, trebuia să recunoască, se întîmpla de cele mai multe ori – le accepta.

Se purtase blînd cu ele, fireşte, şi întotdeauna avea grijă şi de plăcerea lor. Totuşi, nici una dintre ele nu fusese virgină; nu le-ar fi primit în patul lui dacă ar fi fost, şi acum, dacă stătea să se gîndească bine, la dracu', aproape toate fuseseră foarte versate, foarte pricepute în arta de a oferi plăcere unui bărbat. De fapt, de obicei ele aveau mult mai multă experienţă decît el. Dar toate plecau zîmbind.

Doamna asta delicată din faţa lui nu era precum celelalte femei. Era mireasa lui, femeia care-i va purta numele

ul care va naşte copiii lui. Ar trebui să o respecte făcînd tot ce-i cere ca să-i liniştească temerile. Este drept, era complet lipsit de experienţă cînd era vorba de a satisface necesităţile emoţionale ale unei femei, dar era sigur că dacă se străduieşte o să reuşească recurgînd la ce observase în trecut.

Nu, nu, greşeşte în privinţa asta, îşi dădu seama Connor după ce chibzui un moment asupra dilemei. Nu se obosise niciodată să vadă ce fac alţi bărbaţi cu femeile lor, nici măcar fratele lui, Alec.

Şi acum? Doar n-o să-i spună că n-a avut noroc. Probabil că o să înceapă să plîngă şi n-are nici cea mai mică idee ce poate să facă pentru a o opri. Fratele lui părăseşte întotdeauna încăperea cînd soţia lui plînge şi se întoarce numai după ce ea se calmează suficient ca să asculte de glasul raţiunii.

Doar n-o să urmeze tocmai acum exemplul lui Alec. N-o să mai reuşească niciodată s-o aducă în pat dacă o părăseşte acum.

Se părea că nu există decît o singură cale de a ieşi din acest impas. Trebuia să o ajute să scape de frica asta prostească a ei, indiferent cît timp îi va lua treaba asta.

– M-am hotărît să te liniştesc.

– Da? Părea emoţionată.

– Da. Totuşi, mai întîi trebuie să-mi explici în ce constă această îndatorire a mea ca să ştiu cum să procedez. Poţi să începi.

– Nu este momentul pentru gulmé.

– Nu glumesc.

– Chiar spui adevărul?

Expresia sumbră de pe faţa lui îi arăta clar că nu-i place să se îndoiască cineva de el. Se grăbi să-l liniştească.

– Da, fireşte că spui adevărul. Eşti un senior, pentru Dumnezeu. N-ai minţi niciodată.

– Vrei să continui cu asta? Dădea din cap, dar nu scoase nici un cuvînt. Brenna...

– Mă gîndesc la lucrul ăsta, se răsti ea. Nerăbdarea ta mă face nervoasă. Este destul de dificil să explici cum să aduci alinare şi mîngîiere cuiva. Nu vreau să spun prostii.

Şi căzu din nou în tăcere o vreme care păru să fie o oră. Connor nu putea înţelege de ce-i lua atîta timp.

Pentru Dumnezeu, nu-i ceruse să dezlege o enigmă imposibilă! De ce se purta ca şi cum tocmai asta făcuse? Nu ştia cît mai putea rezista să stea acolo aşa, fără să o atingă.

Nu-şi dădea seama ce-i face? Nu, fireşte, cum ar fi putu?. Era absorbită complet de meditaţia ei asupra alinării. Părea că uitase cum să vorbească.

Uitase şi că era pe jumătate goală, dar el nu! În clipa în care nu-şi mai ţinu rochia strîns cu amîndouă mîinile peste piept, corsajul se desfăcu suficient ca să-i vadă rotunjimile delicate ale sînilor.

Aproape că-l ucidea faptul că trebuia să se uite în altă parte. Îşi dădu brusc seama că, dacă nu o acoperă imediat, o să-şi piardă orice autocontrol.

O să-i atingă cu degetele pielea mătăsoasă, strălucitoare – delicat, fireşte – şi o să-i sfîşie rochia subţire ca pînza de păianjen de pe ea. În mod sigur atunci n-o să se mai gîndească la alinare, nu?

O învălui precipitat în mantia pe care o adusese. Îl aranjă unul dintre capetele lungi pe umăr şi drapă materialul pe piept ca să-l ascundă vederii, apoi asigură veşmîntul de lînă legîndu-i în talie, deasupra, un cordon de frînghie.

În acest proces mîinile lui îi atinseră în mod deliberat pielea goală, şi nu o dată, ci de două ori, şi al naibii să fie dacă n-a simţit că parcă ar fi fost trăsnit de săgeata strălucitoare a fulgerului! Faptul că o acoperise nu-i stinsese dorinţele primitive.

Acum nu-şi dorea decît să-i sfîşie mantia şi rochia sub-ire de dedesubt. În schimb privi în gol.

– Sînt încîntată că te gîndeşti la lucrul ăsta. Categoric ai-ştigase întreaga lui atenţie cu remarca pe care o făcuse.

– Eşti încîntată?

– Da.

Connor îi aruncă o privire aspră.

– Şi la ce anume crezi tu că mă gîndesc?

– La alinare.

– Nu mi-ai explicat ce doreşti de la mine.

– Cînd erai mic, mama ta nu...

– E moartă.

– Îmi pare rău.

– De ce?

– Pentru că este moartă. Dar tatăl tău? El nu te-a alinat niciodată?

– Nu.

– De ce?

– Pentru că este mort, de aia.

– Connor, n-ai avut pe nimeni la care să apelezi cînd erai băieţel?

– Fratele meu, Alec.

– Te-a alinat, te-a mîngîiat vreodată?

– La dracu', nu. Îl dezgusta chiar şi numai ideea.

– Nu a mai existat nimeni care să ţină la tine?

– Mama mea vitregă, Euphemia, dar dacă vrei să ştii ea nu era în situaţia să mă aline nici pe mine, nici pe propriul ei fiu, Raen. Moartea bruscă a tatălui meu a dis-trus-o şi de atunci n-a mai părăsit doliul. Nu poate suporta nici măcar să se întoarcă pe domeniul meu. Suferă încă îngrozitor.

– Probabil că l-a iubit foarte mult pe tatăl tău.

– Firește că l-a iubit, replică nervos. Alinarea asta ia mult timp?

Cum naiba poate să creadă că ea ştie răspunsul la întrebarea asta?

– Nu cred, decise în cele din urmă. Unii soţi îşi bat pur şi simplu nevestele pe umăr cînd trec pe lîngă ele ca să le facă în felul ăsta să înţeleagă că le pasă de sentimentele lor. Tatăl meu făcea lucrul ăsta tot timpul, dar acum, cînd stau să mă gîndesc, trebuie să recunosc că nu sînt sigură dacă îi oferea mamei mele o consolare sau îşi manifesta afecţiunea.

Încercarea de a-l face să înţeleagă se dovedi mai complicată decît se aşteptase. Căută să se gîndească şi la alt exemplu pe care să i-l dea.

– Poate că alţi soţi îşi iau nevestele în braţe şi...

– Ce preferi?

– Poftim

– Vrei să te bat pe umăr sau te iau în braţe? repetă el întrebarea cu nerăbdare în glas.

Era fără speranţă. Alinarea trebuia să vină din inimă, iar Connor trebuia să o simtă el înainte de a i-o arăta ei. Se gîndi, de asemenea, că trebuie să fie o artă dobîndită, învăţată după ani îndelungaţi în care eşti iubit şi îndrăgit de membrii familiei. Şi dacă n-ar fi atît de zăpăcită din cauza ceea ce urmează să i se întîmple în noaptea asta, probabil că i-ar putea explica totul destul de bine.

Dar în momentul ăsta nu-şi putea aminti nici măcar cum o cheamă.

– Asta nu este o lecţie în arta luptei cu sabia. Trebuie să fii sincer, spontan... şi... Nu putu continua pentru că nu-i mai trecea nimic altceva prin cap.

– Să-ţi spun ceva, n-ai nici cea mai mică idee despre ceea ce vrei să vorbeşti, nu-i aşa?

– Nu, într-adevăr, n-am, aprobă ea cu un suspin adînc.

– Atunci de ce naiba stăm aşa aici? întrebă el deloc amuzat.

– Nu mi-am dat seama cît de nerăbdător eşti şi... Acum ce facem?

– Scoate-ţi părul de sub pelerină.

– De ce?

– Aşa vreau eu.

– Întotdeauna faci ce vrei? Aşa faci, nu?

– Ai fi fost demult întinsă pe spate dacă aş fi făcut întotdeauna ceea ce doresc să fac.

Încetă să-i tot împingă mîinile de pe ea. Oricum, părea că n-are nici o raţiune să tot discute în contradictoriu cu el. Trebuia să recunoască, nu-l putea împiedica să o atingă – era de două ori cît ea şi ca mărime şi ca forţă, în definitiv –, dar îşi apără mîndria zdrenţuită prefăcîndu-se că de fapt ea controlează ceea ce i se întîmplă.

Îi scoase rapid părul de sub pelerină şi îi simţi mîinile surprinzător de delicate cînd îi atinseră gîtul. Un fior de plăcere îi coborî în jos, pe spate.

Connor n-avea de gînd să mai aştepte deloc. O apucă de mînă şi o trase după el îndreptîndu-se spre patul pe care-l pregătise. Fu întrucîtva surprins că acum nu i se mai împotriveşte.

– Trebuie să te avertizez că nu sînt nici pe departe aranjată ca lumea, izbucni ea dintr-o dată.

– Pentru mine nu contează cum arăţi.

– Nu?

– Fireşte că nu.

Se gîndea la spusele lui cînd îşi dădu seama că se îndreaptă înapoi spre tabără.

– Unde mergem?

Connor îi auzi panica din voce. Dumnezeule, nu-i plăcea deloc să fie răbdător. Toate virginele or fi atît de imposibile?

– Ce pot să fac ca să înceteze această teamă ridicolă a ta?

– Ai putea începe prin a nu te mai răsti la mine. Nu este ridicolă.

– Răspunde-mi.

– Ai putea să spui ceva... plăcut şi promiţător despre...

– Împreunare?

Se gîndi la o mie de răspunsuri, dar toate se axau pe felul în care o să se simtă el.

– Ezitarea ta mă îngrijorează, şopti Brenna.

– N-o să mori din asta.

– N-o să mor din asta? Asta-i tot ce poţi să-mi spui?

Connor zîmbi auzindu-i revolta din glas.

– O să-ţi placă. În cele din urmă.

Privirea pe care i-o aruncă îi spunea clar că nu-l credea. Totuşi continua să meargă şi asta era tot ce-l interesa pentru moment.

– Este o treabă murdară, nu?

– Nu, nu este.

– Mă îndoiesc c-o să-mi placă, spuse în şoaptă pentru că se apropiau de locul unde se culcaseră soldaţii lui şi ea nu dorea să fie auzită. Şi totuşi îmi doresc copii.

– Şi cum anume intenţionezi să-i ai?

Brenna îi ignoră sarcasmul din voce.

– Tu doreşti copii?

– Fireşte. De ce crezi că m-am însurat cu tine?

– Nu ştiu de ce. Ai promis că-mi explici după ce ne căsătorim.

– Mai tîrziu, îi promise el.

– Orice femeie putea să-ţi dea copii. De ce m-ai ales pe mine?

Încetară să mai vorbească şi acum erau faţă-n faţă în mijlocul poienii. Brenna se uită în jur, îi văzu pe ceilalţi bărbaţi prefăcîndu-se că dorm pe păturile lor, iar în mijlocul cercului pe care-l formau oamenii lui era un pat gol pe care se mai afla o pelerină.

Fu îngrozită. Chiar credea că o să se culce acolo, în mijlocul celorlalți? Da, firește că așa credea. Pentru Dumnezeu, n-avea nici cea mai mică idee despre necesitățile bărbaților?

Nu putea să facă o scenă. Dacă ar începe să urle la el ar auzi-o oamenii lui, ceea ce n-ar face decît să o pună pe ea într-o situație penibilă, iar pe el l-ar înfuria.

Ce să facă? N-avea de gînd să-l lase să o atingă cu oamenii lui care se prefăceau că dorm la o distanță de numai cinci picioare. Și totuși cum ar putea să-l împiedice? După cum arăta, Connor părea că nu va mai rezista multă vreme. Era țeapăn, foarte încruntat și îi lăsase – nu-i așa? – timp suficient ca să-și calmeze îngrijorările. Avusese prea multă răbdare cu ea. Dumnezeule, soțul ei nu era în definitiv un soi chiar atît de rău!

N-ar fi deloc bine pentru ea să se certe acum cu el. Nu, o să fie diplomată. Dacă este destul de deșteaptă, nici n-o să-și dea seama că lucrurile se desfășoară așa cum vrea ea. Se întinse și-l apucă de mînă exact în momentul în care era pe punctul să-și scoată cizmele, se aplecă și luă pătura care era întinsă jos și apoi îi șopti la ureche:

– Te rog, vino cu mine.

– Acum ce s-a mai întîmplat? întrebă el aproape răcnind.

– Miresele pregătesc întotdeauna patul de nuntă. Este o tradiție în Anglia.

Era sigură că n-a crezut minciuna. Se îndepărtă repede, înainte ca el să o poată opri, rămase pe loc cînd ajunse la marginea poieniței pentru a-i arunca un zîmbet pe care spera să- l ia drept o invitație, apoi porni mai departe.

Connor nu se mișcase. Rămăsese cu picioarele depărtate și cu mîinile în șolduri, privind în urma ei, atras de legănatul ușor al coapselor ei în timp ce mergea. Apoi

începu să numere pînă la zece. Cînd o să termine fie o lasă pe femeia asta imposibilă să plece, fie se duce după ea şi o să facă dragoste cu ea, îndelung şi cu patimă.

– N-am auzit niciodată de tradiţia asta.

Quinlan era cel care mormăise. Stătea rezemat de trunchiul unui copac, cu braţele încrucişate la piept. Connor îşi vărsă toată frustrarea asupra lui.

– Dacă mai scoţi un cuvînt, jur că te ucid.

Quinlan ignoră avertismentul.

– Crezi că ai să ajungi în pat înainte de a veni vremea să te trezeşti?

Connor făcu un pas ameninţător spre prietenul său. Quinlan se îndreptă imediat.

– Nu vrea decît intimitate, Connor. De aia mută păturile.

– Am înţeles şi eu asta, zise el. Nu înţelesese, fireşte, dar nu era să recunoască lucrul ăsta în faţa prietenului său. Plecă fără să mai scoată nici un cuvînt şi o ajunse pe Brenna lîngă lac. Nu-l amuza deloc faptul că ajunseseră de unde plecaseră.

– Ai de gînd să pregăteşti patul ăla al nostru în Anglia?

Capitolul 5

– Aici e bine, spuse ea.

Locul izolat pe care-l alese era un petecuț neted de pământ înghesuit între pini. Connor de-abia dacă avea suficient loc ca să se întindă. Brennei părea să-i placă totuşi şi de data asta chiar era ultima dată – o lăsă să facă precum vrea ea. Stătea în spatele ei şi-şi scotea cizmele, încercînd să se stăpînească.

Brenna întindea pătura şi, deşi era sigur că va încerca să facă astfel încît o treabă atît de simplă să dureze un ceas, fu surprins cît de repede termină. Apoi îşi scoase pantofii şi se ridică întorcîndu-se cu faţa spre el. Se apropie pînă cînd degetele ei de la picioare le atinseră pe ale lui; îl privea drept în ochi, ţinîndu-şi răsuflarea şi aşteptînd ca el să o atingă.

Connor nu făcu nici o mişcare. Tensiunea umplea aerul dintre ei, iar îngrijorarea Brennei sporea pe măsură ce privea în ochii ăia negri, de nedescifrat, căutînd vreun semn de nemulţumire.

Dumnezeule, nu mai putea rezista acestei tăceri prelungite.

– Mă gîndeam să-mi păstrez hainele pe mine. Connor mişcă încet capul în semn că nu. Dar după aia mi-am zis să le scot, murmură ea.

El continua să aştepte. Brenna îşi zise că luase hotărîrea şi acum trebuia să-şi ţină cuvîntul. Mîinile îi tremurau cînd deznodă cordonul din talie, iar materialul greu de lînă pe care i-l drapase pe trup căzu grămadă la pămînt.

Se gîndi să se dea mai într-o parte ca să-şi scoată rochia pentru că acolo crengile copacilor blocau lumina razelor de lună, iar umbra mai deasă i-ar ascunde goliciunea de el, dar hotărî să înceteze să mai fie atît de laşă.

Să-i spună că nu mai are nimic pe sub rochie? Nu, o să descopere imediat şi singur. Inima îi bătea nebuneşte, dar nu mai era atît de îngrijorată – pentru că nu o să sară asupra ei, presupuse –, şi undeva, în străfundul gîndurilor ei confuze, se cuibărise ideea că în nici un caz Connor nu i-ar face în mod deliberat rău. Nu înţelegea de ce simţea aşa, dar asta era şi, în mod destul de ciudat, mîinile nu-i mai tremurau atît de tare.

Avea impresia că ea este cea care controlează ceea ce i se întîmplă, ceea ce schimba total lucrurile.

Îi aruncă o privire gravă în timp ce-şi adună tot curajul şi-şi scoase încet rochia. Tot timpul privirea ei a fost ţintită asupra lui Connor, căutînd vreo urmă de neplăcere sau dezgust pentru că trupul ei era atît de îngrozitor de imperfect. Era foarte conştientă de defectele ei. Sînii erau prea mari, şoldurile prea înguste, iar picioarele prea lungi în raport cu restul corpului. O să remarce toate astea, ştia ea, iar dacă o să se încrunte nemulţumit, o să închidă ochii şi o să moară de ruşine.

Connor o privi pe îndelete. Ochii săi zăboviră pe buzele ei uşor depărtate în aşteptare, pe sînii plini, pe talia în-

gustă, pe inelele blonde care-i apăreau virginitatea, pe pi-cioarele lungi – aproape uitînd să mai respire. Sfinte Dum-nezeule, nu se aşteptase la o asemenea frumuseţe. Era copleşit de ea, pentru că nu-şi imaginase niciodată că ar putea exista o asemenea femeie şi, dacă n-ar fi fost un om realist, ar fi zis că nu este cîtuşi de puţin englezoaică, ci o soliţă trimisă din rai drept recompensă pentru răzbunarea pe care o urmărea în numele tatălui său.

Simţi rapid nevoia disperată de a o lua în braţe şi de a pătrunde în ea. Totuşi, nu cedă în faţa dorinţelor trupului, rămase pe loc şi o lăsă încă o dată pe ea să aibă iniţiativa. Dintr-un motiv pe care nu-l înţelegea, Brenna îşi vîrîse în cap că ea trebuie să fie cea care să ia deciziile în noaptea asta. Ajunsese la această concluzie uluitoare cînd el ezi-tase, în loc să-i poruncească să-şi scoată hainele de pe ea, şi să o facă al naibii de repede. Dăduse din cap în semn că nu-i păsa dacă rămîne îmbrăcată, dar înainte ca el să-i poată preciza ce anume doreşte să facă, Brenna s-a răz-gîndit.

Iar Connor a obţinut exact ceea ce şi-a dorit.

Roşeaţa care-i acoperea faţa îi reflecta stînjeneala. În-cerca să pară sfidătoare şi fără teamă, dar era îngrijorată. Vedea lucrul ăsta în privirea ei, în felul în care stătea atît de dreaptă şi ţeapănă ca o suliţă şi după cum tot închidea şi deschidea pumnii de-o parte şi de alta a corpului. O, da, era într-adevăr perfectă.

Crezuse probabil că acum el o să devină agresorul şi cînd văzu că nu se mişcă şi nu se repede la ea, Brenna începu să se relaxeze uşor.

El de ce nu se dezbraca? Îşi făcu probleme o vreme în legătură cu treaba asta, după care se decise să-i ofere ajutor.

– Am crezut că ai să-ţi scoţi singur hainele, dar m-am gîndit apoi că s-ar putea să vrei să te ajut. Uneori, în An-

glia, soțiile își ajută soții să se dezbrace. Vrei să te dezbrac eu, Connor?

Se gîndi să-i răspundă, apoi decise că așa cum a mers mai devreme o să meargă și acum, așa că dădu pur și simplu din cap în semn de aprobare.

Trase din nou aer în piept, pregătindu-se fără îndoială pentru ce credea că o să descopere, după care își adună suficient curaj ca să întindă mîna spre cordonul lui. În clipa în care nodul fu desfăcut și pelerina căzu la pămînt, Brenna făcu rapid un pas înapoi.

Connor nu purta nimic pe dedesubt. Constată lucrul ăsta imediat – Domnul să o ajute că a fost atît de proastă, încît să se uite – și în mod deliberat își îndreptă atenția spre bărbia lui pînă cînd bătăile inimii intrară într-un ritm mai normal. Apucase să arunce numai o scurtă privire mai jos de talie înainte să se uite în altă parte, dar fusese mai mult decît suficient, încît să o facă să-și dorească să o ia la fugă înapoi, pînă în Anglia.

– Connor, ești sigur că asta o să meargă? Îl amuză nedumerirea din vocea ei. Dumnezeule, era atît de inocentă. Și așa de tînără.

O luă cu blîndețe în brațe și o strînse la piept. Își lăsă capul pe creștetul ei.

– Da, îi promise.

Fu puțin surprins că a putut totuși să vorbească. Senzația sînilor ei presați de pieptul lui îi reclama întreaga atenție de care era capabil și începu să creadă că insuportabila așteptare a meritat osteneala.

Totuși nu mai putea aștepta. Nici trupul, nici mintea nu-i mai permiteau lucrul ăsta, impunînd împlinirea de urgență a tuturor dorințelor lui.

Îndată ce o convinse să ridice capul din scobitura gîtului său, unde se ascunsese, îl lăsă să o sărute. Nu știa ce face, fireşte. Își ținea buzele cît putea de strînse, dar în

urma insistenţelor lui începu să se relaxeze. Apoi îi spuse ce voia să facă ea. Nu se opuse, îi aruncă numai o privire care îi sugera că nu şi-a pierdut minţile ca să facă un asemenea lucru şi, după ce repetă cererea, cedă în cele din urmă şi deschise gura.

Şi atunci o sărută aşa cum şi-a închipuit că o s-o facă din chiar momentul în care o văzuse prima dată. Îşi strecură iute limba în cavitatea fierbinte şi dulce pentru a mîngîia şi a explora. Era mult, mult mai bine decît şi-a imaginat el că ar putea fi. Dumnezeule, ce mult îi plăcea să o sărute în felul ăsta.

Şi ei îi plăcea. Îşi încolăci braţele de gîtul lui şi începu să-l mîngîie, timid la început, apoi tot mai îndrăzneaţă, pînă cînd păru la fel de dornică precum el de a experimenta tot mai mult din plăcerea erotică.

În cele din urmă Brenna începu să scîncească uşor şi să se frece neîncetat de el.

Ispita se dovedi distrugătoare pentru el. Dorinţa de a o poseda chiar în clipa aia era atît de mare, încît avu nevoie de tot controlul de care era capabil ca să-şi stăpînească reacţia. Ar fi speriat-o de moarte dacă ar fi plonjat acum în ea, ar fi făcut-o să o doară mai mult decît era nevoie, pentru că nu era încă pregătită pentru el. O să fie, îşi promise singur, chiar dacă agonia acestei încetineli îl omora.

Acum făcea totul în mod deliberat. Îşi continuă asaltul plin de tandreţe asupra simţurilor ei, hotărît să facă să-i fie imposibil să gîndească la ceea ce urma să vină. Numai cînd va ceda dorinţelor acumulate înlăuntrul ei va putea să-i primească invazia fără prea mare disconfort.

Încercă să o copleşească, să-i inunde simţurile cu atingerea lui, cu gustul şi cu mirosul lui. Gura lui lansă din nou şi din nou asalturi asupra gurii ei, pînă cînd propria lui dorinţă disperată de a fi înăuntrul ei depăşi orice alt con-

siderent. Cu fiecare sărut pe care-l împărtăşeau, cu fiecare geamăt pe care ea-l scotea, controlul lui devenea şi mai slab.

Era excitat la culme. Nu-i dădu răgaz să protesteze, ţinînd- o ocupată cu sărutările pe care i le dădea; o ridică în braţe şi se îndreptă spre patul pregătit. Încercă să fie blînd ca ea, cel puţin aşa crezu, îşi aminti chiar să-şi susţină greutatea trupului pe coate ca să n-o strivească în momentul în care va ajunge deasupra ei. O acoperi complet cu trupul şi, Dumnezeule, mirosea atît de bine şi se potrivea atît de incredibil în braţele lui! Îşi îngropă faţa în scobitura gîtului ei, îi inhală mireasma minunată şi gemu complet extaziat.

Brenna era copleşită de ceea ce i se întîmpla. Se aşteptase ca pînă acum să se fi terminat totul şi să simtă nişte dureri teribile. Nu se aşteptase cîtuşi de puţin să-l placă atît şi să simtă toate senzaţiile alea minunate străbătîndu-i trupul. Şi totuşi voia mai mult de la el – cum era posibil lucrul ăsta? Nu ştia dacă îi făcea pe plac – ea spera că da – şi voia să-l întrebe ce dorea să facă, încît şi el să se înfioare de plăcere sub mîngîierile ei aşa cum se înfiora ea sub ale lui.

Învăluită complet de trupul lui, era prea complicat să mai gîndească. Îi şoptea la ureche cuvinte fierbinţi, senzuale, ceea ce făcea ca dorinţa pe care o simţea adînc, înlăuntrul ei, să devină şi mai puternică.

Mîinile lui erau pretutindeni. N-ar fi trebuit să-l lase să-l atingă sînii, intenţiona să-i spună să înceteze; în schimb se arcuia lipindu-se de el ca o cerere mută că vrea mai mult, şi mai mult.

Încercă să-l oprească cînd duse mîna între coapsele ei. Nu mai putea fi totuşi oprit. Era mult prea tîrziu pentru asta. Voia să ştie dacă este gata pentru el, numai bunul Dumnezeu îl mai putea ajuta dacă nu era şi îndată ce simţi

deschiderea umedă pe care dorea cu ardoare să o invadeze, poftele trupului învinseră.

Încercă să facă invazia lui cît mai rapidă. Se aşeză între coapsele ei şi o pătrunse adînc dintr-o singură zvîcnire puternică.

Strigătul ei de durere cumplită răsună ca un ecou printre copaci. Numai cînd simţi că este complet învăluit de intimitatea ei făcu eforturi să se oprească pentru a-i da timp să-i treacă durerea. Nu-şi putu înăbuşi geamătul de satisfacţie masculină – să fi fost chiar un strigăt? Era prea tulburat de ea ca să-şi mai dea seama ce face. Nu mai avea decît simţuri şi, sfinte Dumnezeule, ăsta trebuia să fie raiul, atît de perfectă era fiecare senzaţie. Şi de nouă. Pentru prima dată de cînd se culca el cu femei, constată că este devorat de pasiune.

Ea era devorată de durere. Se zvîrcolea şi-i cerea să înceteze imediat, plîngînd; dar cînd îi auzi strigătul, rămase complet nemişcată, nefiind sigură dacă era furios sau la fel de dezamăgit ca ea.

Connor îşi dădu în cele din urmă seama că plînge. Se opri imediat şi încercă să o liniştească.

– O să fie bine. Durerea o să treacă.

– De unde ştii că o să treacă?

– Ştiu.

Părea grozav de sigur. Decise să-l creadă, recunoscînd totodată că deja pulsaţiile dureroase nu mai erau atît de intense. Totuşi, nu-i prea plăcea şi spera că totul se va termina cît mai curînd. Era pe punctul să-l roage să se grăbească, cînd el o sărută din nou şi atunci fu mai interesată să-i răspundă la sărut decît să vorbească.

Continuă să o sărute şi să o mîngîie pînă cînd o simţi relaxată.

Atunci începu să se mişte, la început încet, zicîndu-şi că se va opri dacă o să-i ceară, chiar dacă ar fi ca asta să-l

ucidă. Dar în loc să se zbată şi să se lupte cu el, sau să-i ceară imposibilul, Brenna îşi încolăci din nou braţele în jurul gîtului lui.

Connor voia totuşi mai mult decît acceptarea ei, pentru că-i simţise pasiunea înainte să-i provoace durerea şi tînjea să o simtă din nou. Între sărutări fierbinţi îi şopti promisiuni şi laude pline de senzualitate, majoritatea neavînd absolut nici un sens, dar Brenna părea să nu remarce sau să-i pese. Răbdarea îi fu în mod binecuvîntat recompensată cînd începu să se mişte sub el.

Connor îşi sprijini toată greutatea pe braţe şi se ridică să o privească în ochi. Văzu lacrimi, dar era şi pasiune, nu? Doamne, cel puţin aşa spera el.

Nu voia să continue să-i provoace durere şi se angajă încă o dată că, dacă durerea ei persistă, va termina rapid, dintr-o singură mişcare, pentru a-i da sămînţa lui, deşi se întreba cum va putea găsi forţa să o părăsească tocmai acum.

– Să mă opresc? Vocea îi era răguşită de emoţie.

Părea furios. Se uită la faţa lui şi-i văzu maxilarul încleştat, broboanele de sudoare de pe frunte. Făcuse ea ceva ce nu trebuia? De-abia se putea gîndi la asta pentru că acum simţea pulsaţiile dinlăuntrul ei tot mai insistente şi totuşi surprinzător de plăcute.

Se mişcă sub el, îşi ridică ceva mai sus genunchii pentru a-l aduce mai adînc în ea şi simţi o zvîcnire mult mai mult decît plăcută. Nu se putu opri să nu se mişte din nou.

Connor scoase iarăşi un geamăt slab.

– Te-am supărat cu ceva? îi şopti ea.

Dădu din cap înainte să repete întrebarea:

– Vrei să termin?

– Nu, îi răspunse.

Se retrase încet, zîmbind, pentru că strînsese instinctiv picioarele în jurul lui, încercînd să-l reţină; apoi plonjă din

nou înainte urmărindu-i expresia să vadă vreun semn de disconfort.

Ea închise ochii, scoase gemete dulci şi-i porunci să mai facă încă o dată exact acelaşi lucru.

Era toată încurajarea de care avea nevoie. Începu să se mişte, de fiecare dată mai puternic şi, Dumnezeule, cît de mult îi plăceau felul în care se cramponase de el şi unetele acelea erotice pe care le scotea!

Connor continua să fie convins că el era cel care deţinea controlul. Ştia exact ce urma să i se întîmple ei; în curînd îi va preda lui totul – trupul, mintea şi inima. Orgasmul o s-o consume şi, cînd va fi în culmea lui, atunci îşi va descărca şi el sămînţa.

Va fi bine servit, fireşte. Şi satisfăcut. Aşa cum a fost întotdeauna.

Îşi continuă ritmul pînă cînd începu să se zvîrcolească în braţele lui. Îşi arcui cu forţă coapsele pentru a-i accelera ritmul şi atunci el deveni şi mai pretenţios.

Îl lasă să ştie cît de mult îi place ceea ce-i face înfigîndu-şi unghiile în spatele lui, scoţînd strigăte de plăcere.

– Oh, Dumnezeule!

– Nu, fetiţo.

Nu înţelese ce a vrut să spună pentru că senzaţiile fierbinţi care-i copleşeau simţurile erau chinuitor de minunate; voia să-i spună lucrul ăsta, în schimb nu reuşi să strige decît că mai vrea.

Dorinţa ei o alimenta pe a lui. Brusc, ea deveni agresorul, nu el, mîngîindu-l şi atingîndu-l cum nu mai fusese niciodată pînă acum.

Îl trase în jos spre ea pentru un sărut lung, umed, cu gura deschisă, dezlănţuită acum, obligîndu-l cu reacţia ei lipsită de orice inhibiţie să-i dea totul, iar el n-avea nici o putere să oprească tot ce i se întîmpla acum. Pasiunea ei o declanşa pe a lui şi Connor îi dădu de bunăvoie chiar şi

acea parte a minții lui pe care o păstra întotdeauna.

Lumea lui se dezintegră. Plonja tot mai adînc, tot mai puternic, tot mai rapid, nemaiputîndu-şi controla acum mişcările pentru că era copleşit de ea şi, cu o ultimă zvîcnire puternică înainte, îşi descărcă sămînța, strigîndu-i iar şi iar numele, în semn de acceptare şi predare. Exact în clipa aceea, cînd inimile le băteau ca una singură, iar sufletele parcă le erau gemene, îşi găsi şi ea împlinirea.

Rămase agățată de soțul ei ca şi cum însăşi viața îi depindea de asta, îngrozită de ceea ce i se întîmpla şi atunci îl auzi strigîndu-i numele, îl simți rigid şi brusc încetă să mai lupte împotriva propriei ei capitulări. Fu cuprinsă de valuri de fiori de extaz, totul în timp ce Connor era cu ea, o ținea strîns în brațe, spunîndu-i, prin simplul fapt că-i striga numele, că totul este în regulă.

Orgasmul ei păru să dureze o veşnicie şi totuşi se termină prea repede. Plîngînd încet pe umărul lui pentru că totul a fost atît de incredibil de frumos, se simțea epuizată, satisfăcută şi foarte mîndră de ea.

Îi trebuiră cîteva minute bune ca să înceteze să mai tremure şi să poată respira normal. Connor, remarcă ea, trăgea încă adînc aer în piept.

Întreaga experiență fusese mult mai solicitantă pentru el decît pentru ea, îşi zise Brenna, înainte să-şi dea seama că şi ea avea încă probleme cu respirația.

Continuă să o țină strîns pînă cînd ea începu să se relaxeze în brațele lui şi lăsă picioarele în jos, întinzîndu-le de-o parte şi de alta a lui; atunci încercă să o părăsească, rostogolindu-se pe-o parte. Ea nu-l lăsă să plece. Se gîndi să-i desfacă brațele din jurul gîtului ca să se poată ridica, pentru că ştia că-i trebuie timp ca să se gîndească la ceea ce tocmai i s-a întîmplat, dar atunci îi simți lacrimile pe umăr şi decise să mai rămînă un minut sau două.

O rănise, da, firește că aşa făcuse. Era virgină şi era

inevitabil să aibă dificultăți în a-l accepta, dar, odată ce s-a adaptat, el o fi continuat să-i provoace durere? La dracu', a fost dur cu ea; ar fi trebuit să se controleze şi, dacă ea n-ar fi fost atît de fierbinte şi de strîmtă, poate că ar fi făcut-o. La ce se aşteptase ea? I se dăruise din toată inima.

Fusese perfectă. Connor înțelese dintr-o dată ce făcea şi trebui să-şi scuture capul ca să-şi limpezească gîndurile. Ce nu era în regulă cu el?

Acum încerca să dea vina pe ea că i-a răpit disciplina şi că încearcă să-i reclame inima cînd, aşa să-l ajute Dumnezeu, i le dăduse de bunăvoie pe amîndouă?

Avea într-adevăr nevoie de timp ca să-şi revină. Ea n-avea de gînd să-i dea drumul, aşa că decise să aştepte pînă mîine ca să se gîndească mai bine. Poate că pînă atunci o să-şi recapete ceva din controlul său. Şi pe ăsta i-l dăduse ei.

Nu era de mirare că acum se simțea atît de vulnerabil, ceea ce era absolut dezgustător. Forța i se epuizase şi se simți dintr-o dată prea istovit ca să se mai gîndească la ceva important. Inhală minunatul ei miros feminin, îşi dădu seama că se amestecase cu al lui şi dacă nu-şi impunea să adoarmă cît mai repede, ştia că o să aibă din nou o erecție şi o s-o ia de la capăt, provocîndu-i durere.

Ea nu voia să doarmă încă. Dorea să audă o vorbă bună de la el, să ştie că a fost mulțumit de ea. Avea nevoie de asigurarea lui acum, dar cînd îi auzi răsuflarea profundă şi egală îşi dădu seama că n-o va obține.

Se depărtă de el, se ridică în fund şi-i dădu un ghiont, dar el nici măcar nu deschise ochii.

Brenna nu voia să renunțe. Mîndria pe care o simțise doar cu cîteva minute înainte începea să-i dispară rapid şi, la dracu', voia să-şi păstreze sentimentul acela minunat despre tot ce s-a întîmplat, nu să-i pară rău. Oare el nu înțelegea că ea avea nevoie de laudele şi de alinarea care

să-i dea siguranţa după care tînjea atîta?

Nu, fireşte că nu ştia. Ursul ăsta insensibil nu ştia nici măcar ce este aia alinare.

Hotărî să-i dea o ultimă şansă să se reabiliteze şi-l împunse zdravăn în umăr. Era decisă ca în momentul în care deschide ochii să-l întrebe direct dacă şi el a fost la fel de încîntat de ea cum a fost ea de el. O să-i răspundă aprobator, fireşte, şi o să fie în sfîrşit mulţumită.

Connor tot nu deschise ochii, dar se mişcă. Se răsuci, depărtîndu-se de ea. În momentul ăla văzu ce-i făcuse pe spate şi inima aproape că i se opri în loc. Semne de un roşu aprins îi brăzdau umerii laţi şi spatele. Nu sîngera, dar zgîrieturile erau destul de puternice, încît să se gîndească că o să fie nevoie de ceva vreme pînă cînd or să se vindece.

Cum a putut să facă aşa ceva? S-a purtat ca un animal sălbatic, nicidecum ca o doamnă bine crescută, aşa cum fusese educată să fie. Nu-i de mirare că o ignora. Probabil că l-a dezamăgit şi, cinstită fiind, nu-l putea condamna.

Nu ştia cum o să mai dea ochii cu el. O să fie nevoită să o facă, fireşte, numai dacă nu va muri de ruşine pînă mîine dimineaţă.

Fiecare lucru la timpul său, îşi zise ea. O să se ducă la lac, o să se spele de mirosul lui şi o să se îmbrace.

Se simţi mai bine pentru că avea ceva de făcut. Încercă să nu facă nici cel mai mic zgomot, deşi era aproape sigură că ar putea foarte bine să calce peste el şi el să continue să doarmă.

În clipa în care se mişcă, se strîmbă de durere. Se opri şi se uită la Connor, pentru că el era răspunzător pentru disconfortul ei, apoi se întinse să ia pelerina pe care i-o dăduse. Văzu imediat petele de sînge.

Nu intră în panică, de fapt nici măcar nu fu surprinsă pentru că mama ei îi spusese că va fi sînge şi durere, dar

scumpa de ea exagerase cînd spusese că totul o să se termine cît ai clipi. Brenna trebui să admită că disconfortul i se datora în parte.

Mama îi spusese de asememea că trebuie să stea absolut nemişcată în timpul calvarului, promiţîndu-i că dacă o să facă aşa n-o să fie chiar atît de groaznic, dar Brenna n-a satt nemişcată, nu? Cînd o să înceapă să asculte de cei mai mari ca ea?

Şi, totuşi, n-a fost chiar atît de groaznic. Recunoscu adevărul în timp ce se îndrepta spre lac. Îşi frecă fiecare locşor de pe piele atins de el, ceea ce însemna de altfel încă o baie completă, pentru că nu rămăsese loc neatins, apoi se îmbrăcă. Era încîntată că lăsase hainele pe mal, în special lenjeria de corp. Ajunsă de oboseală, începu să caşte, împături pelerina în intenţia de a i-o înapoia dimineaţă, şi-şi puse pe deasupra haina ei de un albastru-închis.

– Sînt patetică, mormăi dispreţuitoare.

Scoase din pantoful drept un fel de medalion din lemn şi-i ridică în mîini cu atîta delicateţe şi grijă ca şi cum ar fi fost coroana cu bijuterii a regelui. Medalionul, rotund, era cadou de la tatăl ei şi deşi pentru un hoţ nu prezenta nici o valoare – tocmai de aceea tatăl ei i-l făcuse din lemn –, pentru ea era mai preţios şi mai valoros decît tot ce avea din cauza a ceea ce reprezenta discul respectiv. Tatăl ei pusese să se facă medalioane pentru toţi copiii lui, chiar şi pentru băieţi, şi fiecare dintre ele avea gravat în lemn un alt desen. Pe cel al Brennei se afla gravat soarele. Toţi copiii cunoşteau desenele de pe medalioane, tatăl lor insistînd ca ei să le memoreze, iar cînd i-a fost înmînat, tatăl i-a dar Brennei aceleaşi instrucţiuni pe care le dăduse şi celorlalţi. Dacă se afla vreodată în vreun necaz, nu trebuia decît să trimită medalionul unuia dintre fraţii sau surorile sale, care îi va veni imediat în ajutor. Trebuiau să fie loiali unul altuia şi

tatăl lor a vrut să fie sigur că, şi după ce el şi mama lor nu vor mai fi, copiii vor avea grijă unul de altul.

Întrucît recunoştea, numai faţă de ea însăşi, că avea tendinţa să fie uitucă şi dezordonată cu lucrurile ei, întotdeauna punea noaptea medalionul în pantoful drept. N-ar fi îndrăznit să fie neatentă cu darul făcut de tatăl ei.

Ţinînd în mînă simbolul legăturii cu familia ei simţi dorinţa de a fi din nou cu cei dragi de acasă. Nemaiputînd suporta, începu să plîngă de dor şi de singurătate.

Se aşează pe mal, cu preţioasa comoară în mînă, şi plînse pînă-şi ostoi dorul. Apoi verifică dacă era bine înnodată cureluşa de piele pe care era prins preţiosul tezaur, după care şi-o trecu în jurul gîtului şi vîrî medalionul sub rochie. Acum se odihnea între sîni, direct deasupra inimii, acolo unde-i era locul.

Spre surprinderea ei, plînsul se dovedi a fi un balsam vindecător şi acum se simţea mai bine. De asemenea, se putea gîndi la situaţia ei cu mai mult realism şi mai puţine emoţii. Discul de lemn reprezenta trecutul, dar Connor făcea parte acum din viitorul ei, nu?

Va trebui probabil să înveţe să-i fie loială, nu? Dragostea nu era atît de importantă, sau era? Mama ei nu credea categoric că era. Dar ea nu l-a iubit cu adevărat ani de zile pe tatăl lor. În cele din urmă inima i s-a înmuiat şi s-au înţeles totuşi destul de bine.

Connor a dovedit deja că o să se poarte blînd cu ea. Felul în care a mîngîiat-o, cu atîta grijă şi tandreţe, a fost o dovadă suficientă.

Mîinile i se potrivesc cu restul, îşi zise ea. Erau mari, bătătorite, tari şi puternice, totuşi a fost foarte delicat şi blînd cînd a mîngîiat-o.

Gîndul o făcu să ofteze. Urmă imediat un căscat zgomotos. Nu mai voia să stea departe de Connor. Trebuia să doarmă şi avea nevoie de căldura lui. Cuvintele tandre

care să-i dea siguranță vor trebui să aștepte pînă cînd omul ăsta obtuz o să înțeleagă, în sfîrșit, ce bun valoros era ea. Va trebui să-l dovedească lucrul ăsta, fireşte, dar se simțea capabilă să facă față sfidării şi, cu voia lui Dumnezeu, va fi o soție şi o mamă bună.

Cînd îl auzi pe Connor se ridică imediat. Zgomotul fusese foarte uşor, dar suficient ca să-şi dea seama de unde venea. Îşi şterse fața de urmele lacrimilor, se aranjă cît putu mai bine fără perie şi oglindă şi porni spre el.

Connor s-a oprit pe loc cînd a ajuns în luminişul dintre copaci. Nu îndrăznea să se apropie încă de ea pentru că trebuia să-şi stăpînească mai întîi dorința de a o cuprinde în brațe şi de a face din nou dragoste cu ea. Totuşi, nu-şi putea lua gîndul de la lucrul ăsta. O să-i spună că a fost al naibii de lipsit de orice considerație din partea ei să stea departe de patul lui atît de mult, fireşte, probabil doar cu o fracțiune de secundă înainte ca gura lui să o devoreze pe a ei astfel încît să nu mai înceapă să discute din nou în contradictoriu cu el. Îi adora gustul şi felul în care mirosea.

Dumnezeule, cît era de frumoasă! Nu era numai înfățişarea ei de care se simțea atras ca un băiețandru nătîng. Nu, era mult mai mult. Era o femeie plină de senzualitate. Grația cu care se mişca, căldura pe care o degaja, zîmbetul ei îmbietor, delicatețea, toate îl atrăgeau, dar cel mai mult îl captiva aerul ei de demnitate şi de forță. L-a făcut să creadă că a înțeles pe deplin puterea pe care o va avea ca soție a lui.

Şi dacă el va deveni vreodată slab, o să-şi reverse această putere asupra lui? Gîndul îl făcu să se încrunte.

Cu cît îl privea mai mult, cu atît îi bătea mai tare inima, atît de copleşită era de frumusețea din fața ochilor ei. Connor era aproape învăluit în ceața densă dintre copaci. Îşi aminti brusc de uriaşii de demult despre care îi povestea tatăl ei seara, înainte de culcare, şi, categoric, Connor era

la fel de magnific precum strămoşii săi, poate chiar mai mult. Pe tot trupul lui nu găseai nicăieri un dram de grăsime în plus. Înţelese de ce radia asemenea forţă şi putere. I se conturau destul de clar muşchii braţelor şi coapselor. Cînd întinse mîna spre ea, muşchii jucară sub pielea care strălucea în lumina lunii. Înaintă imediat şi-şi puse mîna într-a lui.

– Am crezut că dormi, murmură ea.

– Nu mă pot odihni dacă nu o faci şi tu.

– De ce, Connor?

Îi plăcu felul în care-i rosti numele, cu atîta familiaritate şi intimitate. Doamne, era prea obosit în noaptea asta. Trebuie să fie complet istovit ca să se gîndească la asemenea prostii.

– Pentru că răspund pentru tine, de asta. Ce ai făcut? Ai lipsit mult.

Ştia foarte bine ce făcuse; dovada faptului că plînsese îi strălucea încă în ochi, şi singurul motiv pentru care a întrebat-o a fost ca să vadă dacă îşi recunoaşte propria slăbiciune.

– Am plîns ca un copil. De ce te amuză asta?

– Am zîmbit pentru că mi-ai spus adevărul.

– Întotdeauna încerc să spun adevărul. Minciunile sînt prea complicate. Întotdeauna umbli aşa, fără nimic pe tine?

– Numai cînd alerg după neveste lipsite de orice respect, îi răspunse.

N-a vrut să pară morocănos. Totuşi, ea n-a remarcat lucrul ăsta. Mintea ei era în altă parte. Nu-l lăsă să ghicească la ce se gîndea.

– De ce te-ai căsătorit cu mine?

– Am să-ţi explic mîine.

Dădu să se întoarcă, intenţionînd să o tîrască înapoi în pat, dar ea-l opri trăgîndu-l de mînă.

– Mi-ai promis că-mi explici imediat după ce va fi binecuvîntată căsătoria noastră. Nu crezi că o să-mi placă să

aud adevărul, nu? Ăsta să fie motivul pentru care tot amîni?

– Hai înapoi în pat. Am să-ţi explic după aia.

– Numai dacă n-ai să adormi înainte... Se opri din explicaţie cînd o ridică în braţe. Pielea lui era atît de minunat de caldă, încît simţi dorinţa să se lipească strîns de el. Totuşi, nu cedă tentaţiei, ci îi înconjură gîtul cu braţele şi-l privi direct în ochi.

– De ce ai plîns?

– M-am gîndit la familia mea.

– Eu sînt familia ta acum.

Tonul lui morocănos aproape că o alină şi îşi zise că trebuie să fie epuizată ca să aibă o asemenea reacţie stranie. Nu voia să-i spună ce o îngrijorase, dar felul în care o privea o făcea să dorească să dea drumul la tot ce avea pe suflet.

– Te-am dezamăgit, murmură ea.

– Nu.

– Nu?

– Nu m-ai dezamăgit.

Aştepta să-i explice. El nu mai scoase nici un cuvînt, ceea ce n-ar fi trebuit să o surprindă deloc, deoarece remarcase deja că nu era genul care să înfrumuseţeze nici una dintre afirmaţiile pe care le făcea. Defectul era valabil şi pentru complimente. Acum se simţea foarte încîntată de ea şi asta pentru că nu-l dezamăgise.

Oh, da, era obosită în noaptea asta. În definitiv, fusese o zi lungă şi grea şi de aceea era probabil atît de sentimentală.

O purtă în braţe înapoi pînă la pături şi o lăsă uşor jos, în picioare. Cînd încercă să se depărteze de el, o prinse din nou în braţe şi o sărută lung şi apăsat.

Simţi cum i se înmoaie genunchii, iar cînd îi dădu drumul se prăbuşi graţios pe pături.

Un minut mai tîrziu îşi recăpătă forţele. După ce Connor se întinse pe pătură, ea încercă să se aşeze în genunchi peste el. Connor o trase lîngă el, o forţă să-şi lipească spatele de pieptul lui şi îşi încolăci braţele în jurul ei.

N-avea de gînd să-i dea drumul. Ştia că nu uitase că-i promisese să-i spună motivul pentru care s-a căsătorit cu ea şi nu era deloc sigur de felul în care o să reacţioneze la cîteva dintre motivele lui. Nu voia să fie nevoit să se ridice şi să alerge din nou după ea. Femeile, aflase el, pot fi ciudate cînd este vorba de probleme care n-ar trebui să le privească. Au tendinţa să-şi simtă sentimentele jignite cu foarte mare uşurinţă; cel puţin aşa făcea Jamie, soţia lui Alec. Brenna părea să fie şi mai sentimentală. Nu numai că aprecia că sentimentele îi sînt rănite, dar insista să-i spună şi lui Connor despre asta. Faptul că tocmai îi spusese că este convinsă că-l dezamăgise era o dovadă destul de clară în privinţa asta.

Fusese uluit că avea nevoie de alinare şi de consolarea lui. Nu încercase deloc să-şi ascundă vulnerabilitatea.

Da, îl uluise şi îl satisfăcuse mai mult decît şi-ar fi închipuit că este posibil vreodată.

– Connor, trebuia să-mi spui...

– Vreau băieţi.

– Şi fete, îi aminti ea.

– Şi fete, fu el de acord. Ţi-am spus motivul meu mai devreme.

Încercă să se întoarcă ca să-l poată privi în faţă, dar o strînse şi mai tare făcînd imposibilă orice mişcare. Brenna renunţă. Îşi sprijini faţa de braţul lui şi zîmbi simţindu-l atît de tare şi de cald la atingerea cu obrazul ei, apoi căscă tare.

– Dar de ce te-ai căsătorit cu mine? Ai fi putut să te căsătoreşti cu orice femeie din The Highlands.

– Tu m-ai cerut.

– Te rog, nu folosi pretextul ăsta. Ştim amîndoi că niciodată n-ai lua drept bun cuvîntul unui copil.

– Da, aşa este.

– Îţi aminteşti ceva din ce s-a întîmplat atunci? În mod sigur tu...

Îşi amintea fiecare detaliu al întîlnirii cu tatăl ei.

– Ai de gînd să mă ţii treaz toată noaptea? o întrebă iritat.

– Nu, firește că nu. N-am avut de gînd să mă îndepărtez de subiect. Mă preocupă faptul că motivul pentru care te-ai căsătorit cu mine are o legătură cu tatăl meu. Aşa este?

– Nu. Războiul meu este cu MacNare. I-a atacat familia lui Quinlan. Le-a ars casa, le-a distrus recoltele şi le-a ucis vitele Voia să le ia pămîntul ca să-l adauge la al lui. Deabia auzisem de această grozăvie cînd un alt supus de-al meu a venit să-mi anunțe o nelegiuire similară.

– Şi pentru că oamenii tăi îți sînt loiali, ai pornit război în numele lor.

– Da.

– Trebuie să mai fie totuşi şi un alt motiv, pentru că, desigur, şi alții au venit în trecut la tine cu poveşti asemănătoare. Dacă te-ai fi însurat de fiecare dată, acum ai fi avut zece neveste.

– Am şi un alt motiv, dar nu vreau să discut acum despre el.

– O să mi-l explici într-o zi?

– Da.

– Perfect atunci. Vrei să-mi spui ce legătură are căsătoria noastră cu războiul tău?

– Este simplu, Brenna. MacNare te voia.

– Iar tu m-ai luat de la el. De ce nu m-ai ucis pur şi simplu?

– Nu ucid femei.

– N-am vrut să te jignesc. Îmi spui că nu ucizi femei dar n-ai nici o jenă în a le folosi, nu?

– Cînd este necesar.

– De ce n-ai continuat pur şi simplu războiul împotriva lui? Ai pierderi prea mari?

– Dacă un muntean are răzbunarea în suflet, nici o pierdere nu este prea mare. Totuşi, eu am fost norocos. Am avut răniţi, dar n-a murit nici unul dintre oamenii mei. Fratele meu mi-a poruncit să pun capăt disputei. Alec a devenit ceea ce unii ar numi un mediator în ţara noastră şi are puterea de a-i forţa pe alţii să facă tot ce consideră ei că e just. Căsătoria cu tine a fost ultimul meu...

– Afront?

– Da, numai dacă vrei să-i spui aşa.

– Atunci tu ce consideri a fi un afront?

– Distrugerea recoltei cuiva, uciderea cailor buni. Astea sînt afronturi. Uciderea unui soldat este o problemă mult mai dureroasă. Cred că tu acorzi o valoare mult prea mare căsătoriei. Gîndeşti ca o femeie.

– Eu n-aş fi mers niciodată atît de departe.

– Sînt fiul tatălui meu. Şi sînt de asemenea un om realist.

Îi spusese adevărul şi simţi deodată că-i vine să plîngă din nou. Încercă să fie practică şi să-şi spună că ar fi putut să fie mult mai rău.

Fireşte, nu-şi imagina cum. Dar nu-i plăcea să fie folosită. Nici unei femei nu-i place. Nu credea că el înţelege totuşi ce simte ea.

– Pe viitor, voi învăţa cum să fiu realistă, şopti Brenna. Vocea îi tremura şi multă vreme nu mai scoase nici un cuvînt, pentru că ştia că ar începe să plîngă. Îşi zise că mai degrabă ar muri decît să-l lase să-şi dea seama cît i-a dezamăgit speranţele şi visurile. Nu avea de gînd să-l mai lase s-o rănească şi dacă ar fi realist înseamnă să renunţe

la sentimentele şi la sufletul ei, atunci are să fie mult mai realistă decît el.

Nu-i trebui multă vreme ca să-şi dea seama cît de proastă este. Nu voia să trăiască fără dragoste şi asta însemna că va trebui să-l determine pe Connor să-şi schimbe atitudinea. Dar cum va putea să facă lucrul ăsta?

Sarcina era descurajantă şi părea la fel de imposibil ca o ploaie într-o zi cu soare. Închise ochii şi încercă să se concentreze asupra rugăciunilor de noapte în speranţa că ritualul îi va ocupa mintea.

Connor căută să nu se mai gîndească la durerea pe care tocmai i-o pricinuise ca un cumva să-l năpădească sentimentul ridicol de vinovăţie. Numai cînd i-a spus o părticică din întregul adevăr şi-a dat seama cît de rece trebuie să-i fi părut el unei femei sentimentale ca Brenna. Ea nu putea să înţeleagă, iar el n-avea de gînd să-i dea alte explicaţii.

Ura lui faţă de MacNare îl ardea ca para şi deşi nu găsise încă dovada care să-l facă vinovat de moartea lui Donald MacAlister, Connor credea încă ceea ce suspectase tatăl său şi anume că MacNare şi tatăl lui MacNare, împreună cu rudele lor, au fost implicaţi în plănuirea atacului asupra casei lui.

Era hotărît să găsească această dovadă înainte să-i omoare pe toţi cei bănuiţi a fi participat la masacru, chiar dacă i-ar lua ani de zile pentru a descoperi adevărul. Pînă atunci o să se mulţumească doar cu atacuri insignifiante menite să le întreţină furia.

Alec îi îngreuna sarcina, firește. Fratele lui ştia ce spusese Donald MacAlister înainte să moară şi încercase şi el să găsească dovada trădării lui MacNare. Cînd văzu că nu găseşte nimic, decise că bănuiala a fost neîntemeiată.

Acum el dorea să înceteze loviturile împotriva clanului MacNare. Connor ştia că va trebui să-l asculte pe fratele

său, dar numai pentru o vreme, pînă cînd Alec va deveni din nou rezonabil. Împlinirea răzbunării nu va fi dată uitării iar ura lui Connor nu va scădea, ci, dimpotrivă, se va intensifica. Era, în definitiv, fiul tatălui său.

– Cînd ai luat decizia să te căsătoreşti cu mine?

Întrebarea îl readuse la prezent.

– Îndată ce am auzit că MacNare se însoară cu una din fetele lui Haynesworth.

Oare ofensele n-or să înceteze niciodată?

– Atunci nici măcar n-ai ştiut că eu sînt cea trimisă lui MacNare? Sfinte Dumnezeule, n-ai ştiut, nu-i aşa? Cererea mea în căsătorie n-are nici o legătură cu decizia ta. Să-ţi fie ruşine, Connor. Nu eu trebuia să mă mărit cu MacNare, ci Rachel. Ea este cea frumoasă, adăugă instinctiv.

– De ce n-a venit ea?

– Regele a descoperit totul şi i-a interzis. El voia ca Rachel să se mărite cu un baron, favorit al său.

– Aşa că tatăl tău te-a trimis pe tine în loc.

– Da.

Fu uluit de felul în care decurg lucrurile în Anglia şi uimit că un tată îşi poate trata fiicele cu o asemenea lipsă de considerație.

– Cînd ai aflat că urmează să te căsătoreşti cu el, Brenna?

– Lucrul ăsta nu este important.

– Răspunde-mi.

– În ziua în care am plecat. Tata mi-a spus ce am de făcut şi cîteva ore mai tîrziu am plecat. N-a fost frumos din partea ta să mă faci să cred că ai venit după mine din cauza cererii mele în căsătorie.

– Nu, n-a fost frumos. Se va dovedi totuşi convenabil.

– Cum?

– Pentru fratele meu. El va dori să audă motivele pentru care te-am luat de nevastă.

– Şi ai de gînd să nu-i spui decît că eu am fost cea care te-a cerut? Dar...

– Fratele meu te va întreba dacă ai făcut cererea, o întrerupse el.

– Şi dacă refuz să răspund?

Ideea era de-a dreptul rizibilă. Nici un bărbat, darmite o femeie, nu l-a refuzat vreodată pe Kincaid.

– N-ai să refuzi, o asigură el.

– Nu prea manifeşti compasiune faţă de mine, Connor.

– Tatăl tău a manifestat compasiune cînd a înlocuit o fiică cu alta? Recunoaşte, Brenna. Purtarea lui a fost păcătoasă, nu a mea. Noi nu ne tratăm fiicele cu atîta lipsă de respect.

– Tata a avut motivele lui. Sînt sigură că au fost foarte importante.

– Regele vostru şi-a dat permisiunea?

– Nu mai era timp suficient pentru obţinerea permisiunii lui. Sînt sigură că o să fie încîntat.

– Eu sînt la fel de sigur că n-o să fie deloc încîntat. Nu mă mai asalta şi nu mă mai bate la cap cu alte întrebări, nevastă. Sînt bărbatul şi stăpînul tău acum şi ai face bine să ţii minte lucrul ăsta. Te-am salvat de la un viitor sumbru cu un demon.

Se înfurie prea tare pe el ca să-şi mai cîntărească cuvintele.

– Ai reuşit cu planul tău. Acum nimeni n-o să mă mai vrea. Ai putea cel puţin să mă laşi să mă întorc înapoi acasă.

– Fă-mi un fiu. Apoi poţi să pleci.

Îşi regretă cruzimea imediat ce-i ieşiră cuvintele din gură, dar nu le mai putea lua înapoi.

Şi n-o s-o lase niciodată să plece.

Capitolul 6

Avu față de el o aversiune puternică pînă a doua zi la prînz. Apoi își aminti planul ei de a fi realistă. Trebuia să încerce să se înțeleagă cu omul ăsta rău, nu? În plus, nu era genul care să se complacă prea multă vreme în nefericire.

Existau lucruri mult mai interesante la care să se gîndească, deşi – trebuia să recunoască – cînd Connor a promis că poate să plece înapoi acasă îndată ce-i dă un fiu a fost atît de revoltată, încît nu credea că o să-l poată ierta vreodată. Ce fel de monstru era să creadă că şi-ar putea părăsi copilul?

Nu era totuşi un monstru. Era bărbat, atîta tot. Şi unul încăpățînat, absolut refractar şi ignorant.

Nu trecuse timp suficient pentru a se fi vindecat de ceea ce ea considera a fi o insultă dureroasă, dar pe la prînz cel puțin putea să-l privească mai puțin ostil.

Era convinsă că a parcurs un drum lung într-un timp foarte scurt. Nu mai avea gînduri criminale la adresa soțului

ei şi începu să remarce că nu era complet lipsit de suflet şi nesimțitor. Părea să fie la fel de preocupat de Gilly cum era şi ea.

Încetini ritmul astfel încît iapa ei să poată ține pasul, călărind tot timpul alături de Brenna şi, din cînd în cînd, părea într-adevăr foarte îngrijorat.

După ce traversară o păşune întinsă acoperită cu trifoi verde şi un covor de flori care, îşi zise ea, este prea frumoasă ca să fie călcată de copitele cailor, Connor reduse ritmul la pas.

Cîteva minute mai tîrziu, cînd ajunseră la adăpostul pădurii, porunci să se oprească.

– Quinlan, ia-i pe ceilalți şi porniți înainte. Aşteaptă-mă lîngă creastă.

Brenna remarcă surprinderea de pe fața lui Quinlan. Păru că vrea să se ia la harță cu stăpînul lui, dar, după ce-i aruncă Brennei o privire compătimitoare, porni înainte.

Connor aşteptă să plece oamenii lui, apoi o forță să-l privească direct în ochi strîngînd-o de umeri. Îşi închipui că are aşchii de gheață în ei, atît părea de furios.

– Încetează în clipa asta să te mai încrunți la mine.

Brenna trebui să aştepte să-i dea drumul înainte să răspundă.

– Nu mi-am dat seama că am încrunt la tine. De aia ne-am oprit?

– Nu. Vreau să te întreb ceva.

– Da?

– Mai ai dureri?

Îşi coborî imediat privirea jenată. Într-o clipită se îmbujoră toată.

– Aştept să-mi răspunzi.

– Chiar trebuie să vorbim despre asta?

– Răspunde-mi, îi porunci din nou, deşi pe un ton mult mai plăcut.

– Nu, nu mai am dureri.

– Am fost prea brutal? Am rupt...

– N-am nimic, zău. Te rog, nu-ți face probleme.

– Brenna, vrei să încetezi cît mai curînd să te mai sfieşti de mine?

– Sper din toată inima să o fac.

Connor se trezi zîmbind fără să vrea, în pofida faptului că era iritat. Părea disperată. Totuşi nu era pe deplin convins că spune adevărul în ce priveşte condiția ei şi de aceea nu renunță la subiect.

– Dacă n-ai dureri, de ce tot nu-ți găseşti locul în şa?

Fu surprinsă că a remarcat. De-abia dacă-i aruncase o privire în timp ce călărea lîngă ea.

– Nu mi-am dat seama că ai un asemenea spirit de observație.

– Observ totul. La fel şi ceilalți, altminteri n-ar călări cu mine. Este unul dintre motivele pentru care sîntem în viață.

– Ai observat cumva că mi-ai frînt inima?

– N-am făcut aşa ceva. Părea exasperat.

– Ne-am certat şi...

– Nu ne-am certat.

– Atunci ce am făcut?

– Tu ai pus întrebări, iar eu ți-am răspuns.

Omul ăsta nu înțelegea chiar nimic. Constatarea o ului, dar în acelaşi timp apăru şi o rază de speranță pentru viitorul lor. În definitiv, poate că nu era crud sau fără inimă. Nu era decît ignorant. Se simți uşurată de descoperirea făcută.

– Ce altceva ai mai observat în ceea ce mă priveşte? îl întrebă ea.

Observase totul la ea, pînă la cel mai mic amănunt, ar fi vrut să-i răspundă; cum ar fi felul în care şi-a ținut răsuflarea cînd au ajuns la pajiştea acoperită în culorile curcubeului, zîmbetul care i-a apărut imediat după aceea şi felul

în care s-a încruntat cînd nu a lăsat-o să se oprească şi s-o admire pentru că ar fi încetinit ritmul oamenilor lui.

– Am observat că te încrunți de fiecare dată cînd te uiți la mine.

– Eu n-am înțeles că nu mi-ai frînt inima, oftă ea. Am crezut de asemenea că ne-am certat pînă cînd mi-ai explicat tu că nu am făcut-o.

– De ce nu-ți găseşti locul în şa?

– Există o uşoară sensibilitate, murmură ea. Îmi schimb greutatea cînd pe o parte, cînd pe alta ca să atenuez disconfortul.

O ridică de pe Gilly şi o aşează pe picioarele sale, înconjurînd-o cu brațele.

– Aşa este mai bine?

– Da, mulțumesc.

– N-o să mă mai pot atinge de tine în noaptea asta, nu-i aşa?

Părea uşor dezamăgit. Firește, nu putea să-l creadă. Apoi îşi zise că s-ar putea să-şi bată joc de ea şi-şi ridică privirea să vadă dacă zîmbeşte. Expresia lui nu trăda totuşi nimic, aşa că-l întrebă:

– Vrei să mă atingi din nou?

– Fireşte. De ce te surprinde asta? Ți-am spus că nu m-ai dezamăgit şi că vreau copii cît mai repede posibil.

– Dar după ce noi... Mi-ai spus că nu eşti dezamăgit, dar ştiu că nu eşti nici foarte fericit.

– De ce crezi lucrul ăsta?

– Te-ai întors cu spatele şi m-ai ignorat. Nu trebuie să te prefaci acum doar ca să mă faci pe mine să mă simt mai bine. O să-mi îmbunătățesc prestația.

– Ah, femeie, ai să mă ucizi dacă o faci.

– Atunci ai fost fericit... după? întrebă ea roşie precum purpura.

Connor suspină adînc. Nu putea înțelege de ce avea

nevoie să-l audă recunoscînd lucrul ăsta.

– Da.

– De ce nu mi-ai spus cum te-ai simțit?

– De ce să-ți spun?

Nu ştia nimic despre sentimentele femeilor, îşi zise ca să nu se înfurie.

– Mi-ai fi putut face un compliment sau două.

Îi aruncă o privire încărcată de surpriză, iar ea o recunoscu imediat. Era aceeaşi privire pe care i-o adresase cînd îi spusese că vrea să fie alinată şi consolată.

– Nu pot să ghicesc ce vrei. Trebuie să-mi spui Brenna.

– Nu mai am nevoie de complimente, aşa că poți să încetezi să mai arăți atît de uluit. Tocmai mi-am amintit că nici eu nu ți-am făcut nici un compliment. Categoric, n-am fost dezamăgită.

– Ştiu.

Îi ignoră remarca arogantă.

– Cred că ar trebui să o luăm de la capăt. Dădu din cap pentru a accentua concluzia înainte de a o repeta. Da, asta trebuie să facem. Din acest minut luăm totul de la capăt.

Despre ce vorbeşte? Ce să înceapă de la capăt? Dacă n-ar fi fost atît de încîntată de ea însăşi şi atît de a naibii de fericită probabil că i-ar fi cerut să se explice.

Brenna îşi dădu deodată seama ce frumos a fost din partea lui să rămînă numai ei doi pentru a discuta intim despre condiția ei.

– Îți sînt recunoscătoare că ai aşteptat pînă am rămas singuri pentru a discuta despre disconfortul meu şi mă simt deja mai bine pentru că ți-ai manifestat preocuparea.

– Nu de asta ne-am oprit.

Păru atît de dezamăgită, încît Connor se hotărî să îndulcească adevărul.

– Ăsta a fost numai unul dintre motivele pentru care

ne-am oprit. Am vrut să-ţi vorbesc şi despre calul tău.

– Gilly este istovită, nu-i aşa?

– Da. O să fim nevoiţi să o părăsim. N-o să poată rezista la ultimul urcuş, continuă în pofida faptului că soţia lui dădea vehement din cap.

Ea nu înţelegea că nu se cuvine să nu fie de acord cu soţul ei. Spera că o să descopere curînd lucrul ăsta.

– Chiar în clipa asta este pe punctul de a se prăbuşi.

Ştia că are dreptate în ce priveşte condiţia lui Gilly, totuşi voia să-l facă să înţeleagă că-i cere imposibilul.

– Fratele meu mi-a dat-o pe Gilly cu ani în urmă. Ţin foarte mult la ea. Sînt sigură că o să înţelegi că nu o pot părăsi. Nu putem să rămînem aici pînă cînd îşi recapătă putin forţele?

– Nu.

– Te rog, fii înţelegător.

– Sînt înţelegător. Calul nu-şi poate recăpăta ce nu a avut niciodată. Nu are rezistenţă.

– Dar dacă mai zăbovim doar puţin...

– Este prea periculos să rămînem aici. Vrei să pui viaţile oamenilor mei în pericol din cauza acestui animal?

– Ştiu că ai dreptate, şopti ea. M-aş simţi îngrozitor dacă li s-ar întîmpla ceva oamenilor tăi. Iar Gilly s-ar putea să nu reziste dacă aş continua să o forţez să meargă. Sînt egoistă, acum înţeleg. Unde o lăsăm?

– Chiar aici, este un loc la fel de bun ca oricare altul.

Îndrăzni să dea iarăşi din cap la el. Connor fu surprins din nou de sfidarea ei. Cu timpul trebuia să înveţe să aibă încredere în judecata lui.

Categoric se schimbase faţă de cum era la prima lor întîlnire. De-abia îi putea adresa două vorbe coerente cînd l-a văzut prima dată, fără îndoială din cauza fricii. Acum nu mai părea deloc intimidată. Cinstit fiind, nu-i părea rău de schimbare, pentru că nu i-ar fi plăcut să fie însurat cu fe-

meie care să tremure de fiecare dată cînd se uita la ea. Se aştepta ca Brenna să fie la fel ca toate celelalte femei pe care le cunoscuse, iar acum îşi dădu seama că presu punerea lui fusese greşită. Nu era deloc aşa; era minunat exasperant, prea a naibii de frumoasă pentru binele ei şi liniştea lui sufletească şi, deşi găsea îndrăzneala ei recon· fortantă, nu credea că este necesar să- i spună lui orice detaliu din viața ei.

Discuția în contradictoriu cu el în legătură cu calul nu era decît un exemplu; din nefericire, mai erau deja altele nenumărate.

– Gilly nu poate să supraviețuiască singură. Te rog,îți atent, Connor. Vreau să înțelegi. Pari puțin uluit. Am spus ceva ce te-a supărat?

Connor numără pînă la zece înainte să răspundă, spe rînd să se calmeze.

– Oare tocmai mi-ai spus să fiu atent?

– S-ar putea, zise ea ridicînd din umeri. Şi asta te-a supărat? De asta ții maxilarele atît de încleştate? Dacă vrei, îmi cer scuze.

– Ascultă-mă bine, îi porunci cu o voce suspect de moale. Nu-i spui soțului tău să fie atent. Aşteptă să dea din cap că a înțeles înainte să continue. Nu sînt supărat pe tine, dar, sincer să fiu, îmi pui răbdarea la încercare.

Pentru că voia să-l facă să se răzgîndească în legătură cu Gilly, îşi zise că n-ar fi o idee bună să-l contrazică acum. Aproape că o omora faptul că era nevoită să nu vorbească. Era un bărbat foarte încăpățînat, hotărît ca lucrurile să fie ca el şi ca nimeni altcineva.

Totuşi, era soțul ei, aşa că va încerca să se înțeleagă cu el. Dacă el voia să creadă că nu este supărat, n-are decît, deşi era cît se paote de clar că este. Convieţuirea cu omul ăsta imposibil o s-o omoare, îşi zise ea. Mîndria o să-l ducă la pierzanie dacă nu învață să fie mai puțin arogant.

– M-am gîndit că trebuie să ştii că Gilly este obişnuită să fie bine îngrijită şi deci n-o să ştie să-şi caute singură hrana.

Îl exaspera la culme. Vorbeau despre un animal şi nu despre un copil, nu? Soţia lui părea să nu priceapă diferenţa. Tocmai era pe punctul de a lua o poziţie mult mai fermă, cînd ea îl deturnă punîndu-i mîna pe obraz.

Avu senzaţia că este mîngîiat de aripile unui înger. Şi ea arăta ca un înger, la naiba, cu ochii ăia albaştri, încîntători, şi expresia de inocenţă de pe faţă. Connor ştia că mîngîierea fusese calculată pentru a-l face să uite propriile sale gînduri, şi tocmai aşa se întîmplă.

Îi dădu mîna la o parte ca să se poată concentra. Soţia lui era ridicolă, desigur, dar ştia că ar fi o greşeală să i-o spună. Brenna n-ar face decît să-şi intensifice eforturile pentru a-l domina. Aici se impunea diplomaţie. Din nefericire, el n-avea aşa ceva.

– O să fie bine, se răsti la ea.

– N-o să fie bine. O să fie moartă.

– Încetează să te mai cerţi cu mine, Brenna, zise manifestîndu-şi furia. Ea nu fu cîtuşi de puţin intimidată.

– Nu mă cert cu tine. Încerc să te fac să înţelegi cît de importantă este Gilly pentru mine. Este ca un membru al familiei mele. I-am dat chiar numele fratelui meu.

– Trebuie să-i fi făcut mare plăcere, zise el sec.

– Nu, lui Gillian nu i-a plăcut deloc, dar pînă la urmă s-a obişnuit cu asta. Nu te poţi gîndi la cineva blînd şi iubitor care să aibă grijă de ea?

– Crezi că aş recunoaşte că ştiu pe cineva bun şi iubitor?

Era hotărîtă să nu-şi iasă din fire indiferent cît de mult ar provoca-o.

Era în joc binele lui Gilly, în definitiv, iar ea răspundea de viaţa animalului.

– Cunosc eu pe cineva care ar putea să aibă grijă de ea, se oferi Brenna.

– Nu, nu o ducem înapoi în Anglia. Familia lui Quinlan nu locuieşte prea departe de aici, dar deja le-am înlocuit tot ce au pierdut. N-ai de gînd să renunţi aşa uşor, nu-i aşa?

– Dacă tu-mi spui că trebuie, am să încerc. Vrei numai să te mai gîndeşti puţin la decizia ta înainte de a o face definitivă?

– Nu sînt un om lipsit de înţelegere, aşa că am hotărît să mă mai gîndesc, cedă în cele din urmă Connor.

Nu trecu nici un minut şi declară că tatăl lui Quinlan n-ar avea nimic împotrivă să o ia pe Gilly.

Fu atît de încîntată că hotărîse să coopereze, încît îi înconjură gîtul cu braţele şi-l sărută. Nu avea de gînd să-i dea decît un sărut scurt de recunoştinţă, dar a fost o mare diferenţă între ceea ce avusese de gînd şi ceea ce făcu de fapt.

Oricum, nu era decît vina lui Connor, pentru că ei îi arătase cît de minunat poate fi un sărut. Înainte să se retragă sau să respire ca lumea, gura lui i-o învălui pe a ei într-un sărut lung şi apăsat care o făcu să tremure de dorinţa de a nu se mai termina.

El deveni mai insistent, iar ea tot mai lipsită de orice inhibiţie, pînă cînd limba ei fu la fel de dezlănţuită ca a lui în dorinţa de a-l satisface. Curînd simţi că-şi pierde controlul.

Brenna uită cu totul de lumea din jur. Puteau fi înconjuraţi de o armată de păgîni şi n-ar fi observat şi nici nu i-ar fi păsat. Nimic nu conta decît seniorul războiului din braţele ei.

Din fericire, Connor nu-şi pierdu minţile.

Se retrase brusc, apoi o prinse de mîini şi o forţă să şi le retragă din părul lui şi să-i dea drumul.

Ştia că Brenna n-are nici cea mai mică idee de cît de mult îl tulburase sărutul ei.

Îşi impuse să nu se mai uite la gura ei pînă cînd nu-şi recăpătă tot controlul, dar cum dracu' făcu că tot acolo se uită. Şi se întîmplă exact ce ştia că o să se întîmple, firește, pentru că îi devastă pentru a doua oară gura ca să o împiedice să-l ispitească să facă lucruri mult mai intime cu ea şi cînd, în sfîrşit, găsi destulă forță ca să se oprească, era furios pe el însuşi.

– Mă faci să uit unde sîntem, nevastă.

Gîndindu-se că şi el s-a bucurat de aceste momente de tandrețe la fel de mult ca ea, zîmbi cu încîntare. Atunci el se enervă pe loc.

– Ce naiba crezi că faci?

Schimbarea bruscă şi radicală o lăsă fără suflare.

– Eu... Dumnezeule, ce făcuse?

– Da?

– Îmi arătam recunoştința.

– Dacă aşa îți arăți tu recunoştința, mă întreb cum de-ai putut să rămîi neprihănită pînă în noaptea nunții.

Fu uluită. Cum îndrăzneşte să distrugă un asemenea sărut perfect făcînd o observație răutăcioasă despre caracterul ei? Începu să se enerveze.

– Este într-adevăr un miracol. Tata avea grijă să mă îndepărteze cu regularitate de bărbații pe care-i asaltam. toți erau complet neajutorați, firește, şi, la fel ca tine, nu-mi răspundeau niciodată la sărut.

Spusele ei nu puteau decît să stîrnească rîsul dat fiind faptul că fusese atît de timidă şi de îngrozită în noaptea nunții lor.

Deşi încă mai gîndea că ar trebui să-i fie mai supusă, fu nevoit să admită că îndrăzneala cu care-l înfrunta continua să-l impresioneze. Nu înțelesese oare că nu trebuia să-şi spună părerea decît dacă era întrebată? Ar trebui să-i arate supunere şi credință în tot ceea ce spunea sau ce tăcea el... nu?

La dracu', nu ştia ce ar fi trebuit să facă ea. Nu fusese niciodată însurat şi-şi baza convingerile pe observaţie şi pe experienţa pe care o avusese cu femeile cu care se culcase înainte.

La dracu', toate-i erau recunoscătoare şi, categoric, niciodată nu arătaseră nici cel mai mic semn de îndrăzneală lar el se plictisea de ele imediat.

Brenna era o schimbare înviorătoare în raport cu ce era el obişnuit, asta era neîndoielnic, dar n-avea nici cea mai mică idee cum să o determine să facă numai ceea ce credea el că ar trebui.

Nu fu sigur de ce încercă să o provoace din nou, dar probabil pentru că voia să-i mai audă una dintre remarcile extraordinare.

– Încerci să mă păcăleşti dîndu-mi un asemenea răspuns nevinovat?

– Nu, Connor, pur şi simplu încercam să-ţi ofer ceea ce doreşti. Am impresia că în mod deliberat încerci să mă înfurii. Tu las că ai cîştig de cauză. S-ar putea să-mi mulţumeşti mai tîrziu.

– Chiar nu înţelegi de ce m-am enervat, nu-i aşa?

– Nu, nu înţeleg, dar am sentimentul că ai să-mi spui tu

– Nu se cuvine să mă săruţi decît dacă-ţi dau eu permisiunea.

– Atunci n-am să te sărut prea mult în viitor, zise simţind cum devine rigidă de supărare.

– Ba nu, nevastă, ai s-o faci.

Conversaţia se sfîrşi abrupt cînd o trase la pieptul lui.

– Vrei să încetezi să mai faci asta? Este nepoliticos, îi zise ea.

Nu-i luă în seamă cererea şi de fapt nu-i mai adresă nici un cuvînt pînă seara tîrziu, cînd se opriră în sfîrşit pentru popasul de noapte.

Aştepta ca Brenna să observe că Gilly nu este priponită

alături de ceilalți cai. Femeia ar putea să facă atunci o criză şi chiar să plîngă, iar el era pregătit să oprească totul chiar înainte să înceapă.

Ea nu-i adresă nici un cuvînt, dar, după ce-i văzu expresia feței, Connor începu să-şi dorească să fi răcnit la el mai bine. Tristețea din privirea ei era mult mai supărătoare.

Îşi ținu dezamăgirea pentru el în cursul cinei pentru că era hotărît să nu-i dea nici o explicație în legătură cu acțiunile lui, dar, o oră mai tîrziu, se răzgîndi.

Îşi spuse că este pentru ultima dată cînd mai face o excepție şi asta pentru că Brenna ținea atît de mult la iapa ei. La dracu', ridicase creatura la rangul de membru al familiei!

– Brenna, nu te-am trădat şi vreau să încetezi să mai arăți ca şi cum aş fi făcut-o. Mi-a fost imposibil să pierd timpul trimițînd pe cineva cu Gilly la familia lui Quinlan.

– Înțeleg. Vocea ei era complet lipsită de orice emoție şi-i răspunse cu ochii în pămînt ca să nu fie nevoită să se uite la el.

– Nu, nu înțelegi, mormăi el. MacNare şi o bună parte dintre membrii clanului lui ne urmăresc şi deşi mi-ar face mare plăcere o luptă serioasă nu-mi pot permite plăcerea pentru că ai fi şi tu implicată. Şi n-am de gînd să te pun într-un asemenea pericol. Ridică mîna cînd încercă să-l întrerupă şi continuă: Totuşi, imediat ce ajungem acasă, am să trimit pe unul din oamenii mei să-ți găsească iapa şi să o ducă la tatăl lui Quinlan.

– Mulțumesc, Connor. Duşmanii noştri sînt aproape?

– Destul de aproape.

– Nu i-am auzit.

– Nu sînt chiar atît de aproape, încît să-i auzi. Era gata să încheie subiectul şi se întoarse să plece. Nu şi ea.

– Connor?

– Da?

Fugi spre el, apoi se opri brusc. Se gîndise să-l sărute pe obraz ca să ştie cît de mult apreciază faptul că şi-a dat osteneala să-i explice întreaga situaţie, dar amintirea felului în care reacţionase la precedenta ei manifestare de afecţiune îi era prea proaspătă în minte, aşa că se decise să nu-l provoace din nou.

– Mulţumesc pentru că ai avut încredere în mine şi mi te-ai destăinuit.

– Să nu te deprinzi cu asta. Nu stă în obiceiul meu să dau nimănui explicaţii în legătură cu acţiunile mele. Mă îndoiesc că am să o mai fac vreodată.

Părea hotărît să strice fiecare moment de bunătate cu o remarcă plină de răutate. Avea de asemenea obiceiul nepoliticos să plece de lîngă ea ori de cîte ori dorea să pună capăt unei conversaţii, forţînd-o să alerge după el.

– Acum sîntem în siguranţă?

– Da.

Refuză să-i dea alte detalii – cum ar fi să-i explice de ce acum sînt în siguranţă, dar mai devreme nu – şi pur şi simplu era prea obosită de încercarea de a se înţelege cu el ca să mai caute să-l ispitească pentru a-i da informaţii suplimentare.

Se duse la pîrîu şi se spălă cît putu de repede. Apa era mult mai rece decît cea din lacul în care se îmbăiase noaptea trecută.

Cînd termină să-şi pună lenjerie curată de corp şi ciorapii, îi îngheţase pînă şi pielea capului. Nu putuse descoperi cufărul cu rochiile, dar, slavă Domnului, mai avea în desaga ei încă două curate, dar mototolite.

Aerul rece al nopţii o făcea să-şi piardă rapid şi bruma de rezistenţă ce-i mai rămăsese.

Îşi întinse tunica mai scurtă peste un tufiş în speranţa că umezeala din aer o s-o mai netezească puţin şi se aşeză să-şi pieptene părul.

Începu să-şi spună rugăciunile de noapte, astfel încît să le termine odată cu împletitul părului, iar cînd fu gata de-abia dacă mai avu putere să se încalţe şi să se ridice în picioare.

Se gîndi cît de plăcut ar fi să doarmă într-un pat cald, dar imediat se simţi vinovată amintindu-şi că Gilly n-o să albă un grajd cald în noaptea asta. În momentul ăla un zgomot nefamiliar îi atrase atenţia.

Era ca un fîşîit slab şi părea să vină de dincolo de pîrîu, deşi nu vedea nimic neobişnuit. Copacii erau prea deşi, iar lumina lunii destul de slabă, dar era sigură că a auzit ceva ce n-ar fi trebuit să fie acolo.

Rămase absolut nemişcată, închise ochii şi aşteptă cîteva minute înainte să audă din nou zgomotul. Acum îl auzea foarte clar şi era zgomotul foarte familiar pe care-l face oţelul lovit de oţel.

Se apropiau bărbaţi înarmaţi şi nu erau prieteni, era sigură de asta, pentru că prietenii nu s-ar furişa aşa spre ei, nu? Fireşte că nu.

Nu putea spune cîţi sînt, dar avea sentimentul că nu sînt puţini. Încercă să nu se lase copleşită de teamă. Ar fi dorit să alerge cît o ţineau picioarele ca să-l avertizeze pe Connor, în schimb încercă să nu facă nici cel mai mic zgomot. Ea îi auzise apropiindu-se, iar cel mai mic zgomot pe care l-ar fi făcut le-ar fi spus exact locul unde se află.

Dumnezeule, era speriată de moarte!

Îndată ce ajunse la marginea luminişului îl strigă încet pe soţul ei, apoi îl zări lîngă un pîlc de copaci într-o discuţie aprinsă cu Quinlan.

Evident, au vrut să vorbească în particular, pentru că erau destul de departe de ceilalţi oameni. După expresiile lor grave îşi dădu seama că subiectul discuţiei era foarte serios.

Lui Connor nu-i plăcea ceea ce-i spunea Quinlan, pen-

tru că dădea tot timpul din cap exprimîndu-şi astfel dezacordul.

Se îndreptă spre ei şi-l strigă din nou încet, dar el ridică mîna într-o poruncă mută să nu-l întrerupă şi nu-i aruncă nici o privire.

Nu putea aştepta pînă cînd or să termine, fireşte – or să fie toţi morţi dacă ar face-o -, aşa că-şi adună tot curajul ca să-i înfrunte dezaprobarea, se întinse şi-l trase de mînecă. Sfidarea ei îi atrase toată atenţia.

Iritarea iniţială îi dispăru în clipa în care văzu cît de înspăimîntată era.

– Ce este?

– Vin soldaţi spre noi, Connor. N-am putut să văd cîţi sînt, dar i-am auzit. Încearcă să nu facă zgomot.

Spre marea ei confuzie, uluitorul anunţ nu trezi reacţia pe care o anticipase. Connor zîmbi.

– Chiar i-ai auzit?

Era evident că ea nu înţelesese încă implicaţiile.

– Da, i-am auzit. Nu cred că sînt aliaţi. Nu ar avea grijă să nu facă zgomot dacă ar fi, nu-i aşa? Trebuie să plecăm cît mai repede posibil. De ce zîmbeşti? Nu înţelegi în ce pericol ne aflăm?

Îşi zise că n-a înţeles cînd văzu că nu se mişcă deloc. Nu îl crezuse greu de cap pînă acum şi, din nefericire, prietenul lui părea să sufere de aceeaşi boală. De fapt, era chiar mai rău. Avea mari dificultăţi în a înţelege situaţia cumplită în care se aflau – rîdea!

– Connor, sînt... îngrijorată, zise frămîntîndu-şi mîinile, deşi îi venea să le ridice spre cer de exasperare.

– N-ai nici un motiv să fii îngrijorată.

De obicei, Connor nu observase cum este pieptănată o femeie, dar acum nu-şi putea lua ochii de la părul nevestei lui. Nu-şi dădea seama ce încercase să facă. Sincer, nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Ştiind-o extrem de sensibilă, încercă să pară curios şi nicidecum critic cînd îi ceru să-i explice ce a făcut.

– Ce dracu' ţi-ai făcut la păr, nevastă?

Nu-i venea să creadă că vrea să vorbească despre felul în care arată ea.

– Coada mea? Vrei să vorbeşti despre coada mea?

– Aha, asta-i o coadă. Nu mi-am dat seama.

Se îndepărtă de el. Îşi scutură capul de cîteva ori şi coada începu să se despletească.

– Nu-ţi dai seama cît de îngrijorată sînt? răcni ea.

Connor nu-şi putea imagina de ce era atît de îngrijorată, numai dacă nu fusese atentă la el cînd îi spusese că nu are nici un motiv. Sau îl auzise, dar nu-l crezuse?

– Şi de ce anume eşti atît de îngrijorată?

Fusese copleşită de faptul că nu era în stare să pricoapă, iar acum o lăsă chiar fără grai. Nimeni nu putea fi atît de obtuz, nici măcar seniorii războiului.

Quinlan nu se mai putea abţine. Se considera mult mai priceput decît stăpînul lui în probleme privind femeile, aşa încît căută să-i dea o povaţă înainte ca el să calce în străchini şi să rănească sentimentele delicate ale doamnei lui.

– Cred că soţia ta este tulburată din pricina oamenilor pe care i-a auzit că se apropie. S-ar putea să creadă că sîntem în primejdie.

Brenna aproba energic din cap, cînd Connor respinse posibilitatea menţionată.

– Nu, nevasta mea n-ar îndrăzni să mă insulte în halul ăsta, replică el cu ochii ţintă la ea. Ştie că o protejez de cel mai mic rău. Nu-i aşa, Brenna?

Nu, nu era aşa. De unde să ştie ea dacă era capabil sau nu să protejeze pe cineva? Doar pentru că arăta ca un războinic ieşit din iad nu însemna că putea să şi lupte ca unul.

Totuşi, îşi zise că n-ar fi o idee prea bună să-i spună ce gîndeşte. Felul în care o privea îi spunea că prudenţa este o opţiune mult mai înţeleaptă şi se trezi dînd din cap numai pentru a-l păcăli.

Ultimele şuviţe care mai erau împletite i se desfăcură, iar părul îi era din nou aşa cum voia Connor să-l vadă, căzut în bucle mătăsoase pe umeri. Era pe punctul de a se depărta cînd îşi dădu seama brusc de adevăr.

– Aţi ştiut că oamenii ăia sînt acolo. Connor o privea, dar nu spuse nimic. De cîtă vreme aţi ştiut?

– De cînd ni s-au alăturat.

– Nu sînt duşmanii voştri?

– Fireşte că nu.

– De ce nu mi-ai spus? Ar fi trebuit să-mi spui.

– Ar fi trebuit?

– Trebuie să-ţi spui soţiei tale veştile importante.

Connor dădu din cap. De unde Dumnezeu îi veneau asemenea idei?

– Eu cred că nu.

– Eu cred că da.

Lui Connor nu-i venea să creadă că-l contrazice.

Îi aruncă o privire cruntă şi-şi încrucişă braţele la piept.

Quinlan ştia ce înseamnă asta. Stăpînul lui se înfuriase. Dintr-o clipă în alta Connor o să spună ceva ce mai tîrziu o să regrete. Pentru că-i era prieten, Quinlan nu putea lăsa să se întîmple aşa ceva.

– Milady, pot să vă sugerez să vă puneţi pelerina? Nu cred că soţul vostru ar vrea să răciţi.

Părea că nici nu l-a auzit, atenţia fiindu-i concentrată asupra bărbatului ei. Tensiunea dintre cei doi continua să crească. Connor provoca, Brenna sfida, şi nici unul dintre ei nu părea să aibă de gînd să dea înapoi.

– Aerul este umed în noaptea asta, încercă din nou Quinlan să-i atragă atenţia stăpînei lui. Ne paşte o furtună

teribilă. Această afirmație își făcu efectul. Quinlan oftă ușurat cînd, în sfîrșit, Lady Brenna se uită la el.

– Sigur o să plouă, zise ea. Este sfîrșitul potrivit pentru o zi a naibii de lungă. Mi-ai văzut cufărul, Quinlan? Am nevoie de mantia mai groasă.

– Ai să-ți pui pelerina mea, interveni Connor.

Nu ridicase vocea la ea, dar ea se comportă ca și cum ar fi făcut-o, retrăgîndu-se cît putu.

– Cufărul meu, Quinlan? îi aminti ea soldatului.

– L-am lăsat în urmă, împreună cu șaua voastră, Milady.

– Te rog să te duci să mi-l aduci.

Quinlan se întoarse spre Connor pentru a vedea care-i este reacția înainte de a răspunde.

Stăpînul său dădea din cap, dar păstra cu încăpățînare tăcerea, spre marea consternare a lui Quinlan, lăsîndu-l să se descurce singur.

– Nu am cum să mă duc și să vi-l aduc. L-am lăsat în urmă acum cîteva ore și am străbătut o distanță bunicică de atunci, pe teren accidentat, dacă vă amintiți. Am fost nevoiți să-l lăsăm, Milady, adăugă iute cînd îi văzu privirea. Căruța n-ar fi putut urca pe poteca îngustă.

– De ce l-ați lăsat fără să-mi cereți mai întîi permisiunea?

– A fost porunca stăpînului tău, îi explică el, gîndind că acest lucru important o să pună capăt discuției odată pentru totdeauna. Se înșela. Lady Brenna nu era încă pregătită pentru asta.

– Nu v-a trecut nici unuia dintre voi prin cap că s-ar putea să existe un motiv important pentru care doresc să-mi păstrez cufărul?

Dacă i-ar fi dat timp să răspundă, Quinlan era sigur că ar fi găsit ceva potrivit de spus, dar nu-i dădu. Pe măsură ce vorbea, furia stăpînei lui părea să crească.

– Cufărul mi-a fost dăruit de sora mea Joan şi plănuisem să ţin hainele copiilor mei în el. Eu îl preţuiesc.

Quinlan se simţi deodată mic şi inutil, aşa cum trebuie să se simtă probabil un englez de fiecare dată cînd se priveşte în oglindă.

Se întoarse din nou spre stăpînul lui, invitîndu-l cu o privire dură şi o uşoară mişcare a capului să preia bătălia. La dracu', nu el era însurat cu femeia asta nebună. Connor era. N-avea decît să suporte el dezamăgirea femeii. Connor continuă să rămînă tăcut, totuşi.

– Milady, a fost necesar, spuse Quinlan. Nu-i aşa, stăpîne?

Brennei nu-i prea păsa ce avea de spus soţul ei despre asta. Era prea nefericită ca să-i mai asculte. Nedreptăţile care-i fuseseră făcute în ultimele cîteva zile îşi spuneau acum cuvîntul şi îşi zise că, dacă nu se îndepărtează cîteva minute de soţul ei, o să înceapă să ţipe.

Nu se mai obosi să se scuze; plecă pur şi simplu. Un gînd brusc o făcu să se oprească.

– Şaua mea, Quinlan? Ai spus că ai lăsat în urmă şi şaua, pe care mi-a împrumutat-o scumpa mea soră Rachel?

– N-ai alta, Brenna? o întrebă Connor sec.

– Nu, nu am.

– Milady, a fost necesar să lăsăm în urmă şi şaua surorii voastre, interveni Quinlan.

– O preţuiam şi pe asta, murmură ea. Nu pot să nu mă gîndesc de ce totuşi nu mi-aţi cerut mai întîi permisiunea.

Quinlan se jură să nu mai scoată nici un cuvînt. Se uită la stăpînul lui, îi imită poziţia ameninţătoare încrucişîndu-şi mîinile la piept şi pur şi simplu aşteptă. Connor nu se grăbi să- i facă pe plac prietenului său.

– Nu vrei să-i răspunzi nevestei tale? Părea de-a dreptul disperat.

Connor îl lăsă pe prietenul său să-i vadă exasperarea înainte de a se întoarce spre Brenna.

– N-aş fi stăpîn dacă aş cere permisiunea înainte de a lua decizii, mai ales decizii nesemnificative. Ai fost pur şi simplu curioasă, nu-i aşa? N-ai vrut să-ţi manifeşti dezaprobarea pentru acţiunile soţului tău în faţa supuşilor lui. Aşa este, nu?

– Da, zise ea, ceea ce-l surprinse, am fost pur şi simplu curioasă, şi nu, n-am să te critic niciodată în faţa supuşilor tăi. Ai răbdare să mai suporţi încă o întrebare, bărbate?

– Ce este?

– Cînd crezi că ai să mă laşi şi pe mine în urmă, pe drum?

Cît ai clipi, Connor se făcu negru. Făcu un pas ameninţător înainte şi-i porunci sever să vină la el. Quinlan făcu cîţiva paşi înapoi, îşi ridică privirea spre cer şi începu să se roage pentru intervenţia divină.

Stăpîna lui nu-l văzuse niciodată pe Connor ieşindu-şi din fire şi, deşi Quinlan ştia că el nu i-ar face niciodată nici un rău fizic, ei sau oricărei altei femei, îi putea răni considerabil sufletul.

Connor n-avea nici o intenţie să-şi iasă din fire pentru că ştia că nevasta lui este istovită. Cearcănele de sub ochi erau o dovadă a epuizării ei.

Fireşte că el era pe deplin răspunzător pentru starea ei şi singurul lucru pe care-l putea face acum era să o ducă la culcare. O să fie însă ceva mai greu să o facă să se relaxeze suficient, încît să şi doarmă. Trebuia să scape mai întîi de încordarea dinlăuntrul ei şi poate pentru asta ar fi bună o ceartă. După ce se va descărca, o să devină din nou rezonabilă, sau cel puţin aşa spera el, şi apoi o să-i ceară să o ierte.

– Nu eşti rezonabilă, Brenna.

– Cred că sînt foarte rezonabilă.

– Zău? Explică-mi atunci motivul pentru care mi-ai pus o asemenea întrebare. Te-au lăsat undeva, în urmă, prea cinstiții tăi părinți? Aştepta, evident, o negare hotărîtă. În schimb, ea-i spuse adevărul.

– La drept vorbind, da. Îndată ce-i ieşiră vorbele din gură, regretă. Acum Connor o să aibă o părere şi mai proastă despre iubiții ei părinți. Nu m-au lăsat intenționat. Pur şi simplu m-au uitat. Sînt sigură că înțelegi diferența.

– Vrei să mă faci să cred că au uitat de tine? Nici un părinte nu-şi uită copilul nicăieri, nici măcar părinții englezi.

– Nevasta ta pare să vorbească serios, interveni Quinlan. Te-au uitat acasă, Milady?

– M-am pripit cînd am vorbit, zise ea dînd din cap.

– Atunci ai exagerat? întrebă Connor zicîndu-şi că manifestă considerație față de el pentru că nu îi cere să recunoască că l-a mințit.

– Acorzi mai multă importanță lucrului ăstuia decît trebuie. Îmi doresc să nu fi scos nici un cuvînt, pentru că ai să gîndeşti urît despre mama şi tatăl meu. Pur şi simplu n-ai să înțelegi. Nu s-a întîmplat decît de două ori, totuşi au fost părinți iubitori. Au avut opt copii şi cu aşa de mulți era firesc să uite de cîte unul dintre noi din cînd în cînd. Oricum, n-a fost decît vina mea. Ar fi trebuit să stau lîngă ceilalți.

– Te-au uitat de două ori?

– Pari uluit şi nu înțeleg de ce. Nu tu ai fost părăsit. Eu am fost şi te asigur că nu m-a deranjat deloc.

– Ba sînt sigur că te-a deranjat, o contrazise el. Au mai uitat şi pe vreunul dintre ceilalți?

– Nu, dar eu eram înclinată să o iau razna...

– Unde te-au uitat aceşti părinți iubitori? o întrebă fără să-i asculte scuzele.

Încăpățînatul ăsta n-o să înțeleagă niciodată şi se simți prea obosită să tot continue să încerce să-l facă să priceapă. Era o adevărată pacoste şi, dacă n-o să aibă ime-

diat puțină liniște și pace, o să înceapă să urle ca o nebună. Connor nu părea că are de gînd să plece, așa că decise să se retragă ea.

Dar Connor avea și alte obiceiuri. N-o lăsa să plece de lîngă el pînă cînd nu-și satisfăcea curiozitatea.

– Vreau un răspuns.

– Am terminat de discutat subiectul ăsta.

Privirea pe care i-o aruncă îi sugeră să se răzgîndească.

– Zău, Connor, te ții ca scaiul de om. Părinții mei m-au uitat în mijlocul unei cîmpii. Acum ești fericit? Sau vrei să mă faci să recunosc și altceva mai stînjenitor?

Nu așteptă suficient ca să afle și nici nu se obosi să-i ceară permisiunea să plece, dar asta n-o împiedică să se oprească și să se încline în fața celor doi înainte de a pleca. Numai maică-sa era de vină pentru toate manierele astea, fiind neobosită în încercările de a face din fiicele ei adevărate doamne.

Cînd să iasă din poiană se încrucișă cu Owen.

– Milady, dacă vreți să mergeți la apă, este în direcția opusă.

Îi răspunse ceva soldatului, dar vocea nu-i fu atît de puternică, încît să ajungă pînă la ei.

– Acum ce mai este? bombăni Connor cînd văzu ulurea de pe fața lui Owen. Acesta rămase puțin pe loc, apoi porni după stăpîna lui.

Quinlan nu îndrăzni să zîmbească, deși fu teribil de amuzat de resemnarea pe care o sesizase în vocea lui Connor.

– Owen părea surprins. Nevasta ta i-o fi spus probabil ceva ce l-a alarmat.

– Firește că așa a făcut, replică Connor. Zău, Quinlan, este o pacoste a naibii de mare.

După părerea lui Quinlan, ea era totuși aproape de

perfecțiune. Connor nu-şi dădea încă seama de norocul lui dar, după expresia cu care-şi studia nevasta, Quinlan putea spune că stăpînul său era deja cucerit de ea. Evident, nu-i plăcea felul în care reacționa la ea, dacă supărarea de mai înainte era un indiciu. Din ceea ce observase Quinlan la stăpîna lui, nu putea să conchidă decît că şi ea întîmpina o dificultate la fel de mare în înțelegerea reacției ei față de Connor.

– O să creeze mari necazuri acasă.

– Nu pot permite să se întîmple lucrul ăsta.

– Nu sînt sigur că-l poți împiedica, zise Quinlan. Bărbații vor avea probleme în a se concentra asupra îndatoririlor lor. Vor vrea să-şi petreacă vremea holbîndu-se la nevasta ta, ceea ce n-o să le prea placă femeilor lor. Ai măcar idee cît de frumoasă este sau n-ai avut încă timp să remarci?

– Nu sînt orb, firește că am remarcat. Înfățişarea ei este un alt defect cu care trebuie să lupt.

– Eu nu o văd aşa.

– Tu eşti un superficial. De aia nu o vezi aşa.

Quinlan îi aprecie insulta şi zîmbi în schimb.

– Stăpîne? strigă Owen. Poți să-mi acorzi puțin din timpul tău? Este important. Aşteptă aprobarea lui Connor înainte să se apropie. Milady mi-a spus că nu se duce la pîrîu, ci că pleacă după cufăr. Apoi s-a gîndit că poate o să se ducă pe jos pînă în Anglia, înapoi acasă. Chiar astea au fost cuvintele ei şi, dacă nu te superi, le-a rostit zîmbind. Am încercat să o descurajez, dar n-a ascultat. Chiar crezi că este hotărîtă să încerce?

Connor nu-i răspunse. Oricum se îndoia că omul ar putea auzi vreun cuvînt din ce-ar spune pentru că hohotele de rîs scoase de Quinlan erau asurzitoare.

Se gîndi să-şi culce prietenul la pămînt, apoi îşi zise că nu este vina lui. Connor ar fi putut găsi independența Bren-

nei la fel de amuzantă dacă nu el ar fi fost cel însurat cu femeia asta imposibilă; dar era însurat cu ea şi asta schimba radical lucrurile.

De ce nu poate să fie şi ea mai înţelegătoare? Impulsivitatea ei o să-l scoată din sărite. Îi făcea cîte o surpriză de fiecare dată cînd se apropia de ea şi nu-i plăcea defel lucrul ăsta. N-ar putea să fie şi ea mai previzibilă? Oh, trebuia să-şi fi dat seama că o să aibă probleme cu ea din clipa în care o văzuse. La dracu', nevasta lui era absolut unică. Connor nu era prost; îşi dăduse seama ce noroc a avut. Totuşi, îşi dorea ca ea să-şi dea puţin osteneala şi să se deprindă cu el; odată ce va face lucrul ăsta, o să fie suficient de liniştită ca el să se poată ocupa de chestiuni mai importante.

Începuse să creadă că n-o să înţeleagă niciodată cum îi merge mintea. Cum ar fi putut cînd atitudinea ei faţă de el era în permanentă schimbare? Acum era blîndă şi supusă, ca în clipa următoare să fie încăpăţînată şi rebelă. Fusese destul de răbdător, gata!

– Mă întreb dacă Lady Brenna îşi dă seama că merge în direcţie greşită, remarcă Quinlan. O să dea cu nasul de uşa lui Kincaid, dacă mai continuă să meargă pe timp de noapte.

– Milady ştie că merge spre nord, spuse Owen. Mi-a spus că în mod deliberat o să facă un ocol mare ca să nu-i deranjeze pe soldaţii care fac de pază la pîrîu. Quinlan se întoarse spre Connor.

– Să nu mă duc după nevasta ta?

– Soldaţii fratelui meu n-or s-o lase să ajungă prea departe.

– Eu cred că speră să te duci tu după ea.

– La dracu', bombăni furios Connor. O clipă mai tîrziu, îi impinse pe cei doi deoparte şi porni cu paşi mari după nevasta lui, contrazicîndu-se singur.

Trebui să meargă mai mult decît se aşteptase. O găsi sprijinită de un copac, destul de departe de poiană. Părea înfrîntă. Nu-i făcu plăcere să o vadă aşa, mai ales cînd înţelese că în mare măsură el este vinovat. Totuşi, fu re cunoscător ca încă nu plînge.

Brenna ridică mîinile în faţă ca o poruncă mută să nu mai facă nici un pas; el ignoră complet gestul şi cum ajunse lîngă ea o ridică în braţe. Se aşteptase să se zbată; în schimb îl uimi înconjurîndu-i gîtul cu braţele şi punîndu-şi capul pe umărul lui. Bursc, era din nou blîndă şi supusă.

– Mi-a zis fratele meu că nici o femeie cu mintea în treagă nu s-ar mărita cu mine, iar dacă ai într-adevăr de gînd să te duci după cufăr, ar trebui să spun...?

– Că nu sînt întreagă la minte? Dacă sînt nebună, nu este decît vina ta. M-ai împins dincolo de limite, Connor.

Zîmbi fără să vrea. Nevasta lui îi spusese cel mai minu nat lucru.

– Ai de gînd să mergi pe jos?

– Nu. Voaim să fiu cîteva minute singură. Ştiai asta, nu?

Nu, nu ştiuse, dar se prefăcu că ştie.

– N-am fost, totuşi, nici o clipă singură. Ştiai şi lucrul ăsta, nu-i aşa?

– Ştiam.

– Cine sînt soldaţii care mă urmăresc?

– Santinelele fratelui meu. Eşti pe domeniul lui Alec, dacă-ţi aminteşti. Nu-şi amintea. Căscă şi reveni la o pro blemă mai îngrijorătoare.

– Se pare că mi-am pierdut pantoful. Nu-mi închipui cum s-a întîmplat.

El nu avu nici un fel de problemă în a-şi închipui cum Îşi lăsa lucrurile pe unde apuca.

– Am să-l găsesc, îi promise. Brenna, ce a fost treaba aia acolo, în poiană?

– Cu alte cuvinte mă întrebi dacă am avut un nou motiv de supărare?

Păi tocmai asta o întrebase, nu?

– Da, replică el.

Începu să-i maseze ceafa cu degetele gîndindu-se cum să-i facă să înțeleagă. Connor se îndoia că Brenna ştia ce face, dar el găsi mîngîierile foarte plăcute.

– Acum înțeleg ce m-a deranjat. Atunci nu mi-am dat seama.

Își ridică ochii în sus exasperat. Obținerea unui răspuns direct din partea ei se dovedea a fi o muncă istovitoare.

– Şi? o îmboldi el.

– Cufărul, şi şaua, şi iapa au fost toate daruri din partea membrilor familiei mele. Tu încerci să mi-o iei, iar eu nu te pot lăsa să o faci. Nu sînt dispusă să renunț.

– Ce anume îți iau eu?

– Familia mea...

– Brenna...

– Încerci să mă desparți de ei, nu-i aşa? Şi dacă te las să reuşeşti eu cu ce mai rămîn?

– Cu mine.

O izbi impactul spuselor lui şi totuşi încercă să se spună adevărului. Nu-l voia pe el; ea voia familia ei.

– Mă ai pe mine. Vocea lui era acum dură, insistentă.

Își ridică ochii spre el, hotărîrea ei copilărească de a se crampona de ceea ce era vechi şi familiar părînd să-şi piardă importanța. Expresia din ochii lui o fermecă. Atîta tandrețe şi vulnerabilitate!

– Chiar te am, Connor?

– Ba bine că nu, femeie, şi încă cum!

Atunci zîmbi, spulberîndu-i-se toate îndoielile. Categoric îi vorbea din inimă, sau cel puțin aşa credea ea, şi simți cum i se încălzeşte şi ei inima ca răspuns. Nu mai văzuse această latură a lui decît o singură dată, în noaptea nunții,

cînd o luase în brațe şi făcuse dragoste cu ea. Războinicul dispăruse atunci, iar ea îmbrățişase bărbatul. Acum îi oferea încă o dată acest dar magic.

Cum să poată să-i reziste?

Dădu din cap exprimîndu-şi acceptarea, liniştită, pentru că înțelesese în sfîrşit că tot ce făcea era atît un lucru sfînt, cît şi se cuvenea de drept, iar asta conform bisericii şi lui Dumnezeu însuşi din clipa în care părintele Sinclair îi unise ca soț şi soție; şi deşi promisese că o să depună toate eforturile, acum recunoscu că nu acceptase cu adevărat căsnicia.

Era timpul să înceteze să se mai teamă pentru viitorul ei şi să renunțe la cramponarea ei disperată de trecut, iar în clipa în care decise să facă asta, i se întîmplă cel mai minunat lucru. I se oferi de bunăvoie şi nesilită de nimeni.

– Acum mă ai, Connor MacAlister, pentru că am decis că trebuie.

Îşi pecetlui promisiunea cu un sărut, în pofida poruncii ca niciodată, dar niciodată să nu-l sărute fără să aibă mai întîi permisiunea lui, iar cînd termină îşi ghemui capul sub bărbia lui şi închise ochii.

N-o să mai fie niciodată surprins de nimic din ce o să spună ea, îşi zise Connor. Ea a decis? Fuseseră chiar cuvintele ei.

– Tu şi eu o luăm de la capăt, murmură ea.

„Poftim, iar începem", îşi zise el. Nu înțelegea la ce se referea, dar dacă-i cere acordul o să i-l dea doar ca să o facă fericită. N-ar fi trebuit, zău, să-i pese dacă este sau nu fericită, dar uite că-i păsa. Se consolă cu gîndul că, odată obişnuită cu noua ei viață, o să înceteze să mai aibă asemenea idei trăsnite.

Se sprijini de copac şi se uită la nevasta lui. Acum părea potolită, ceea ce însemna că în sfîrşit o să aibă şi el puțină liniște şi pace şi o să se gîndească la ce să-i spună

mîine fratelui său şi, oricum, nu asta era tot ce conta?

– Connor?

– Da?

– O să am mare grijă de tine.

Fu uluit de promisiunea ei şi, deşi probabil ar fi trebuit să se simtă insultat pentru că era datoria lui să aibă grijă de ea şi nu invers, părea atît de sinceră, încît ştiu că a spus-o ca să-i facă plăcere.

Adormi înainte de a o lămuri cum stau lucrurile. Se lipi de el pînă cînd se trezi cu gura ei moale lipită de gîtul său. Îl ţinea strîns şi-şi dădu seama că-i place felul în care încearcă să fie cît mai aproape posibil de el. Îi plăcea şi cum oftează în somn.

Cînd nu era în alertă şi nu încerca să se certe tot timpul cu el, devenea dulce şi iubitoare.

Începuse să aibă încredere în el, ştia asta, altminteri nu şi-aş fi permis să adoarmă în braţele lui, şi zîmbind. Îşi dădu seama că lucrul ăsta îi plăcea cel mai mult dintre toate.

Connor nu mai ştia de cît timp zăboveşte în pădure ţinîndu- şi nevasta în braţe. Bubuitul unui tunet care se rostogolea încă departe îl readuse la probleme mai practice. Culese de pe jos pantoful pierdut şi porni înapoi spre tabără.

Cînd ajunse era într-o stare de spirit mult mai bună. Oamenii ridicaseră un cort destul de mare ca să încapă trei adulţi şi-l acoperiseră cu piei groase de animale pe care le primiseră de la aliaţii loiali cînd porniseră să o aducă pe Brenna.

Cortul fusese plasat strategic la marginea poienitei, cu deschiderea spre pădure, astfel încît nevasta lui să se bucure de intimitate cînd se va trezi.

Într-un colţ al cortului erau lucrurile pe care Brenna le lăsase lîngă pîrîu.

Adăugă peste grămadă pantofii şi ciorapii. Dormea atît de adînc, încît nu se mişcă deloc cînd se apucă să o dezbrace.

Înţelese prea tîrziu că trebuia să o fi lăsat în pace. Cum îi dezlegă panglica, piepţii corsajului se desfăcură pînă la talie, de dedesubt ţîşnind sînii ei plini. Îi era imposibil să nu reacţioneze fizic.

De cînd se trezise dimineaţă devreme o dorise din nou; acum simţea cum dorinţa îl devorează. Duse bătălia lui privată multă vreme, dar în toiul nopţii în timp ce furtuna mugea în jurul lor, Brenna gemu în somn, se întoarse şi veni deasupra lui. Şi atunci ştiu că războiul nu era terminat. Nu putea fi prudentă nici măcar în somn.

Îşi coborî mîinile pe coapsele ei şi, în timp ce le depărta cu gîndul să o posede imediat şi pe loc, îşi dădu seama ce este pe cale să facă şi-şi impuse să se stăpînească.

O trezi încercînd să o dea jos de pe el înainte să-i facă vreun rău. Se aşeză în fund lîngă el şi, evident dezorientată de răpăitul ploii pe pieile de deasupra cortului, îi şopti numele.

– Totul este-n regulă, Brenna. Culcă-te la loc. Părea furios. Îi păru rău de asta, dar, la dracu', tocmai îşi dăduse seama că nu se putea stăpîni mai mult decît un porc. Dar nici ea nu-l ajuta deloc, asta-i sigur.

O bretea a cămăşii tocmai îi căzuse pînă la cot şi, pe toţi sfinţii, avu nevoie de toată stăpînirea lui să nu-i sfîşie treaba aia de pe ea.

Adormi stînd în fund, iar dacă nu s-ar fi uitat la ea, n-ar fi crezut că cineva poate să adoarmă atît de repede.

– Întinde-te, îi porunci el cu un ghiont uşor.

Ar fi trebuit să fie mai concret, înţelese o secundă mai tîrziu, după ce se aruncă din nou peste el, lovindu-l peste piept destul de tare ca să-şi dea seama că a făcut-o în somn.

– Dă-te jos de pe mine. Vocea lui morocănoasă o trezi.

– Nu, murmură ea.

– Nu?

– Nu, mulțumesc, se corectă. Mi-e frig. N-ai putea să faci ceva în privința asta?

Sfinte Dumnezeule, îi spunea ce trebuie să facă şi pe jumătate adormită!

– Ce ai vrea să fac?

– Să mă iei în brațe. O simți tremurînd şi făcu imediat ceea ce-i spusese. Te-am trezit, Connor?

– Nu.

– Ți-e frig?

– Nu.

Începu să-l mîngîie pe piept, sperînd că atingerea ei delicată îl va calma. Poate că atunci o să-i spună de ce se purta atît de scorțos.

– Ce faci?

– Te liniştesc.

Probabil că-şi bătea joc de el. Să-l liniştească? Îl făcea, încet, să-şi piardă mințile şi era foarte sigur că o face intenționat.

– Încetează să mă mai provoci.

– Ce este cu tine? Te porți ca un urs.

Nu încercă să discute comparația absurdă pe care tocmai o făcuse, concentrîndu-se în schimb să o determine să înțeleagă ce-i face.

– Vreau să fii din nou a mea. Acum înțelegi de ce ar trebui să te dai naibii jos de pe mine? Ea nu se mişcă.

– Am şi eu un cuvînt de spus în această problemă?

– Da.

– Vrei să zici că dacă eu am să spun nu, îmi vei respecta dorința?

Nu tocmai asta îi spusese?

– Dacă tu spui nu, n-am să te ating.

Brenna începu să bată cu degetele pe pieptul lui. Imediat puse mîna peste a ei ca să o oprească.

– Ar fi mai bine să înveți să fii prudentă, Brenna.

Nu dădu nici o atenție sfatului său.

– În Anglia, nevestele nu-şi pot refuza soții. Mama mi-a spus asta.

– Unii bărbați gîndesc aşa cum gîndesc eu.

Fu uluită. Se simți deodată ca şi cum i s-ar fi oferit minúnatul dar al puterii asupra propriului ei trup şi imediat îşi dori mai mult.

– În ce priveşte alte probleme, atunci, am...

– Nu.

– De ce nu?

– Nu poți refuza o poruncă pe care ți-o dă stăpînul tău.

Făcuse deja lucrul ăsta de mai multe ori şi nu avusese deloc de suferit în urma refuzării poruncilor stăpînului ei, dar era destul de deşteaptă, încît să nu-i amintească lucrul ăsta.

– Nu m-am măritat cu un stăpîn, m-am măritat cu un bărbat.

– Este acelaşi lucru.

„Nu, nu este deloc acelaşi lucru", îşi zise ea. A, da, ştia ce se aşteaptă din partea ei cînd erau cu alți oameni, dar cînd erau singuri, era pur şi simplu soțul ei. Consideră că n-ar fi o idee bună să-i corecteze acum gîndirea distorsionată, ci mai bine să aştepte pînă-l va prinde în toane mai bune.

– Dacă ți-aş spune da, aş vrea să mă atingi din nou, s-ar termina la fel? Iar te-ai întoarce cu spatele la mine fără să spui un cuvînt?

– Fireşte.

– Atunci nici să nu te gîndeşti.

Se depărtă de el, închise ochii şi înălță o rugăciune pentru răbdare. Connor se răsuci şi veni deasupra ei, avînd

grijă să-şi sprijine greutatea pe braţe în timp ce o privi în ochi.

– Ţi-am spus că nu am fost dezamăgit.

– Dar ai fost şi supărat, nu?

A, da, fusese supărat, dar nu pe nevasta lui. Se supărase pe el însuşi şi, după o matură chibzuinţă, înţelese că o făcuse intenţionat ca să se apere împotriva propriei vulnerabilităţi. Îndrăznise să-i atingă inima şi, pe toţi sfinţii, încă nu ştia cum de lăsase să se întîmple aşa ceva. La dracu', nici măcar nu o plăcea.

Îşi recunoscu repede minciuna şi scoase un geamăt adînc de frustrare.

– Ai de gînd să-mi răspunzi? îl întrebă ea. Connor se aplecă şi începu să se joace cu lobul urechii ei, simţindu-se, plin de înfumurare, încîntat cînd constată că ea începe să tremure.

– Ce ai întrebat? Brennei nu-i venea să creadă că o tratează cu atîta lipsă de atenţie.

Repetă întrebarea şi-i dădu un ghiont ca să-l facă atent.

– N-am fost supărat pe tine.

Văzu că nu-l crede. Nevasta lui avea probabil nevoie de laude mai multe pentru performanţa ei, presupuse el. Nu ştia ce să spună ca să o facă fericită. El fusese satisfăcut. Şi bine servit, recunoscu. Ştia clar că n-ar fi lăsat-o pînă cînd n-ar fi atins amîndoi împlinirea. Totuşi, nu era deloc obişnuit să explice nimic nimănui şi probabil că de aia nu se pricepea să o facă. Cu toate astea, trebuia să-i spună ceva, aşa că se decise să-şi sintetizeze reacţia într-un singur cuvînt care să o convingă în mod categoric de faptul că ea s-a dovedit satisfăcătoare.

– Terminat.

– Poftim?

– Eram terminat.

Din cauza apropierii dintre ei, a avut, firește, grijă să

vorbească încet. Nu şi nevasta lui. Îi răcni disprețul în ureche cu toată forța:

– Eşti cel mai încăpățînat, cel mai insensibil, mai barbar...

Îi puse mîna pe gură înainte de a-şi termina de explicat părerea despre el. Brenna ar fi putut să vină cu încă o altă sută de calificative, dacă el ar fi tăcut şi ar fi lăsat-o să se gîndească la cîteva, dar îi întrerupse concentrarea punîndu-i cea mai îngrozitoare întrebare, iar ea trebui să chibzuiască cum să-i dea un răspuns care să-i distrugă mîndria pentru o lună întreagă.

– Vrei să fac din nou dragoste cu tine? După care îi luă mîna de pe gură.

– Cînd o să înghețe iadul. Nu răcnise chiar, dar vocea îi fusese destul de puternică, încît să fie auzită de oamenii lui.

– Să nu mai răcneşti niciodată la mine. S-a înțeles?

– Da.

– Auzul meu n-o să mai fie niciodată acelaşi.

– Îmi pare rău. Ceea ce ai spus m-a luat prin surprindere şi... Terminat, Connor? 'Aşa înțelegi tu să mă linişteşti?

– A fost un compliment. Eram evident satisfăcut de tine, altminteri n-aş fi fost terminat. Sînt un bărbat care nu vorbeşte prea mult, Brenna.

– Am remarcat. Începu să o sărute. De obicei, nu mă simt atît de nesigură de mine, murmură ea. Dar pentru mine era prima dată.

– Am remarcat. Coborî cu sărutările în jos, de-a lungul gîtului.

– De ce faci asta?

– Îmi place gustul tău.

Îşi schimbă poziția ca să-şi înlesnească accesul la umărul ei.

– Ce gust am?

– Ca mierea.

Îi auzi suspinul în întuneric. I-ar fi fost uşor să o posede prin surprindere, dar n-o să facă niciodată un asemenea lucru dezonorant. Brenna va trebui să-i dea permisiunea, iar dacă n-o s- o facă mai repede, va trebui să se retragă cît se mai putea controla.

– Ştii ce cred eu? şopti ea.

– Nu, dar ai să-mi spui, nu-i aşa?

– Nu vreau ca tu... las-o baltă. Vreau să spun că eu... Nu putu continua pentru că tocmai ajunsese în vîlceaua dintre sînii ei, distrăgîndu-i complet atenţia.

– Peste tot eşti mătăsoasă şi moale. Mă faci să explodez de dorinţa de a te avea.

Îşi zise că vorbele lui sînt minunat de romantice. Pentru un bărbat care nu vorbeşte mult, se descurca excepţional cînd era vorba să-i spună exact ce vrea ea să audă.

– Există ceva ce nu-ţi place la mine?

– A, da, există, murmură el. Vorbeşti prea mult.

– Îmi răsuceşti minţile cu vorbele tale înflorite, bărbate. Taci şi fă dragoste cu mine.

– O să te doară.

Nu părea totuşi preocupat de disconfortul ei, pentru că deja îi trăsese cămaşa pînă la coapse. Se opri să-i sărute fiecare genunchi înainte de a i-o scoate complet.

Mîinile lui erau pretutindeni. Îi mîngîia picioarele, coapsele, şoldurile şi sînii. Atingerea uşoară şi delicată era înnebunitoare şi o făcea să-şi dorească tot mai mult. Dorea să-l mîngîie şi ea cu aceeaşi tandreţe şi grijă cu care o făcea el şi tocmai era pe punctul de a-i cere să-i dea drumul, cînd se aplecă şi-i sărută sînul, ceea ce-i spulberă orice gînd.

Îşi plimbă limba pe unul dintre sfîrcuri şi-şi zise că o să moară de atîta plăcere, apoi începu să i-l sugă. Închise ochii şi gemu pierdută de intensitatea senzaţiilor.

Stomacul îi fu la fel de sensibil la atingerea lui, apoi el se mişcă mai jos. Nu-şi putu imagina ce avea de gînd să facă pînă cînd nu ajunse acolo, la joncțiunea coapselor. Strînse puternic picioarele pentru a-l împiedica să meargă mai departe. El i le depărtă cu forța şi continuă; curînd fu prea prinsă de valul de plăcere administrată cu pricepere de gura şi limba lui.

Făcu dragoste cu ea în feluri pe care nu şi le-ar fi putut imagina vreodată. Nu se putea abține să nu se arcuiască pentru a-i veni în întîmpinare. El ardea de nerăbdare să o pătrundă.

Îngenunche între coapsele ei, o apucă de şolduri şi o pătrunse dintr-o singură zvîcnire puternică înainte. Încercase să țină minte să fie blînd cu ea, dar, la dracu', îşi pierduse orice control şi acum îi era imposibil să se mai abțină. Îşi dorea să reziste toată noaptea.

Ea nu-l lăsă însă să încetinească ritmul. Îl înnebunea cu exclamațiile şi cu sărutările pline de pasiune. Nu ştia dacă-l provoacă durere sau plăcere. Orgasmul ei îl declanşă şi pe al lui şi, odată descărcat, nu mai avu forța necesară să se abțină să nu se prăbuşească deasupra ei.

Ea era în aceeaşi condiție. Răsufla neregulat, inima îl bătea nebuneşte şi tremura toată.

Îi trebuiră minute bune să poată respira normal şi să gîndească din nou. Dar atunci îşi zise că nu trebuia să merite osteneala să se mai gîndească. Asta ar fi însemnat să-şi facă probleme şi, sfinte Dumnezeule, cum o să-l mai privească în față după ce-l îmboldise să-i facă tot ce i-a făcut?

Se purtase ca un animal în călduri, nu? Brusc, simți o nevoie disperată să se liniştească înainte ca stînjeneala să se transforme în ruşine. N-o să-i cerşească sau să-l implore să o convingă că tot ce au făcut fusese bine, sau să-l lase să vadă că este jenată.

Dacă ar face aşa ceva el ar putea foarte bine să spună anumite lucruri doar pentru a o linişti, fără să creadă nimic din ceea ce spune. O să-l ia prin surprindere, decise ea, ca să nu poată să-şi pregătească reacţia.

– Connor? Pînă şi vocea îi tremura. Ai murit?

– Nu, zise el zîmbind cu gura lipită de gîtul ei.

– M-ai făcut să mă doară?

Nu-i venea să creadă că-i pune o asemenea întrebare absurdă. Ea ar fi trebuit să-i spună dacă a durut-o sau nu, nu-i aşa? Îi fu limpede că ea nu-şi revenise încă după ce au făcut dragoste. Era încîntat, fireşte, şi mîndru, pentru că lui i se datora în întregime condiţia ei.

Căldura lui o făcu somnoroasă. Nu voia să adoarmă înainte să scape de stînjeneala ei şi închise ochii ca să se poată concentra.

– Ştii ce s-a întîmplat? îl întrebă.

Zîmbi de nerăbdare, sigură că acum o să-i dea asigurarea de care avea nevoie. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte-n cap!

– Tocmai a îngheţat iadul!

Capitolul 7

A doua zi dimineață, Brenna era bine dispusă. Ploaia încetase, soarele strălucea şi nimeni, nici măcar Connor, nu-i putea strica fericirea.

Ba chiar era din ce în ce mai bine dispusă. Deşi oamenii zîmbeau privind-o cum îşi ia masa de dimineață, n-au făcut nici un comentariu în legătură cu apetitul ei şi, după ce se întoarse de la pîrîu îmbrăcată în pelerina MacAlister, Quinlan o complimentă pentru cutele perfecte pe care le făcuse materialului de lînă. Omul părea să creadă că ea acum a învățat această artă. Brenna simți că este de datoria ei să-l corecteze.

– Tatăl meu a pus-o pe Rachel să învețe cum să aranjeze o pelerină pentru că urma să se mărite cu nobilul MacNare, dar mama a considerat că ar fi o idee bună ca toate fetele ei să învețe această tehnică. Părinților mei le plăcea să obțină tot ce se putea în schimbul banilor lor.

– Sora voastră a fost promisă lui MacNare?

– Da, într-adevăr ea. Connor ar fi putut sfîrşi prin a se

căsători cu Rachel. Ea este frumoasa familiei noastre.

Quinlan nu-şi putea imagina că există vreo altă femeie mai plăcută vederii ochiului decît stăpîna sa. Constatase deja că nu era îngîmfată, iar afirmaţia ei nu făcu decît să-i confirme convingerea.

– Astăzi va fi iarăşi o zi lungă în care vom merge tot timpul?

– Nu, Milady, acum sîntem foarte aproape de casă.

Vestea o emoţionă. Zîmbetul ei păru contagios, pentru că, în momentul în care Quinlan îşi aruncă privirea spre ceilalţi oameni, văzu că toţi zîmbeau.

Îndată ce-l zări pe Connor traversînd poiana, se scuză faţă de Quinlan. Începu să alerge spre soţul ei, îi înconjură gîtul cu braţele, îi dădu un entuziast sărut de bună dimineaţa şi numai după aceea îşi aminti că nu trebuia să-i arate nici un fel de afecţiune faţă de ceilalţi. În mod surprinzător, el nici nu se răsti şi nici nu mormăi la ea. Ba chiar îl răspunse la sărut.

O critică, firește, după aceea. Părea să fie o trăsătură naturală a lui, îşi zise ea şi, în consecinţă, rămase netulburată.

– N-ai nici un fel de control. Apoi, o săltă pe cal, o prinse din spate şi o aşează pe coapsele lui. N-ai de gînd să te certi cu mine?

– Este o zi prea frumoasă ca să mă cert. Firește, n-ai dreptate. Am tot atîta control ca şi tine.

– Eu n-am văzut încă nimic. Încetează să te mai tot răsuceşti şi sprijină-te cu spatele de mine.

– Şnurul mi s-a răsucit. După ce-i explică problema ei, trase şnurul de la gît, îl îndreptă şi apoi vîrî medalionul înapoi sub pelerină.

– Ce naiba este ăla?

– De-abia acum l-ai observat?

– Nu, acum m-am hotărît să te întreb de el.

– Este un dar de la tatăl meu. Pe el este gravat propriul meu desen pentru a dovedi că îmi aparţine, iar dacă vreodată mă aflu într-un necaz nu trebuie decît să trimit discul unuia dintre fraţii sau surorile mele să ştie că am nevoie de ajutor imediat. Tata ne-a făcut la toţi cîte unul.

– Scapă de el.

Exclamaţia ei fu atît de puternică, încît sperie şi armăsarul. Connor îşi dădu capul pe spate şi scoase un mîrîit de indignare. Ea se întinse şi-l bătu pe umăr.

– N-am să fac aşa ceva, Connor. Am de gînd să pun să-ţi facă şi ţie unul.

– N-ai s-o faci.

– Este o tradiţie.

– Este o insultă pentru mine, nevastă.

– O să discutăm problema asta cînd o să fim acasă.

– Am încheiat discuţia asta.

Nu-l contrazise. Connor greşea şi în legătură cu asta, îşi zise. Omul ăsta o să asculte de bunul simţ şi o să accepte tradiţia chiar dacă asta o să-i ia o săptămînă întreagă de discuţii.

– De ce aşteptăm?

Connor ştia că Brenna a schimbat în mod deliberat subiectul, dar acceptă numai pentru a o face să înceteze să se mai certe cu el. Astăzi avea nevoie de cooperarea ei. Avea să-l întîlnească pe Kincaid, ceea ce nu va fi uşor pentru ea. Alec avea un fel al lui de a se purta care băga groaza în oricine. Era încă un motiv pentru care Connor îl admira.

– Owen s-a dus la pîrîu ca să adune ce a mai rămas în urmă.

– Foarte frumos din partea lui, zise Brenna. Totuşi, oamenii tăi n-ar trebui să-şi lase lucrurile pe unde le vine, ca să poată fi luate de oricine.

Connor îşi zise că glumeşte şi aştepta să izbucnească

în rîs. Totuşi nu glumea şi, cînd îşi dădu seama că vorbeşte sincer, nu-i mai explică nimic. O clipă mai tîrziu, Owen se întoarse cu lucrurile stăpînei sale. Le puse în desaga ei, pe care o legă apoi de calul lui Aeden. Ea nici nu observă. Connor nu fu deloc surprins, fireşte, pentru că nevasta lui părea să fie tot timpul cu capul în nori. Gîndurile i se întoarseră la Alec.

– Astăzi îl vei cunoaşte pe fratele meu. N-o să-ţi facă nici un rău.

Brenna găsi remarca lui foarte ciudată.

– Nu mi-aş face niciodată probleme în legătură cu aşa ceva.

– O să-ţi faci cînd ai să-l cunoşti. Ar fi bine să-ţi mobilizezi întreg controlul pe care te lauzi că-l ai. Să nu mă faci de rîs plîngînd sau leşinînd.

Îşi ridică ochii spre cer exasperată.

– O să-mi placă pentru că este fratele tău şi este de datoria mea să mă împac bine cu toată familia ta. N-o să mă intimideze.

– O, da, o s-o facă. El nu este la fel de drăguţ ca mine.

Brenna izbucni în rîs. Renunţă să mai încerce să o pună în gardă şi-şi concentră atenţia asupra unor probleme mai importante cum ar fi să înveţe cum să fie diplomat înainte să sosească momentul să explice acţiunile sale bărbatului care conducea The Highlands. Se scurse o oră în tăcere înainte ca Brenna să vorbească din nou.

– Connor?

– Da.

– M-ai văzut vreodată plîngînd sau leşinînd?

– Nu.

– Atunci vrei, te rog, să-mi explici motivul pentru care m-ai insultat? Sînt foarte curioasă să-l aud.

Nu-i răspunse.

Dacă nu-i explica, măcar putea să se scuze. Ştia că n-o

să reuşească să-l determine niciodată să o facă pentru că era prea încăpăţînat ca să recunoască vreodată că a judecat-o greşit.

O să fie suficient pentru repararea daunelor aduse mîndriei ei să-i demonstreze cît de mult a greşit. Lucru uşor de făcut, pentru că fusese educată cum trebuie şi ştia exact ce se aşteaptă de la ea. O să-l lase pe Connor să vadă cît de curajoasă va fi cînd o să-l cunoască pe fratele lui. Categoric o să-l placă. În definitiv, acum făcea şi el parte din familia ei şi, cu voia Domnului, dacă o să-şi amintească să nu vorbească pînă cînd nu i se adresează cuvîntul şi să se poarte cu puţină umilinţă, o s-o placă şi el.

Cîteva minute mai tîrziu, se ivi fortăreaţa. I se tăie răsuflarea cînd văzu construcţia magnifică. Era înconjurată de un zid înalt de piatră a cărui înălţare trebuie să fi durat o jumătate de secol. Doi soldaţi, cu expresii la fel de reci şi de ameninţătoare ca însuşi zidul pe care-l apărau, îi urmăreau trecînd podul mobil.

I se păru ciudat că n-au vorbit cu Connor, apoi se gîndi că probabil aşteptau să le dea el permisiunea.

În curtea interioară erau alte sute de războinici înspăimîntători. Nici dintre aceştia nu-l salută nici unul pe Connor.

– Întîmplător, fratele tău este vreunul dintre oamenii ăştia care se încruntă la noi?

– Nu.

– Întotdeauna este atîta linişte aici?

– Nu.

Connor nu era deloc în dispoziţia de a da detalii. Hotărî să-i urmeze exemplul şi să nu mai scoată nici ea nici un cuvînt. Şi şi-ar fi ţinut promisiunea dacă n-ar fi fost atît de surprinsă cînd au ajuns în curtea principală şi a văzut minunatele flori care înconjurau castelul.

– Este frumos aici, şopti ea. Cine a pus florile astea?

– Jamie.

– Sper că este bine recompensat pentru eforturile lui.

– Nu este *el*, ci *ea*, o corectă Connor. Nu călca pe ele sau o să vezi ce-or să-ţi aud urechile.

– Înseamnă atunci că servitorii îşi pot exprima părerile?

– Jamie nu este servitoare. Este stăpîna locului.

Ar fi căzut de pe cal dacă n-ar fi strîns-o zdravăn de talie.

– Stăpîna?

– O să-ţi placă.

– N-o să-mi placă. Trebuie să o faci să plece de aici, Connor. În casa mea nu poate exista decît o singură stăpînă.

– Jamie este stăpîna casei lui Alec.

– Atunci de ce plantează flori pentru tine? Fireşte, este foarte drăguţ din partea ei, dar nu pot să nu mă întreb de ce-şi dă atîta osteneală.

Connor pricepu în sfîrşit care era cauza neînţelegerii ei.

– Ăsta nu este domeniul meu. Este al lui Alec. Cum ai putut crede aşa ceva?

Simţea că-i vine să urle, dar nu îndrăzni să vorbească decît în şoaptă din cauza celor care-i priveau ca nişte ulii.

– Am să-ţi spun exact de ce am crezut că este casa ta. Mi s-a spus că mergem acasă, de aia, şi pentru că nimeni nu s-a obosit să mă informeze că ai de gînd să-i faci o vizită de curtoazie fratelui tău, fireşte că am conchis că trebuie să fie casa ta.

– Nu este.

– Acum am înţeles. Ar fi fost frumos din partea ta să-mi spui unde mergem.

Connor nu răspunse criticii voalate pe care tocmai i-o adusese.

Curtea se umplu repede de războinici. Toţi îmbrăcaţi cu pelerine în culori atît de asemănătoare cu a lui Connor,

încît fu sigură că o să-i confunde şi n-o să fie capabilă să deosebească un soldat de-al lui Kincaid de unul al lui MacAlister.

Toţi se holbau la Connor şi la ea. Brenna îşi îndreptă spatele pînă cînd simţi că este pe punctul să-i plesnească, privi drept înainte şi încercă să fie calmă. Primirea care îl se făcea era cît se poate de descurajatoare.

Oare toţi cei care trăiesc în The Highlands sînt atît de morocănoşi? Oricum, soldaţii ăştia erau. Iar atitudinea lor era şi ea o enigmă. Connor era fratele lui Alec, pentru Dumnezeu, nu duşmanul lui. Diferenţa asta n-avea nici o importanţă pentru păgînii ăştia?

Soţul ei descălecă, apoi se întoarse să o ajute. Privi în ochii lui căutînd un semn că totul o să fie bine. El nici măcar nu clipi şi nu-i dădu nici un indiciu în legătură cu ce gîndeşte. Nu se lipi de el, aşa cum ar fi vrut, ci merse în urma soţului ei, cu mîinile de ambele părţi ale corpului, cu capul sus, cu privirea concentrată în mijlocul spatelui lui.

Quinlan şi Aeden o flancau de ambele părţi, în timp ce Donald, Owen şi Giric veneau în urmă.

Fratele lui dorea evident să discute cu Connor în particular înainte ca ea să-i fie prezentată. Spera să dureze cît mai mult, pentru că acum se temea de întîlnirea cu Alec Kincaid. Posibilitatea ca un frate să-i facă rău celuilalt nu-i trecuse prin minte. Atunci auzi răzbătînd dinăuntru nişte răcnete înfiorătoare şi nu se mai putu gîndi la nimic altceva.

Presupuse că Alec începuse să răcnească primul pentru că nu recunoştea vocea, dar i se alătură repede şi Connor şi, curînd, îi fu imposibil să înţeleagă vreun cuvînt din ceea ce zbierau şi răcneau cei doi. Încercă să se concentreze. Dacă ar vorbi ceva mai rar sau dacă şi-ar arunca unul altuia acuzaţiile pe un ton ceva mai jos, ar fi putut să traducă mai mult din stîlcita lor irlandeză pentru a înţelege de ce era Alec atît de furios.

Discuția încinsă dură mai mult de cincisprezece minute. Cu cît aştepta mai mult, cu atît devenea mai nervoasă.

În tot timpul ăsta nu se mişcase decît o singură dată. Cînd uşile se închiseră în urma lui Connor, Quinlan îi atinse în mod deliberat brațul cînd se întoarse cu fața spre mulțime. S-au întors şi ea cu Aeden odată cu el, fapt pe care Brenna îl regretă imediat, firește, pentru că fu nevoită să suporte din nou privirile cercetătoare ale soldaților lui Kincaid.

Totuşi, nici unul dintre ei nu privea la ea. Încercă să ia lucrul asta drept un semn bun. Avusese mare grijă să ascundă faptul că-i este teamă de ei, presupunînd că tocmai asta caută ei să vadă, dar efortul fusese incredibil de epuizant.

Aşteptarea luă în cele din urmă sfîrşit. Uşile se deschiseră şi fu chemată înăuntru. Îi venea să dea din cap că nu, să-şi prindă poalele fustei cu ambele mîini şi să fugă cît o țineau picioarele în direcția exact opusă.

În schimb intră în castel. Era atît de tulburată, că deabia vedea ce este în jur. Sala cea mare era în stînga ei. Se opri în fața treptelor de piatră care coborau în uriaşa încăpere şi aşteptă să fie invitată.

Nici Connor, nici fratele lui n-o zăriră încă. Se uită mai întîi la soțul ei să vadă dacă este în regulă. Nu arăta foarte rău, hotărî ea, şi după cît îşi putea da seama, nu sîngera pe nicăieri. Nu părea foarte fericit, firește, dar, de fapt, lucrul ăsta i se întîmpla foarte rar. Nu părea nici supărat, ci numai uşor iritat.

Amînă cît putu mai mult să-şi îndrepte privirea spre fratele lui şi, în cele din urmă, n-avu încotro, îşi adună tot curajul şi se uită la el. Alec Kincaid era un războinic cu o înfățişare feroce, cu nişte ochi cenuşii, pătrunzători, şi atît de încruntat, încît era sigură că pînă şi diavolul ar fi tremurat în fața lui.

– Nu s-a terminat, Connor. Am să hotărăsc ce am să fac după ce vorbesc cu femeia.

Vocea îi era tot atît de înfricoşătoare ca şi înfăişarea. Brenna îşi duse mîinile la spate şi încercă să-şi determine inima să rămînă la locul ei. Dumnezeule, părea să nu poată depăşi reacţia ei iniţială faţă de el. Continuă să o îngrozească chiar şi după ce renunţă la încruntătura cruntă şi se uită la ea.

Îşi înclină iute capul ca el să nu-i poată vedea teama din privire şi speră să considere purtarea ei ca pe un indiciu al unei educaţii alese. Totuşi, îi era imposibil să zîmbească. Dar nu ţipă, ceea ce deja era ceva.

Alec porni brusc spre ea, cu atîta siguranţă plină de aroganţă, încît înţelese imediat de unde învăţase Connor să intimideze în asemenea măsură. De la fratele lui.

– Brenna, vino încoace. În vocea cu care-i porunci Connor se simţea exasperarea. Îşi ridică imediat capul, coborî treptele şi se grăbi să vină lîngă el. În timp ce mergea îşi ţinea privirea aţintită asupra lui Alec Kincaid.

Excepţie făcînd dimensiunile lor, cei doi nu păreau a fi deloc fraţi. Connor avea părul castaniu-închis; Alec avea o nuanţă roşcată destul de accentuată. Faţa lui Connor îi părea mai patriciană, deşi şi Alec avea un profil elegant, recunoscu în silă. Diferenţele fizice nu se terminau, firește, aici. Cînd Connor nu se încrunta, ceea ce după părerea ei era o raritate, era chiar frumos. Alec, pe de altă parte, n-ar fi putut fi niciodată considerat nici măcar un pic atrăgător.

Totuşi, erau doi spini ai aceluiaşi ciulin. Tacticile lor în terorizarea doamnelor inocente erau identice. Purtarea le era de-a dreptul respingătoare, dar cel mai rău era faptul că amîndoi nu-şi dădeau seama de efectul pe care-l aveau asupra altora. Brenna se întrebă dacă nu cumva îi albise părul. Auzise că femeile pățesc aşa ceva cînd sînt speriate de moarte.

Încercă să se calmeze. Nu era decît un bărbat şi nu era mai ameninţător decît Connor. Din nefericire, acest adevăr simplu n-o linişti deloc.

Nu o făcu nici soţul ei. În cele din urmă se forţă să înceteze să se mai holbeze la coşmarul lui Satan şi-şi ridică privirea spre Connor. El o ignoră. Nu putea fi mai rău, îşi zise ea. Şi, în momentul ăla, Connor o împinse în spatele lui. Îl venea să-i tragă un şut în fund!

Alec era dezamăgit de mireasa lui Connor. Nu-şi putea imagina cum o să supravieţuiască mariajului cu Connor dacă se dovedeşte a fi iepurele fricos care credea el că este. Connor o să spele într-o clipită podelele cu ea.

– Am să vorbesc cu ea, Connor. Ieşi dracului afară de aici, ca să nu pun pe cineva să te scoată cu forţa, mugi Alec.

Soţul ei nici nu tresări. Ea da. Dar se şi înfurie pentru că era îngrozitor ca un frate să-i vorbească altuia pe un asemenea ton ostil.

– Poţi, firește, să vorbeşti cu ea, Alex, dar să nu ridici vocea. Nu vreau să o sperii.

Furia Brennei îşi schimbă brusc direcţia. Toată mînia ei se îndrepta acum asupra soţului ei. Chiar trebuia să-i spună fratelui său că o înfricoşează dacă ridică vocea? Acum Alec o s-o creadă o fiinţă slabă şi ce fel de început era ăsta? Îi dădu un ghiont în spate să ştie care este părerea ei despre ceea ce tocmai spusese. Connor o trase din nou lîngă el şi se încruntă la ea, aşa încît, pentru a-l necăji, Brenna îi zîmbi.

Din uşă o femeie îl strigă pe seniorul Kincaid. Connor nu se uită la ea. Brenna, în schimb, nu-şi putea lua privirea de la ea. Era atît de uimitor de frumoasă, încît Brenna clipi de două ori gîndindu-se că s-ar putea să fie o apariţie trimisă să o ajute să treacă prin acest coşmar. Femeia nu dispăru. Nu era numai frumoasă. Era şi curajoasă, pentru

că intră de bunăvoie ca să vorbească cu Alec. Reacţia nobilului Kincaid la această apariţie fu un miracol. Vocea îl deveni de catifea cînd îi acordă femeii permisiunea să intre. Chiar zîmbi cînd se aplecă să o asculte. Slavă cerului, era totuşi uman.

Din nefericire, miracolul nu dură prea mult. Brenna se holba la apariţie, care se înclină în faţa lor şi plecă. Ştia că nu este frumos să te uiţi aşa la oameni, dar nu se putea opri, pînă cînd începu să se simtă la fel de atrăgătoare ca resturile de la masa de săptămîna trecută. Alec trebuie să creadă că probabil Connor şi-a pierdut minţile dacă s-a însurat cu Brenna cînd ar fi putut să-şi aleagă una din frumuseţile astea din Highlands. Probabil că le găseşti la tot pasul.

– Connor, femeia ta este timidă?

– Poate, zise el gîndindu-se care era jocul fratelui său.

– Aş vrea să-ţi pun cîteva întrebări, Lady Brenna. Şi vreau să fii sinceră cînd îmi răspunzi. N-ai de ce să te temi de mine. I-ai cerut fratelui meu să vă căsătoriţi?

O să-l ucidă pe Connor! Cum a îndrăznit să-i spună lui Alec despre prostia ei copilărească? E drept, o avertizase, dar nu-l crezuse pentru că era sigură că acest lucru era şi pentru el la fel de stînjenitor ca şi pentru ea.

– Da, stăpîne. I-am cerut să se însoare cu mine.

– Mai ai să-mi spui ceva? o întrebă, gîndindu-se că în mod sigur o să-i explice de ce a făcut un asemenea lucru.

– Da.

– Spune atunci.

– Nu sînt timidă.

Alec aproape că zîmbi. Fusese o notă categorică de sfidare în vocea ei cînd se apărase. Poate că nu era deloc chiar un şoricel.

– Credeam că eşti.

– V-aţi înşelat. El dădu din cap.

– I-ai făcut această cerere lui Connor înainte să-i fii promisă lui MacNare?

– Da.

– Alec, am discutat asta, interveni Connor. Aşa cum ţi-am explicat de cîteva ori pînă acum, mi-a făcut această cerere de trei ori. Termină odată, şi o împinse din nou pe Brenna în spatele său.

De trei ori? A menţionat toate detaliile, nu-i aşa?

– Am să hotărăsc după ce am să aud tot ce trebuie.

– Acum îmi aparţine mie, replică Connor.

– I-ar putea fi dată totuşi lui MacNare. Nu mă enerva din nou, frate. N-o să-ţi placă deloc consecinţele.

– Căsătoria noastră a fost binecuvîntată. Brenna, încetează să mă tot împungi.

– Orice poate fi desfăcut, zise Alec.

– Doar n-o să te pui cu biserica noastră.

– Nu, n-am s-o fac. Există însă un alt mod în care aş putea să i-o dau lui MacNare.

– S-ar putea chiar să-mi poarte copilul. La dracu', nevastă, vrei să încetezi să mă tot provoci?

– Poate totuşi să se elibereze de tine.

– Cum?

– Am să te ucid.

Connor era pe punctul de a lua în derîdere ameninţarea fratelui său cînd atenţia îi fu atrasă de nevasta lui. Apăru brusc în faţa lui.

– N-ai să-l ucizi, răcni la Alec. Furia ei îi surprinse pe amîndoi.

– Pentru Dumnezeu, Brenna, mormăi Connor, împingînd-o înapoi, în spate. Nu te băga în asta.

– Las-o să vorbească, Connor.

Pînă cînd termină Alex de poruncit, era din nou în faţa soţului ei.

– De ce nu pot să-l ucid?

– Este fratele tău.

– Dă-mi un motiv întemeiat.

– Înțeleg de ce vrei să-l ucizi. Aproape toți cei care-l cunosc ajung să aibă sentimentul ăsta. Totuși, este fratele tău și, dacă te-ai gîndi la virtuțile lui, sînt sigură că l-ai lăsa să trăiască.

– Spune-mi care sînt virtuțile lui.

– Eram sigură că așa ai să zici. Cuvintele îi ieșiră din gură fără să se gîndească. Se grăbi să continue înainte ca soțul ei să se simtă jignit. Are sute de virtuți.

– Cum ar fi?

– Este loial.

– Și?

Își trecu degetele prin păr concentrîndu-se ca să mai găsească una.

– Oamenii lui îl plac.

– Tu îl placi?

– Mergi prea departe, Alec. Brenna, dacă ai să continui să mă aperi, înainte să mă ucidă, fratele meu o să mă și torturеze.

– Fac și eu tot ce pot.

Alec întrerupse brusc interogatoriul ieșind din sală. Era clar că soțul ei își însușise manierele de la fratele mai mare.

– Ce dracu' a dat peste tine, Brenna?

– Tu ai dat peste mine, răcni ea. M-ai transformat într-o netoată care bate cîmpii. Vreau să mă duc acasă.

– Nu putem să plecăm pînă cînd nu se întoarce Alec.

– N-o să te ucidă, nu?

– Nu, n-o să mă ucidă. Nu mi-am dat seama că-ți pasă. Vocea lui amuzată o înfurie.

– Nu-mi pasă.

– Atunci de ce ai încercat să mă aperi?

– Dacă o să te omoare cineva, acel cineva o să fiu eu

îl jur în fața lui Dumnezeu că dacă mai încerci să mă mai împingi din nou în spatele tău, am s-o fac. Ai vreuna?

– Vreuna... ce?

– Vreo virtute!

– Sînt destul de plăcut.

– Mi s-a spus să nu mint.

– Îți permit să-ți spui părerea.

– Asta nu este o virtute.

În cele din urmă i se făcu milă de ea.

– Acum s-a terminat. Ți-am spus că n-o să-ți facă nici un rău.

– Nu a fost suficientă avertizarea, izbucni ea. Se întoarce, adăugă în șoaptă.

Alec nu era singur. Apariția îl urmă pe stăpîn în sală și așteptă alături de el cînd îi porunci Brennei să înainteze.

Connor trebui să-i dea un ghiont ca să se miște. Se îndreptă spre stăpîn, își înclină capul și așteptă să o bage din nou în sperieți.

– Bine ai venit în familie, Lady Brenna.

Capitolul 8

Jamie insistă să rămînă la cină pentru a se întreține mai îndelung şi într-un mod plăcut cu Brenna. Connor insistă să plece imediat. Alec nu era totuşi dispus să-şi lase soția dezamăgită, aşa încît puse capăt discuției transformînd invitația în poruncă.

Nimeni nu se obosi să-i ceară şi Brennei părerea în această privință. Îi era foame, firește – ei îi era de altfel în permanență foame –, dar avea de gînd să nu mănînce nimic în fața rudelor pe care voia să le impresioneze. Ar putea face ceva îngrozitor cum ar fi să verse paharul cu băutură sau, odată pornită, să mănînce prea mult, şi numai bunul Dumnezeu ştie ce ar putea să creadă atunci despre ea.

În cursul dezbaterii lungi şi plicticoase se apropiase mai mult de Connor, dar nu-şi dădu seama că-l luase de mînă pînă cînd nu fu el nevoit să o ajute să-i dea drumul astfel încît să-l poată urma afară pe fratele său.

Cînd se aplecă spre ea, Brenna presupunea că vrea să

o sărute înainte să iasă. Tatăl ei făcea deseori asta cînd se îndepărta de lîngă soția lui, iar Brenna aprecie atît de mult faptul că, în sfîrșit, Connor era atent cu ea, încît decise să l-o ia înainte.

El nu se aşteptase la lucrul ăsta. Pînă să-i bănuiască intențiile, îl sărută pe gură timp de o secundă sau două.

Arăta al naibii e încîntată de ea însăşi.

Iar el arăta de parcă fusese lovit de trăsnet!

N-a făcut o problemă din purtarea ei şi, deşi era nedumerit de faptul că Brenna nu înțelege ce se cuvine să facă şi ce nu, recunoscu că de fapt nici nu prea-l deranjează lucrul ăsta.

– Acum vrei să-mi dai drumul de mînă?

Făcu ce i se ceruse şi-şi împreună mîinile la spate.

Aleć ajunsese deja în capul treptelor şi se uita pătrunzător la tapiseria care atrîna deasupra căminului. Expresia feței lui nu era deloc plăcută. Din fericire, iritarea părea să fie îndreptată împotriva soției lui.

– Credea că n-am să observ, Jamie? Părea furios.

Jamie nu părea nici ea cîtuşi de puțin calmă. Se încruntă la soțul ei şi-i spuse răstit:

– Iar tu credeai că n-o să observ că iubitul meu William atîrnă la grajduri?

Connor îi dădu un ghiont Brennei ca să-i atragă atenția, spunîndu-i să aibă grijă să nu dea de vreun necaz, şi-l urmă pe fratele său afară.

– Te rog, fă-te comodă cît mă duc pînă la bucătărie să aranjez în legătură cu cina, se scuză Jamie o clipă mai tîrziu. O să mîncăm cu o oră mai devreme ca de obicei ca să puteți ajunge acasă înainte să se întunece. Mă întorc repede.

În clipa în care rămase singură, Brenna încercă cu disperare să-şi aranjeze cît de cît ținuta pentru a fi prezentabilă. Îşi scutură hainele de praf, îşi aranjă cutele mantiei, îşi

dădu părul peste umeri şi se ciupi ca să capete putinţă culoare în obraji. Din nefericire, cînd termină nu era deloc convinsă că arată mai bine.

Îşi dorea să nu se simtă atît de nervoasă şi nesigură pe ea. Îl învinovăţi pentru asta pe Alec Kincaid. Poftim, mîinile încă îi mai tremurau în urma momentului în care-i fusese prezentată fratelui lui Connor; cum Dumnezeu o să poată sta la aceeaşi masă cu omul ăsta?

Nu voia să atragă în nici un fel atenţia asupra ei. Era hotărîtă să nu facă nici o greşeală şi să nu spună nimic la care vreunul dintre ei ar putea obiecta; şi aşa începu să treacă în revistă subiectele pe care nu trebuia să le abordeze. În primul rînd, Anglia.

Alec şi Jamie aveau probabil aceleaşi sentimente faţă de scumpa ei ţară, ceea ce însemnă că o detestă şi, deşi ea credea că o asemenea opinie este pe cît ingnorantă, pe atît de stupidă, nu avea de gînd să discute în contradictoriu cu ei.

Lista subiectelor pe care trebuia să le evite tot continua şi nu-i trebui multă vreme să-şi dea seama că singurul subiect rămas era vremea. Dorea să fie perfectă, ştia că lucrul ăsta este imposibil, iar în cele din urmă conchise că singurul şi cel mai bun lucru pe care-l avea de făcut era să nu deschidă gura, să-şi ţină mîinile împreunate în poală şi să vorbească numai cînd i se punea o întrebare precisă.

Trebuia de asemenea să evite să stea, în picioare sau jos, prea aproape de Jamie. Connor şi Alec or să remarce cît de comună era ea în comparaţie cu perfecţiunea lui Jamie. Da, nevasta lui Alec era mai frumoasă chiar şi decît Rachel, iar Brenna nu crezuse posibil un asemenea lucru.

Îşi dorea ca noile ei rude să o considere demnă de Connor. Nu înţelegea de ce acceptarea lor era atît de importantă şi, dacă n-ar fi fost atît de nervoasă în momentul ăsta, era sigură că ar pricepe totul.

Pînă în clipa în care a intrat în casa lui Kincaid fusese convinsă că pentru soțul ei era destul de bună şi o capră, dar se îndoia că Alec şi Jamie ar asculta cu plăcere o asemenea opinie. Îl iubeau probabil pe fratele lor şi Brenna îşi dorea să o iubească şi pe ea. Avea nevoie de un prieten cu care să vorbească, iar bunătatea şi căldura din privirea lui Jamie îi spuseseră Brennei că o să-i fie un bun aliat.

Sentimentul că nu este corespunzătoare o făcu nefericită. Dar Brenna fusese învățată să se gîndească mai degrabă la lucrurile cu care fusese binecuvîntată mai curînd decît la nefericiri, aşa încît îşi aduse aminte de toate darurile minunate cu care o hărăzise Domnul.

Avea dinți zdraveni, drepți, un spate puternic şi picioare care nu-i creaseră niciodată probleme. Toate astea erau într-adevăr calități, dar mai important decît atributele fizice erau comorile ascunse pe care le poseda. Mama ei îi spunea deseori că are un suflet bun. Avea, de asemenea, putere de muncă, precum şi o minte ascuțită – asta pînă cînd apăruse Connor, care o transformase într-o găgăuță ce flecărea tot timpul.

Poate că era complet pierdută. În plus, acum avea un plan, ceea ce o făcea să se simtă stăpînă pe situație. Atîta vreme cît nu deschide gura şi rămîne liniştită, totul o să fie în regulă.

Cu puțin noroc, nimeni n-o să remarce nici măcar faptul că este prezentă. Privi în jurul sălii cu interes. Atenția îi fu imediat atrasă de uriaşa tapiserie care atîrna deasupra căminului. O privi îndelung, încercînd să-şi imagineze ce l-o fi deranjat atît pe Alec cînd s-a uitat la ea. Îşi zise că era o lucrare drăguță.

Marginile erau decolorate de vreme, dar firele îşi păstraseră încă vii culorile. Înfățişa un bărbat pe care Alec îl numise William, îmbrăcat într-o mantie regală de un albastru intens, pe cap cu o coroană cu pietre prețioase, care

părea că supraveghează întreaga sală. Nu ştia cine era William, dar îşi zise că trebuie să fi trăit cu multă vreme înainte pentru că avea o aură în jurul capului, ceea ce însemna că fusese deja sanctificat.

Ar fi trebuit să-şi fi dat silinţa să memoreze toate numele şi faptele remarcabile ale sfinţilor, aşa cum îi sugera confesorul ei, care acum ar radia dacă ar şti cît de rău îi pare că nu l-a ascultat! Deşi era curioasă să afle cine era William, n-o să-i întrebe pe Alec sau pe Jamie de teamă să nu creadă că este o ignorantă. O să mai aştepte şi o să-l întrebe mai tîrziu pe Connor. Înainte de a-i întoarce spatele şi a privi restul sălii, îşi făcu semnul crucii pentru a-şi arăta respectul faţă de sfînt.

Fu imediat captivată de arsenalul expus pe ambii pereţi care mărgineau intrarea. În centrul peretelui mai mare erau două săbii magnifice cu mînere aurite încrustate cu pietre preţioase. Cea mai mare dintre ele avea o piatră lipsă. Foarte impresionant, îşi zise ea, dar absolut ciudat. De ce vrea cineva să-şi atîrne armele pe pereţi, în casă?

Se deschise o uşă în spatele balconului de deasupra intrării principale de unde apăru o fetiţă nu mai mare de-o şchioapă. După cum se freca la ochişori, era evident că tocmai se trezise din somn. Era îmbrăcată într-o cămaşă de noapte ivorie şi înfăşurată într-o pătură care atîrna pe jos în jurul ei. Fetiţa se grăbea atît de tare să coboare încît cînd porni uită să ridice pătura din jurul picioarelor ei. Se împiedică o dată, iar Brenna porni spre ea să-i dea o mînă de ajutor. Cînd văzu că fetiţa se împiedică a doua oară călcînd pe pătură, Brenna începu să alerge spre ea.

– Ridică-ţi pătura şi aşteaptă-mă să te ajut să cobori scările, îi strigă ea.

Copilul nu înţelese ce-i spunea. Nu părea să se teamă de străină, era doar curioasă. Privea la ea printre lucrătura din fier a balustradei şi-i zîmbea, dar nu se opri.

Brenna înţelese prea tîrziu că nu trebuia să strige la copil, pentru că acum micuţa era ocupată să o studieze fără să mai fie deloc atentă pe unde călca. Copilul se îndrepta spre o nenorocire. Brenna începu să urce în fugă scările ca să o oprească.

Nu reuşi. Fetiţa ajunse în capătul de sus al scărilor, călcă pe marginea păturii şi zbură în aer cu forţa unei pietre aruncate cu praştia.

Brenna se întinse, o prinse în braţe şi avu destulă prezenţă de spirit să o strîngă la piept şi să o acopere cu trupul ei. Forţa impactului o făcu să-şi piardă echilibrul şi, simţind că vine pe spate, încercă să se întoarcă astfel încît să se lovească de zidul de piatră cu umărul, şi nu cu capul. Nu reuşi să realizeze ce-şi propusese.

Mai tîrziu, Jamie spuse că s-a lovit la frunte de două ori înainte de a ateriza la picioarele scărilor grămadă, cu copilul pe care-l strîngea protector în braţe.

Brenna îşi reveni înaintea lui Jamie, dar simţea dureri din creştet pînă-n tălpi. Fruntea parcă-i luase foc, dar după ce se asigură că micuţa n-a păţit nimic, putu chiar să zîmbească de situaţia jalnică în care se afla. Din frunte îi curgea sînge; tivul rochiei i se rupsese, iar cutele mantiei, pe care la aranjase cu atîta trudă, se duseseră.

Jamie era atît de înfricoşată încît de-abia putea să gîndească ce să facă. Se aşeză pe trepte mai sus de Brenna, luă copilul în braţe şi începu să-l strîngă cu putere.

– Sfinte Dumnezeule, am crezut că o să muriţi amîndouă. Ai păţit ceva, Brenna? Nu te mişca pînă cînd... Ce ai crezut, Grace? Ştii că nu trebuie să cobori scările fără... De cîte ori ţi-a spus tatăl tău să ne chemi pe unul dintre noi? Brenna, ai ceva? Răspunde-mi.

Jamie plîngea cu suspine şi Brenna fu sigură că n-a auzit răspunsul pe care i-l dăduse. Se simţi prost împrăştiată acolo pe podea ca o vază spartă, aşa că se strădui să

se ridice în picioare şi din nou încercă să-şi aranjeze înfăţişarea ca să pară prezentabilă.

– Brenna, nu te mişca pînă cînd nu mă asigur că nu ţi-ai rupt nimic.

– Este în ordine, Jamie.

– Sfinte Dumnezeule, te-ai ridicat!

– Mama, o să-i spunem lui papa?

– Nu, n-o să-i spunem; tu ai să fii cea care ai să-i spui.

– Cînd o să fiu pregătită, mama, nu înainte, o imploră copila.

– Cînd o să fii pregătită, acceptă Jamie dînd din cap. Atîta vreme cît ai să-i spui pînă să te duci diseară la culcare.

– Jamie, hai să uităm ce s-a întîmplat. Nu a fost decît un accident.

Grace trebuie să fi înţeles ceva din ceea ce sugera Brenna pentru că se apropie mai mult de ea şi dădu din cap în semn de aprobare.

– Am fost atît de îngrozită încît am înţepenit. Mi-am văzut copilul zburînd prin aer şi în momentul ăla inima parcă mi s-a oprit în loc. N-aş fi putut ajunge la ea înainte să... Prea tulburată pentru a continua, Jamie îşi acoperi faţa cu mîinile şi izbucni din nou în plîns. Brenna o bătu pe braţ încercînd să o calmeze.

– Ei hainde, haide. Acum s-a terminat. Fiica ta n-are nimic, Jamie. Nici măcar o zgîrietură.

O ajută pe Jamie să se ridice, îi înconjură umerii cu braţul şi o conduse în sală.

Jamie se aşezase deja la masă cînd îşi veni în fire şi îşi dădu seama ce face. Sări imediat în picioare şi o împinse pe Brenna pe o banchetă alături.

Aterizînd cu o bufnitură, Brenna fu săgetată de o durere ascuţită în coapsa stîngă şi trebui să se stăpînească serios să nu ţipe.

Jamie observă în sfîrşit rana de pe fruntea ei.

– Doamne Dumnezeule, stîngerezi!

– Nu-i decît o mică tăietură, nimic mai mult. Te rog stai jos şi încearcă să-ţi recapeţi răsuflarea. Aî trecut printr-o sperietură zdravănă, Jamie.

– Nu, eu ar trebui să te consolez pe tine. Jur în faţa lui Dumnezeu că o să-mi ia o lună ca să-mi revin. Tu treci cu uşurinţă peste aşa ceva, nu? Întoarce capul ca să pot vedea mai bine. Mai sîngerezi şi în altă parte? Dumnezeule, îmi tremură mîinile atît de tare că de abia pot să-ţi dau părul la o parte. Grace?

– Da, mama. Fetiţa veni,alergînd, tîrînd pătura în urma ei. Păru dornică să fie inclusă în conversaţie pînă cînd auzi ce vrea mama ei să facă.

– Du-te şi adu-l pe tatăl tău. Grace lăsă pătura pe pardoseală, se urcă în braţele Brennei şi se lipi de ea.

– Mama? Pot să mă duc să-l aduc pe papa cînd am să fiu pregătită?

Brenna izbucni în rîs. Sunetul îi încălzi inima lui Jamie şi-i aduse noi lacrimi în ochi. Îi luă mîna Brennei şi i-o strînse uşor.

– Îi mulţumesc Domnului că ai fost aici. Dacă n-ai fi fost atît de iute, fiica mea şi-ar fi rupt gîtul. Eu şi soţul meu îţi sîntem îndatoraţi pînă la moarte. Brenna se îmbujoră stingherită.

– Nu-mi datoraţi nimic. Acum sînteţi rudele mele şi întotdeauna voi fi gata să vă ajut cum am să pot. În plus, toţi trebuie să avem grijă de cei mici, nu-i aşa?

– Aşa este, fu de acord Jamie. Şi întotdeauna în sufletul meu va fi loc pentru încă o soră.

Legătura dintre cele două femei se cimentă într-o clipită şi toate îngrijorările şi incertitudinile Brennei dispărură. În definitiv, surorile nu trebuiau să se impresioneze una pe alta.

– Mama, nu mai plînge. Nu-mi place, îi ceru Grace cu voce tremurătoare.

– Am să mă opresc imediat, promise Jamie. Îi dădu drumul Brennei de mînă, trase adînc aer în piept şi-şi şterse lacrimile de pe obraji cu dosul mîinii. Am să trimit pe cineva să-l anunţe pe Connor.

Brenna nu-l voia pe Connor lîngă ele, aşa cum nu-l voia nici pe Alec. Pur şi simplu nu era dispusă acum să dea o explicaţie lungă, iar dacă ar părea numai că o învinovăţeşte pe ea pentru ce s-a întîmplat, Brenna ştia că şi-ar ieşi din sărite. S-ar putea totuşi să existe şi o slabă şansă ca el să-i arate puţină compasiune şi ar aprecia lucrul ăsta atît de mult încît s-ar putea să fie impresionată şi să izbucnească în plîns. Şi nu se putea gîndi la ceva mai umilitor decît asta.

– Nu, nu faci bine. Soţul tău o să pună întrebări şi o să vrea răspunsuri imediat ce o să te vadă.

– Am să i le dau bucuroasă pe toate în drum spre casă.

– Te temi de el? o întrebă Jamie, părînd uluită de posibilitate.

– Fireşte că nu. Numai că ştiu că o să spună ceva care sînt sigură că n-o să-mi convină şi n-am să mă pot opri să nu-i spun ce cred despre asta şi într-o clipită o să începem să ne certăm în faţa lui Alec. Ceea ce nu se cuvine deloc. Vreau să-l impresionez pe soţul tău, nu să-l înfurii. În afară de asta, mi- am jurat mie însemi să nu atrag atenţia asupra mea. Vrei să nu te mai holbezi aşa la mine?

– I-ai salvat viaţa fiicei mele. Crezi că Alec nu va fi impresionat de asta? Te deranjează atît de mult complimentele, Brenna?

– Pentru că nu-şi au rostul. N-am făcut decît ceea ce trebuia să fac.

– Văd că lucrul ăsta nu-ţi face plăcere şi am să renunţ deocamdată. Grace, iubito, du-te şi spune uneia dintre servitoare să aducă apă proaspătă şi prosoape.

Fetița plecă atît de iute, dornică să fie de ajutor, încît uită să-şi ia pătura cu ea.

Brenna se tăiase pe frunte, deasupra ochiului stîng. După ce rana îi fu curățată cum se cuvine, crezu că Jamie a terminat, aşa încît îi sugeră să-i povestească cum a ajuns să se căsătorească cu Alec Kincaid. Jamie îi spuse că trebuie mai întîi să-i coasă rana, ceea ce Brennei nu-i plăcu deloc.

– Te rog să nu crezi că-ți sînt nerecunoscătoare, dar n-aş vrea să te mai osteneşti. Mă simt bine, zău aşa. Grace este singurul vostru copil?

– Nu, avem cu totul patru. Mary Kathleen este cea mai mare. Este căsătorită şi locuieşte prea departe ca să-mi convină, pentru că nu o văd decît de două ori pe ani. Gideon s-a născut acum zece ani, iar la cinci ani după el a venit Dillon. Grace este mezina noastră.

– Este adorabilă. Are o fețişoară de îngeraş.

– Da, aşa este. Să ştii că întrebările tale nu m-au făcut să mă răzgîndesc, dacă asta sperai. Tăietura este prea adîncă pentru a fi lăsată să se vindece singură. Cele două margini ale rănii trebuie cusute, aşa că încetează să mai faci pe nobila. Ştim amîndouă că te doare.

– Nu făceam pe nobila. Încercam să fiu diplomată.

– Ți-ai irosti eforturile.

– Poate că nu am fost destul de clară pentru tine. Dacă crezi cumva că am să te las să te apropii de mine cu un ac în mînă după ce tocmai mi-ai spus că nu te poți opri din tremurat, înseamnă că nu eşti în toate minţile.

– Sînt hotărîtă să fac aşa cum zic, Brenna.

– Eşti nebună, Jamie.

În cursul dezbaterii, ochişorii lui Grace se făcuseră cît cepele. Se urcase din nou în brațele Brennei şi le urmărea fascinată pe cele două femei țipînd una la alta. În cele din urmă, Jamie cîştigă bătălia. Era mai mare, mai puternică şi

avea şi două servitoare de partea ei. Grace era singurul aliat al Brennei. Şi nu i-a fost de prea mare ajutor. Chicotea ori de cîte ori mama ei ridica vocea şi-şi acoperea urechile cu mîinile ori de cîte ori o auzea pe Brenna.

– Ai să termini cu toată treaba asta înainte să intre Connor şi Alec?

– Da.

Din fericire, Jamie făcu aşa cum a promis. Brenna n-a scos nici măcar un sunet în timp ce i-a curăţat şi i-a cusut rana.

– O să-ţi rămînă o cicatrice pe frunte, dar poate fi ascunsă pe jumătate de păr. Te deranjează lucrul ăsta?

– Nu, răspunse Brenna. Ce mă deranjează este felul în care te opreşti de fiecare dată cînd vrei să-mi spui ceva. Te rog grăbeşte-te şi termină.

– Nu credeam că eşti atît de dificilă, zise Jamie oftînd. După care udă un prosop şi-i curăţă Brennei părul de sînge. Continua să fie convinsă că, îndată ce o s-o vadă, Connor o să-i ceară o explicaţie.

– Sînt de acord cu tine că o să observe rana, dar sînt sigură că n-o să scoată un cuvînt despre ea pînă cînd n-o să fim porniţi bine spre casă. S-ar putea chiar să aştepte pînă mîine ca să zică mîcar ceva. Dacă ai să-mi dai părul peste cap şi ai să-i arăţi cusătura, atunci sigur o să întrebe înainte.

De cîteva minute li se alăturase şi bucătăreasa, care ceru stăpînei ei permisiunea de a face o sugestie.

– Da, Elyne?

– De ce nu faceţi un pariu?

Brenna îmbrăţişă ideea lui Elyne. În cazul în care Connor îi ignora rana, voia ca Jamie să vină să planteze flori în faţa casei lui pentru a o face să arate la fel de atrăgătoare ca a ei.

În cazul în care Connor comentează ceva în legătură

cu rana, atunci Jamie voia ca Brenna să-i promită să vină să o vadă cel puțin o dată pe săptămînă, indiferent de vreme sau de program.

Se stabili clar că nici una dintre doamne nu va întreprinde nimic pentru a înclina rezultatul în favoarea ei. Elyne primi sarcina importantă de a se ascunde la intrarea în sală astfel încît să fie sigură că nu se va recurge la nici o şmecherie de genul vreunor aluzii.

Fraţii, aflaţi afară, le auziră pe nevestele lor rîzînd şi zîmbiră. Alec era încîntat că soţia lui se bucura de vizitatoare, iar Connor era uşurat de faptul că Brenna nu era nervoasă cu Jamie aşa cum fusese cu Alec.

Brenna auzi uşa deschizîndu-se şi o ajută imediat pe Grace să se dea jos din braţele ei. Se ridică, avînd grijă să stea cu spatele spre soţul ei, şi se prefăcu concentrată să împăturească pledul pe care îl aruncase fetiţa. Cum îl văzu pe tatăl ei îndreptîndu-se spre masă, Grace alergă la celălalt capăt al acesteia.

Alec îşi ocupă locul în capul mesei. Jamie se aşeză la stînga lui. Brenna îl lăsă pe Connor să se aşeze pe bancheta de vizavi de Jamie, iar ea se aşeză lîngă el. Grace fu ultima care îşi ocupă locul.

Ea şi tatăl ei stăteau faţă-n faţă la o depărtare de cel puţin şaisprezece scaune. Imediat ce se aşeză, îşi încrucişă mîinile pe masă, îşi sprijini bărbia de ele şi începu să se uite la tatăl ei.

Connor îi aruncă o privire scurtă Brennei, ca o întrebare dacă totul era în ordine; ea presupuse că nu voia să ştie decît dacă nu dăduse de vreun bucluc, aşa cum îi sugerase să n-o facă înainte să iasă, şi dădu scurt din cap în semn că totul este în ordine.

– Unde sînt ceilalţi copii ai tăi? o întrebă Brenna pe Jamie.

– Alec le-a dat permisiunea să mai rămînă afară încă o

oră cu Gavin şi soţia lui, explică Jamie înainte să se întoarcă spre Alec. I-ai spus lui Connor noutăţile?

– Nu, n-am făcut-o, zise Alec cu un zîmbet.

– Sînt veşti bune? întrebă Brenna.

– O, da, Brenna, răspunse Jamie. Sînt foarte bune.

– Tocmai am fost anunţat, Connor, că mama ta vitregă şi fiul ei sînt în drum spre casa ta. Cred că or să ajungă astă seară tîrziu sau mîine devreme.

Înainte să reacţioneze soţul ei, o făcu Brenna. Fu atît de uluită încît sări în picioare şi fu cît pe-aci, în grabă, să răstoarne scaunul.

– Acum? Mama ta vine în vizită acum?

– Mama mea vitregă, o corectă el, trăgînd-o blînd înapoi pe scaun.

– Da, fireşte, mama ta vitregă. Vine în vizită acum?

– Da, acum, aşa cum tocmai ne-a spus Alec. Nu văd nici un motiv să intri în panică. Te tulbură vestea?

– Nu, fireşte că nu. Am fost pur şi simplu surprinsă să aud că mama ta vitregă s-ar putea să aştepte deja.

– S-ar putea să nu ajungă decît mîine, sugeră Alec.

– Ce s-a întîmplat cu tine? o întrebă Connor întorcîndu-se spre ea. Asta-i o veste bună, nu rea.

– Da, este o veste bună şi am să fac totul ca să se simtă binevenită.

– De cîtă vreme este plecată Euphemia? întrebă Jamie.

– De şaptesprezece ani, răspunse Connor. Cînd tatăl meu a fost omorît, era la rudele ei ca să-şi ajute un unchi bolnav, iar cînd a aflat pur şi simplu nu a avut puterea să se mai întoarcă.

– Şi n-ai mai văzut-o deloc în tot timpul ăsta? întrebă Brenna.

– Am mai văzut-o de cîteva ori de atunci. Acum trei ani, cînd eu şi Alec am rezolvat o dispută în apropiere de piscuri, ne-am oprit pe la ea să-i aducem omagiile noastre.

– Era încă în doliu, zise Alec.

– Trebuie să-l fi iubit foarte mult pe tatăl tău, spuse Brenna în şoaptă.

– Fireşte că l-a iubit, răspunse Connor.

– Ar fi trebuit să se întoarcă, spuse Alec. Oricît i-ai jeli pe cei morţi, asta nu-i mai aduce înapoi.

– Tu ai să mă jeleşti pe mine, nu-i aşa, Alec? îl întrebă Jamie.

– Fireşte.

– Cît timp?

Alec n-avea să înceapă o discuţie în legătură cu cîtă vreme va purta doliu după soţia lui. Nici măcar nu se putea gîndi la posibilitatea de a o pierde fără să i se facă rău.

– N-ai să mori şi să mă părăseşti, înţelegi? îi porunci cu voce fermă. Numai soţia lui îi văzu panica din privire şi se grăbi să-l liniştească.

– Nu, n-am să mor şi să te las. De ce nu-i spui lui Connor şi celelalte veşti interesante pe care le ai?

Soţul ei fu fericit să o asculte. Se întoarse spre Connor şi-i spuse că a mai primit de asemenea veşti de la un emisar trimis de un nobil care locuieşte la hotar. Connor păru interesat şi-i puse cîteva întrebări. Un subiect îi ducea la altul şi uite aşa, nu după multă vreme, Brenna şi Jamie fură date uitării.

Brenna lăsă deoparte pentru moment preocupările ei de a se face plăcută mamei vitrege a lui Connor, deşi înălţă o rugă scurtă implorînd ca femeia să nu sosească înaintea lor. Brenna voia să arate totuşi cum trebuie.

Gîndurile îi fură întrerupte cînd o auzi pe Jamie care încerca să o ademenească pe micuţa lor fiică să li se alăture. Brenna dădu scurt din cap spre ea, de teamă ca nu cumva, din inocenţă, Grace să spună ceva care să trezească curiozitatea bărbaţilor şi să încline, din neglijenţă rezultatul pariului în favoarea lui Jamie.

Pînă acum, Brenna era cea care îl cîştigase, pentru că nici unul dintre fraţi nu spusese nici un cuvînt despre rana ei.

Îi aruncă lui Jamie o privire plină de reproş înainte de a devora toată mîncarea ce-i fusese pusă în faţă.

Alec aşteptă pînă cînd fură luate farfuriile de pe masă şi apoi se întoarse spre soţia lui:

– Voiam să te întreb de ce... Hohotul ei de rîs îl făcu să se oprească. Aşteptă să-şi recapete controlul înainte de a continua: Cum poţi găsi amuzantă întrebarea mea înainte chiar să o auzi?

– Te rog să mă ierţi, Alec. Ce voiai să mă întrebi?

– De ce stă fiica mea tocmai la capătul celălalt al mesei? De-abia dacă o văd pînă acolo.

Toate privirile se întoarseră spre Grace. Fetiţa nu părea deloc stînjenită de atenţia care i se acorda. Îi zîmbi tatălui ei şi continuă să se uite la el cu ochii mari.

– Brenna, n-ai vrea să-i răspunzi tu lui Alec?

– Nu.

– N-ai să-l refuzi pe fratele meu, interveni Connor.

– Tocmai a făcut-o, remarcă Jamie şi izbucni din nou în rîs.

Brenna consideră că purtarea lui Jamie constituie o violare făţişă a regulilor stabilite de ele, întrucît, prin rîsul el, stîrnea în mod deliberat curiozitatea bărbaţilor. N-avea de gînd să o lase să continue.

– Jamie, cred că ar trebui să te duci la bucătărie să-l mulţumeşti lui Elyne pentru masă.

– Dacă mă duc, vii şi tu cu mine.

– Nu este nevoie să se ridice nici una dintre voi, interveni Connor. Elyne şi alte două servitoare ne urmăresc din holul de la intrare. Le poţi lăuda de aici.

– Nu vrei să te controlezi? îi ceru Alec soţiei sale cînd o văzu că izbucneşte din nou în rîs.

– Mulțumesc pentru această masă minunată, zise Brenna sărind în picioare. Scuzați-mă, vă rog. Nu mai aşteptă să obțină permisiunea. Se ridică imediat şi Jamie şi porni după ea.

Connor o auzi pe soția lui că o acuză pe Jamie de faptul că a trişat şi fu aproape să scape cupa din mînă. Se rugă la Dumnezeu să nu fi auzit şi Alec. Apoi, cînd Brenna se opri în fața căminului să-şi facă semnul crucii înainte să continue, Alec fu atît de uluit, încît fără să vrea răsturnă cupa goală.

Jamie găsi hilară manifestarea de respect a Brennei. Ieşise afară pe uşă şi rîsul ei încă se mai auzea. Alec aşteptă pînă cînd servitorii strînseră masa, apoi se ridică grăbit să le urmeze, după care se întoarse spre Connor.

– Chiar ar trebui să ne simțim ofensați.

– Aşa este, ar trebui. Cum crezi că s-o fi rănit Brenna şi de ce Dumnezeu se prefac amîndouă că nu s-a întîmplat nimic?

– Există o singură modalitate de a descoperi rapid.

– Cum?

– Grace? zîmbi Alec.

– Da, papa.

– Vino şi stai cu tatăl tău.

– Pot să vin să stau cu tine cînd am să fiu pregătită?

– Eşti pregătită, Grace.

Fetița porni spre el cu capul în jos ca şi cum s-ar fi îndreptat spre baie. Cînd trecu pe lîngă ea, Connor îi făcu cu ochiul. Alec o ridică în brațe, o sărută pe frunte şi o aşeză pe marginea mesei. Apoi îi porunci să-i spună ce s-a întîmplat.

– Lady a răcnit la mama.

– Numele ei este Brenna, Grace. Acum spune-mi adevărul.

– Probabil că spune adevărul, interveni Connor.

– Şi mama ta ce a făcut?

– A plîns.

– Nu te surprinde nici una, nici alta, nu-i aşa? zise Alec întorcîndu-se spre Connor.

– Nu.

– Şi mama a răcnit, papa.

– Tu ce ai făcut, Grace.

– Nimic. Alec nu crezu nici o clipă acest nonsens.

– Ce trebuie să-mi mai spui?

– Lady a rîs cînd mama a început să plîngă din nou. Era atît de fericită că-şi putea aminti încît i se vedea încîntarea pe faţă.

– Connor, am de gînd să o mustru pe Brenna pentru uluitoarea lipsă de respect faţă de soţia mea. Am să vorbesc cu ea.

– Să nu o jigneşti, Alec.

– Lady nu a plîns, papa.

– Aşa deci, zise Alec.

– Mama a vîrît un ac în fruntea ei.

– Cum s-a rănit Brenna? o întrebă Connor.

– A căzut pe scări.

– Ce naiba făcea pe scări?

– Connor, n-ai să obţii nici un răspuns de la fiica mea răcnind la ea, interveni Alec. Doar vezi cît este de mică.

– Lady Brenna i-a spus mamei că şi-a pierdut mînţile.

– Spune-mi de ce era pe trepte, îi porunci Alec.

– Te iubesc, papa. Şmecheria nu ţinu. Şi nici încercarea copilului de a se smulge din braţele tatălui ei.

– Răspunde-mi, Grace.

– A trebuit să mă prindă pe mine.

Alec putea să-şi imagineze exact ce s-a întîmplat. Connor era în dezavantaj pentru că părăsise casa lui Alec cu mult înainte să se nască Grace şi nu ştia nimic despre boroboaţele pe care le făcea copilul.

– Tot nu înțeleg cum a putut Brenna să-şi piardă echilibrul, spuse Connor.

– Grace, spune-i unchiului tău cum te-a prins, o îndemnă tatăl ei.

Fetița era încîntată că se bucura de atenția atît a tatălui, cît şi a unchiului ei. Se ridică în picioare pe genunchii lui Alec, întinse brațele deasupra capului lui şi încercă să sară în aer pentru a reedita evenimentul. Alec o ținu strîns şi o forță să se aşeze la loc pe masă.

– Ai să mă omori tu pe mine, Grace, bombăni dînd din cap.

– Ştiu, papa. Mi-ai m-ai spus-o. De multe ori.

– O s-o omoare şi pe scumpa voastră soție, stăpîne, remarcă bucătăreasa trecînd grăbită spre bucătărie. Alec se întoarse spre femeia mai în vîrstă.

– Fiica mea s-a aruncat de sus, din capul scărilor, nu-i aşa, Elyne?

– N-am văzut ce s-a întîmplat, stăpîne, dar stăpîna mi-a spus că Grace venea zburînd peste scări cu viteza unei pietre aruncate din vîrful unui turn. Lady Brenna a fost nevoită să sară mult în sus ca să o prindă.

– Şi-ar fi putut frînge amîndouă gîturile.

– Aşa este, Connor, spuse Alec înainte să se întoarcă spre credincioasa servitoare. Ia spune, de ce nu vor soțiile noastre ca noi să ştim ce s-a întîmplat?

Elyne nu putea să nu se supună poruncii stăpînului ei şi, cît ai clipi, le spuse totul despre pariu. Frații n-au fost deloc amuzați de pariul soțiilor lor. Totuşi, n-au vrut să le strice înțelegerea.

Cîteva minute mai tîrziu se întoarseră şi cele două femei. Cînd intrară în sală, amîndoi soții se ridicară în picioare, dar, văzînd că sînt ignorați, se aşezară la loc. Alec turnă vin în cupe şi o goli pe a lui dintr-o singură sorbitură lungă.

Brenna obținuse deja loialitatea lui Alec imediat ce se căsătorise cu fratele lui. Avu şi devotamentul lui din clipa în care descoperi că-i salvase iubita fiică de la un grav accident şi-i cîştigă admirația şi dragostea cînd o auzi spunîndu-i lui Jamie că ar trebui să scoată imediat tapiseria de deasupra căminului.

Jamie refuză cu vehemență.

– Atunci înlătură-i cel puțin aura aceea strălucitoare cît poți mai repede. Nu poți să-l prezinți pe William Cuceritorul ca şi cum ar fi fost sanctificat doar pentru că tu consideri că ar trebui să fie un sfînt. Este un sacrilegiu.

– William o să fie sanctificat imediat ce o să se ocupe de treaba asta biserica.

– Nu este de mirare că soțul tău arăta de parcă îl privea pe diavolul însuşi, zise Brenna dînd dezaprobator din cap. De ce Dumnezeu îl agăți pe fostul rege al Angliei în casa unui nobil din Highlands? Pînă şi eu ştiu că nu aici îi este locul. Trebuie să-l dai jos, Jamie. Doamne Dumnezeule, mi-am făcut semnul crucii de fiecare dată cînd am trecut prin fața lui, iar dacă asta nu este blasfemie, atunci nu ştiu ce ar putea fi. Nu există nici unul dintre regii voştri pe care să-l agăți aici?

– De ce aş face-o?

– De ce? Pentru că eşti o munteancă din Highands, de aia.

– Deci nu ştii, nu? Brenna, m-am născut în Anglia şi tot acolo am crescut.

Inultil de spus că prin această revelație o reduse pe Brenna la tăcere. Jamie izbuncni în rîs cînd văzu în ce măsură o uluise răspunsul dat pe recenta ei soră.

– Te-ai comportat ca o munteancă şi nimeni nu mi-a spus... Brenna se opri şi-şi îndreptă privirea spre soțul ei. Ai fi putut să-mi spui.

– Nu, nu cred că ar fi trebuit să-ți spună. Trebuie să

accepți faptul că bărbații n-or să spună nimic nevestelor lor fără să fie îndemnați, Brenna. Vestea mea ar trebui să te încînte totuşi, nu să te înfurie.

– Sînt într-adevăr încîntată, spuse reuşind în cele din urmă să nu se mai uite încruntată spre soțul ei. Nu este de mirare că te plac atît de mult.

– O s-o placi şi pe Mary. Alec, îți dai seama cît de norocoasă sînt? Acum, de fiecare parte a domeniului nostru am cîte o soră.

– Da, aşa este, aprobă Alec.

– Connor, Brenna trebuie să o cunoască pe Mary cît mai repede posibil.

– Nu ne-am putea opri pe la ea în drum spre casă? îl întrebă Brenna.

– Este prea tîrziu ca să ne mai oprim, răspunse Cónnor.

Hotărîtă să nu-l lase să-i strice entuziasmul, se îndreptă în grabă spre masă şi-i puse mîna pe umăr.

– Altă dată atunci?

– Da.

Îl bătu cu palma pe umăr ca să ştie cît de mult îi apreciază cooperarea. Cînd se ridică în picioare, Alec se întoarse în aşa fel încît Brenna să nu-i poată vedea zîmbetul. Era încîntat să vadă că este plină de afecțiune față de fratele său, dar ceea ce- l făcuse să zîmbească era faptul că ştia că Connor încerca să nu- i placă lucrul ăsta.

– Nu face din asta mai mult decît este, i se adresă Connor fratelui său.

– Eu ți-aş sugera să nu faci din asta mai puțin decît este, replică el dînd din cap.

Brenna nu înțelese despre ce vorbeau cei doi bărbați. Alec schimbă subiectul, înainte ca ea să aibă răgaz să ceară lămuriri.

– Ar fi bine să fii foarte atent pe drumul spre casă.

– Connor este întotdeauna vigilent, zise Brenna.

– Asta aşa este, aprobă Alec, după care îl avertiză din nou. S-ar putea să te aştepte pe domeniul tău.

– Oh, Alec, îmi redai speranţa.

– Aroganţa o să te omoare. Amîndoi ştim foarte bine că o s-o vrea înapoi.

Brenna înţelese dintr-o dată că fraţii vorbeau despre ea. Scoase o exclamaţie, îl prinse de braţ pe Connor şi-i şopti:

– Porcul de MacNare?

Soţul ei zîmbi. Domnul s-o aibă în pază, începea să înţeleagă cît de norocoasă era că se măritase cu el.

– Da, porcul de MacNare.

– N-ai s-o faci, nu-i aşa?

– Ce să nu fac? Se aplecă la urechea lui ca să nu fie auzită.

– Să mă dai înapoi. Zîmbetul lui dispăru.

– Tu ce crezi?

– Că n-ai s-o faci.

Gestul brusc făcut din cap îi spuse că ghicise bine. Connor îi înconjură umerii cu braţele şi o strînse uşor ca să ştie că îi aprobă răspunsul. Brenna încercă să-şi ascundă exasperarea. Era greu, dat fiind faptul că soţul ei încerca acum să-i apere purtarea în faţa fratelui său.

– Soţia mea nu a vrut să mă jignească. Este englezoaică, dacă îţi aminteşti, şi de aceea nu înţelege.

– Ce nu înţeleg? îi răspunse Alec.

– Noi păstrăm ceea ce ne aparţine şi ne protejăm soţiile. Nu-ţi înţelegi încă valoarea, nu-i aşa, Brenna?

– Nu, nu înţelege, răspunse Connor.

– Şi bărbaţii englezi protejează ceea ce le aparţine. Le spunea ceea ce ar fi trebuit să fie evident. Baronii sînt la fel de posesivi.

– Atunci de ce eşti aici, femeie? o întrebă Alec. Oare

tatăl tău te-a protejat trimiţîndu-te să te căsătoreşti cu Mac-Nare?

– Nu are nici o legătură una cu alta, stăpîne.

– Care este diferenţa? o întrebă el.

Amîndoi fraţii or să creadă că tatăl ei a fost mînat de lăcomie dacă le spunea motivul lui şi ştia că n-o să-i poată convinge niciodată că scumpul ei tată îşi iubea fiicele.

– Sînt aici pentru că eu am dorit să fiu aici. Cînd l-am întrebat pe soţul meu dacă mă dă înapoi, n-am vrut decît să-i aud asigurarea. Ştiam deja că n-o s-o facă, se împăună ea.

– De ce, pentru că ai primit aprobarea bisericii prin binecuvîntarea preotului? întrebă din nou Alec.

– Connor ar fi putut umbla mult şi bine ca să găsească un preot să ne binecuvînteze. Multe căsătorii încep fără binecuvîntare pentru că sînt atît de puţini preoţi disponibili.

Connor ştia că se străduieşte să fie diplomată şi zîmbi. Dar era în acelaşi timp pe cale să-şi piardă răbdarea şi, din felul în care Alec îi punea întrebările, Connor ştia că era curios să vadă ce o să facă.

Alec se distra şi, cu fiecare din încruntăturile ei şi din răspunsurile ei evazive, descoperea de fapt despre ea mult mai multe decît şi-ar fi imaginat Brenna vreodată.

– Atunci de unde ştii că Connor n-o să te dea înapoi? insistă Alec. Îl înţelegi atît de bine?

– Nu, nu-l înţeleg deloc. Am remarcat, fireşte, cît de încăpăţînat este, adăugă cînd îşi aminti cum se certase cu el pentru a-l determina să se răzgîndească şi cum refuzase să asculte ceea ce spunea ea. Totuşi, părinţii mei i-au învăţat pe toţi copiii lor să stea pe propriile lor picioare. Familia mea, vezi tu...

– Noi sîntem familia ta acum, o întrerupse Connor.

– Da, dar fraţii şi surorile mele...

O întrerupse din nou.

– Jamie şi Alec sînt acum sora şi fratele tău.

– Şi Raen, interveni Alec.

– Da, şi Raen, spuse dînd aprobator din cap Connor. A trecut atîta vreme de cînd nu l-am mai văzut, încît uneori uit de el.

– Connor, de ce nu mă laşi să vorbesc despre familia mea?

– Noi sîntem familia ta acum, o corectă el blînd.

Alec înţelese exact ceea ce făcea fratele său şi-l sprijini pe deplin. Connor voia să-şi ajute nevasta să-i devină credincioasă lui şi adepţilor lui, fireşte, şi să se desprindă de trecut; şi, deşi îşi zicea că nu este la fel de subtil cum a fost el cînd a ajutat-o pe Jamie să-şi învingă dorul de casă, nu-l putea învinovăţi pe fratele său. Adevărul era că de fapt Connor nu putea să fie totuşi capabil de subtilităţi.

Descurajată de faptul că soţul ei încercă să o facă să pretindă că familia ei nu contează, Brenna decise să iasă afară şi să-l ignore cîteva minute, încercînd să depisteze motivul pentru care este atît de crud.

Trebuia mai întîi să-i înlăture braţul cu care-i înconjura umerii, dar cînd încercă să o facă, îşi dădu seama că are în mînă pledul Kincaid pe care-l ţinuse în poală în tot cursul cinei.

Îndesă pătura sub braţ cu intenţia de a o pune pe unul din scaune de îndată ce Connor îi va da drumul, apoi ridică mîna să-l împingă de lîngă ea. Connor o prinse de mînă şi o ţinu strîns. Brenna încercă să se depărteze, dar el o strînse mai tare. Acum era complet neajutorată şi ştia lucrul ăsta. Se încruntă urît la el ca să-şi dea seama ce gîndeşte de purtarea lui. El îi făcu cu ochiul.

Alec se străduia din răsputeri să nu rîdă. Privirea pe care tocmai i-o aruncase lui Connor îl amuzase.

Şi o recunoscuse, pentru că era similară cu expresia aşteaptă-pînă-cînd-o-să-rămînem-singuri pe care o arbora

adesea Jamie cînd murea să-şi spună părerea şi ştia că nu trebuie să o facă.

– Ar trebui totuşi să-mi potoleşti curiozitatea, Brenna, îi zise Alec.

Zîmbi pentru el şi încercă să-şi amintească despre ce vorbea. Connor îi făcuse cu ochiul? Ce Dumnezeu îl apucase?

– Brenna, răspunde fratelui meu, îi ordonă Connor.

Doamne Dumnezeule, ochii lui deveniseră atît de minunat de călduroşi. De ce trebuia oare ca un războinic atît de chipeş să fie tot timpul atît de dificil?

– Voi fi fericită să-i răspund fratelui tău.

Amîndoi aşteptară o bucată destul de lungă de vreme ca ea să facă lucrul ăsta. Lui Alec i se făcu milă de ea înaintea lui Connor. Îi reaminti subiectul discuţiei.

– Erai pe punctul de a ne explica de unde ştii că n-o să i te dea înapoi lui MacNare.

– Este simplu, zău. Nu l-aş lăsa.

– Fireşte că nu, interveni şi Jamie doar pentru a demonstra că sprijină convingerea Brennei.

Alec izbucni în rîs. Reacţia lui o nedumeri pe Brenna. Connor nu rîdea; el zîmbea, totuşi, iar ea găsi şi reacţia lui e la fel de derutantă.

Connor încă zîmbea în timp ce o trăgea în urma lui spre uşile ce duceau afară. Era tocmai pe punctul de a-şi scoate problema din minte cînd îl întrebă de ce l-a amuzat răspunsul ei.

– Nu m-a amuzat, ci m-a încîntat.

– Perfect. De ce te-a încîntat?

– Pentru că tu crezi că eşti destul de puternică încît să-ţi impui deciziile.

Jamie apăru în spatele celor doi şi-i captă întreaga atenţia lui Connor cînd îi spuse că greşete.

– Nu crede că este suficient de puternică încît să-ţi

impună ceea ce doreşte ea. Crede că este suficient de inteligentă pentru a găsi o altă modalitate pentru a obţine ce vrea.

– Taţii noştri n-au crescut nişte fiice ignorante şi să ştii că greşeşti în cazul în care crezi altfel, spuse Brenna.

– Nu-i aşa? îl întrebă Jamie pe soţul ei, care apăru lîngă ea.

Alec ştia el prea bine că nu trebuie să-şi contrazică nevasta într-o problemă care părea importantă pentru ea.

– Da, aşa este.

Connor ţinu uşa deschisă pentru soţia sa. Jamie o îmbrăţişă îndelung, apoi îl cuprinse în braţe pe Connor, îi şopti la ureche ceva ce-l făcu să zîmbească şi-l sărută pe obraz.

– Vino acasă mai des, îi porunci ea înainte să se depărteze de uşă ca el să poată ieşi.

Quinlan făcu ochii mari nevenindu-i a crede în clipa cînd îşi zări stăpîna. Ea-i remarcă îngrijorarea, dădu din cap spre el şi-şi trase părul pe frunte pentru a-şi ascunde rana cusută. Quinlan nu scoase un cuvînt.

Toţi remarcară faptul că ea prefera să meargă cu partea stîngă înainte cînd coborî treptele. Connor încercă să se poarte delicat cu ea cînd o urcă pe cal, dar Brenna nu reuşi să se abţină să nu se strîmbe de durere.

Felul în care Connor îşi lua rămas bun de la fratele lui o făcu să şi uite disconfortul. Aproape că izbucni în hohote de rîs, atît era de amuzant, pentru că în loc să se încline în faţa fratelui său sau să-şi strîngă mîinile, Connor îi trase un ghiont în umăr; Alec îi răspunse la fel.

Odată terminată manifestarea barbară de afecţiune, Connor se săltă în spatele Brennei şi-i înconjură talia cu braţul. Se aplecă la urechea ei şi-i şopti:

– Nu mai ai mult de călărit pînă acasă.

Alec rămase răbdător lîngă ei pînă cînd soţia lui îşi luă

rămas bun şi intră în casă să o caute pe Grace. Imediat ce se închise uşa după ea, se întoarse spre Brenna, iar după expresia lui se vedea că se amuză.

– Fiica mea ţine în mod special la pledul ei.

– Da? întrebă ea, mirîndu-se de ce voia Alec să discute acum despre pledul lui Grace.

El dădu din cap aprobator.

– Şi-l deosebeşte de altul după miros. Cel puţin aşa crede soţia mea. Jamie trebuie să aibă dreptate, pentru că Grace ştie cînd i-l înlocuieşte cineva cu alt pled. Îi place să se înfăşoare în pături cînd doarme. O să aibă nevoie de el la noapte, Brenna, altminteri eu şi soţia mea n-o să ne prea odihnim.

După nedumerirea de pe faţa ei, Connor putea jura că soţia lui nu înţelege ce-i cere Alec.

– Vrea să i-l dai înapoi Brenna, îi spuse el.

Se înroşi într-o clipită şi eît pe-aci să-l scape cînd depărtă cotul ca să-i dea pledul lui Alec.

– Nu-mi dau seama cum de-am uitat să-l pun înapoi pe banchetă. Am avut intenţia clară să fac lucrul ăsta, dar m-am luat cu discuţia şi trebuie să... Se opri încercînd să găsească o explicaţie logică purtării ei, cînd Alec îşi puse mîna peste a ei. Părea că vrea să-i spună ceva important, pentru ea şi, în mod instictiv, se încordă în aşteptare.

– Soţia mea va veni la începutul săptămînii să-ţi planteze florile, Brenna.

– Mulţumesc, stăpîne.

– Alec este cel care-ţi mulţumeşte, îi zise Connor.

– Am înţeles asta. Îi mulţumeam pentru că a fost atît de bun cu mine.

– Dacă nu ţi-aş fi fost atît de recunoscător pentru că ai venit în ajutorul fiicei mele, te-aş fi muştruluit pentru ai putut să crezi că eu şi Connor am fi putut scăpa ceva din ce se întîmplă în jur. Noi observăm totul.

– Pentru două femei inteligente ca voi, v-aţi înşelat în ceea ce ne priveşte, spuse Connor.

– Da, v-aţi înşelat, interveni şi Alec. Îşi retrase mîna şi făcu un pas înapoi. Trebuie să înţelegi că a fost decizia noastră ca să-ţi permintem să cîştigi pariul, dar nu este nevoie să ne mulţumeşti pentru asta.

– Credeţi că voi m-aţi lăsat să cîştig? Eu cred că nu, stăpîne, zise ea rîzînd din nou.

– Ne-am prefăcut în mod deliberat că nu am observat nimic, zise el ridicînd dintr-o sprînceană.

– Aşa este. Şi aveţi dreptate să credeţi că aţi observat rezultatul dacă am fi pariat pe spiritul vostru de observaţie. Eu şi Jamie am ştiut că o să observaţi.

– Atunci care a fost pariul? întrebă Connor cu o uşoară urmă de zîmbet în voce.

– Jamie era sigură că n-ai să te poţi abţine să nu zici nimic despre asta şi imediat ce ai să mă vezi ai să vrei să afli ce s-a întîmplat. Eu am susţinut că n-ai să scoţi un cuvînt şi, dacă memoria mea nu-mi joacă feste, exact aşa s-a întîmplat.

– Este acelaşi lucru, o contrazise Connor.

– Oare? întrebă cu un zîmbet inocent şi cu o expresie ce-i spunea limpede că părerea ei este că greşeşte.

– Recunoaşte, Connor, victoria îi aparţine Brennei, acceptă Alec.

– Aşa este, fu de acord şi Connor.

– O s-o aducă şi pe Grace cu ea cînd o să vină să răsădească florile?

– Nu, nu-mi las copiii să părăsească domeniul. Connor, am să vin şi eu cu soţia mea. Sper că ai să fii acolo.

Alec îi mai dădu încă un ghiont ca să-şi arate afecţiunea înainte de a se întoarce cu paşi mari spre casă. Grace trebuie să-l fi aşteptat în spatele uşilor pentru că de îndată ce Alec deschise uşa, se repezi la el şi-i smulse

pledul din mînă. Odată porniți, Brenna se așeză mai bine pe genunchii lui Connor, cuprinzîndu-i mijlocul cu brațele.

– Îmi pare rău că nu mi-am luat rămas bun de la Grace.

– Este ocupată acum să-i explice tatălui ei felul în care s- a purtat.

– Ce o să-i facă? A fost un accident, Connor.

– Ea și Dillan nu au voie sus singuri. Alec o să-i amintească pur și simplu lui Grace că trebuie să-i respecte ordinele.

– Ceilalți copii sînt tot atît de dezinvolți?

– Nu, băieții sînt sfioși cu străinii, dar să te ferească Dumnezeu dacă se obișnuiesc cu tine. Sînt mult mai strengari decît Grace.

– Mă tem că o să rămînă favorita mea.

Connor încercă în mod deliberat să întrețină o conversație ușoară pentru ca Brenna să nu observe numărul mare de soldați ai lui Kincaid care-i escortau. Nu voia să se îngrijoreze în legătură cu motivele lui Alec. Ar putea să ajungă într-un fel la concluzia că MacNare este răspunzător pentru gestul revoltător de protector al fratelui său.

Știa că trebuie să se împace cu amestecul fratelui său, dar asta nu-l făcea totuși să fie mai fericit. Și nici pe Quinlan, care, spre deosebire de stăpînul său, nu încerca să-și ascundă iritarea.

– Eu n-am să favorizez pe nici unul dintre copiii mei, am să-i tratez pe toți la fel, îl asigură Brenna.

Nu avu nimic de spus la asta. Brenna voia să-l facă să vorbească întruna în speranța că subiectele conversației or să-i îndepărteze gîndul de la durerea care acum o scîcîia. Capul îi pulsa, și simțea cum coapsa îi arde din nou ca focul. Connor își dădu seama care-i era scopul de îndată ce-și schimbă, din nou poziția în brațele lui.

– Părăsisem deja casa înainte să se nască Dillon și Grace, spuse el. Sînt mai apropiat de Mary Kathleen pen-

tru că o cunosc mai bine decît pe ceilalți. Totuşi, trebuie să recunosc că am un sentiment special pentru Grace, dar asta numai pentru că îmi aminteşte de altcineva.

Încercî să ridice privirea spre el, dar îi strîse cu blîndeţe faţa la piept ca să n-o poată face. Îl ciupi ca să ştie cît de mult îi displace asta, apoi îi ceru să-i spună de cine îl aminteşte Grace.

– De un copil pe care l-am ţinut cîndva în braţe.

Nu-i spuse mai mult, dar amintirea copilului pe care-l ţinuse în braţele sale îl încîntа. Îşi dădu seama de asta după căldura din glasul lui.

– Te bucuri că vine în vizită Euphemia?

– Da. Tu nu te bucuri, totuşi, nu?

– Ba fireşte că mă bucur, îl contrazise ea. Sînt doar puţin cam... îngrijorată de întîlnirea cu ea. Este foarte important să mă bucur de aprobarea ei. Este mama ta, în definitiv, şi ar fi foarte neplăcut dacă nu m-ar plăcea.

– De ce?

– Pentru că trebuie să fie armonie în casa ta, de asta, şi eu sînt cea care trebuie să fiu preocupată de dorinţele ei. Atîta vreme cît este la tine în casă, ea este stăpîna casei. Sînt sigură că acum înţelegi.

– Îţi faci probleme în legătură cu fiecare fleac. O să te placă foarte mult.

Nu era la fel de sigură precum Connor, dar îşi zise că trebuie să cîştige dragostea Euphemiei. Timp de cîteva minute se gîndi la diferite modalităţi prin care ar putea să se facă îndrăgită de femeie, apoi lăsă deoparte îngrijorările şi se gîndi la altceva.

Încercă să se gîndească la cît de plăcută a fost întîlnirea ei cu Jamie pentru a-şi scoate din minte durerea pe care o simţea în şold. N-a mers.

– Este o zi frumoasă pentru o plimbare pe jos, nu-i aşa?

Connor nu-i răspunse. Brenna nu fu descurajată.

– Cred că aş vrea să merg puţin pe jos. Mi-ar prinde bine să-mi dezmorţesc picioarele.

– Nu. Îşi îmblînzi refuzul mîngîindu-i creştetul capului cu bărbia. Ţi-ar fi mai bine dacă te-ai aşeza cu faţa în jos pe picioarele mele?

Sugestia o îngrozi. Se şi văzu întinsă peste genunchii lui cu capul atîrnîndu-i de-o parte a armăsarului, iar picioarele bălăngănindu-i-se de partea cealaltă şi simţi că-i vine să moară!

– Nu ştiu cum crezi că mă poţi ajuta cu sugestia ta. Mă simt perfect, mulţumesc. Nu m-am gîndit decît că o plimbare ar fi înviorătoare într-o asemenea zi frumoasă. Uită că am zis asta.

Pusese mîndria mai presus de binele ei, exact aşa cum se aşteptase Connor că o să facă. Îşi vîrî mîna pe sub fustele ei ca să evalueze personal gravitatea loviturii.

Se gîndi să se oprească pentru a arunca o privire, dar respinse repede ideea. I-ar mai fi trebuit încă o oră ca să obţină acordul ei, iar în zece minute or să ajungă la hotarul dintre domenii şi o să fie în sfîrşit acasă.

Atingerea lui era ca o mîngîiere, totuşi, ei nu-i plăcu. Deveni rigidă şi-i şopti:

– Ia-ţi mîna.

– Ai căpătat o vînătaie serioasă, nu-i aşa? Te doare?

– Nu doare deloc. Te rog ia-ţi mîna. Este jenant. Connor făcu ce-i spuse. Un englez ar manifesta faţă de soţia lui puţină compasiune, bombăni ea.

– Eu nu sînt englez.

– Nu, nu eşti, fu ea de acord. Pot să-ţi pun cîteva întrebări în legătură cu casa ta?

– Da.

– Mai întîi te rog să-mi spui cînd o să ajungem pe pămîntul tău.

– Priveşte înălţimile de deasupra ta şi ai să vezi sentinelele mele care ne urmăresc.

Îşi aranjă imediat înfăţişarea. Îşi trecu degetele prin păr ca să şi-l descurce, se lovi de umerii lui Connor cînd încercă să-şi aranjeze buclele pe spate, îşi îndreptă cutele mantiei aşa cum îi plăcea ei şi se ciupi de obraji ca să capete culoare.

– Ce naiba faci?

– Mă ciupesc. Pentru că nu-mi place să arăt palidă. Connor clătină din cap. Nu mai auzise niciodată un lucru atît de absurd. Cînd ajungem la fortăreaţa ta? îl întrebă.

– Foarte curînd.

– Adică vrei să-mi spui că locuim foarte aproape de Alec şi Jamie?

– Da.

Entuziasmul o făcu să uite de durere. Connor îi explică că nu construise castelul în centrul domeniuului, ci în partea din apropierea pămînturilor fratelui său. Brenna îşi zise că făcuse aşa pentru a-i fi probabil pe plac fratelui său. Soldaţii lui MacAlister scoaseră un strigăt de salut cînd stăpînul lor ridică mîna.

– Întotdeauna te întîmpină cu un salut cînd te întorci acasă?

– Nu, numai cînd lipsesc vreme mai îndelungată.

– Cît ai fost plecat de data asta?

– Aproape trei săptămîni.

Ce făcuse în toată vremea asta? Era pe punctul de a-l întreba cînd îşi aduse aminte de vopseaua de pe faţa lui. Se răzgîndi imediat. Dacă o se descopere că a fost într-un raid, o să-şi distrugă starea de spirit pozitivă. Şi o s-o distrugă şi pe a lui pentru că se va simţi obligată să-i spună ce crede despre trecutul lui barbar.

Observă cum o priveau soldaţii cînd treceau pe lîngă ei şi deşi le zîmbea, ei nu-i răspundeau.

Începu să-şi facă imediat probleme.

– Supuşii tăi au o repulsie faţă de mine pentru că urma să mă mărit cu MacNare?

– Nu.

– Nici unul dintre cei şase soldaţi pe lîngă care am trecut nu mi-a zîmbit.

– Fireşte că n-au făcut-o.

– De ce nu?

– Pentru că eşti soţia mea. Te vor cinsti.

– Şi dacă nu sînt demnă de cinstea lor?

– Eşti.

Îşi zise că este un lucru respectuos şi amabil ceea ce tocmai îi spusese şi, întrucît Connor nu era nici respectuos, nici amabil, deveni imediat suspicioasă.

– De ce?

– Pentru că te-am ales eu.

– Eu te-am ales pe tine, îţi aminteşti?

– Îţi face mare plăcere să mă contrazici, nu-i aşa?

– O să-mi placă locuinţa ta? îl întrebă considerînd că nu merita să-i dea un răspuns.

– Desigur.

– De-abia aştept să o văd. Este la fel de atrăgătoare precum locuinţa lui Alec? N-am să fiu dezamăgită dacă nu este, adăugă ea în grabă. N-am nevoie să fie mare. Este?

Entuziasmul ei îl făcu să zîmbească.

– Da, este la fel de atrăgătoare ca a fratelui meu.

– Eşti mîndru de ea, nu-i aşa? Îmi dau seama de asta din vocea ta.

– Cred că sînt.

– Sala este la fel de mare ca a lui Alec? N-am să mă supăr dacă nu e.

– Pentru că nu ai nevoie să fie atît de mare, nu?

– Da.

– Nu pot să-ţi spun precis dacă este la fel de mare. Nu

m-am obosit niciodată să iau seama la asta.

– Ce o face să fie atît de atrăgătoare?

– Este sigură.

Ce naiba are siguranţa cu înfăţişarea?

– Dar cum arată?

– Invincibilă, îi răspunse el.

Nu ajungea nicăieri cu el. Va trebui să aştepte şi să vadă singură, decise. Connor îşi zise că-i spusese tot ce trebuie să ştie. Deşi considera că locuinţa lui este invincibilă, mai era de lucru la zid. Avea de gînd să consolideze lemnul cu piatră, aşa cum îi sugerase fratele său, şi să adauge încă o platformă pe creasta de nord.

Nerăbdarea Brennei creştea pe măsură ce se apropiau şi era atît de bine dispusă încît zîmbea tot timpul.

Connor deveni sumbru îndată ce apărură în zare ruinele fortăreţei tatălui său.

– Cine a locuit acolo? întrebă ea în şoaptă privind ruinele înnegrite ale uriaşei construcţii.

– Tatăl meu.

– Acolo a murit?

– Da.

– Tu locuiai acolo cu el?

– Da.

Răceala din vocea lui îi spuse că nu-i face plăcere să fie întrebat despre trecutul său. Avea de gînd să descopere tot ce putea despre soţul ei pentru a putea înţelege cum devenise un bărbat atît de dur, de rigid dar ştia că trebuie să aibă răbdare, altminteri Connor n-o să-şi deschidă niciodată inima în faţa ei. Îi va dovedi mai întîi că poate să aibă încredere în ea, iar în cele din urmă îşi va îmblînzi atitudinea şi va începe să i se confeseze.

Nu-şi putea lua ochii de la ruine. Chiar şi după ce trecură de ele, se aplecă într-o parte, pe lîngă Connor, ca să se uite în urmă şi să le studieze.

Mai văzuse pînă acum rezultatele unui incendiu, dar era ceva ce o nedumirea în legătură cu ruina castelului MacAlister. I-au trebuit cîteva minute pînă să-şi dea seama ce nu era în regulă. Ruina unei cabane arse de la un incendiu pe care o văzuse ea cîndva fusese rapid acoperită de ierburi şi bălării. Asta nu. Era mărginită din trei părţi de pădure şi totuşi nici măcar o buruiană nu ajunsese pînă la ruinele înnegrite de foc. Evident fuseseră întreţinute cu grijă şi poate de aceea i se păreau nefireşti.

De ce oare Connor nu poruncise să fie distruse complet? Lăsase ruinele ca un *memento mori* pentru el şi supuşii săi? Răbdare, îşi zise singură. O să aibă răspunsurile cu timpul.

Se îndreptă şi se întoarse din nou să privească înainte. Îşi strecură mîna în mîna lui liberă, îşi sprijini spatele de el şi spuse o rugăciune pentru sufletul tatălui lui. Adăugă încă una şi pentru scumpa lui mamă.

O clipă mai tîrziu la orizont apăru noul ei cămin. În momentul ăla începu să se roage pentru ea. Închise ochii, sperînd din tot sufletul că tot ceea ce crezuse că a văzut nu văzuse defel în realitate, dar cînd prinse suficient curaj ca să privească din nou, lucrul ăla monstruos era încă acolo, profilîndu-se asupra ei de pe vîrful unui deal ca un animal fantastic furios.

Trebuie că bunul Dumnezeu este foarte mîniat pe ea dacă o trimite să trăiască într-un loc atît de urît. Probabil că i-o fi supărat pe părinţii ei mai mult decît îşi dăduse seama vreodată şi scuzele ei nu fuseseră suficiente pentru a-l împăca.

„Controlează-te, îşi zise singură. Nu Domnul este răspunzător de fortăreaţa asta, ci Connor."

Trase adînc aer în piept şi-şi impuse să se străduiască să găsească ceva drăguţ la noua ei casă. O studie de sus pînă jos şi cînd termină, pe toţi sfinţii, zîmbea de încîntare.

Era gigantică! Asta era un lucru drăguţ, nu-i aşa? Era, dacă a fi mai mare însemna într-adevăr şi mai bună, aşa cum părea să fie convins Connor.

Era, de asemenea, înaltă. Castelul avea cel puţin trei etaje, poate chiar patru, deşi era greu de spus pentru că părea să nu găsească nici o fereastră care să-i dea vreun indiciu. Totuşi era mare. Şi înaltă.

În cele din urmă descoperi ferestrele. Uşurată, cînd le văzu simţi că-i vine să plîngă de recunoştinţă. N-o să fie totuşi nevoită să trăiască într-un cavou. Ferestrele existau, dar fuseseră acoperite cu o ţesătură închisă la culoare şi urîtă care semăna destul de mult cu culoarea noroiului uscat. De ce Dumnezeu să vrea cineva nişte perdele atît de urîte depăşea puterea ei de înţelegere. O să le dea jos cît mai repede posibil şi atunci n-o să mai arate atît de rău, nu-i aşa?

Fireşte că o să arate. Florile n-or să fie de prea mare ajutor. O să aibă nevoie de un miracol pentru a transforma lucrul ăsta într-o casă de oameni.

Îi fu ruşine de ea însăşi. Era preocupată numai de aparenţe şi trebuia să-şi schimbe imediat atitudinea. Va începe prin a denumi monstruozitatea hidoasă – căminul ei.

– S-a întîmplat ceva, Brenna?

– De ce crezi că trebuie să se fi întîmplat ceva?

– Gîfîi, ca şi cum n-ai avea aer.

Spuse primul lucru care-i veni în minte. Din fericire, nu era o minciună.

– Casa ta mi-a tăiat pur şi simplu răsuflarea.

Ar trebui să adauge probabil un compliment sau două astfel încît Connor să ştie că-i apreciază eforturile. Era mîndru de fortăreaţa lui, iar o soţie bună ar trebui măcar să încerce să simtă şi ea la fel.

– Este foarte mare. Nu cred să fi văzut în viaţa mea ceva atît de mare. Este, de asemenea, înaltă, nu-i aşa? El

nu avu nimic de spus nici la prima, nici la cea de-a doua ei remarcă. Ai terminat-o deci?

– Mă întrebi dacă este terminat spatele fortăreței?

Nu, nici măcar nu se gîndise la spatele construcției. Ea voia să știe dacă terminase fațada.

– Este?

– Da.

– Înțeleg, replică din lipsă de altceva mai bun. Zidul de întărire este foarte impresionant, nu-i așa?

– Poate.

– Are cel puțin cincisprezece picioare înălțime. Ciudat că lemnul a căpătat o culoare atît de închisă, nu?

Connor o strînse mai tare de talie, o lipi de pieptul lui și se aplecă spre urechea ei.

– Brenna?

– Da, Connor?

– Totul o să fie în ordine.

Îi trebui un minut întreg înainte să dea din cap în semn de aprobare. Înălță imediat o rugăciune pentru forță și răbdare și promise să facă tot ce va putea. Nu se derogase niciodată pînă acum de la sarcini dificile și deși parcă acum ideea o atrăgea într-un fel, nu va ceda. Nimic nu este imposibil dacă se străduiește suficient și-și folosește mintea pe care i-a dat-o Dumnezeu.

Se simți mai bine imediat ce-și recăpătă hotărîrea și, după ce trecură podul mobil, se uită la noul ei cămin cu un interes renăscut. Zîmbi spre supușii lui Connor. La fel ca și santinelele, nici ei nu-i zîmbiră înapoi. Nu se încruntară și nici nu-i întoarseră spatele, totuși. Poate că nu știau cum să se poarte cu ea, își zise Brenna. Va trebui să-i convingă prin eforturi serioase că este demnă de respectul lor.

– Sîntem pe jumătate închiși în munte, nu-i așa?

– Nu este munte, este un deal, nevastă.

– În curtea inferioară trebuie că sînt numai treizeci de

barăci, cînd mai este loc pentru încă treizeci. Soldaţii tăi se instruiesc înăuntrul zidurilor?

– Uneori, răspunse el conducînd-o spre curtea superioară.

Brenna încerca să cuprindă totul dintr-o privire. Exact înainte să ajute în curte, Connor ordonă oprirea. Descăleca şi se întoarse să o ajungă, încercînd în acelaşi timp să răspundă întrebărilor pe care i le puneau oamenii.

Nu-i dădu drumul nevestei lui decît cînd mulţimea îl înconjură. Ţinînd armăsarul în spate, porni să urce ultima pantă. Presupuse că Brenna este în spatele lui şi cînd îi fu luat frîul din mînă, crezu că Quinlan sau Qwen şi-au preluat datoria de a duce calul la grajdul stăpînului, pentru că ei erau singurii soldaţi pe care nervosul animal îi lăsa să se apropie de el.

Bărbaţi şi femei se înghesuiau să-i vorbească stăpînului. Brenna rămăsese în urmă ca să nu fie călcată în picioare.

Nici armăsarului nu-i plăcere înghesuiala şi se trăgea înapoi protestînd. Îl apucă de frîu înainte ca animalul să facă rău cuiva şi-l forţă să rămînă în urmă cu ea. O dată sau de două ori fu cît pe-aci să fie ridicată pe sus, cînd animalul nemulţumit încercă să i se opună. Pregătirea pe care o primise de la fraţii ei îi prinse bine acum. Refuză să se lase intimidată de mofturile animalului şi trase tare de frîu forţîndu-l să lase capul în jos.

După un ultim moment de luptă, calul înţelese că ea nu va ceda. Îl bătu pe crupă ca să ştie că apreciază cooperarea lui şi-l conduse spre grajduri.

Un soldat şedea pe treptele care duceau la intrare, nu se mişcă pînă cînd nu îl chemă stăpînul său.

– Totul este în ordine, Connor.

Imediat se făcu linişte în rîndul celor adunaţi în jur, care ascultară conversaţia.

– Mă aşteptam să fie aşa, Crispin. De aceea ţi-am dat comanda în absenţa mea.

Cei doi războinici se priveau faţă în faţă, în mijlocul curţii.

– Am veşti bune pentru tine. Mama ta vitregă te aşteaptă în sala mare ca să te salute.

– Asta este o veste bună, zise zîmbind Connor.

– Probabil că motivul revenirii pe pămînturile lui MacAlister a lui Lady Euphemia trebuie să fie curiozitatea de a-ţi vedea soţia.

– Probabil. Poate că o să considere lucrul ăsta ca un nou început, deşi ca să fiu sincer, eu am crezut că terminarea noii fortăreţe a adus-o înapoi. Este bine, Crispin?

– Pare să fie bine. Connor, cînd mă adresez ei, trebuie să-i spun Lady MacAlister?

– Da, aşa trebuie. A fost nevasta tatălui meu şi nu s-a mai recăsătorit.

– Încă îl mai jeleşte, pentru că este îmbrăcată în negru. Mai este o problemă despre care aş vrea să-ţi vorbesc.

– Nu poate să aştepte pentru mai tîrziu?

– Ţi-ai dori să auzi vestea asta acum, insistă soldatul. Nobilul Hugh îţi trimite ceva ce a fost lăsat la graniţa lui. Insistă să vezi despre ce este vorba. Indiferent ce o fi, o să ajungă aici într-o oră.

– Hugh îţi trimite un dar? îl întrebă Quinlan pe Connor.

– Este mai mult un mesaj decît un dar, răspunse în locul lui Crispin. N-am putut să scot nimic altceva mai concret de la soldaţii lui. Nu erau îngrijoraţi totuşi şi au insistat de cîteva ori că nu stăpînul lor este răspunzător. Este extrem de important pentru Hugh ca şi Connor să înţeleagă lucrul ăsta.

– Treaba asta nu prea are sens, mormăi Quinlan. De ce să nu-ţi spună de la cine este?

– N-au spus, replică Crispin.

– Atunci să aşteptăm şi să vedem, interveni Connor.

Apoi îi zîmbi prietenului său şi, cînd trecu pe lîngă el ca să intre, îl bătu pe umăr să ştie că este mulţumit de el. Quinlan îi dădu un ghiont lui Crispin în speranţa de a-l face să-şi piardă echilibrul, dar acesta nu se mişcă şi se prefăcu plictisit; strălucirea din ochii negri îl trădă însă.

– Ai pierdut o distracţie grozavă, Crispin. Ar fi trebuit să fii acolo şi să mă vezi cum mînuiam sabia. Merita şi ai mai fi învăţat şi tu cîte ceva.

– N-am nevoie să mă ating de sabie, pentru că mîinile mele sînt la fel de eficiente, rîse Crispin. În afară de asta, eu te-am învăţat tot ce ştii. Este adevărat, Connor? strigă el după stăpînul său.

– Nu mă amestec în dispute meschine, deşi trebuie să recunosc că nu vă înţeleg laudele deşarte. Doar este o realitate faptul că eu v-am instruit pe amîndoi.

Crispin aprecie sinceritatea stăpînului său. Îl urmări pe Connor croindu-şi încet loc printre membrii clanului spre partea laterală a castelului ca să poată urca treptele. Cei doi soldaţi trebuiau să-şi urmeze stăpînul pentru că devenise un ritual pentru ei să se aşeze la masă cu Connor ca să fie pus la curent cu ultimele evenimente din cadrul clanului. De data asta au rămas pe loc astfel încît ceilalţi supuşi să-l poată saluta şi ei.

Atît Crispin, cît şi Quinlan aruncau din cînd în cînd cîte o privire în jur. Crispin era nedumerit pentru că fusese sus pe zid cînd stăpînul său trecuse podul mobil şi văzuse că nu era singur. Şi acum de ce era?

Quinlan nu se putea opri să nu zîmbească. El ştia exact de ce stăpînul său era singur.

Cripsin nu-şi mai putu înfrîna curiozitatea cînd Connor începu să urce treptele pentru a intra în castel.

– Călătoria a fost un succes, stăpîne? strigă Crispin după el.

– Da, a fost, îi răspunse Connor.

– Atunci te-ai însurat?

– Da, am făcut-o.

– Şi unde să fie mireasa ta?

Connor crezuse că soţia lui îi urmase şi că rămăsese puţin în urmă din cauza membrilor clanului care se înghesuiau să-i întîmpine. Cinstit fiind, nu se mai gîndise la ea de cînd începuse Crispin să-i prezinte raportul.

Se uită prin mulţime pentru a-şi căuta nevasta.

Îl zări pe Owen cum zîmbeşte femeilor care-l înconjurau; Brenna nu se vedea, totuşi, nicăieri.

– De ce nu eşti la grajduri ca să vezi de calul meu, Owen? Connor ajunsese deja în mijlocul curţii cînd îi aruncă răstit întrebarea.

– Mi-a preluat altcineva sarcina, stăpîne, îi explică Owen aruncînd o privire nervoasă spre Quinlan.

– Unde este nevasta mea, Quinlan? întrebă întorcîndu-se spre prietenul său.

– Cred că ai lăsat-o în curtea inferioară.

Oamenii se împrăştiară în toate direcţiile cînd stăpînul lor porni cu paşi mari. Expresia lui le spunea clar că n-ar fi bine să se împiedice de nici unul în calea lui. Îl urmară Cripsin şi Quinlan, dar, spre deosebire de stăpînul lor, ei nu erau încruntaţi.

– Quinlan, cum ai putut să-mi duci calul în grajd, să-l îngrijeşti şi să te întorci aşa de repede în curte?

– Nu m-am ocupat de armăsarul tău, răspunse el.

– Davis a făcut-o? Connor întreba doar pentru a fi sigur că mai marele peste grajduri şi-a preluat îndatoririle.

– Nu.

– Atunci cine...

– Cineva mai capabil decît Davis ţi-a dus animalul tău încăpăţînat în grajd.

Connor îi simţi rîsul din voce şi fu sigur că mai are şi

alte lucruri de spus. Încetă să se mai îngrijoreze de faptul că Brenna a fost lăsată singură cu armăsarul lui, pentru că ştia că Quinlan n-ar fi fost atît de al naibii de fericit dacă ea s-ar fi aflat în vreun pericol.

– Ai uitat de ea, nu-i aşa, Connor?

– N-am făcut aşa ceva, Quinlan. Cine să fie mai capabil decît Davis? Fără glume, îl avertiză el. N-am dispoziţie pentru aşa ceva.

– Nu glumesc, dar tot n-ai să mă crezi. Sarcina asta a preluat-o nevasta ta.

– Nu te cred.

Quinlan dădu din cap spre Crispin.

– Ba chiar a uitat de ea, îi şopti el.

Îndată ce ajunseră la grajduri, Connor deschise larg uşile înainte ca vreunul din soldaţii săi să apuce să facă lucrul ăsta, care intra în sarcina lor. Apăru alergînd Davis, mai marele peste grajduri.

Se înclină în faţa lui şi era pe punctul de a-i ura bun venit cînd Connor îl întrerupse scurt.

– Davis, armăsarul meu este în boxa lui?

– Este stăpîne, şi încă foarte mulţumit.

– Atunci n-ai întîlnit dificultăţile obişnuite în a-l duce la locul lui?

– Am fost cruţat de asta de doamna ta. Categoric, ştie să umble cu animalele, stăpîne, dar sînt sigur că ştii deja lucrul ăsta. A potolit furia animalului într-o clipită. Armăsarul tău a fost fericit să o lase să-l conducă la locul lui.

Connor era sigur că Davis îi spune adevărul, oricît de greu îi venea să creadă.

– Unde este lady MacAlister acum?

– A văzut-o pe soţia lui Ewan care-şi scosese copilul să ia aer în faţa casei şi cred că într-acolo s-a dus.

Connor dădu din cap şi se îndepărtă. Se opri o singură dată cînd îl auzi pe Davis strigînd în urma lui:

– Ai făcut o alegere bună, stăpîne.

Totuşi, Brenna nu mai era în coliba lui Owan. În timp ce mama îmbujorată toată le explica cît de încîntată fusese că stăpîna i-a acordat toată atenţia ei, părea mult mai interesată în a o lăuda pe Brenna, decît în a-i spune lui Connor unde se dusese aceasta.

– A insistat să ia copilul în braţe şi nu a fost deloc deranjată de faptul că nu-i făcusem încă baie. Are un mod special de a se purta cu copiii, stăpîne. Micuţul meu este de obicei suspicios cu străinii, dar la ea s-a dus imediat. Soţia voastră este o femeie bună şi mai este şi din Anglia. S-a purtat cît se poate de frumos şi respectuos. S-a grăbit să o cunoască pe Brocca cînd a văzut-o că se uită la ea pe fereastră.

Îşi pierduse aproape toată răbdarea cînd, în sfîrşit, a găsit-o pe Brenna. Plecase şi de la Brocca şi era pe punctul să bată la uşa altei colibe cînd o opri. Nu păru foarte încîntată să-l vadă. Lui Connor nu-i venea să creadă că îndrăzneşte să se încrunte la el după ce-i crease atîtea probleme.

– Ai uitat de mine, nu-i aşa? Îşi încrucişă braţele la piept şi continuă să se uite încruntată la el.

Connor nu fu deloc impresionat de felul în care încerca să-l intimideze. Se apropie de ea pînă cînd fu nevoită să-şi dea capul pe spate ca să-şi ridice privirea spre el, apoi îi spuse:

– N-ai să foloseşti tonul ăsta cu mine.

Ea nu se retrase aşa cum se aştepta el să facă, dar cînd îi vorbi îşi îndulci vocea.

– Pot să vorbesc sincer cu tine, Connor?

– Nu, nu poţi. Poţi totuşi să mă urmezi acum în casă.

Connor se întoarse să plece. Ea nu se mişcă.

– Mă sfidezi? o întrebă.

– Nu, stăpîne, nu te sfidez. Aştept.

– Ce aştepţi?

– Să recunoşti că ai uitat de mine.

– N-am făcut aşa ceva.

– Atunci nu ai de gînd să-ţi ceri scuze?

Îi văzu expresia uluită şi ştiu că niciodată nu-i trecuse un asemenea gînd prin cap. Sfinte Dumnezeule, o să aibă nevoie de toată răbdarea ei pentru a-l transforma pe Connor dintr-un barbar într-un soţ plin de respect.

Dar în aceea zi mersese destul de departe şi nu îndrăznea să mai adauge nici un cuvînt critic pînă cînd Connor nu se linişteşte. După aprecierea ei, fusese un început bun.

Connor se gîndea să-şi salte nevasta pe umăr şi să o ducă înăuntru, cînd, brusc, ea-i zîmbi şi-l luă de mînă. Nu înţelegea ce a determinat o asemenea transformare, dar nici n-o întrebă. Mersese destul de departe pentru o singură zi, iar acum, cînd o făcuse să înţeleagă că nu trebuie să-l provoace sau să-l contrazică, era sigur că începutul fusese bun. Ştia că o să aibă nevoie de multă vreme ca să o ajute să înveţe să fie disciplinată.

Cum ajunseră înapoi pe potecă, îl remarcă din nou pe soldatul care şedea lîngă Quinlan.

– Brenna, pe viitor să nu mă mai faci să alerg după tine.

Dădu din cap în semn de aprobare că este de acord, pentru că se părea că soţul ei asta voia, apoi se uită la Quinlan.

– A uitat de mine, nu-i aşa?

Connor o strînse puternic de mînă ca să ştie ce gîndeşte el de întrebarea pe care o pusese.

– Aşa se pare, Milady.

– Mulţumesc pentru că i-ai reamintit.

– N-am făcut-o eu, replică Quinlan, făcînd un gest spre stînga lui. Cripsin a făcut-o.

– Îți mulțumesc, Crispin, i se adresă ea zîmbindu-i. I s-ar fi prezentat oficial soldatului, dar îl văzu cît de uluit arăta şi decise că probabil este ocupat gîndindu-se la probleme mult mai importante.

Quinlan izbucni în rîs cînd văzu expresia de pe fața lui Crispin.

– Ți-a tăiat răsuflarea, nu-i aşa, Crispin?

Soldatul dădu din cap. Se apropie mai mult de Quinlan şi-i spuse:

– Nu l-am văzut niciodată pe Connor purtîndu-se în felul ăsta. De obicei nu permite nici unei femei să-l facă să-şi piardă răbdarea.

– Ea nu este o femeie oarecare. Este nevasta lui. Cred că-i place să o aibă prin preajmă.

– Şi mie mi-ar plăcea lucrul ăsta dacă aş fi însurat cu ea, zîmbi Crispin. Este foarte frumoasă, nu? Nu cred să mai fi văzut o femeie atît de frumoasă.

– Connor n-a remarcat. Cei doi bărbați izbucniră în rîs. Brenna se întoarse şi le aruncă şi ea un zîmbet peste umăr.

– Stăpîna noastră nu se pierde aşa uşor cu firea, remarcă Crispin cu admirație în glas.

– Dacă ar fi cîtuşi de puțin timidă, Connor ar călca-o în picioare. Ții minte ce ne-a spus despre Isabelle?

– Ne-a spus foarte puține lucruri. Nu-şi aminteşte de mama lui.

– Asta aşa este, dar îşi aminteşte fiecare cuvînt pe care i l-a spus tatăl lui înainte de a muri.

– Donald a numit-o pe soția lui „dulcea mea Isabelle". A iubit-o, zise Crispin dînd din cap.

– Exact.

– Dar Donald şi-a avertizat fiul să nu facă aceeaşi greşeală.

– Connor ştia că nu-l avertizează decît să fie prudent.

Dacă ai fi văzut felul în care lady Brenna şi Connor se uitau unul la altul cînd s-au întîlnit prima dată, ai fi tras şi tu aceeaşi concluzie ca şi mine.

– Care anume? Quinlan se uită la Brenna şi-i răspunse:

– Că o să fie dulcea dragoste a lui Connor.

Crispin îşi prinse mîinile la spate chibzuind asupra a ceea ce tocmai îi spusese Quinlan. La fel ca şi prietenul său, dorea ca stăpînul lui să-şi găsească liniştea şi mulţumirea. Dar dragostea? Nu ştia dacă Connor o să-şi permită să simtă vreodată un asemenea sentiment.

– Nu te-am auzit niciodată vorbind aşa.

– Nu l-am văzut niciodată pe Connor purtîndu-se aşa.

– Aşa cum?

– Încă de la început au izbucnit scîntei între cei doi, zise Quinlan ridicînd din umeri. Ca şi cum Connor ar fi fost lovit de fulger. O să-i dea inima pentru că n-o să poată împiedica lucrul ăsta. Încetează să te mai încrunţi, Crispin. Lady Brenna are un suflet bun.

Cei doi îşi urmară stăpînii în pas de voie, în timp ce Crispin îl punea la curent pe Quinlan cu ultimele evenimente. Brenna nu-şi dădu seama că fusese subiectul discuţiei lor şi categoric nu sesizase că fusese atît de minuţios analizată. Connor o forţa aproape să alerge pentru a ţine pasul cu el şi în scurt timp decise că s-a săturat. Se opri brusc. Ori o tîrăşte după el, ori îi da drumul. O să-l lase să aleagă.

– De ce te-ai oprit?

– Am obosit să tot alerg.

– De ce nu mi-ai spus să merg mai încet? o întrebă zîmbind.

– Am vrut să ţin pasul cu tine. Nu mi-am dat seama că sînt atît de obosită în după-amiaza asta. Sînt sigură că am să-mi revin după cină. Nu putem să ne odihnim puţin pînă atunci?

– Am luat deja cina, nu-ţi aminteşti? o întrebă venind lîngă ea. Nu se poate să-ţi mai fie foame.

Brenna ridică din umeri. N-avea nici un sens să se prefacă faţă de soţul ei.

– Aş mai mînca ceva, recunoscu ea. Eram cam nervoasă de întîlnirea cu Alec cînd ne-am aşezat la masă şi nu m-am putut concentra asupra mîncării. De-abia dacă m-am atins de cîte ceva. Nu ştiu de ce rîzi, Connor, doar n-am spus nici o glumă.

Nu-şi ceru scuze, fireşte, Brenna se îndoia că o s-o facă vreodată. Totuşi, încetă să mai rîdă şi-i fu cît se poate de recunoscătoare.

– Ţi-ar fi de folos dacă te-aş duce eu?

– Ca supuşii tăi să spună că sînt o leşinătură? Aş merge mai degrabă tîrîş.

Îşi îndreptă umerii, îi îndepărtă mîna şi încercă să i-o ia repede înainte. Nu ajunse foarte departe. O prinse de talie şi o forţă să rămînă lîngă el. N-a fost nevoie să-i spună să se sprijine de el. Era prea obosită ca măcar să se opună. Se lipi de el şi oftă. Nu îndrăzni să închidă ochii nici măcar o clipă de teamă că o să adoarmă în picioare dacă o s-o facă. Doar i se mai întîmplase lucrul ăsta înainte.

– Ai avut o zi grea.

– Nu, n-am avut.

– Ai de gînd să mă contrazici în tot ce spun eu?

– Îmi spuneam pur şi simplu părerea. Trebuie totuşi să discutăm, Connor, pentru că numai aşa ai să ştii diferenţa. Te rog să-mi dai drumul imediat ce ajungem în curte. Nu vreau ca supuşii tăi să credă că nu mă pot ţine pe picioare fără să fiu ajutată.

Simţindu-se frustrată, îşi duse degetele prin păr şi se strîmbă de durere cînd atinse rana de la frunte.

– Se pare că pentru tine nu spun niciodată ceea ce trebuie. Totul este atît de diferit aici. Nu-mi place haosul şi

am impresia că viața mea a devenit extrem de haotică de cînd te-am întîlnit. Vreau să trăiesc în liniște.

– Acum o să-ți fie mult mai ușor, îi spuse el. Îl privi ca și cum nu-l credea.

– Îmi promiți?

– Promit, zîmbi Connor.

Reuși să-i zîmbească și ea și se relaxă. Connor nu știa ce o liniștise – vocea lui calmă sau promisiunea făcută.

– Nu-mi plac surprizele, remarcă, apropiindu-se din nou de el. Decît dacă, firește, știu despre ele dinainte. Părea destul de sinceră încît Connor să creadă că nu-și dă seama că pur și simplu se contrazice.

– Dacă știi dinainte, nu mai este surpriză.

– Exact. Spune-mi, cum crezi că o să fie mai ușor.

– Nu trebuie să-ți mai faci probleme cum să-mi fii pe plac, pentru că sînt rareori acasă.

– Acum nu mă preocupă cum să-ți fiu ție pe plac. Dar nu înțeleg de ce să fii rareori aici. Este căminul tău.

– Da.

– Iar eu sînt aici.

– Știu asta. O să ne vedem din cînd în cînd.

Ajunseră, în sfîrșit, în curtea propriu-zisă. Era pustie.

– Ai spus că o să fii aici numai din cînd în cînd? întrebă necăjită că vocea îi era atît de încordată.

Mintea lui era la cu totul altă problemă. Crispin îi spusese că aliatul lor din partea de sud voia ca și Connor să vadă ceva ce fusese lăsat la hotarul lui, lucru ce-l făcuse curios și încerca să ghicească despre ce ar putea fi vorba. Din cauza vieții pe care o dusese era în mod firesc suspicios și ajunsese deja la concluzia că surpriza n-o să-i facă plăcere.

Nu era un nerăbdător cînd era vorba de probleme importante și decise din nou să aștepte și să vadă înainte de a se gîndi care-i va fi reacția.

Întrebarea Brennei îl smulse din gîndurile lui.

– Cît de des înseamnă „din cînd în cînd"?

– O dată sau de două ori pe lună.

– Vorbeşti serios?

– Da.

Cu cît îi spunea mai multe, cu atît mai puțin dorea să audă.

– Un soț trebuie să fie acasă cu soția lui mai mult decît de două ori pe lună.

– Am alte îndatoriri mult mai importante.

Avu sentimentul că este pe cale să o abandoneze. Mai rău, fu convinsă că de-abia aşteaptă să o facă.

– De ce te mai oboseşti să te mai întorci totuşi?

– Îmi vin în minte mai multe motive, îi răspunse hotărînd să-i ignore furia din glas. Cel mai irezistibil eşti tu.

– Eu? şopti ea sperînd că o să se compenseze aducîndu-i cîteva laude.

– Vreau copii.

Îi venea să-l strîngă de gît.

– Ai mai spus asta.

– Sînt încîntat că ai ținut minte.

– Țin minte tot ce mi-ai spus: te-ai căsătorit cu mine ca să-i aduci un afront lui MacNare şi ai să fii fericit să mă duci înapoi în Anglia de îndată ce-ți dau un fiu. Mă îndoiesc că voi uita vreodată aceste două lucruri importante. Motivele tale mă fac să mă simt foarte valoroasă.

– Ți-ar fi plăcut mai mult să te mint?

– Aş vrea mai degrabă să nu mai vorbim niciodată despre asta. Ai să-mi explici îndatoririle tale şi aşteptările tale data viitoare cînd se întîmplă să mai treci prin zonă. Acum, te rog să mă scuzi, aş vrea să intru în casă.

– Am să-i adun laolaltă pe supuşii mei ca să te prezint de îndată ce Donald se întoarce cu soldații mei tineri.

– Nu trebuie să-ți mai dai osteneala, Connor. Am primit

deja o notă proastă; s-ar putea să mai primesc una.

– Ce notă proastă? strigă el.

Şedea în mijlocul curţii, cu atenţia concentrată total asupra nevestei lui. Purtarea ei nici că putea fi mai uluitoare. O luase în grabă înainte, dar nu se îndrepta spre scările ce duceau înăuntru. Nu, se îndreptase spre mijlocul zidului şi se plimba cu paşi mari înainte şi înapoi de-a lungul faţadei casei.

Era evident că o tulburase şi deşi ştia că este absolut numai vina lui, nu înţelegea cum se întîmplase. El nu a vrut decît să o liniştească; totuşi, de la una s-a ajuns la alta şi, fără să-şi dea seama care va fi rezultatul, Brennei i se umpluseră ochii de lacrimi. El a considerat că este respectuos din partea lui să-i spună că n-o să fie prea des acasă. Şi totuşi ea se purta ca şi cum ar fi trădat-o. Cum Dumnezeu o s-o înţeleagă vreodată?

– Explică-mi ce este cu nota asta proastă, îi porunci cînd văzu că nu primeşte răspuns imediat.

– Sînt englezoiacă, pentru Dumnezeu, şi toată lumea ştie că eram în drum spre MacNare pentru a mă căsători cu el. Sînt sigură că înţelegi prin ce trec. Oh, şi sînt şi neîndemînatică, îi spuse soţul ei. De asta am uitat. Ce ai făcut cu treptele? Se pare că nu le găsesc.

– Sînt pe partea laterală a clădirii.

– Am căzut pe scările lui Alec, îţi aminteşti?

Crispin tocmai îl ajunsese pe Connor şi-l întrebă:

– Milady a căzut pe scări?

– Se pare că da, replică el. Connor şi-ar fi dat silinţa să-i explice dacă n-ar fi observat că soţia lui o ia spre partea greşită a clădirii. Treptele sînt pe partea opusă, Brenna.

Ea se întoarse imediat.

– De obicei, trebuie să fie amplasate în centrul faţadei, spre curte. Toată lumea ştie că asta este astăzi moda.

Vreau ca în noaptea asta să dorm într-un pat, şi nu pe podea, Connor. Ai paturi înăuntru?

Se uită în sfîrşit la soţul ei ca să poată vedea cît este de încruntată, iar el înţelese că nu mai este în stare să audă nimic din planurile lui pentru viitor. Faptul că o să treacă pe acasă din cînd în cînd fusese mai mult decît putea suporta să audă într-o singură zi. Îi remarcă pe Quinlan şi pe Crispin lîngă soţul ei şi-şi schimbă brusc încruntarea într-un zîmbet.

Fără îndoială, Connor o transformase într-o scorpie. Deşi era prea tîrziu să le schimbe soldaţilor lui părerea pe care şi-o făcuseră despre ea, hotărî să încerce tot ce poate.

– O să fie o seară frumoasă, nu-i aşa? li se adresă prefăcîndu-se că totul este în ordine şi nici pomeneală să se fi purtat ca o lunatică numai cu cîteva clipe înainte.

– Dacă spuneţi dumneavoastră, Milady, îi răspunse Crispin. Ce a apucat-o? îi şopti lui Quinlan.

– Din cauza noastră, îi răspunse el. Cred că tocmai ne-a remarcat şi nu vrea să ne dăm sema că soţul ei a jignit-o.

– N-am jignit-o.

– Mie mi se pare că da.

Connor îşi împinse prietenul într-o parte ca să-şi ia nevasta. Ea continua să zîmbească şi după ce ajunse în capul scărilor şi constată că nu există o platformă pe care să stai. Coborî o treaptă şi se întinse să pună mîna pe clanţa uşii.

Uşa nu se deschise. Ori era tras zăvorul pe dinăutru, ori era întărită cu fier sau oţel. Apucă clanţa cu amîndouă mîinile, îşi încordă muşchii şi, în cele din urmă, reuşi să o întredeschidă. Nu suficient încît să se strecoare înăuntru fără a fi zdrobit.

Connor îi veni în ajutor. O auzi bombănind cînd se

apropie de ea. O prinse de talie, o trase spre el şi se întinse peste umărul ei să deschidă uşa cu o simplă mişcare a mîinii. Brenna fu impresionată de forţa lui.

– Am crezut că este încuiată şi n-am încercat să o forţez, îi spuse ca să nu creadă că este o leşinătură.

– Acum este deschisă. Aştepta ca ea să intre. Ea contina să se sprijine de el.

– Nu eşti curioasă să vezi cum este înăuntru?

– Este la fel de mare ca afară?

– Da. Brenna se temuse că asta o să-i răspundă. Ce faci?

Îşi adună tot curajul înainte de a-i spune cu totul altceva lui. Apoi păşi iute peste prag şi se opri brusc în mijlocul intrării aşteptînd să i se obişniască ochii cu întunericul. În faţa uşilor duble din stînga ei văzu un soldat, se înclină în faţa lui, apoi privi curioasă în jur.

Era destul de rău, dar nu chiar aşa cum îşi închipuise că o să fie. În faţă erau nişte trepte de piatră, iar în dreapta – un zid de piatră.

Presupuse că se află la etajul principal şi că dormitoarele sînt la etajul următor. Era curioasă să vadă sala, fireşte, dar cînd se întoarse spre uşile duble din stînga ei, Connor o prinse de braţ şi o opri.

– Să nu te duci niciodată acolo, îi spuse conducînd-o spre scară.

– De ce?

– Acolo sînt soldaţii de rang mai înalt. Vrei să te iau eu în braţe pe scări? Nu-i mai dădu timp să decidă. O ridică pe sus şi ajunse la uşa din capul scărilor înainte ca ea să poată răspunde măcar.

O altă sentinelă făcea de strajă pe o platformă atît de îngustă încît trebui să coboare o treaptă ca să le deschidă uşa. Înainte de a intra, Connor îl salută din cap pe soldat. Apoi o lăsă jos şi-i explică rapid cum sînt amplasate toate

lucrurile. Sala cea mare se afla în stînga intrării, exact deasupra locului unde erau adăpostiți soldații. Era destul de mare, deşi nu la fel ca a lui Alec Kincaid şi cu mobilă destul de puțină.

Exact vizavi de intrare se afla un cămin mare de piatră construit direct în zid. Deşi focul ardea, nu era suficient pentru a încălzi aerul rece.

De-a lungul unuia dintre ziduri se aflau trei ferestre acoperite cu o țesătură urîtă de culoare închisă şi tot acolo se afla o masă lungă cu banchete similare de-o parte şi de alta.

Sala era tot atît de îmbietoare ca un sicriu. Brenna îşi dădu seama că va fi nevoită să facă unele schimbări cît mai curînd posibil. Va începe prin a acoperi cu rogojini podeaua de lemn şi o să agațe pe zidurile goale nişte steaguri şi tapiserii colorate. O față de masă drăguță poate să ascundă blatul zgîriat al mesei, iar nişte perne aşezate pe banchetele tari le pot face mai comode. Îşi imaginä cum o să arate sala şi se simți dornică să înceapă imediat.

– Pot să fac unele schimbări ici şi colo, Connor? În entuziasmul ei bătu din palme şi-i zîmbi în aşteptarea răspunsului.

– Este casa ta, Brenna. Poți să faci tot ce doreşti.

– Pot să te sărut? Întrebarea îl luă pe nepregătite.

– Ai uitat că eşti supărată pe mine?

– Nu, n-am uitat, dar acum mi-a trecut. Şi ştii de ce, nu? Vocea ei era o şoaptă. El îi răspunse, zîmbind, la fel.

– Nu, nu ştiu de ce.

– Pentru că sîntem pentru prima oară împreună în casa noastră şi mi-am dat seama că este momentul perfect să luăm totul de la capăt. Acum ar trebui să mă săruți.

– Nu putem să o luăm de la capăt ori de cîte ori îți trăsneşte ție prin cap.

Brenna se ridică, îi cuprinse capul în mîini şi-l trase

spre ea să-l sărute. Mîngîierea delicată şi fugară a buzelor ei îl tulbură. Brenna voia să o sărute şi el ca răspuns şi, cînd văzu că nu cooperează, îl mai sărută a o dată scurt.

– Este un nou început, îi explică ea în şoaptă.

Connor continua să reziste, deşi, sincer, încetase să mai fie atent la ce-i tot spunea. Nu voia decît să profite de metodele de a-l înduplecа ale soţiei lui.

Brenna nu era deloc subtilă, exact ceea ce evident îi făcea lui plăcere, şi începu să-l prindă de buza de jos ca să-i trezească o reacţie; Connor ştia că n-o să mai poată rezista şi că o s-o lase în curînd să cîştige. O trase în braţe, o lipi de el şi începu să dea încet din cap la ea.

– Nu, nu putem să o luăm de la capăt.

În privirea ei apărură străluciri ciudate.

– Ah, Connor, am început deja.

Sărutul pe care i-l dădu de data asta fu cu totul diferit de cel de dinainte. Acum Brenna nu se mai juca, ci pretindea, în clipa în care deschise gura ca să-l primească şi începu să-l mîngîie cu limba, Connor preluă controlul absolut.

Era pentru prima dată cînd Brenna încerca în mod deliberat să-l ispitească. Nu-şi dădea încă seama de puterea fizică pe care o avea asupra lui şi spera din toată inima ca nici să nu-şi dea. Îl ispitea şi în flirtul ei nevinovat îşi dovedea de fapt întreaga măsură a afecţiunii faţă de el.

Îi auzi geamătul înăbuşit de plăcere, o simţi cum se strînge mai mult de el şi fu mîndru că în timp ce el era complet stăpîn pe emoţiile sale, nu acelaşi lucru este valabil şi în ce o priveşte pe soţia lui. Brenna era sinceră şi directă în tot ceea ce făcea şi, într-o lume plină de amăgiri, unde adesea era mai important ceea ce nu se spunea decît ceea ce se recunoştea, constată că este atras de viziunea simplistă a Brennei.

Connor încercă în mod deliberat să nu se lase pradă

momentului şi totuşi fu prins. Pasiunea explodă brusc în el şi un singur sărut nu-l mai satisfăcu. Voia totul.

Exact în momentul în care se hotărî să o ducă sus şi să se culce cu ea, Brenna puse brusc capăt sărutului întorcîndu-şi faţa. Îi spuse într-o şoaptă răguşită la ureche:

– Nu sîntem singuri.

– Nimeni nu ar încerca să intre aici fără să obţină permisiunea, îi replică el încercînd să o sărute din nou.

– Ne urmăreşte cineva, Connor. Te rog, te rog, dă-mi drumul.

Făcu ceea ce-i ceru şi se întoarse să se confrunte cu intrusul.

Euphemia stătea pe platforma de deasupra treptelor care duceau la dormitoare.

Expresia lui Connor se schimbă într-o clipită. Zîmbi cu bucurie sinceră şi Brenna se trezi zîmbind şi ea.

– Mă bucur să te văd din nou, Euphemia, îi strigă, din voce răzbătîndu-i afecţiunea faţă de ea.

Brenna simţi cum i se înmoaie genunchii. Nu-i venea să creadă ceea ce-i auzeau urechile. Nu se putea ca Euphemia să fie acolo. Urma să sosească a doua zi, nu astăzi, dar era aici şi tocmai o văzuse pe dezgustător de nedisciplinata nevastă a fiului ei vitreg cum se aruncase asupra lui.

Prima impresie este adesea greşită. Brenna încercă să se gîndească la lucrul ăsta în timp ce-şi ridică privirea spre mama vitregă a lui Connor. Euphemia părea să fie la fel de bătrînă ca brazii. Îi amintea Brennei de o cioară, aşa cum era îmbrăcată în negru, aplecată peste balustrada scării cu umerii aduşi în faţă, cu privirea pătrunzătoare, aproape străpungătoare cu care îl urmărea pe Connor urcînd scările spre ea.

Brennei îi fu instinctiv frică de femeia asta, dar înainte să se dojenească pentru lucrul ăsta şi pentru faptul că a

avut asemenea gînduri urîte despre înfățișarea unei femei bătrîne, asistă la tansformarea ei uluitoare. Brusc, femeia se îndreptă, fiind aproape la fel de înaltă ca și Connor. Își dădu umerii pe spate și alunecă pe trepte cu grația și eleganța unei regine.

Zîmbetul pe care i-l adresă lui Connor îi îmblînzi ridurile de la colțurile ochilor și nimeni n-ar fi acordat în acel moment nici cea mai mică importanță adevăratului labirint de cute care-i brăzda fața. Brenna fu cucerită de sinceritatea pe care o văzu în ochii femeii.

Schimbarea petrecută o ului. Euphemia era bătrînă, firește, dar nu mai bătrînă decît scumpa ei mamă. Durerea își pusese evident amprentele ei crude asupra femeii, făcînd-o să pară mult mai în vîrstă decît era de fapt și, Dumnezeule, cît de mult trebuie să-l fi iubit pe tatăl lui Connor ca să fie atît de distrusă de moartea lui. Atît părul alb, cît și cutele adînci de pe față erau dovada suferinței îndurate de sărmana femeie.

Îl auzi pe Connor strigînd-o și se grăbi să urce și ea scările. Îndată ce termină de făcut prezentările, se plecă adînc în fața Euphemiei și spuse cît de încîntată este să o cunoască. Zîmbetul Euphemiei era întrucîtva prudent, remarcă Brenna, dar nevasta lui Connor simțea totuși că fusese găsită acceptabilă.

– Plăcerea este a mea, spuse Euphemia surprinzînd-o din nou pe Brenna pentru că vocea era aceea a unei femei tinere și, uitîndu-se de aproape la ea, își dădu seama că mama lui vitregă fusese cîndva o femeie foarte frumoasă. Acum nu mai era.

– Tu ești motivul pentru care m-am întors în cele din urmă, continuă Euphemia. Pentru că doream nespus să o cunosc pe femeia care l-a cucerit în sfîrșit pe Connor. De ani de zile îl bat la cap să-și ia o nevastă. Se întoarse din nou spre el. Acum trebuie să-l fac și pe Raen să se în-

soare. Se opune chiar mai mult decît tine ideii. Mă tem că o să îmbătrînească înainte să-şi ia şi el o mireasă.

Brenna stătea alături de soţul ei, ascultîndu-i pe cei doi discutînd despre sănătatea şi fericirea lui Raen. Connor voia să ştie unde mai slujeşte acum Raen, pentru că auzise că nu se mai află sub comanda nobilului Ferson, dar Euphemia evită problema sugerîndu-i să vorbească cu fiul ei despre asemenea probleme.

– A sosit deja şi Raen? întrebă Brenna.

– Nu, fiul meu va fi aici mîine.

Connor le propuse să se aşeze la masă pentru a-şi continua conversaţia. Brenna îi urmă, zîmbind la felul în care Euphemia îşi puse mîna pe braţul lui şi la felul plin de dragoste în care îl privea.

Euphemia continuă să mai vorbească cîteva minute despre Raen, apoi privi spre Brenna aşteptînd, evident, să spună şi ea ceva. Brenna dădu drumul, bîlbîindu-se, la primul lucru care-i trecu prin minte.

– De abia aştept să cunosc un bărbat atît de perfect. Îşi dădu seama că a fost ridicolă şi se îngrozi. Parcă a-ţi fi mama, Lady Euphemia; la fel crede şi ea că fiii ei sînt minunaţi. Şi are dreptate, fireşte, aşa cum aveţi şi dumneavoastră.

– Mi-e dor să-l văd pe Raen, spuse Euphemia dînd din cap. Au trecut peşte şase luni de cînd m-a vizitat ultima dată. Este îngrozitor de ocupat şi încerc din răsputeri să nu mă amestec în treburile lui.

– Călătoria a fost dificilă, pentru dumneavoastră, doamnă? o întrebă Connor.

– Nu pot să mint şi să spun că a fost uşor, replică ea. Totuşi, n-a fost mai rău decît mă aşteptam, adăugă privind-o acum direct pe Brenna.

Brenna se gîndi că este drăguţ din partea Euphemiei că o include şi pe ea în discuţie.

– Cît timp aţi fost departe? întrebă ea.

– Şaisprezece ani şi trei luni, răspunse Euphemia. Am dimineţi cînd mi se pare că Donald al meu nu s-a stins decît cu o zi în urmă din viaţă, atît de copleşită sînt de durere.

Connor dădu din cap plin de înţelegere. Observă lacrimile din ochii Euphemiei şi schimbă delicat conversaţia spre subiecte mai uşoare. Brenna era fericită să stea lîngă soţul ei şi să asculte. Un subiect îi ducea la altul, şi altul, şi uite aşa, fără să-şi dea seama, trecu o oră bună. Ar fi fost fericită să rămînă acolo tot restul nopţii pentru că liniştea de pe faţa soţului ei merita. Nu-l văzuse niciodată atît de relaxat sau de mulţumit. O iubea, evident, pe femeia asta, categoric o respecta şi îi lipsise teribil.

Gîndurile i se îndreptară spre propria ei mamă îndrăgită şi, gîndindu-se cum o să se întîlnească din nou într-o zi, i se umplură ochii de lacrimi. Pentru a înceta să mai fie melancolică, nu se mai gîndi la familia ei, ci se preocupă de ce i-ar face plăcere să mănînce la cină.

Euphemia o aduse la realitate strigînd-o pe nume.

– Cer îngăduinţa voastră, pentru că drumul pînă aici m-a obosit. Nu mai sînt atît de tînără şi chiar şi călătoriile scurte mă istovesc. M-aş retrage pentru noapte dacă-mi permiţi şi v-ar fi recunoscătoare dacă mi-aţi trimite sus o tavă cu ceva uşor de- ale gurii.

Connor se ridică imediat să o ajute pe mama lui vitregă.

– Pot să vă ajut să despachetaţi, Lady MacAlister? o întrebă Brenna.

– M-a ajutat deja una dintre servitoarele lui Connor, copilă.

Brenna se înclină în faţa ei şi-i ură noapte bună. Connor îi spuse să-l aştepte acolo pînă se întoarce după ce o conduce pe mama lui vitregă în camera ei. Brenna înţelese dorinţa lui Connor de a avea un moment de intimitate cu

mama sa vitregă şi nu se supără defel că fusese exclusă. El lipsi destul de multă vreme. Cînd se întoarse în sală, stomacul ei cerea zgomotos de mîncare şi-i era atît de somn că de-abia mai putea ţine capul sus.

Soţul ei se purtă repezit acum şi deşi în timpul întrevederii cu mama lui vitregă părea să aibă tot timpul din lume, acum nu-i arătă soţiei sale nici pe jumătate atîta consideraţie.

– Sînt patru dormitoare sus, Brenna. Bucătăriile sînt într-o clădire separată în spatele sălii, dacă ai vreodată nevoie să te duci acolo. O luă de mînă şi o conduse pe scări.

– De ce aici există o balustradă şi jos nu? Există un motiv anume pentru care n-ai construit şi jos una?

– Da, răspunse el scurt. Chiar îţi este foame?

– Aş mînca ceva. Aştept încă să-mi spui de ce nu este şi jos balustradă.

– Pentru că este mai uşor să-i împingi pe soldaţi de pe scară, de aia. Brenna se gîndi că glumeşte. Cînd văzu că nu zîmbeşte, se răzgîndi.

– Este cam nepoliticos, nu-i aşa?

Connor n-a înţeles că-l tachina şi după cît se părea considera că întrebarea ei nu merita răspuns. Cînd ajunseră pe palierul de sus, Connor porni pe un coridor întunecat.

– Acolo sînt trei camere. Dormitorul nostru este de cealaltă parte a palierului, exact în faţa ta. Nu fu destul de iute ca să-l urmeze. O trase după el şi nu se opri decît după ce intraseră în cameră. Uşa se închise în urma lui cu o bufnitură răsunătoare. Înăuntru era întuneric total. Connor traversă camera şi trase perdeaua de la fereastră ca să lase lumina să pătrundă.

Brenna scoase un suspin de uşurare pentru că încăperea nu era atît de urîtă pe cît se aşteptase. Într-unul din

capete se afla un cămin destul de mare, iar în capătul opus – un pat. De cele două părți ale patului se aflau două policioare joase, cu cîteva lumînări pe fiecare. În afară de cîteva cosoare agățate sus, pe zidul de lîngă uşă, nu mai era nimic de remarcat.

Se grăbi spre fereastră să vadă priveliştea şi imediat îşi dori să nu o fi făcut. În față se afla curtea şi apoi ruinele, adică mai exact un tablou sumbru, şi pentru că nu voia să se ocupe acum de trecut se îndreptă spre pat să vadă dacă este tare sau moale.

– Este un pat foarte drăguț, remarcă ea. La fel este şi camera. Trăieşti ca un țăran, nu-i aşa, Connor, fără nici un fel de lucruri inutile.

– Te deranjează asta?

– Nu. Pot să fac o baie?

– Te duc mîine la lac.

– În seara asta, te rog?

– Am să pun să-ți pregătească o baie. Va trebui să aştepți pînă cînd se încălzeşte apa la bucătărie şi este cărată aici, sus.

– N-am să dau personalului tău atîta bătaie de cap. N-aş putea să fac baie la bucătărie?

Nu fu surprins de ideea ei pentru că deja constatase că Brenna punea problemele altora mai presus decît cele proprii, indiferent cît nu i-ar fi convenit. Sau cît de tare ar fi fost rănită, îşi zise el, gîndindu-se cum pusese siguranța lui Grace mai presus decît a ei proprie.

– Da, poți să te speli la bucătărie.

– Aş putea să mănînc tot acolo?

– Dacă vrei.

Deschise uşa să iasă, dar ezită în prag, încruntîndu-se pentru că observase din nou cearcănele vineții de sub ochii ei. În lumina aceea slabă, păreau şi mai întunecate. Se considera răspunzător pentru oboseala ei pentru

că o forțase prea tare şi, deşi regreta că o obligase să treacă printr-un asemenea calvar, n-avusese de ales. Mac-Nare şi soldații lui îi urmăreau şi siguranța ei era mai importantă decît somnul.

– Vreau să te odihneşti?

– Te odihneşti şi tu lîngă mine?

– Da.

– Acum, că Euphemia este aici, tot mai ai de gînd să pleci mîine?

– Da.

– Crezi că m-a plăcut?

– Sigur că te-a plăcut. N-ai nevoie să te asigur eu de asta.

– O să stea multă vreme cu noi?

– Aşa sper, zise îndreptîndu-se spre uşă. N-am întrebat-o.

– Connor?

– Da?

– Te rog nu uita să trimți pe unul din oamenii tăi să o găsească pe Gilly.

– N-am să uit. Alte întrebări?

Nici faptul că era morocănos, nici încruntătura lui n-o descurajară. Se îndreptă în grabă spre uşă, se ridică pe vîrfuri şi-l sărută. Fu foarte profundă. Connor o prinse de talie, o lipi de el şi o sărută a doua oară, cu mult mai multă pasiune decît intenționase şi nu chiar atît de îndelung pe cît dorise.

Brenna puse capăt sărutului smulgîndu-se din îmbrățişarea lui. Îi zări nedumerirea în privire, se întoarse în aşa fel încît el să-i vadă zîmbetul şi apoi se gîndi să-i spună că acum poate să plece.

Connor era la jumătatea drumului pe scări cînd îşi dădu seama că fusese concediat. Quinlan nu se putu abține să nu-i spună că zîmbeşte. Soldatul voia să ştie de ce este

fericit stăpînul său, nelăsîndu-i lui Connor altă opțiune decît să recunoască că, de fapt, nu are nici cea mai mică idee.

Deşi lucrul ăsta nu era posibil, ruinele căminului tatălui lui Connor parcă se apropiaseră mai mult şi, indiferent în ce parte a camerei şedea, ori de cîte ori se uita afară Brenna nu vedea decît dezastrul.

Nu-şi putea lua privirea de la priveliştea deprimantă. Ştia că tatăl lui murise acolo, dar oare Connor asistase la moartea lui? Spera să n-o fi făcut pentru că nici măcar nu se putea gîndi cît de dureros ar fi să fii de față la moartea propriului tată.

O bătaie în uşă fu o întrerupere salutară pentru asemenea gînduri negre. Un soldat îi aduse bagajul şi, o clipă mai tîrziu, era din nou singură; îşi scoase iute un rînd curat de haine, peria şi două panglici şi porni grăbită pe scări.

Nu era nici un suflet la intrarea principală şi de afară nu se auzea nici un sunet măcar. Nu-i plăcea deloc tăcerea. Era obişnuită să fie înconjurată de familie, de servitori, de oaspeți şi ştia că o să aibă nevoie de timp pentru a se adapta la schimbare.

Bucătăreasa tocmai venea să o anunțe şi deschise uşa exact în momentul în care Brenna voia să pună mîna pe clanță. Femeii îi trebuiră cîteva clipe ca să-şi revină.

Coborî cu spatele cîteva trepte, se înclină adînc în fața ei şi se prezentă cu o voce atît de groasă şi de joasă de parcă şi-ar fi mărturisit păcatele în fața unui preot şi nu voia să fie auzită de urechi indiscrete. O chema Ada. Era de două ori cît Brenna ca înălțime şi rotunjoară bine la mijloc; avea destul păr alb ca să nu mai fie atît de tînără.

Atît manierele, cît şi vocea ei moale îi amintiră de mama ei şi-i plăcu imediat femeia. Ada era la fel de dominantă ca mama ei. În timpul băii conversară folosind o combinație de scoțiană şi gestică. Ada vorbea un dialect atît de greoi încît Brenna prindea ici-colo cîte un cuvînt din

lungile ei explicații. Îi văzu rana de pe frunte și se încruntă dînd vehement din cap. În cele din urmă, cînd ieși din cada de lemn, îi văzu și vînătaia de pe coapsă, iar reacția ei fu aceea a unei cloști ai cărei pui sînt amenințați.

După ce o înfășură pe proaspăta nevastă a stăpînului ei într-o pătură, vru să știe povestea rănilor. Brenna încercă de cîteva ori să-i explice circumstanțele, dar singurele cuvinte pe care le înțelegea femeia fură cele care-i transmiteau mesajul că de fapt căzuse pe scări.

Brenna încercă să-și pună hainele pe care le adusese cu ea, dar femeia n-o lăsă. I le smulse din mînă și-i dădu altele noi. Știa că răspunzător pentru această cinste era Connor, pentru că Ada tot continua să facă plecăciuni și să spună „stăpînul MacAlister".

Zece minute mai tîrziu, era îmbrăcată într-o rochie de un auriu-pal și cu un pled MacAlister pliat în cute în jurul taliei.

Ada insistă să o conducă la masă, în pofida protestelor Brennei că n-are nevoie de ajutor. N-avea nici cea mai mică idee ce i se dăduse să mînînce, dar gustul și mirosul au fost atît de minunate că a mai cerut o porție zdravănă. Mîncarea și tovărășia Adei o înviorară. Nu avea chef să se culce și se decise să mai exploreze pe afară pînă se lăsă întunericul.

În clipa în care ieși din bucătărie, auzi răcnete de bărbați, care păreau să vină din curte. Parcă era o adunare și toată lumea încerca să se facă auzită în același timp. Brenna fu curioasă să afle ce s-a întîmplat. Zări cîțiva bărbați urcînd în fugă panta spre intrarea în clădire, cu fețele sumbre. Instinctiv, deveni mai prudentă.

Cînd ajunse în partea laterală a clădirii, curtea era liniștită. Își zise că probabil soldații au continuat să urce spre creasta dealului, dar, cînd dădu colțul, îi văzu adunați într-un cerc larg și se opri brusc.

Soldaţii aveau toţi privirile aţintite în jos, spre mijlocul cercului. Păreau hipnotizaţi. Brenna observă că trei dintre ei aveau mantii diferite de cele ale lui MacAlister. Erau singurii care se mişcau. Le observă expresiile de teamă de fiecare dată cînd priveau spre soţul ei. Connor era în partea îndepărtată a cercului. Dacă şi-ar fi ridicat privirea, ar fi văzut-o stînd acolo, urmărindu-i, dar, la fel ca toţi ceilalţi, şi el avea privirea aţintită în jos.

Starea de spirit colectivă a bărbaţilor îi spunea că se întîmplase ceva teribil de rău.

Continuă să se uite la soţul ei în timp ce mergea, sperînd că-şi va ridica privirea spre ea ca să-şi dea seama dacă să înainteze sau să se întoarcă. Poziţia lui rigidă ar fi trebuit să fie un avertisment suficient, totuşi nu era pregătită pentru ceea ce avea să vadă.

Descoperi o mică breşă între doi soldaţi MacAlister, se aproie, se ridică pe vîrfuri încercînd să vadă pe deasupra umerilor celor din faţa ei. Exact în momentul ăla unul dintre soldaţi se mişcă puţin şi atunci putu să privească în jos ca să vadă la ce se holbau ceilalţi.

Văzu resturile însîngerate ale unui animal cu o frînghie înnodată, răsucită în jurul gîtului şi, la prima privire, nu înţelese semnificaţia. Atunci observă ceea ce mai rămăsese din coama împletită şi frumoasa panglică roz legată într-o fundă mică perfectă.

Parcă primi o lovitură în stomac. Bila i se urcă în gît şi odată cu ea un geamăt înăbuşit de durere.

Se uita la scumpa ei Gilly.

Capitolul 9

Connor se afla vizavi de soția sa, în cerc, şi aştepta să-şi ridice privirea spre el. Îşi dăduse seama că ea nu înțelesese imediat la ce se uita.

Spera din toată inima să nu recunoască animalul, deşi în adîncul sufletului său era sigur că o s-o facă. De ce nu scosese neorocita aia de panglică în clipa în care o văzuse? Era, clar, singurul indiciu după care ar fi ştiut că este vorba de Gilly.

Suferea pentru ea. Durerea pe care o văzu în ochii ei în momentul recunoaşterii îl făcu aproape să-şi piardă stăpînirea de sine. Îşi mobiliză întreaga voință ca să rămînă nemişcat.

Ea nu scosese decît un geamăt înăbuşit. Era sigur că soldații lui Hugh or să creadă că n-a fost decît o şoaptă a vîntului, pentru că unul dintre ei ridicase privirea spre cer înainte de a se uita la Connor.

Brenna îşi duse mîna la gît, făcu un pas înapoi, căutîndu-l apoi disperată cu privirea pe Connor.

Ar fi vrut să zboare spre ea, dar nu se mişcă ştiind că nu-i poate arăta nici un fel de compasiune pînă cînd nu vor pleca soldaţii. Oamenii lui Hugh se vor întoarce la stăpînul lor pentru a raporta reacţia lui MacAlister, iar Connor ar prefera să ardă pe veci în flăcările iadului decît să lase pe cineva din afară să ştie ce gîndeşte despre mesajul trimis de MacNare.

Era îngrijorat că soţia sa ar putea să ţipe sau să leşine de faţă cu martorii. N-ar condamna-o, pentru că îşi iubea foarte mult calul, dar se rugă cerului ca mai întîi să se depărteze de cei prezenţi.

Încercă să o ajute şi-i reţinu un moment destul de lung privirea, transmiţîndu-i mesajul – prin tăcerea şi masca lui de indiferenţă rece – să-i urmeze exemplul. Ştia că cere prea mult de la ea şi, sincer, nu credea că-i va putea da ceea ce dorea el.

Totuşi, exact în clipa în care se hotărî să-i poruncească să se întoarcă în casă, o văzu că lasă mîna în jos şi că-i revine culoarea în obraji. Îşi îndreptă umerii şi înclină abia perceptibil din cap spre el.

Îi dădu mai mult decît se aştepta. Privi spre soldaţii lui Hugh şi, Dumnezeule, pe faţa ei era chiar o umbră de zîmbet slab, ca şi cum ar fi vrut să le ureze bun venit în casa ei, dar Connor ştia că n-o s-o facă pînă cînd stăpînul ei nu o va prezenta aşa cum se cuvine.

Doamne, cît de mîndru era de ea! Părea doar puţin curioasă în timp ce studia faţa fiecărui om şi, cînd îşi termină inspecţia, aruncă o ultimă privire spre Connor, se înclină în faţa lui, apoi se răsuci şi se îndepărtă cu demnitatea şi ţinuta regală a unei prinţese.

Toată lumea o urmărea. Cîţiva servitori îşi aşteptau stăpîna lîngă castel şi cînd Brenna trecu pe lîngă ei unul o întrebă:

– Milady, la ce privesc soldaţii?

– Doar la un cal mort, răspunse ea destul de tare. La nimic altceva.

Continuă să meargă fără să se grăbească şi numai după ce dispăru după colţul clădirii, soldaţii lui Hugh se întoarseră spre Connor. Fură uluiţi de zîmbetul pe care-l văzură pe faţa stăpînului MacAlister. Cel mai mare peste emisari i se adresă:

– Hugh este îngrijorat de faptul că ai putea decide că are vreo legătură cu treaba asta.

Crispin făcu un pas înainte pentru a răspunde în numele stăpînului său. Îl copleşea prin înălţime pe soldat, forţîndu-l să facă în grabă un pas înapoi.

– Hugh n-are nici un motiv să fie îngrijorat. Stăpînul nostru ştie cine a trimis mesajul.

– V-aţi încheiat solia, anunţă Quinlan. Acum puteţi pleca şi să ne lăsaţi să ne întoarcem la probleme importante.

Cîţia dintre soldaţii lui MacAlister îşi exprimară acordul dînd din cap, iar mesagerul observă că toţi zîmbeau la fel ca stăpînul lor.

– Să raportez că stăpînul vostrul a fost deranjat şi nimic mai mult?

– Raportează ce doreşti, răspunse Connor. Pentru mine n-are nici o importanţă.

– Vreţi să luăm rămăşiţele cu noi?

– Lasă-le pentru cîinii noştri, sugeră Crispin.

Connor dădu scurt din cap înainte să se depărteze.

Mesagerul n-o să uite ce a văzut cu ochii lui, iar cînd o să se afle în faţa stăpînului său n-o să raporteze decît că nobilul MacAlister a fost foarte amuzat de mesajul inamicului său.

Brenna ajunsese deja în dormitorul ei cînd simţi că-i vine să vomite. Reuşi să-şi potolească stomacul trăgînd

adînc aer în piept şi impunîndu-şi să-şi scoată din minte imaginea lui Gilly.

Cînd greaţa începu să-i dispară, se aşeză pe marginea patului, îşi împreună mîinile în poală şi încercă să descopere sensul acestei grozăvii. Nu plînse, pentru că, după părerea ei, jelirea este rezervată oamenilor, nu animalelor.

Sărmana Gilly! Iapa ei credincioasă nu făcuse nimănui niciodată nici un rău. Animalul supus, asculător, îi adusese Brennei multe bucurii de-a lungul anilor şi ar fi trebuit dusă într-un cîmp plin de iarbă verde pentru a muri cînd i-ar fi sosit sorocul.

Era îngrozitor să se gîndească că fusese mutilată şi apoi tîrîtă peste jumătate de munte. Se rugă ca blîndul animal să-şi fi dat sufletul repede înainte ca sadicii ucigaşi să o hăcuiască cu cuţitele. Cine să facă un lucru atît de îngrozitor, atît de ticălos? Ce monstru ar distruge una dintre blîndele creaturi ale Domnului cu atîta răutate?

MacNare. El trebuie că se află în spatele acestei fapte oribile. Probabil că era furios căutîndu-i pe Connor şi pe ea, iar cînd a dat peste Gilly şi-a revărsat mînia asupra ei. Pînă atunci Brenna n-a ştiut că oamenii sînt capabili de asemenea cruzime înspăimîntătoare.

Cînd tatăl ei a anunţat-o că o să se căsătorească cu MacNare, îşi aminteşte că fusese furioasă şi îngrijorată. Dar nu-i fusese nicidecum frică de el.

Acum era îngrozită de el. Dacă unui animal îi poate face aşa ceva, ce este atunci în stare să-i facă unui om? Gîndul o duse la altul şi mai înfricoşător. Dacă Connor n-ar fi venit atunci după ea, astăzi ar fi fost căsătorită cu demonul ăsta. Ceea ce-i răscoli din nou stomacul.

Nu-şi dădu seama cît timp a rămas pe marginea patului gîndindu-se la ceea ce s-a întîmplat, dar cînd intră Connor era deja întuneric în cameră. Nu-l privi şi nici nu-i vorbi; îi fu recunoscătoare pentru tăcerea lui, pentru că ştia că nu

este capabilă încă să vorbească despre Gilly. După ce-i aruncă o scurtă privire ca să se asigure că nu are nimic, Connor încuie uşa după el, apoi se îndreptă spre cămin să aprindă focul.

Se aştepta să răcnească la el şi cînd văzu că nu scoate un cuvînt se îngrijoră şi mai tare. Ştia că trebuie să fie supărată pe el pentru că el fusese cel care insistase să o lase în urmă pe Gilly.

Nu voia ca Brenna să ţină în ea supărarea. Cu cît spunea mai repede ce avea pe suflet cu atît va putea să adoarmă mai repede.

Femeile, îi spusese fratele lui, au calitatea unică de a scăpa de furia lor pur şi simplu recunoscîndu-i existenţa. Bărbaţii nu sînt capabili de un asemenea lucru. Adesea furia clocoteşte în sufletele războinicilor ani şi ani, pînă cînd găsesc o modalitate de a îndrepta răul ce li s-a făcut. Acest lucru era valabil şi pentru Connor.

– Tremuri. Vino şi stai lîngă foc.

Îl surprinse prin faptul că-i dădu ascultare. Îndată ce traversă încăperea, o cuprinse în braţe, îi spuse să se uite la el, apoi îi dădu permisiunea să se descarce pe el, răcnind.

– Nu vreau să răcnesc la tine, zise încurcată.

– Ştiu că eşti supărată pe mine. Spune-mi acum, ca să te eliberezi.

– Nu sînt supărată pe tine.

– Eu am hotărît să lăsăm calul în urmă.

– Da, dar era necesar.

Se depărtă de el şi-şi aţinti privirea în flăcările focului.

– MacNare este de vină.

– Da.

– S-a bucurat de ceea ce i-a făcut lui Gilly, nu-i aşa?

– Nu te gîndi la asta.

– Răspunde-mi. Vocea îi fusese mai dură decît inten-

ţionase, dar Connor păru să nu fie deranjat deloc de lucrul ăsta. Îi răspunse destul de blînd.

– Da, sînt sigur că s-a bucurat mutilînd animalul.

– Sper ca Gilly să fi murit rapid înainte să... Aşa s-o fi întîmplat?

– Da, o minţi el privind-o drept în ochi.

– Cum poţi şti cu atîta siguranţă?

– Ştiu. Fu destul de categoric încît ea să creadă că-i spune adevărul.

– Nu trebuia să-i las coama împletită cu panglici. De ala şi-a dat seama că aparţine unei femei, nu?

– Ar fi ştiut oricum. Era mai mică decît sînt caii noştri.

Connor lua lucrurile cu uşurinţă. Se smulse din braţele lui şi-i studie din nou faţa, dar nu văzu nici un semn de furie şi supărare.

– Eşti foarte calm în legătură cu asta, nu? Tu nu vrei să răcneşti?

– Ar schimba oare o asemenea reacţie tot ceea ce s-a întîmplat?

Dădu încet din cap. Ştia că el are dreptate. Ţipetele şi răcnetele n-ar aduce-o pe Gilly înapoi. Totuşi, lipsa de emoţie pe care o afişa Connor o făcea să se simtă şi mai singură cu furia şi groaza ei.

– De ce şi-a dat MacNare atîta osteneală să ne trimită ce a mai rămas din Gilly?

– A vrut să văd ce a făcut. Acum hai la culcare. Trebuie să te odihneşti.

– A fost un mesaj pentru tine sau pentru mine?

– Pentru mine.

– Gilly îmi aparţine mie.

– Dar tu îmi aparţii mie.

– A fost un mesaj vestind ce urmează să vină?

– Soldaţii lui Hugh au spus că MacNare l-a numit un dar. O trase din nou cu forţa lîngă el şi începu să o dez-

brace. Nu opuse nici o rezistenţă pînă cînd încercă să-i scoată şi cămaşa.

– O să-mi fie frig. Connor nu fu descurajat.

– Am să te încălzesc eu. Văd că porţi încă medalionul de la tatăl tău. Ţi-am spus să-l arunci, îi aminti el. Nu-i păsa cu adevărat ce face cu discul de lemn acum, cînd o înţelegea mai bine şi ştia că nu-l poartă ca să-l insulte pe el. Părea destul de nevinovat.

– N-am făcut-o.

– Ce n-ai făcut?

– Nu l-am aruncat.

– Pot şi eu să văd asta, zise el amuzat. Eşti într-adevăr istovită în noaptea asta, nu?

– Da, dar nu cred totuşi că am să pot dormi. Sînt prea furioasă şi...

– Şi ce?

Clătină din cap. Nu era dispusă să admită în faţa lui cît de înspăimîntată este.

– Vii şi tu în pat cu mine?

– Nu încă. Mai am cîteva lucruri de făcut.

– Sînt importante?

– Da.

– Nu poţi să stai lîngă mine doar cîteva minute, te rog?

Brenna nu s-ar fi urcat în pat dacă el n-ar fi acceptat, aşa că-şi trase cizmele, se întinse pe spate şi-şi prinse mîinile sub cap. Şedea cu privirea aţintită în plafon. Brenna se uită la el.

Avea înfăţişarea unui om mulţumit care n-are nici o problemă pe lumea asta şi, dacă nu l-ar fi văzut cu ochii ei vizavi de ea, în curte, ar fi putut jura că nu a văzut sau a auzit încă nimic despre Gilly. Reacţia lui n-o liniştea deloc.

Brenna ar fi preferat să doarmă pe partea dinspre uşă a patului, dar el a obligat-o în schimb să se culce pe partea dinspre fereastră.

Nu voia să se uite la ruine, dar nu voia să se uite nici la Connor, pentru că atitudinea lui rece era la fel de tulburătoare ca şi priveliştea ce se vedea sub razele lunii; aşa că se întinse şi ea pe spate, cu ochii în tavan.

Nu înţelegea indiferenţa soţului ei. Acolo, în curte, cînd se uita la Gilly, părea complet calm, iar ea şi-a zis că se preface că mesagerii să nu aibă nimic important de raportat. Acum nu mai era atît de sigură de asta. Poate că nu se prefăcuse deloc. Să fie oare atît de lipsit de orice sentiment?

Calul fusese animalul ei preferat, este adevărat, şi deşi ea îl crescuse şi îl îndrăgise, nu era totuşi decît un animal. Dar s-ar fi purtat oare altfel Connor dacă i-ar fi fost aduse tîrîş acasă rămăşiţele vreunuia dintre soldaţii săi? Se trezi că-şi doreşte din toată inima să se fi purtat altfel.

Se scurseră cîteva minute bune în tăcere, Brenna gîndindu-se la purtarea soţului ei. Se hotărî să-i mai pună o întrebare şi se uită mai întîi să vadă dacă mai este treaz.

– De unde zici că au venit soldaţii?

– De la Hugh.

– Este un aliat al lui MacNare?

– Soldaţii lui ar fi fost de mult ucişi dacă ar fi fost aliatul lui MacNare.

– Atunci este aliatul tău?

– Cînd îi convine lui să fie. Pămînturile lui Hugh se află la hotarele noastre din sud. Îl las să trăiască în pace atîta vreme cît nu-mi stă în cale.

– Eu n-aş avea încredere în el.

– Nici nu am.

Connor o urmărea cum se lupta să rămînă trează. Deabia-şi mai putea ţine ochii deschişi şi căsca acum din minut în minut, dar era hotărîtă să vorbească despre ce se întîmplase în loc să cedeze în faţa inevitabilului. Se decise să o ajute să piardă bătălia.

O luă în brațe, o strînse lîngă el şi începu să o mîngîie pe spate. Căldura trupului său o moleşi într-o clipită.

– MacNare este un demon, iar demonii nu se tem de nimeni, zise Brenna. Ceea ce-i face cu atît mai periculoşi şi mai înspăimîntători pentru alţii.

Connor închise ochii şi aşteptă să-i spună că-i este frică de ticălos. Brenna luă o cale ocolită pentru a face lucrul ăsta.

– Femeile, mai ales, trebuie că sînt înspăimîntate.

– Dar nu tu, zise Connor. Tu ştii că n-am să las să ţi se întîmple nimic, nu-i aşa, Brenna?

– Da, murmură ea. Şi tu ştii că nici eu n-am să las să ţi se întîmple nimic, nu-i aşa, Connor?

Zîmbi cînd se aplecă şi o sărută pe frunte.

– MacNare nu este nemuritor. Se teme şi el ca oricine altcineva. Se teme în special de un om.

– Eşti sigur de asta?

– Da.

– Şi femeile ar trebui să se teamă de omul ăsta?

– Nu.

– Cine este? întrebă ea şi adormi aşteptînd ca soţul ei să-i spună numele bărbatului de care se temea demonul ăsta.

Dormi adînc mai mult de o oră; cînd fu trezită de zgomotul pe care-l făcea coborîrea podului mobil. Connor nu era în pat lîngă ea. Înainte să atingă podeaua cu picioarele ştia că părăsise siguranţa fortăreţei, înşfăcă mania şi o înfăşură în jurul ei, îndreptîndu-se spre fereastră.

Priveliştea nu prevestea nimic bun. O procesiune de soldaţi călare, purtînd fiecare o torţă aprinsă într-o mînă şi o frînghie în cealaltă, trecea încet pe pod, tîrînd în urma lor o carcasă osoasă. Zgomotul făcut de copitele cailor nu acoperea sunetul găunos pe care-l făcea carcasa lovindu-se de scîndurile de lemn ale podului.

Connor deschidea drumul îndreptîndu-se către ruine. Cînd procesiunea ajunse la destinație, toată lumea descălecă. Se așezară într-un semicerc, iar în mijloc patru soldați începură să sape. Groapa era adîncă.

Un alt soldat făcu un pas înainte, se aplecă peste marginea gropii și-i ajută pe cei ce săpaseră să iasă afară. Torțele fură apoi aruncate jos, pe pămînt, iar soldații acționară la unison trăgînd cu frînghiile carcasa în groapă.

O clipă se balansă pe marginea ei, apoi se prăvăli și, peste ea, frînghiile, unduindu-se ca niște șerpi. După ce fu umplută din nou cu pămînt, o singură torță rămase aprinsă, înfiptă pe movila de pămînt proaspătă.

Torțele fură culese de jos și, o clipă mai tîrziu, procesiunea traversă podul înapoi în fortăreață. O singură lumină rămăsese în urmă ca să vegheze ruinele. Mai străluci puternic cîteva minute, licări apoi de două ori și dispăru.

Brenna rămase la fereastră căutîndu-și soțul. Cînd Quinlan și Crispin se întoarseră în incintă zece minute mai tîrziu, se retrase în umbră ca să n-o poată vedea. Fuseseră la lac să se spele și presupuse că și soțul ei fusese cu ei.

Trecu aproape o oră înainte să apară și el. Rămase fără suflare cînd îl zări. Lumina torței se răspîndea în jurul lui și, în strălucirea ei, trupul îi părea poleit cu aur. Nu remarcă pericolul din el pînă cînd nu se apropie mai mult și de-abia atunci observă schimbarea. Se mișca ca un animal de pradă. Pasul îi era lung, hotărît, mușchii umerilor și brațelor se mișcau cu o grație fluidă sub pielea alunecoasă, iar privirea îi era parcă la pîndă.

Era gata să atace. Puterea pe care o iradia îi accelera bătăile inimii. Mîinile începură să-i tremure cînd își strînse mantia pe umeri pentru a se feri de un fior brusc. Știa că de vină era imaginația ei. Era soțul ei, nu un străin. Totuși, instinctele continuară să o avertizeze. Înțelese de ce de îndată ce Connor ajunse în curte.

Îi simți furia înainte să i-o vadă. Cu capul în jos mergea în mod deliberat pe urmele pe care fusese tîrîtă Gilly şi, cînd ajunse în locul în care animalul fusese măcelărit, se opri. Îl trecu un tremur, apoi se îndreptă, dădu capul pe pate şi privi către cer.

În lumina crudă a torței era vînăt la față de furie. Vena de la gît îi pulsa din cauza maxilarului încleştat, iar umerii şi gîtul îi deveniră rigide. Era devorat de furie. Brenna privea ochii reci, ucigători, ai unui sălbatic, pentru că acum era dominat de mînie. Aruncă torța în aer, ridică sabia sus, deasupra capului, şi, cu ambele mîini, o înfipse adînc în pămîntul însîngerat.

Era o privelişte înspăimîntătoare. Brenna nu se putea mişca, nu putea respira, nu putea striga la el. Privi în spate, spre ruine, şi înțelese deodată furia lui Connor. Îi spusese că tatăl lui murise acolo, dar ea nu-i pusese nici un fel de întrebări ca să afle cine fusese răspunzător de moartea lui. N-o să-l întrebe nici acum pentru că, în sufletul ei, ştia deja răspunsul.

Trase adînc aer în piept şi-şi întoarse din nou ochii spre soțul ei. Privea direct la ea. Se priviră ochi în ochi vreme de un minut bun înainte ca el să se uite în altă parte. Smulse apoi sabia din pămînt şi porni înapoi pe potecă.

Îl strigă. Expresia lui continuă să fie a cuiva care simte nevoia să ucidă cînd îşi ridică din nou privirea spre ea. Brennei ar fi trebuit să-i fie frică – dar nu-i era. Întinse mîna spre el şi-i porunci să vină sus.

Aşteptă în mijlocul camerei. Sunetul paşilor se apropia tot mai mult. Se uita spre uşă, inima bătîndu-i năvalnic. O să-l ia în brațe şi o să-i aline furia cu şoapte blînde şi mîngîieri tandre.

Fusese martora transformării nobilului într-un sălbatic şi acum ştia fără nici un fel de îndoială că omul de care se lome MacNare este Connor.

Nu putea să simtă nici un fel de regret sau milă pentru porc.

Lui Connor îi era greu să se concentreze la treburile lui. Gîndul la nevastă şi la ceea ce-i făcuse el cu o noapte în urmă nu-i dădea pace.

Se purtase ca un animal. Ar fi trebuit să rămînă la lac pînă cînd şi-ar fi stăpînit furia sau ar fi trebuit să-şi petreacă întreaga noapte acolo, dar cînd îl strigă şi-i porunci să vină la ea, n-avu nici o putere să reziste ispitei.

Brenna n-ar fi trebuit să-l atingă. Dacă ar fi stat în cea laltă parte a camerei, ar fi putut să o ignore. Recunoscu însă, chiar în clipa în care gîndi, că n-ar fi făcut asta. Era hotărît să o aibă încă din momentul în care pornise să urce scările.

Oare o duruse? Domnul să-l aibă în pază, nu ştia. Totuşi, nu i s-a opus şi nici nu i-a cerut să se oprească. Ar fi ascultat-o şi s-ar fi supus dorinţelor ei, de asta era sigur. Îşi aminti cum alergase spre el şi cum îşi încolăcise braţele în jurul lui şi nu-i mai dăduse drumul.

Ea n-avea de unde să ştie atunci ce avea el de gînd să-i facă, fireşte. La toţi dracii, probabil că s-ar fi aruncat pe fereastră dacă i-ar fi ghicit gîndurile.

N-o să-l ierte niciodată. De ce l-ar ierta? O folosise cu neruşinare, îi făcuse lucruri care trebuie că o îngroziseră, o posedase nu o dată, ci de două ori, şi în feluri pe care ea n-avea de unde să le înţeleagă. El ştia însă exact de ce avea atîta nevoie de ea. Trăia de prea multă vreme cu furia asta în el, iar ea era un suflet atît de blînd, atît de iubitor. Avea nevoie de ea să resprie, să simtă...

– Connor, aproape că l-ai sufocat pe Peter. Crispin veni în spatele stăpînului său şi-i puse mîna pe umăr.

Connor îi dădu un brînci soldatului. Peter se clătină, trase de cîteva adînc aer în piept, după care se îndreptă.

– Cît pe ce să omori un om, Peter, zise Connor cu voce aspră. Dacă nu ți-aş fi aruncat sabia din mînă, unul din supuşii mei credincioşi ar fi fost acum mort. N-am să tolerez prostia.

– Stăpîne, eu... începu Peter.

Connor îl reduse la tăcere ridicînd mîna.

– N-am nevoie de scuzele tale. Quinlan va decide ce este de făcut cu tine.

Aşteptă pînă cînd soldatul se îndepărtă înainte să discute chestiunea cu cei doi comandanți ai săi. Crispin şi Quinlan îl flancau de ambele părți.

Crispin considera că soldatul era iremediabil inapt şi ar trebui trimis acasă. Quinlan era de acord, dar promise să aştepte pînă cînd o să-i treacă furia pentru a lua o decizie. Crispin schimbă subiectul.

– Te-ai hotărît cum ai de gînd să-i răspunzi lui MacNare?

– Da. Tu şi eu vom pleca în după-amiaza asta, tîrziu. Alege opt sau zece soldați care să meargă cu noi.

– Te duci întîi la Kincaid? Te-a făcut să-i promiți că n-ai să mai continui raidurile.

– Ar trebui să mă duc la fratele meu şi să-i explic, dar nu am s-o fac. O să fie furios, fireşte. Totuşi, cînd o să audă de mesajul trimis de MacNare, sînt sigur că o să înțeleagă că trebuie să-i trimit şi eu unul ticălosului.

– Nu-l înfrunta sau ucide pe MacNare pînă cînd n-o să fie rîndul meu să merg cu tine, îi ceru Quinlan.

– Ceri lucrul ăsta de fiecare dată cînd alternăm responsabilitățile, îi aminti Crispin. Sînt sigur că acum Connor ştie care sînt sentimentele tale față de dușmanul nostru.

– Şi tu îi pretinzi lui Connor exact acelaşi lucru de fiecare dată cînd plec eu cu el, Crispin.

Connor puse capăt rivalității spunîndu-le că vor merge amîndoi cu el cînd va sosi timpul.

– N-am să-l ucid pînă cînd n-am să găsesc dovada de care am nevoie. Promisiunea făcută tatălui meu este mai presus decît orice altceva. Crispin, du-te şi alege-ţi oamenii şi să fii gata să plecăm înainte să apună soarele. Quinlan, mergi cu mine în curte ca să le spun oamenilor ce vreau să facă cît timp am să lipsesc.

Termină de schiţat îndatoririle ce-i reveneau soldatului înainte de a ajunge la destinaţie şi adăugă o ultimă dorinţă.

– Să ai grijă ca soţia mea să se mute în alt dormitor. Încă de astăzi.

– Tu şi Lady Brenna n-aţi căzut de acord asupra măsurilor pe care ai de gînd să le iei împotriva lui MacNare?

– Nu, n-am discutat problema cu ea. De ce crezi că aş fi discutat.

– Este soţia ta, Connor.

– Sînt conştient de faptul ăsta.

– Şi a fost măcelărit calul ei.

– Da, acceptă Connor. Şi pentru motivele astea crezi că ar trebui să-i explic intenţiile mele?

Quinlan izbucni în rîs cînd văzu cît de încurcat părea Connor. Evident, nu-i trecuse niciodată prin cap să-i explice soţiei sale ce intenţii are.

– Majoritatea nevestelor s-ar bucura ca soţii lor să le spună ce sentimente au, ce simt.

– Zău?

– Atunci motivul pentru care vrei să o muţi în altă cameră este legat de altceva?

– Problema asta nu te priveşte pe tine.

– Aşa este, spuse el. Dar ca prieten, simt că trebuie să-ţi spun că soţia ta va fi rănită de această hotărîre. N-o să înţeleagă. Sînt sigur că ai observat că Milady ţine la tine.

– Sigur că ţine şi tocmai de aia o mut în altă cameră. Te asigur că o să se simtă uşurată.

Connor refuză să mai scoată vreun cuvînt în problema

asta. Îi porunci lui Qinlan să înceapă să-şi îndeplinească îndatoririle şi se duse în sală.

De cum îl zări pe stăpînul ei, Netta, servitoarea însărcinată cu curățenia la primul etaj, scăpă din mînă cîrpa cu care ştergea o masă. Se dădu înapoi, se înclină şi bîlbîi ceva.

Servitoarea era o fricoasă, care tremura numai cînd îl vedea. Connor nu putea înțelege de ce. Femeia era în slujba lui de peste un an şi în toată vremea asta nu ridicase nici măcar o singură dată vocea la ea.

– Netta, du-te sus şi spune-o soției mele că vreau să-i vorbesc.

– Să o trezesc dacă doarme, stăpîne?

– Nu, este devreme încă. Dacă nu răspunde imediat, nu insista. Încearcă să nu faci prea mult zgomot, adăugă el. Văduva tatălui meu s-ar putea să doarmă încă.

Slujitoarea se împiedică de două ori în graba de a ieşi din sală. Connor începu să se plimbe cu paşi mari de colo-colo în aşteptare, gîndindu-se ce explicație să-i dea Brennei. Ştia că probabil ar trebui să se scuze pentru purtarea de noaptea trecută.

Dar n-o să facă pentru simplul motiv că ştia că nu are rost. Nu-şi ceruse niciodată în viața lui scuze nimănui şi n-o să înceapă acum să învețe cum să o facă.

Tocmai aprinsese focul în cămin cînd Netta se întoarse cu vestea că Lady MacAlister nu este sus. Îi porunci să trimită o servitoare să o caute afară şi-şi reluă umbletul nervos.

Observația lui Quinlan în legătură cu faptul că ar trebui să împărtăşească informațiile cu ea îl surprinse şi se trezi întrebîndu-se dacă Alec îi spune vreodată lui Jamie părerea lui în probleme îngrijorătoare. Nu, firește că nu. Bărbații n-ar... sau o fac?

Scutură din cap cu dezgust.

Căsătoria i-a complicat viața. Ar fi trebuit să înțeleagă asta înainte să se însoare.

Era ceva cam tîrziu să se mai răzgîndească, totuşi, iar acum, cînd îi aparținea, era destul de cinstit ca să recunoască că nu ar renunța niciodată la ea şi îl înfuria chiar şi numai gîndul la ea cu altcineva.

Să însemne oare asta că-i plăcea să fie căsătorit cu ea? Pe cine încerca el să prostească? Îi plăcea de ea foarte mult, mult mai mult decît ar fi crezut posibil. Chiar şi acum, era încordat în aşteptarea momentului cînd o să intre în sală.

Recunoaşterea acestui fapt îl îngrijoră întrucîtva.

Se purta ca un tînăr soldat dornic să-şi impresioneze comandantul. Se înmuiase deja față de nevasta lui şi, dacă nu era atent, o să se îndrăgostească de ea. Şi era sigur că ştie exact ce o să se întîmple atunci. O să moară şi o să-l lase singur.

Intră Crispin ca să-i anunțe sosisea nobilului Kincaid. N-apucă totuşi să o facă că Alec se şi afla alături de el. Cei doi îl urmăreau pe Connor cum se plimba de colo-colo cu paşi mari. Cînd, un moment mai tîrziu, li se alătură şi Quinlan, se înclină în fața nobilului Kincaid înainte de a-şi îndrepta atenția spre Connor.

Se amuză de faptul că stăpînul său nu-l observase încă pe fratele lui. Nu-i era caracteristic lui Connor să fie atît de preocupat, dar Quinlan era sigur că se gîndeşte la Lady Brenna.

Alec nu găsi deloc amuzantă lipsa de atenție a fratelui său. Cîteva secunde mai tîrziu, Connor se reabilită în ochii fratelui său mai mare.

– Ai de gînd să-l anunți pe fratele meu sau nu, Crispin?

– Aşteaptă să priveşti spre mine, izbucni Alec. Dacă întorci spatele unui om poți să fii omorît.

– Să întorc spatele unui membru al familiei este nepoli-

tîcos, Alec, nu periculos. Înaintă, se înclină oficial în faţa lui Alec, şi spuse: Mă onorezi cu prezenţa ta, stăpîne.

– Trebuie să-ţi mai îmbunătăţeşti manierele.

– Tot ce ştiu am învăţat de la tine. Te-a înfuriat cineva, îmi dau seama. Porţi asupra ta sabia.

– Sînt supărat, îi confirmă Alec. Oamenii mei aşteaptă în curtea inferioară. Ne ducem să vînăm un om care a îndrăznit să mă sfideze şi vreau să vii cu mine.

– Desigur.

Alec aprobă din cap, încîntat că Connor a acceptat fără să ştie numele celui pe care voiau să-l scoată din ascunzătoare. Fratele mai mare presupuse cu îngîmfare că supunerea fără să crîcnească a lui Connor se datorează în mare măsură felului în care l-a crescut.

Înaintînd în sală, îl bătu pe fratele său pe umăr, apoi se aşeză la masă pe singurul scaun cu spătar disponibil. Îl invită pe Connor să se aşeze pe scaunul de lîngă el.

– Dawson nu pare să înţeleagă că sînt hotărît să fac ce spun. Femeie, adu-mi pahar cu apă, se adresă unei servitoare care stătea în uşă.

Servitoarea se uita disperată în jurul ei. Connor ştia că ea caută un loc unde să pună lucrurile pe care le ţinea în braţe. Înainte ca el să-i spună să le pună pe trepte, intră în grabă în sală, se înclină în faţa lui şi le puse pe masă lîngă el.

Ştia ce sînt fără ca ea să-i explice.

– Am trimis trei servitoare să o caute pe Milady, afară, stăpîne, dar tot ce au găsit pînă acum sînt lucrurile pe care le-a lăsat în urma ei. Încă o mai caută, stăpîne, şi după ce am să-l servesc pe stăpînul Kincaid, vă rog să-mi spuneţi ce să fac cu lucrurile stăpînei.

Connor era evident exasperat din cauza soţiei lui şi dădu din cap nedumerit.

– Lasă-le aici, Netta, îi porunci el.

Se înclină din nou înainte de a-l servi pe fratele lui. Connor observă cum îi tremură mîinile cînd aşeză cupa şi carafa în faţa lui Alec şi nu fu deloc surprins.

Femeile erau şi mai intimidate de fratele lui mai mare.

– I-ai spus ceva ce nu trebuia soţiei tale? se interesă politicos Alec.

– Fireşte că nu, răspunse Connor.

Alec voia să-l necăjească pe fratele său. Întinse mîna şi ridică o panglică galbenă.

– Ia să vedem, ce avem aici?

– După cum vezi, o punguţă, o panglică şi un hanger. Zău, Alec, nu ştiu cum reuşeşte. Brenna pare că nu-şi poate păstra nici măcar pantofii în picioare cînd umblă. În permanenţă îşi rătăceşte lucrurile ei şi le ia pe ale altora. Nu ştiu cum am s-o conving să fie mai atentă.

Alec găsi neglijenţa Brennei deosebit de amuzantă. Rîse zdravăn pe seama fratelui său înainte de a-i sugera că el ar aşeza pur şi simplu un dulap în sală pentru ca supuşii lui să pună acolo lucrurile pe care Brenna le lasă în urmă.

– Cu permisiunea ta, am să mă ocup eu de asta, strigă Crispin de la uşă.

– Vrei să mă duc să o caut eu pe nevasta ta? întrebă Quinlan.

– Aş prefera să veniţi încoace amîndoi, porunci Alec. Ceea ce vreau să discut, vă priveşte şi pe voi.

Aşteptă pînă cînd cei doi bărbaţi se aşezară vizavi de Connor, după care începu.

– O să lipsim o săptămînă sau două. Dawson şi soldaţii lui se ascund în munţi şi o să ne ia ceva timp ca să-i scoatem de acolo.

– Nu pari să te grăbeşti să porneşti, observă Connor.

– Dawson nu pleacă nicăieri. Prostul crede că e în siguranţă în ce mă priveşte, adăugă clătinînd din cap. Nu-mi

închipui de unde îi poate veni o asemenea idee.

– Cîți oameni sînt cu el? întrebă Crispin.

– Nu sînt sigur de număr. Quinlan, tu eşti cel însărcinat să păzeşti fortăreaţa cît lipseşte stăpînul tău?

– Da, Stăpîne.

– Să dublezi numărul santinelelor de-a lungul perimetrului şi pe ziduri.

– Am dat deja acest ordin, Alec. Nu trebuie să te preocupi tu, spuse Connor.

– Crezi că or să fie probleme? întrebă Grispin.

– Alec se aşteptă întotdeauna să fie probleme, şi la fel şi noi, răspunse în locul lui Connor.

– Se vorbeşte că MacNare s-a înfuriat cînd a descoperit că i-ai luat mireasa. A fost convins de oamenii din escorta ei că a mers de bunăvoie cu tine, iar acum o condamnă pe Brenna ta la fel de mult ca şi pe tine.

– Ea nu are nici o vină, interveni Connor.

– Soldaţii ei s-au dus la MacNare în loc să se întoarcă la baronul lor? întrebă Quinlan fără să-i vină a crede. Sînt uluit de prostia lor.

– Au fost ajutaţi în a lua decizia de a se duce la el, le explică Alec. Vă puteţi imagina în ce situaţie se afla MacNare. Erau la el cel puţin o sută de persoane, rude şi invitaţi, care aşteptau să celebreze nunta împreună cu el. Şi-a aşteptat mireasa şi cînd a văzut că nu soseşte aşa cum era stabilit a trimis soldaţi ca să o grăbească. Mi s-a spus că s-a simţit umilit în faţa celor prezenţi. La dracu', Quinlan, să nu îndrăzneşti să găseşti amuzant lucrul ăsta.

– Găsesc amuzantă umilirea lui MacNare, recunoscu Quinlan.

– Şi eu, interveni Connor.

– Şi eu, sări şi Crispin.

Fidelitatea lor unul faţă de altul era totală. Toţi trei erau fraţi de suflet şi deşi Alec înţelegea legătura dintre ei, ştia

că trebuie să-i pedepsească pentru atitudinea lor; totuşi, să-i critice pentru că se bucuraseră de situaţia stînjenitoare a lui MacNare ar fi însemnat să fie ipocrit.

Şi el rîsese zdravăn pe seama lui MacNare, dar n-o să recunoască lucrul ăsta în faţa fratelui său. El voia să mai atenueze puţin antagonismul dintre Connor şi MacNare, nu să-l încurajeze.

– Vă înţeleg sentimentele faţă de MacNare. Nici mie nu-mi place omul, recunosc, totuşi trebuie încă să mă convingeţi că el şi tatăl lui au fost implicaţi în moartea tatălui tău, Connor. Ridică mîna pentru a-l opri pe Crispin să-l întrerupă, apoi continuă: Îţi amintesc că, pînă cînd îmi vei aduce dovada corespunzătoare, sabia lui Donald MacAlister rămîne pe peretele meu, unde am pus-o în ziua în care ai intrat în casa mea şi nici unul dintre voi nu-l va ucide pe MacNare. Am fost destul de clar?

– Da, răspunse Connor. Tu eşti stăpînul meu şi îţi vom respecta dorinţele.

– Să faceţi al dracului de bine să le respectaţi!

Lui Connor îi era greu să-şi stăpînească furia. Deşi îşi putea spune părerea cînd simţea că vrea să o facă, n-ar fi fost bine să-l contrazică făţiş pe fratele său în faţa lui Quinlan şi a lui Crispin şi un asemenea lucru i-ar submina şi poziţia lui Alec.

– Ai terminat să ne aminteşti care ne este datoria faţă de tine? întrebă el. Alec îi aruncă o privire aspră.

– Ţi-am promis cu mult timp în urmă că n-am să-l ucid pe MacNare pentru că dacă – şi atunci cînd – ai să găseşti dovada vinovăţiei lui, dreptul ăsta îţi aparţine. Totuşi, nu am promis să te las să trăieşti, Connor. Nu mă forţa din nou. Alec aşteptă pînă cînd Connor dădu din cap, după care continuă: Domnul mi-a dat sarcina imposibilă de a vă ţine pe toţi trei în viaţă şi am acceptat această responsabilitate în clipa în care v-am adus pe fiecare în casa mea. Eraţi pe

jumătate morți atunci şi mi-am ținut soția trează o săptămînă ca să vă îngrijească. Încă nu am uitat necazurile pe care mi le-ați creat.

– Îmi amintesc, interveni Connor. Mi-ai spus că n-ai să mă laşi să mor.

– Şi tu mi-ai poruncit să mă duc să-i aduc şi pe ceilalți, rîse Alec. După care scoase un oftat lung, teatral. Încă de atunci tot încerci să-mi dai ordine. Îți aminteşti că m-ai făcut să-ți promit că n-or să moară nici Quilan şi nici Crispin? Nu, fireşte că nu-ți aminteşti. Nu pot să mai desfac nimic din ce s-a făcut în trecut, Connor, dar pot să fac ceva în legătură cu prezentul. Am unele informații pe care le-ai putea găsi utile. Unul dintre soldații englezi i-a spus lui MacNare că Brenna a pus la cale sosirea ta. Nu-i adevărat, nu-i aşa?

– Nu, nu este adevărat.

– Iar tu mi-ai spus că n-ai forțat-o.

– Nu, nu am forțat-o.

– Dar ai lăsat deoparte unele detalii destul de semnificative cînd mi-ai spus cum te-ai însurat cu ea.

– Cum ar fi? întrebă Connor.

Alec nu-i răspunse imediat.

– Doi dintre oamenii lui MacNare au plecat împreună cu trei soldați englezi. Se îndreaptă spre reşedința baronului Haynesworth.

– Cine este baronul Haynesworth, stăpîne Kincaid? întrebă Crişpin.

– Tatăl Brennei, răspunse el.

– Milady era escortată de doisprezece soldați, interveni Quinlan.

– N-au mai rămas decît trei. Lui MacNare nu-i place să audă veşti proaste. Îl face răspunzător pe tatăl Brennei pentru faptul că a crescut o fiică independentă şi are de gînd să ceară compensații imediate. Nu-l cunosc pe baron şi ca atare nu pot să spun cum va reacționa cînd o să audă

că alianța a fost ruptă, dar ştiu ce aş face eu dacă aş aştepta ca fiica mea să se mărite cu un bărbat şi ea ar sfîrşi prin a-l lua pe altul. M-aş duce la ea ca să aud adevărul chiar din gura ei.

– Cu alte cuvinte, crezi că baronul ar putea veni încoace cu soldații săi.

– Este posibil.

– Dacă o să se întîmple, o să se întîmple, zise Connor ridicînd din umeri.

– Ce ai să faci dacă tatăl ei o să te provoace?

– Nimeni n-o să mi-o ia. Nimeni. Nu ridicase vocea, dar forța cu care accentuase fiecare cuvînt fusese la fel de amenințătoare.

– Ai să-l ucizi? întrebă Crispin uşor curios.

– Probabil că mi-aş supăra nevasta dacă aş face aşa ceva, spuse Connor.

– Probabil? întrebă Alec. În mod sigur lucrul ăsta ar supăra-o.

– N-aş permite ca represaliile să meargă atît de departe. Am să aştept să văd ce va face tatăl ei.

Alec dădu din cap, satisfăcut pentru moment ca fratele sau nu va face nimic în pripă.

– Nu i-aş spune lucrul ăsta Brennei, pentru că nu văd motivul pentru care să-i trezeşti o asemenea îngrijorare. Deşi mă uimeşte într-un fel lucrul ăsta, am aflat, observîndu-mi nevasta, că femeile au tendința să se îngrijoreze de orice. Jamie a fost foarte tulburată cînd a auzit ce i-a făcut MacNare calului Brennei. Este adevărat, şi pe mine m-a revoltat un asemenea act de răutate. Din nefericire, Jamie a insistat să audă fiecare detaliu de la Hugh.

– Nobilul Hugh a fost la tine? întrebă Quinlan.

– Trebuie să fi călărit noaptea, comentă Crispin.

– Nu, a venit aseară tîrziu. Una din santinelele mele i-a arătat drumul. Hugh era într-o stare îngrozitoare, dar după

ce a băut suficientă bere ca să se calmeze, a putut să-mi dea unele veşti interesante. După cum ştii, întotdeauna s-a opus să se alăture lui MacNare sau ţie. Cu multă vreme în urmă, a venit la mine să-mi ceară protecţie în cazul în care vreunul dintre voi ar încerca cu forţa să-l facă să se răzgîndească. L-am asigurat că fratele meu n-o să facă niciodată un asemenea lucru, desigur, şi sînt sigur că l-am convins. N-am putut să-i dau aceeaşi asigurare în ce-l priveşte pe MacNare. Hugh doreşte să trăiască în pace. Bunicul şi tatăl său, înaintea lui, au condus amîndoi această mică fîşie de pămînt fără valoare dintre tine şi duşmanul tău, ceea ce-l plasează într-o poziţie specială, pentru că el nu are atîţia soldaţi cîţi aveţi voi, tu şi MacNare. Hugh nu a ridicat niciodată mîna împotriva nimănui şi nici nu a nedreptăţit pe nimeni şi am fost de acord să-i ofer ajutorul meu. Este un om bătrîn, care nu vrea nimănui răul şi n-am să-l amăgesc.

– I-am oferit protecţie, Alec.

– Ştiu că ai făcut-o, dar, dacă acceptă, slujitorii lui credincioşi ar fi măcelăriţi de MacNare în clipa în care ai întoarce spatele. Regele are o afecţiune specială pentru bătrînul om şi ar fi dezamăgit dacă i s-ar întîmpla ceva rău. I-am explicat toate astea lui MacNare şi i-am spus că, în calitate de mediator al regelui, voi avea grijă ca Hugh să rămînă autonom şi să fie lăsat în pace.

– MacNare exercită presiuni asupra lui?

– Da, răspunse Alec. Hugh s-a dus la reşedinţa lui MacNare pentru că fusese invitat să participe la ceremoniile de după nuntă, dar bătrînul n-a plecat de-acolo destul de repede şi a fost nevoit să asiste la metodele detestabile folosite de MacNare împotriva celor care l-au înfuriat.

– Soldaţii englezi. Crispin a fost cel care a spus cu glas tare ceea ce era evident. Cei nouă oameni au fost ucişi în acelaşi mod în care a fost omorît şi calul lui Milady?

Alec îl privi direct în ochi pe Connor dînd încet din cap.

– Inutil să mai vorbim. Hugh a fost zdruncinat de ceea ce a văzut, Sper ca Brenna să nu audă de soldaţi. Cu voia Domnului, n-o să afle niciodată.

Speranţa lui se dovedi falsă, pentru că Brenna auzise deja fiecare cuvînt pe care-l rostise. Intrase pe uşa din spate, auzise vocea lui Alec şi se oprise imediat, în hol, ca să se aranjeze puţin înainte de a intra ca să-l salute.

Nu a avut de gînd să tragă cu urechea pînă cînd nu şi-a auzit pomenit numele. A rămas în mod deliberat pe loc pentru că voia să descopere de ce vorbesc despre ea, fiind sigură că în clipa în care va intra orice conversaţie va înceta.

Nici Alec, nici Connor nu vorbeau în şoaptă, totuşi vocile lor joase erau un indiciu al seriozităţii problemei în discuţie. Ştia că nu face bine ceea ce face, dar pe moment nu-i păsa.

Era cît pe-aci să se dea de gol cînd Alec le-a spus ce li s- a întîmplat celor nouă soldaţi ai tatălui ei. I s-a făcut atît de rău de grozăvia pe care şi-o închipuia, încît fu nevoită să se îndoaie de mijloc pentru a-şi potoli durerile stomacului.

Rugile înălţate pentru sufletele oamenilor acelora o ajutară să-şi recapete controlul şi şi-a promis că, mai tîrziu, cînd va fi în camera ei, o să îngenunchieze şi o să-l implore pe bunul Dumnezeu să-i primească la El.

Îndată ce o să termine o să-i mulţumească şi pentru faptul că i l-a trimis pe Connor. Dacă n-ar fi apărut la momentul potrivit, astăzi ar fi fost măritată cu însuşi diavolul. Gîndul o făcu să se înfioare şi-i răscoli din nou stomacul.

Faptul că se concentră asupra conversaţiei din sala cea mare o opri să izbucnească în plîns. Îşi impuse să fie atentă zicîndu-şi că poate să plîngă cît doreşte cînd o să fie singură.

– În pofida faptului că a fost nevoit să supravieţuiască

atîția ani, Hugh a rămas încă dezarmant de naiv, spuse Alec. Era foarte şocat cînd s-a întors acasă la el şi chiar în dimineața imediat următoare unul dintre oamenii lui a venit să-i spună că iapa Brennei fusese lăsată la hotarul lui cu mesajul, din partea lui MacNare, de a-ți aduce ție, Connor, ceea ce mai rămăsese din animal. Hugh s-a gîndit că în mod categoric o să vrei să-l vezi. Ştiați că MacNare l-a numit dar?

– Da, răspunse Connor.

– Şi atunci a plecat direct spre tine, spuse Quinlan dînd din cap în semn că a înțeles.

– Aş vrea să mai discut o altă problemă cu tine, Connor. Categoric, nu este la fel de importantă ca acelea tocmai discutate, totuşi m-am trezit gîndindu-mă îndelung la o afirmație făcută de Hugh.

– Ce a spus?

– Hugh a auzit de la unul dintre soldații englezi că Brenna nu era decît un copil cînd ți-a cerut să te căsătoreşti cu ea. Lucrul ăsta nu mi l-ai spus, nu-i aşa? Acum vreau să-mi spui încă o dată că nu mi-ai încălcat porunca de a-l lăsa în pace pe MacNare.

Alec tocmai trîntise cu pumnul în masă cînd apăru Brenna strigîndu-le:

– Bună ziua, stăpîne Kincaid. Ce plăcere să te văd din nou!

Într-o clipită expresia lui Alec se schimbă – încruntătura aia sumbră se transformă în ceea ce ea crezu a fi un zîmbet sincer. Quinlan şi Crispin se uitară uşurați la ea.

Se îndreptă direct spre Alec, îi aruncă o privire scurtă lui Connor şi-i văzu bănuiala din ochi, apoi se întoarse din nou spre oaspetele lor.

În entuziasmul ei, îi ținea strîns mîna ca să ştie cît de bucuroasă este că-l vede; îşi dădu imediat seama de greşeală şi-i lăsă iute mîna.

Alec fu surprins de gestul ei de afecțiune, dar şi încîntat în acelaşi timp. Şi atunci îi luă el mîna într-a lui.

– Plăcerea este a mea, Brenna. Cum te mai simți astăzi? o întrebă uitîndu-se la cusătura de pe fruntea ei.

– Mă simt foarte bine, mulțumesc. Şi cum aş putea să nu mă simt aşa? Este o zi atît de minunată!

– Plouă, îi aminti Crispin.

– Ploaia s-a oprit, îi răspunse ea. Vă rog, aşezați-vă. Am întrerupt o întîlnire importantă? Îmi cer scuze dacă este aşa. A venit şi Jamie cu tine, stăpîne?

Alec îi lăsă mîna înainte să-i răspundă.

– Ea a rămas acasă.

– Îmi pare rău să aud asta. Sper din toată inima să o aduci cu tine data viitoare cînd ai să vii să-l vezi pe Connor.

După ce-i invită a doua oară să se aşeze, bărbații se supuseră. Se îndreptă spre Connor, aşteptă pînă cînd se aşeză, apoi îi puse mîna pe umăr. Nu voia atît să-i arate afecțiunea, cît să-i demonstreze lui Alec loialitatea față de soțul ei.

– Soția voastră este bine? întrebă ea.

– Presupun că este, răspunse Alec, iar privirea îi deveni caldă fiind vorba de Jamie. Nu vorbeşte cu mine în momentul ăsta.

– Oh, Dumnezeule, murmură Brenna.

– Jamie poate fi la fel de încăpățînată ca soțul ei, observă Connor.

– Este adevărat, aşa este, recunoscu Alec cu un zîmbet. Este supărată pentru că n-am lăsat-o să se ducă la Mary Kathleen. Se apropie sorocul fiicei mele să nască, explică el pentru Brenna. Şi pentru că este primul copil, soția mea crede că prezența ei acolo ar putea face ca tot calvarul să fie mai uşor.

– Lady Kincaid este cunoscută aici pentru priceperea ei în îngrijirea oamenilor, îi spuse Quinlan.

– Stăpîne, nu pot să nu mă întreb de ce nu vrei să o laşi pe Jamie să se ducă la Mary Kathleen, spuse Brenna.

Connor fu surprins că soția lui a cerut o explicație. Ştia că Brenna nu era îndrăzneață; era pur şi simplu curioasă, dar atît. Mai tîrziu o să-i explice fratelui său că nu şi-a putut înfrîna impulsivitatea şi că, în mod categoric, n-a avut de gînd să se îndoiască de decizia lui.

Alec păru, totuşi, să ia lucrurile uşor.

– Exact asta m-a întrebat şi Jamie. Nu pot să las deoparte alte îndatoriri pe care le am şi n-am să-mi las soția să se ducă fără mine. A încercat să-mi sfideze poruncile, firește, imediat ce şi-a dat seama că nu mă poate înmuia.

– Soția mea nu mă va sfida niciodată, decretă Connor. Nu este aşa, Brenna?

– Eu sînt sigură că tu m-ai lăsa să mă duc, răspunse ea.

– Nu, nu te-aş lăsa.

– Ei bine, atunci, de dragul fiicei noastre, sînt sigură că aş găsi o modalitate să fac ceea ce cred eu că trebuie să fac fără să te sfidez, Connor.

Alec găsi amuzantă convingerea ei.

– Eşti atît de deşteaptă?

– Îmi place să cred că sînt, stăpîne. Sînt unul din cei opt copii cîți am fost la părinți şi am învățat că trebuie să fiu deşteaptă dacă vreau să obțin ceva. Crezi că mă făIesc degeaba? întrebă ea cînd îl văzu pe Quinlan că rîde. Am stabilit că mă mărit cu Connor şi, după cum puteți remarca acum cu toții, sînt nevasta lui.

Toți, cu excepția lui Connor, izbucniră în rîs. Soțul ei părea exasperat.

Tensiunea fusese atenuată suficient ca să-i lase să-şi continue întîlnirea, dar în momentul în care era pe punctul de a se scuza, Alec o făcu să se răzgîndească.

– Tocmai m-am întîlnit cu un prieten al tău, Brenna.

Ţine foarte mult la tine şi se consideră apărătorul tău.

– Connor îşi protejează soţia. Cine este bărbatul care îndrăzneşte să-l provoace? interveni Quinlan în numele lui Connor simţind că este o insultă ca un bărbat să creadă că este destul de bun ca să fie apărătorul stăpînei sale.

– Aşa este, Connor este apărătorul lui Milady, bombăni şi Crispin.

Brenna nici măcar nu încercă să ascundă că se simte jignită.

– Pot foarte bine să-mi port singură de grijă, mulţumesc. Bărbaţii găsiră părerea ei foarte amuzantă. Hotărî să se prefacă atunci că nu este ofensată. Cine este prietenul?

– Părintele Sinclair.

– Dacă aţi fi spus că este preotul, n-aş fi zis nimic, stăpîne Kincaid, interveni spăşit Quinlan.

– Îţi aduce tot felul de elogii, Brenna, zise Alec ignorîndu-l pe Quinlan.

– De ce a venit la tine? îl întrebă Connor.

– I s-a poruncit să-l înlocuiască pe Murdock. Nu-l pot lăsa să rămînă, firesţe, pentru că încă jelim trecerea în nefiinţă a lui Murdock. Nu i-am spus, pentru că am plecat în grabă azi dimineaţă, dar am să-l hrănesc şi am să-i dau un pat pînă cînd mă voi întoarce, după care am să-i spun să plece. Asta-i tot ce pot să fac, adăugă ridicînd din umeri.

– Cum îl poţi refuza, stăpîne? întrebă Brenna.

Alec păru surprins de întrebare.

– N-o să fie greu.

– Dar de ce vrei să-l trimiţi de la tine?

– De ce? Pentru că nu-l vreau. De fapt, să ştii că procedînd astfel dau dovadă de bunătate. Nu ştiu din ce cauză, pare să nu se simtă în largul lui cu mine.

– Pare nervos şi în prezenţa lui Connor, observă Quinlan.

– Nici nu-mi vine să cred ceea ce aud, se bîlbîi ea.

Preoții sînt cei mai puternici oameni din tot ținutul muntos. Așa mi-a spus Connor.

– Da, atîta vreme cît înțeleg puterea pe care o au, îi explică Alec. El, la fel ca și ceilalți preoți de aici, este protejat și lăsat în pace.

– Atunci de ce să-l trimiți în altă parte?

– Pentru că nu-l vreau, îi spuse Alec pentru a doua oară.

– Îl vreau eu, izbucni Brenna.

– Tu nu-l poți avea, replică scurt Connor.

– Chiar vrei să locuiască un preot aici? întrebă Alec.

– Nu, răspunse Connor.

– Da, răspunse în același timp și Brenna. Alec zîmbi.

– Dorința ta este acceptată, Brenna. Am să-l trimit pe părintele Sinclair imediat ce eu și Connor o să ne întoarcem.

– Alec! îl avertiză Connor.

– Nu o pot refuza pe soția ta, spuse Alec.

Brenna se prefăcu că nu vede expresia încruntată a soțului ei. Mulțumi ambilor frați pentru că i-au acceptat dorința și se grăbi să iasă înainte ca soțul ei să-i amintească faptul că el n-a făcut așa ceva.

– Vă las să reveniți la discuția voastră serioasă. Cu permisiunea voastră, am să-mi văd de treburile mele.

– N-ai nici un fel de treburi, zise Connor.

– O, ba da, am, răspunse ea imediat. Trebuie să mă duc afară și să caut locul perfect.

– Locul perfect pentru ce? o întrebă soțul ei.

– Pentru capelă, firește. Părintele va trebui să aibă una.

Își dădu seama prea tîrziu că nu trebuia să-și dezvăluie încă planul.

Connor arăta de parcă se gîndea cum să-i strîngă de gît atît pe ea, cît și pe fratele lui. Nu-i spuse că nu poate să dea curs planurilor ei și, de fapt, nu scoase nici un cuvînt.

Probabil că nu avea încă încredere în vocea lui şi Brenna spera că, pînă va termina întîlnirea, va uita complet toată povestea.

Cu puţin noroc, capela va fi gata înainte ca el să-şi aducă aminte.

– Îţi face plăcere să-ţi exerciţi puterea asupra mea, nu-i aşa, Alec?

– Imens, răspunse zîmbind fratele său. Acum poţi să pleci, Brenna.

Era la jumătatea drumului spre ieşire, cînd Alec îi ceru să se oprească.

– Ai fost un copil deştept?

– Mi s-a spus că da.

– Erai copil cînd i-ai cerut fratelui meu să se căsătorească cu tine?

Îşi împreună mîinile prefăcîndu-se că se gîndeşte.

– Nu-mi amintesc exact vîrsta.

– Spune-mi cu aproximaţie, îi ceru Alec.

– Eram ceva mai mare decît este Grace a voastră acum. Cred că aveam cinci sau şase ani. Da, cam atît aveam cînd i-am cerut prima dată lui Connor să se căsătorească cu mine; dar dacă vă mai amintiţi, i-am cerut lucrul ăsta de trei ori. Nu sînt numai deşteaptă, stăpînă, sînt şi tenace. Trebuie să recunosc că mă intrigă curiozitatea voastră, pentru că îmi amintesc că am avut o conversaţie pe această temă chiar cînd v-am fost prezentată prima oară. Ştiu că am spus că nu am fost forţată. Sînt foarte foarte fericită că sînt nevasta lui. Cum aş putea să nu fiu? Mi-am dorit atîta vreme să mă căsătoresc cu el! Dumnezeule, unde-mi sînt manierele? Ar fi trebuit să vă întreb cum se simte astăzi Grace.

– Este bine, răspunse Alec.

– A tras o sperietură zdravănă ieri şi sper să nu fi avut nici un fel de coşmaruri noaptea trecută. Ştii, acum cînd

stau şi mă gîndesc sînt sigură că bunul Dumnezeu are planuri mari pentru fiica voastră.

Îi captivase curiozitatea lui Alec şi Brenna nici nu putea spera mai mult.

– De ce crezi lucrul ăsta?

– Ştiu eu, se făli Brenna. Domnul a vrut să mă aflu în casa voastră ca să o prind la timp. Sînt convinsă că Grace s-ar fi rănit grav dacă n-aş fi fost acolo s-o prind la timp. Zbura peste scările alea cu capul în jos şi cu siguranţă şi-ar fi frînt gîtul. S-ar putea să crezi că sînt stupidă ca să-mi închipui că Domnul a aranjat aşa lucrurile, dar eu sînt totuşi convinsă de asta şi nu mă pot opri să nu mă întreb ce s-ar fi putut întîmpla dacă aş fi fost măritată cu MacNare şi nu cu Connor. S-ar fi simţit oare bine Grace astăzi? Doamne, uite cum tot trăncănesc, iar voi aveţi de discutat lucruri importante. Am convingerea că sînteţi satisfăcut de răspunsurile la întrebarea cînd l-am cerut pe soţul meu în căsătorie şi la toate întrebările referitoare la motivele care l-au determinat pe soţul meu să mă ia de nevastă.

Se înclină în faţa lui şi ieşi. Nu putu rezista să nu mai adauge un ultim comentariu, deşi nu se obosi să se mai întoarcă spre ei.

– Bunul Dumnezeu îşi face lucrarea pe căi misterioase. Eu nu m-aş îndoi niciodată de El.

Multă vreme după plecarea lui lady Brenna nici unul dintre bărbaţi nu scoase nici un cuvînt. Rămăsese fiecare cu privirea aţintită spre uşă, chibzuind la tocmai ceea ce spusese înainte să iasă.

Alec zîmbi primul.

– Nevasta ta m-a pus într-o situaţie stînjenitoare şi ştii ce gîndesc? Că a făcut-o cu un scop. Cît de mult crezi că a auzit din conversaţia noastră?

– Totul, răspunse Connor fără nici o ezitare.

– N-ar fi trebuit să asculte.

– Nu, n-ar fi trebuit.

– Ar fi trebuit să fiu supărat pe ea.

– Da.

– Atunci de ce simt că-mi vine să rîd? N-o să mai discutăm despre faptul că m-ai sfidat, Connor, pentru că am decis să accept ceea ce mi-a spus nevasta ta. Ați fost clar meniți unul altuia.

– Nu te-am sfidat, Alec. Mi-ai poruncit să încetez raldurile şi aşa am făcut. Nu poți să mai ai pretenția să-mi țin promisiunea după ce ştii că i-a făcut calului Brennei.

– Pot, îl contrazise Alec. Dar n-am s-o fac. Fă ce vrei în schimb, atîta vreme însă cît ceea ce ai să faci o să fie pe măsura a ceea ce i s-a făcut sărmanei iepe.

Înainte să părăsească sala, Alec obținu promisiunea lui Connor.

– Te-ai căsătorit cu o femeie foarte deşteaptă. Ar fi bine să-ți intre în cap lucrul ăsta.

Connor nu-şi însuşi sugestia şi era deja tîrziu, prea tîrziu, cînd a ajuns să regrete.

Iar greşeala l-a costat scump!

Capitolul 10

Lady Brenna nu primi deloc bine vestea că a fost mutată în alt dormitor. Soțul ei nu s-a obosit să o informeze despre decizia lui înainte, iar Quinlan își dorea din tot sufletul ca misiunea neplăcută de a i-o explica să fi căzut pe umerii altcuiva, și nu pe ai lui. Bănuise el că o să se simtă jignită și a încercat să o prindă singură ca să-i explice astfel încît să nu mai fie altcineva de față în cazul în care s-ar simți stînjenită; dar preocuparea stăpînei lui pentru hainele care-i lipseau îi dădu peste cap tot planul și ca atare a fost nevoită să audă vestea în fața mamei vitrege a lui Connor.

Lady Brenna n-a fost supărată de porunca lui Connor – a fost de-a dreptul distrusă. Lui Quinlan îi păru rău, firește, pentru scumpa lui stăpînă și trebui să facă eforturi serioase ca să se prefacă că nu-i observă suferința. Purtarea nemiloasă a stăpînului său îl înfurie într-atît încît se gîndi să-i spună că mai degrabă s-ar lăsa torturat decît să-i mai dea vreodată lui lady Brenna vreo veste atît de supărătoare.

Mila pe care o văzu în ochii lui o făcu să se simtă și mai

umilită. Euephmia se îndepărtă prevenitoare sub pretextul că vrea să ia ceva din dormitorul ei. Cu efort, Brenna reuşi să se adune.

– Pot să te ajut cu ceva, Lady MacAlister? Cînd văzu că nu-i răspunde imediat, Brenna presupuse că Euphemia nu i-a auzit întrebarea. Şi atunci se întoarse din nou spre Quinlan. Mulţumesc pentru că mi-ai explicat.

Încercînd cu disperare să spună ceva ca să o facă să se simtă mai bine, dădu glas primului gînd veşel care-i trecu prin minte.

– Vedeţi, milady, lucrurile voastre n-au fost aruncate aşa cum aţi presupus. Sînt sigur că acum sînteţi uşurată.

– Da, desigur, sînt uşurată. Ţi-a spus Connor de ce doreşte să mă mut?

– Nu, Milady, nu mi-a spus.

– Unde este el acum?

– A plecat la vînătoare cu fratele său.

– De cît timp a plecat?

– Amîndoi stăpînii au părăsit sala cea mare doar cu un minut sau două în urmă.

– Atunci crezi că l-aş mai putea prinde?

– Dacă vă grăbiţi.

Alergă spre uşă să o deschidă, dar uşa era prea grea ca să o mişte fără ajutorul lui Quinlan, aşa că el sări să i-l dea. O urmă pe scări, dar nu şi în curte. Presupunea, fireşte, că are de gînd să încerce să-l facă pe soţul ei să se răzgîndească.

Greşea totuşi în presupunerea lui, pentru că Brenna n-avea deloc de gînd să-i ceară soţului ei să reconsidere hotărîrea luată. Voia pur şi simplu să-i spună ce gîndeşte ea despre decizia respectivă. Alergă într-un suflet pînă la grajduri, zicînd în stînga şi în dreapta „Bună ziua, doamnelor" femeilor care ieşiseră cu copiii să ia o gură de aer proaspăt.

Faptul că alergase o lăsase aproape fără suflare, iar cînd îl observă pe Alec călare la poalele dealului, ea îi făcu semn cu mîna în loc să aştepte să-şi recapete suflul ca să-i poată striga o vorbă de salut.

În grajduri era destul de întuneric. Se străduí să zîmbească în clipa în care-l zări pe soţul ei. Connor şedea lîngă calul pe care-l alesese pentru călătorie, aranjîndu-i căpăstrul, în timp ce intendentul grajdurilor încerca să potolească armăsarul pe care-l lua de obicei stăpînul. Calul ăsta făcea un adevărat infern; lovea cu copitele în peretele din spate al boxei şi o putea distruge în orice clipă dacă nu era oprit; soţul ei nu părea însă înclinat să facă nimic în privinţa asta.

Stînd în mod deliberat pe culoarul spre ieşire astfel încît el să nu poată pleca fără să nu dea de ea, Brenna înaintă încet.

– Poţi să-mi acorzi, te rog, un moment din timpul tău, stăpîne? îl întrebă cu o voce dulce ca mierea şi cu un zîmbet pe măsură.

Connor nici măcar nu se obosi să se uite la ea cînd îi răspunse.

– Nu poate să aştepte pînă cînd mă întorc?

– Nu sînt sigură, stăpîne. Te întorci înainte de căderea nopţii?

– Nu.

Cît pe ce să-i dispară orice urmă de zîmbet, dar intendentul o privea scrutător şi era hotărîtă să nu-l lase să-şi dea seama ce gîndeşte cu adevărat. Voia ca nici Connor să nu observe, fireşte, pînă cînd nu este dispus să-i acorde întreaga lui atenţie. Nu voia ca el să piardă vreun cuvînt din ce avea de spus.

– Davis, ce se întîmplă cu armăsarul meu? întrebă el.

– Nu ştiu, stăpîne. N-a avut nimic pînă cînd aţi intrat dumneavoastră aici.

– Cred că este tulburat, strigă ea.

– Ştim asta, că este tulburat, Brenna.

Simţi cum devine rigidă ca reacţie la atitudinea lui plină de superioritate.

– Da, fireşte că ştii, fu ea de acord. Este tulburat şi supărat că nu-i acorzi nici un pic de atenţie. Reacţie, îşi zise, pe care o experimenta ea însăşi în chiar clipa respectivă. Armăsarul tău nu doreşte să fie lăsat acasă. Dacă ai să te duci la boxa lui şi ai să-l apuci de frîu, sînt sigură că se va linişti.

– Sînt curios să văd dacă aşa se va întîmpla, stăpîne, zise zîmbind Davis. Milady s-ar putea să aibă dreptate.

– Sper din toată inima să am, replică ea pe un ton atît de dezgustător de plăcut încît fu aproape sigură că o să vomite.

– Brenna, ţi s-a întîmplat ceva? o întrebă Connor. Vocea ta pare încordată.

– Mă simt perfect, Connor, totuşi îţi apreciez preocuparea.

Începu să o doară faţa din cauza efortului de a-şi menţine zîmbetul şi singura ei consolare era că ştia că sigur ce urma să se întîmple în cîteva minute merita strădania.

– N-am timp pentru prostia asta, bombăni soţul ei, ceea ce se dovedi a nu fi decît vorbe goale din partea lui pentru că făcu exact ce-i sugerase ea şi, aşa cum prevăzuse, armăsarul se potoli imediat şi întinse botul spre mîna lui Connor ca să-i arate afecţiunea lui.

– Va trebui să-l iei pe el, zise Brenna. Altminteri ai să-i răneşti sentimentele.

– Trebuie să se odihnească. În plus, caii nu au sentimente.

Oare întotdeauna simte nevoia să o contrazică? Începu să spună o rugăciune ca să nu răcnească altminteri la el.

Connor îi zise lui Davis să ducă afară calul pe care-l

alesese; se sprijini apoi de boxă, încrucişă braţele la piept şi, în cele din urmă, catadixi să se uite la ea. Nu scoase un cuvînt pînă cînd nu ieşi Davis. Ce doreşti? o întrebă nerăbdător

– Mă întrebam de ce nu ţi-ai luat rămas bun de la mine. Unde te duci?

Tremurul din voce era primul indiciu că este supărată. Connor se gîndi că ştia de ce. Aşteptase scuze dimineaţă, nu primise nici una, şi acum, pentru că era o femeie inteligentă, o să înţeleagă că nici n-o să primească vreodată. N-are nicidecum de gînd să-i spună că-i pare rău pentru că noaptea trecută se purtase ca un sălbatic. Mutarea ei în alt dormitor era modul lui de a-şi cere scuze. O nevastă deşteaptă ar fi trebuit să-şi dea imediat seama de asta şi să fie recunoscătoare şi uşurată.

Brenna nu părea să fie nici una, nici alta, ceea ce, conchise el, nu putea să însemne decît că nu ştia încă de gestul lui mărinimos. N-o să-şi piardă vremea acum explicîndu-i, pentru că îl aştepta Alec. Dacă voia o explicaţie cînd se va întoarce, atunci o să i-o dea.

– De obicei nu-mi iau rămas bun cînd plec.

– Acum eşti însurat şi ar trebui să-ţi iei întotdeauna rămas bun de la nevasta ta.

– Mai şi alte instrucţiuni pe care să mi le dai?

– Ai de gînd să te întorci?

– Locuiesc aici, Brenna. Fireşte că am să mă întorc. Pentru asta mă faci să-mi pierd vremea?

– Nu, vreau să-ţi vorbesc despre o altă problemă. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu m-ai întrerupe pînă cînd o să termin. Tocmai am aflat că m-ai mutat în alt dormitor şi sînt sigură că doreşti să ştii care este părerea mea în legătură cu asta. Mai întîi aş vrea să-ţi cer permisiunea să vorbesc fără nici o constrîngere.

– Nu trebuie să-mi ceri permisiunea să vorbeşti fără

constrîngeri cînd sîntem singuri. Spune tot ce doreşti, numai să fii scurtă.

– Da, voi fi scurtă, zise într-o şoaptă răguşită.

– Nu poţi să aştepţi pînă cînd mă întorc ca să spui mulţumesc? Ce dracu' se întîmplă cu pleoapa ta? Se zbate.

Hotărî să-l ignore pentru moment pe soţul ei. Se mai uită o dată peste umăr ca să măsoare distanţa pînă la uşă şi la siguranţă, văzu că uşa era chiar în spatele ei şi trase adînc aer în piept pregătindu-se sufleteşte. Şi pentru că o să fie nevoită să o ia din loc cu maximă urgenţă, îşi prinse poalele fustei cu amîndouă mîinile şi numai după aceea îşi revărsă asupra soţului ei întreaga atenţie... şi mînie.

Acum nu mai zîmbea.

– N-am nici cea mai mică intenţie să-ţi mulţumesc, Connor. Totuşi, intenţionez să-ţi spun ce cred despre decizia ta de a mă muta în altă cameră. Cred că eşti demn de tot disprețul. Eşti, de asemenea, un porc scîrbos, dezgustător, arogant, fără inimă, meschin. Cum poţi în mod deliberat să mă răneşti în halul ăsta? După minunata noapte plină de pasiune pe care am împărţit-o împreună, tu-mi faci ruşinea asta, ceea ce mă determină să mă gîndesc că trebuie să mă fi măritat cu un ţap. Ei bine, ai făcut- o de oaie de data asta, pentru că n-am să-mi revin niciodată de pe urma insultei tale. Mi-ai frînt din nou inima şi n-am să te iert niciodată.

Trebuia, zău, să se oprească. Ar fi trebuit cel puţin să înceteze să-l mai insulte în clipa în care a observat reacţia lui cînd l-a făcut porc. Şi-a încleştat maxilarul, ceea ce era mai mult decît clar pentru ea că nu-i plăcea deloc ce aude. Nu-şi mai aminti celelalte insulte pe care i le aruncă, pentru că odată pornită, nu se mai putu opri. Suferinţa pe care i-o provocase era atît de mare încît îi venea să-l sfîşie.

Oricum, nu mai avea altă scăpare; numai distanţa i-ar

mai putea oferi încă o zi de trăit, deoarece ochii lui Connor, care se făcuseră cît cepele de umire – fără îndoială ca reacție la cuvîntul „porc" –, erau acum pe jumătate închiși și aruncau flăcări.

Brenna se răsuci pe călcîie ca să descopere că cineva închisese ușile grajdului în spatele ei, ceea ce-i reducea în mod considerabil timpul de care mai dispunea. Dădu drumul fustei ca să împingă ușile și în clipa aia Connor o apucă de mînă și o trase înapoi. Cum Dumnezeu o înșfăcase atît de repede, îi depășea putința de înțelegere. Acum ședea rezemat de boxă, ca în clipa următoare să o tîrască după el în fundul grajdului.

Înălță un „Dumnezeule, ai milă", simțit din adîncul inimii.

– Dacă vrei să te rogi cu voce tare, fă-o măcar într-o singură limbă. Domnul preferă scoțiana.

O strînse mai tare de mînă, o tîrî într-o boxă goală și închise poarta în urma lui.

Nu începu să se dea înapoi decît cînd îi văzu privirea. Cînd ajunse cu spatele de zid, se opri. Înțelese imediat cît de lașă trebuie să pară. Nu se putea dezlipi de zid, dar își împreună mîinile și reuși să pară liniștită așteptînd să fie strînsă de gît. Retragerea ar fi fost mai bună, firește, dar el bloca singura ieșire.

Connor păru să se fi relaxat acum. Dar știa ea mai bine. N-o să se miște de aici pînă cînd n-o să termine cu ea. Trebuia într-adevăr să se adune. Soțul ei era furios, asta era clar, dar n-ar atinge-o atîta timp cît este mînios. O s-o zdrobească cu vorba, ceea ce, în momentul respectiv, părea la fel de groaznic.

– Nu vrei să repeți ceea ce tocmai mi-ai zis? mîrîi el cu un calm înșelător.

– Nu, mulțumesc.

– Trebuie să insist, Brenna. Vreau să aud din nou fiecare cuvînt. Îi dădu de înțeles că este dispus să aștepte,

indiferent cît va dura, sprijinindu-se de peretele boxei şi trecîndu-şi o mînă peste poartă.

Nu-i plăcea deloc felul în care o intimida, ceea ce, date fiind circumstanţele, era cea mai mică dintre problemele ei şi, zău, că nu-l putea condamna pentru că era furios pe ea fiindcă-i spusese asemenea lucruri de neiertat.

Totuşi, n-avea de gînd să se scuze; pentru că deşi nu era pe deplin convinsă că este lipsit de inimă, o rănise profund.

– Mă tem că nu pot să te satisfac pentru că am uitat aproape tot ce am spus. Nu-mi amintesc decît că ţi-am zis că m-ai dezamăgit, adăugă dînd din cap ca să-şi dovedească sinceritatea.

Nu era dispus să înghită.

– Eu îmi amintesc că am fost făcut porc.

– Da?

– Ştii foarte bine că da. Am fost făcut porc în două limbi.

– Ai fost?

– Am fost.

– Probabil că am vorbit în grabă. Da, este posibil aşa că fi făcut.

– Ai vorbit la mînie.

– Mi-ai dat permisiunea să vorbesc fără constrîngeri.

– Nu ţi-am dat permisiunea să mă insulţi. Tonul lui era mai dur. N-ai să-mi mai vorbeşti niciodată aşa, ai înţeles?

– Tu ai să mă mai răneşti vreodată aşa?

– Nu negociem aici, femeie.

Tresări din cauza furiei lui şi încercă să se gîndească să spună ceva ce l-ar putea calma, dar care să nu fie chiar o minciună sfruntată.

– Dacă mi-aş aminti fiecare cuvînt pe care l-am spus, mi-aş retrage majoritatea din ceea ce am... O întrerupse.

– Eu îmi amintesc fiecare cuvînt. În ce limbă vrei să ţi le

repet? Într-a ta sau într-a mea? Se pare că nu te-ai putut hotărî în cursul tiradei tale.

– Zău că nu vreau să aud...

Încetă să mai protesteze imediat ce el începu să le reproducă, tresărind cînd repeta unele cuvinte precum „proc" şi „ţap"; iar cînd termină Brenna stătea cu capul plecat de ruşine.

– N-ar fi trebuit să-ţi spun lucrurile astea.

– Nu, n-ar fi trebuit.

– De ce m-ai pus să-ţi părăsesc patul?

– Vrei să mai rămîi cu mine după ce ţi-am făcut noaptea trecută?

– De ce crezi că n-aş mai vrea?

– Vrei să încetezi să-mi răspunzi la întrebările mele cu alte întrebări?

– Da, vreau să stau cu tine, răcni ea. Sînt nevasta ta, nu una dintre femeile care te urmează în tabere.

– Te-am rănit. Acum era furios pe el pentru că amintirea nopţii îl făcea să înţeleagă din nou în ce măsură îşi pierduse controlul.

– Da, m-ai rănit. Ţi-am spus deja lucrul ăsta de cîteva ori. N-ai fost deloc atent? Ştiu că ai memorie bună pentru că n-ai avut nici cea mai mică dificultate în a repeta toate insultele pe care ţi le-am adresat. Cum să nu fiu rănită? Tocmai înţelesem cît de mult...

– Cît de mult ce?

Clătină din cap. N-o să recunoască că începuse să ţină la el, aşa că spuse în schimb primul lucru ce-i trecu prin minte.

– A fost umilitor pentru mine să aflu decizia ta de la Quinlan.

– Despre ce vorbeşti acum? întrebă el cu un sentiment de frustrare.

Brenna îşi încleştă pumnii. Cum îndrăzneşte să se pre-

facă că nu înțelege? Oare crede că este atît de naivă încît să fie prostită cu asemenea ușurință? Ori este atît de puțin importantă pentru el încît a uitat deja ce făcuse?

– Încerci în mod deliberat să mă provoci, nu? Oh, acum știu adevărul. Ți-ai închipuit că mă îndrăgostesc de tine și încerci să mă oprești rănindu-mă în felul ăsta. Ei bine, n-o să meargă. Într-un fel sau altul, am să te fac să ții la mine. Da, așa am să fac, numai dacă n-o să mă ucidă mai întîi răceala ta. Este absolut cinstit, Connor. Dacă eu am să fiu nefericită, atunci, pe Dumnezeul meu, și tu ai să fii la fel. Nu sînt o femeie oarecare și nu voi fi tratată ca atare. Lacrimile mamei mele nu s-ar usca o lună dacă ar ști despre felul în care am fost umilită. Nici măcar nu te-ai obosit să-mi spui; l-ai lăsat pe Quinlan să o facă în locul tău, iar acum pleci și nici măcar nu m-ai anunțat. Am vrut să-ți fac un medalion pe care să-l porți astfel încît să mi-l trimiți înapoi dacă ai nevoie de mine. Dar nu l-ai purta, nu-i așa? Și toate astea pentru că ți-ai vîrît în cap că a avea nevoie de mine înseamnă o insultă. Da, îmi amintesc exact ce ai spus cînd ți-am arătat medalionul meu și ți-am vorbit despre tradiția familiei mele. Mi-ai poruncit să-l arunc pentru că este o insultă pentru tine și ceea ce îmi sfîșie inima este faptul că ai arătat foarte clar că tot ceea ce este important pentru mine nu înseamnă nimic pentru tine.

Se jură să nu mai scoată nici un cuvînt și, totuși, zece secunde mai tîrziu, își călcă jurămîntul.

– Îți mai spun un singur lucru înainte să mă întorc în sala cea mare și să mă prefac că nu sînt măritată cu tine. Soții își iau rămas bun de la nevestele lor înainte să plece de-acasă și întotdeauna le dau un sărut cum se cade de despărțire.

Numai cînd simți lacrimile curgîndu-i pe obraji își dădu seama că plînge. Cum o să reușească să-l facă să țină la ea dacă acum se poartă ca o scorpie, ca în clipa următoare

să se manifeste ca o făptură lipsită de orice voință? N-o să reușească, firește; răul l-a făcut deja, iar acum n-o să mai poată îndrepta nimic niciodată. Niciodată.

Chemarea lui Alec o cruță de alte umilințe dacă acest lucru mai era posibil. Fratele lui mai mare se săturase de așteptare și-i poruncea să se grăbească.

– Te-am reținut destul, șopti ea.

El nu o aprobă și nici nu o contrazise; de fapt, nu scoase nici măcar un singur cuvînt. Și nici nu plecă; rămase pur și simplu înțepenit și se holba la ea. După expresia lui, Brenna își închipui că trebuie să-i fi crescut brusc o pereche de coarne roșii de drac în frunte, iar el n-avea nici cea mai mică idee ce să facă în situația asta.

Sfinte Dumnezeule, l-a făcut să cadă în transă! Mintea-i umbla înnebunită ca să-și amintească fiecare cuvînt dintre cele pe care tocmai i le spusese. Știa că se lăsase puțin dusă de val, dar era sigură, ei bine – aproape sigură, că nu-l făcuse din nou țap sau porc. Să-i fi zis oare ceva și mai jignitor? Spera din toată inima să nu fi făcut așa ceva; dar dacă o făcuse, Domnul să-i ajute pe cei trei frați ai ei – Gillian, și William, și Arthur –, pentru că nu era decît vina lor, iar cînd o să-i vadă data viitoare o să le tragă o mușfruială zdravănă pentru că folosiseră un limbaj deocheat în fața ei. O făceau intenționat, firește, și ca să se amuze pentru că știau că este prea mică să înțeleagă, dar destul de mare ca să repete aproape tot ce auzea.

– Connor, dacă ți-am spus ceva obscen, trebuie să fi țîșnit de undeva din străfundul minții, unde am alungat totul de pe vremea cînd nu eram decît o copilă, iar frații mei... Se opri cînd își dădu seama că bate cîmpii și renunță la încercarea de a-l împăca. De ce nu pleci? Arăți ca și cum de-abia ai aștepta să te arunci asupra mea, și dacă asta vrei, atunci, te rog, ești invitatul meu. Așteptarea mă zăpăcește la cap.

– Nu-ți aminteşti ce ai spus?

Întrebarea lui o făcu să se simtă şi mai prost.

– Îmi amintesc cîte ceva din ce am spus, dar nu tot. Ar fi trebuit să nu vorbesc la mînie, dar nu m-am putut abține. Presupun că am spus ceva ce n-ar fi trebuit. Aşa am făcut?

Dumnezeule, de fapt de cînd intrase în grajd şi deschisese gura nu spusese un cuvînt ca lumea.

– Trebuie să plec.

– Da, aprobă ea cu un suspin de uşurare.

După ce deschise poarta, o invită să treacă înaintea lui. Îi simți privirea cînd trecu pe lîngă el, dar în mod deliberat ținu capul în jos ca să nu-i vadă mînia din privire. Şi prudența. Pentru că asta era reacția lui la cine ştie ce-o fi spus ea sub imperiul momentului.

Nu voia să-l urmărească cum părăseşte fortăreața, ştiind că o să-şi piardă şi bruma de control pe care o mai avea şi o să jelească în toată legea. Frumos ar fi ca el să plece cu o asemenea imagine despre ea.

– La revedere, îi şopti oprindu-se în mijlocul grajdului. Domnul să te aibă în pază.

El nu scoase nici un cuvînt. Trecu pe lîngă ea şi ieşi afară. Se mai uită o dată în urmă, peste umăr, la ea, cu aceeaşi expresie de prudență. Observase categoric cît de mult suferă şi era probabil încîntat să ştie că lui i se datorează toată nefericirea ei.

Apoi dispăru. Rămase în grajd pînă cînd auzi zgomotul făcut de coborîrea podului. Urmă zăngănitul săbiilor în teacă şi copitele cailor pe scîndurile de lemn ale podului. Şi-l imagină pe soțul ei luînd conducerea, alături de fratele său, zîmbind şi rîzînd acum de probleme mult mai plăcute decît o nevastă supărătoare, care-nu-ştie-cînd-să-țină-gura-închisă.

După ce mai înălță o rugăciune implorîndu-l pe bunul Dumnezeu să-l aibă în pază cît lipseşte de acasă, se asi-

gură că nu mai are nici o lacrimă în colțul ochilor, afișă un zîmbet pe față, apoi ieși.

Era la jumătatea drumului pe panta înclinată care ducea spre curte cînd auzi un tunet în spatele ei. Ridică privirea spre cer, grăbi instinctiv pasul, dar încetini aproape imediat ritmul pentru că nu se vedea nicăieri nici un nor negru. Era prea preocupată ca să acorde atenție celor ce se petreceau în jurul ei pentru că acum înțelegea că tocmai își distrusese orice șansă de a mai trăi vreodată fericită cu un soț care o iubea și o adora; și cum ar fi putut să se mai gîndească sau să-i mai pese de altceva?

Soldații răcneau avertizînd-o să se dea la o parte, în timp ce toți cei care se aflau pe potecă înaintea ei se grăbeau să se dea în lături fără să le spună cineva lucrul ăsta. Tunetul era încă în spatele ei, dar acum mai apoape de pămînt și tot mai lîngă ea. Dacă n-ar fi fost sigură că este o imposibilitate, ar fi zis că pămîntul îi tremură sub picioare.

Brenna presupuse că scăpase vreunul dintre caii lui Davis și galopa acum fără nici un control pe potecă. Alergă spre un pîlc de copaci pentru a scăpa de pericol și exact la timp, pentru că bestia dezlănțuită se năpusti asupra ei. Nu reuși să ajungă. Fu luată prin surprindere și scoase un țipăt cînd se simți ridicată de la pămînt. Connor se aplecase pe-o parte, își înfășurase brațul în jurul taliei ei și o ridică pe cal, în față, fără măcar să se obosească să încetinească galopul animalului.

O sperie de moarte.

Connor i-a auzit țipătul de alarmă cînd a ridicat-o de la pămînt, dar știu exact secunda în care-și reveni. În clipa cînd ateriză pe picioarele lui și-și dădu seama că se află în brațele lui, teama îi dispăru. Nici măcar nu se ținea de el. Cu brațele în lături, se lăsă pe spate, cu o expresie de seninătate la fel de încîntătoare precum inocența ei.

O ținea strîns. Dacă ar fi slăbit strînsoarea, ar fi fost aruncată la pămînt. Încrederea ei în el era absolută, totuşi, ia Brenna îşi lăsă siguranța pe seama lui.

Nevasta lui lipsită de orice inhibiție nu-şi făcea nici o problemă. Îşi arcui spatele, ridică brațele şi le întinse cît putu de mult. Cu palmele îndreptate în sus, spre soare, îşi dădu capul pe spate şi închise ochii într-o capitulare binecuvîntată.

Connor fu uluit. Cît de mult îşi dorea el o asemenea dulce abandonare, cît năzuise să trăiască intens şi cu plăcere fiecare clipă şi minut. Şi privind-o, simți cum urcă în el un hohot de rîs, luîndu-l complet prin surprindere. Oh, cît de mult o plăcea! Trase de frîu şi calul încetini la pas pînă cînd se opri cînd ajunse la capătul pantei.

Slăbind strînsoarea din jurul taliei, aşteptă ca Brenna să-i acorde atenție. Ea îşi încolăci brațele în jurul gîtului său şi se lipi de el. Şoptindu-i numele, îl sărută la baza gîtului, cu buze moi şi dulci ca aripile unui fluture. Fu impresionat de expresia de afecțiune de pe fața ei. Zîmbetul lui dispăru, iar gîndurile îi fură ascunse de prudența expresiei cînd privi în încîntătorii ei ochi albaştri.

Trecu un minut întreg fără să spună nici unul nici un cuvînt. Încordarea şi aşteptarea radia între ei. Connor coborî privirea spre gura ei şi acolo rămase cînd îi şopti cuvintele de rămas bun. Apoi o trase la piept, îi dădu capul pe spate şi o sărută lung, apăsat şi adînc. Era un sărut de care voia ca ea să-şi aducă aminte şi unul pe care el n-o să-l uite niciodată. Făcu dragoste cu ea cu gura, spunîndu-i cu pasiune că a iertat-o şi lăsînd-o să-şi dea seama prin atingerea lui delicată că ştie că şi el are iertarea ei.

Îi trebui un efort şi o disciplină considerabile ca să-şi amintească că Alec aşteaptă să-l prindă din urmă. Îşi înălță capul şi-şi dădu seama că o mulțime de oameni erau martori ai purtării uluitoare a stăpînului lor.

Nici unul dintre ei nu-l văzuse, vreodată pînă acum manifestînd o asemenea afecțiune directă. Majoritatea soldaților erau stupefiați de conducătorul lor, în timp ce toate femeile erau clar încîntate că stăpînul lor se purta acum ca un soț. Purtarea lui va schimba cu siguranță și atitudinea soților lor. Dacă stăpînul lor își sărută soția la plecare, soldații căsătoriți aflați sub comanda lui îi vor urma cu siguranță exemplul.

Connor își plimbă privirea peste cei prezenți și cînd constată că Donald și ceilalți soldați care plecaseră la vînătoare se întorseseră și priveau cu expresii uluite nevenindu-le să creadă ceea ce tocmai văzuseră, decise că este un moment la fel de potrivit ca oricare altul să o prezinte pe Brenna clanului său. Le ceru să facă liniște ridicînd mîna.

– Lady MacAlister este stăpîna voastră. O veți îndrăgi în sufletele voastre, o veți proteja cu viețile voastre și o veți sluji ca și cum m-ați sluji pe mine pentru că este soția mea.

Coborî mîna, dădu cu satisfacție din cap cînd le auzi aclamațiile de acceptare, apoi o ajută pe Brenna să coboare de pe cal.

Sărutul pe care i-l dăduse o ameți se. Se clătină și și-ar fi pierdut cu siguranță echilibrul dacă n-ar fi susținut-o două dintre femeile prezente.

Connor o lăsă acolo privind în urma lui și nu se mai opri decît o singură dată, ca să vorbească cu Quinlan, care-l aștepta lîngă grajduri zîmbind.

Brenna nu se putu opri să nu suspine. Pentru prima dată de foarte multă vreme era mulțumită.

Totul, în definitiv, urma să fie bine.

Capitolul 11

Viața deveni un coşmar pentru Lady Brenna şi totul începu şi sfîrşi cu Raen.

Mîndria şi bucuria Euphemiei sosi în fortăreață doar la cîteva ore după plecarea lui Connor la vînătoare împreună cu Alec.

Pentru că se afla în bucătărie, Brenna nu auzi zgomotul făcut de coborîrea podului şi astfel fu ultima care află vestea sosirii lui Raen.

În timp ce servitorii alergau care-încotro în căutarea ei, Brenna şedea la masa din bucătărie încercînd să comunice cu Ada. Hotărîtă să facă în aşa fel încît prima masă pe care urma să o ia împreună cu soacra ei să fie la fel de perfectă ca orice praznic de sărbătoare pregătit de mama ei, Brenna îşi irosise deja o jumătate de oră explicînd, sau mai degrabă încercînd să explice, ce anume trebuie servit şi cînd.

Scopul ei era să o impresioneze pe Euphemia astfel încît femeia să nu aibă nici un fel de îndoială că Connor a

făcut o căsătorie bună. Discutarea meniului într-adevăr s-a dovedit o sarcină deosebit de anevoioasă pentru că, deşi zîmbetul Adei denota dorinţa ei de a fi de ajutor, era clar că nu înţelegea mai mult de un cuvînt sau două din instrucţiunile stăpînei ei, iar dacă nu i-ar fi venit Netta în ajutor, numai Dumnezeu ştie cu ce s-ar fi trezit pe masă. Netta traducea scoţiana Brennei într-un dialect scîlcit, pe care numai ea, Ada şi bunul Dumnezeu îl înţelegeau probabil.

Netta era, evident, o comoară. Deşi era doar cu cîţiva ani mai mare decît Brenna şi-l slujea pe stăpînul ei de numai un an, trăia pe domeniul MacAlister de aproape tot atîta vreme ca şi Connor şi, ca atare, ştia totul. Ceea ce era mai important însă, Netta ştia cum să facă rost de lucrurile pe care le voia stăpîna ei.

Îndată ce Brenna îi explică ce doreşte să schimbe în sala cea mare pentru a o face mai îmbietoare pentru oaspeţi în general, şi pentru soţul ei în special, servitoarea îi ceru să o însărcineze pe ea cu organizarea slujitorilor în casă şi se oferi să-şi petreacă după-amieze împletind rogojini. Promise că, pînă a doua zi la prînz, podeaua va fi curăţată şi acoperită ici şi colo cu rogojini.

– Aş prefera să nu le punem pînă cînd nu terminăm de cusut pernele pentru banchete şi pînă cînd nu mai facem rost şi de alte cîteva lucruri pentru sală. Cînd strîngem totul, facem atunci întreaga schimbare.

Netta şi Ada fură curînd prinse de entuziasmul stăpînei lor. Netta avea tot felul de sugestii:

– Cît despre scaunele pe care le doriţi, stăpînă, sînt sigură că mai există încă două înalte şi frumoase, apropiate ca mărime de cel pe care-l preferă stăpînul nostru cînd stă la masă. Sînt în coliba tăbăcarului, bine ascunse, adăugă ea. Lothar este cunoscut pentru faptul că mai ia cîte ceva din colibele care rămîn nelocuite un timp mai îndelungat, aşa încît nimeni nu-l consideră un hoţ. El nu

are absolut deloc nevoie de scaune – mi-a spus-o cu gura lui – şi chiar se gîndeşte să le pună pe foc ca să aibă mai mult spaţiu în cameră pentru alte lucruri. Va fi dispus şi se va simţi onorat să ţi le dea şi s-ar putea să mai aibă şi alte lucruri pe care să ţi le doreşti. Totuşi, trebuie să te avertizez, Lothar vorbeşte mult şi n-o să- ţi ajute la nimic dacă ai să spui că te grăbeşti. O să se facă că nu înţelege pentru că este singur, acum că nevasta lui s-a stins din viaţă, şi-i place să aibă companie.

– Am să fiu fericită să stau cu el cît doreşte, spuse Brenna.

Însufleţită de vestea că va putea să-şi pună în aplicare planurile pentru sala cea mare mai curînd decît s-ar fi aşteptat, îi ceru Nettei să-i spună unde este coliba lui Lothar, dar în momentul ăla servitoarea îşi aminti motivul pentru care o căutase pe stăpîna ei şi-i spuse în grabă vestea importantă:

– A sosit fiul lui Lady Euphemia, Milady.

Ceea ce o făcu pe stăpîna ei să sară în sus şi să pornească grăbită spre uşă. Dacă Ada nu i-ar fi dat un ghiont zdravăn Nettei, ar fi uitat întrebarea pe care prietena ei o rugase să i-o pună stăpînei.

– Milady, vă mai puteţi irosi doar un minut pentru a o linişti pe Ada? Brenna se opri lîngă uşă. Ada a început să se îngrijoreze că aţi putea să o înlocuiţi pentru că îi este atît de greu să vă înţeleagă. Îi este teamă... Servitoarea se opri din explicaţie cînd o văzu pe Lady Brenna că se îndreaptă în grabă spre bucătăreasă şi-i ia mîna.

– Ai să fii stăpîna bucătăriei atîta vreme cît ai să doreşti, Ada, îi promise ea şi, după ce Netta îi traduse, continuă: Eu sînt cea care am probleme în a mă face înţeleasă, dar dacă o să ai răbdare cu mine, am să învăţ.

Convinsă că stăpîna ei este hotărîtă să o lase să-şi păstreze poziţia ei importantă, Ada îi strînse mîna ca

Brenna să ştie cît îi este de recunoscătoare şi tot dădea din cap că înţelege. Îşi ştergea colţurile ochilor cu cîrpa pe care i-o dăduse Netta cînd stăpîna lor părăsi bucătăria.

Afară, cerul era acoperit de nori întunecaţi, ceea ce nu-i plăcea Brennei, obişnuită să fie obligată de membrii familiei ei să intre imediat în casă ori de cîte ori cădea din cer fie şi numai o picătură. Se bucură cînd ajunse la uşa din dos înainte să înceapă să toarne cu găleata.

Încercă să nu facă nici un fel de zgomot cînd închise uşa în urma ei. Nu voia să tulbure întîlnirea dintre mamă şi fiu şi se gîndi să aştepte lîngă uşa sălii pînă cînd întrevedea o pauză convenabilă în conversaţie pentru a intra în cameră. Planul ei era să se prezinte scurt, să se asigure că atît Euphemia cît şi Raen au tot ce le trebuie ca să se simtă bine şi apoi să se retragă pentru a-i lăsa să vorbească în tihnă.

O auzi pe Euphemia vorbind în şoaptă şi presupuse că i se adresează lui Raen:

– Nu ştiu dacă Connor a făcut sau nu o partidă bună. Brenna este drăguţică, dar de-abia a început să se maturizeze şi n-are cum să fi dobîndit calităţile necesare pentru a conduce o casă. Pare foarte dornică să se facă plăcută şi, din ce am observat eu, aş zice că îi este deja loială lui Connor. Păcat că nu are pe lîngă ea o femeie mai în vîrstă pentru a-i arăta cum să se poarte, dar, oricum, foarte curînd lucrul ăsta n-o să mai conteze, nu-i aşa? Nu poate fi decît o singură stăpînă aici.

– Drăguţă, zici? Descrie-mi-o şi mie, insistă Raen.

– Pentru Dumnezeu, întrebi lucruri atît de lipsite de importanţă! îl mustră Euphemia. N-ai decît să te culci cu femeile de trupă dacă trebuie, dar renunţă la orice gînd desfrînat cînd este vorba de nevasta altui bărbat. N-ai învăţat nimic în ultimii ani? Ai să pui în pericol totul dacă...

– Linişteşte-te, mamă! îi porunci Raen, cu vocea în-

cărcată de iritare. Eram pur şi simplu curios. Mă insulţi numai şi sugerînd că m-aş gîndi să mă culc cu o femeie măritată.

– Ai mai făcut-o, Raen, îi aminti ea. Şi de cîte ori, dacă ţin eu bine minte!

– Cînd eram prea tînăr ca să judec. Connor trebuie să fie încîntat de nevasta lui. Ţi s-au părut că sînt fericiţi?

– Din ceea ce am observat, aş zice că Connor este foarte nefericit. Cu ea n-am petrecut destul timp ca să-mi dau seama care-i sînt sentimentele faţă de el.

– Dacă-l satisface în pat, ce-şi mai poate dori? Pe mine unul nu m-ar interesa ce alte calităţi ar avea nevasta mea.

– Numai la împreunare te gîndeşti, nu?

– Majoritatea bărbaţilor nu se prea gîndesc la nimic altceva. Iar eu nu sînt altfel, mamă, aşa că încetează să te mai încrunţi la mine dezaprobator.

– Nu am de unde să fiu sigură, fireşte, dar cred că nu-l satisface nici măcar în pat. Dimineaţa devreme a mutat-o din dormitorul lui în altă cameră. Trebuie să se fi dus la el şi să- l fi implorat, sau poate i-o fi amintit că nu-i poate da un moştenitor decît dacă se culcă cu el.

– L-a convins?

– Da, răspunse Euphemia. Numai după o oră l-am văzut pe unul dintre oamenii lui cărîndu-i lucrurile înapoi, în camera lui Connor.

– După cele ce spui tu, pare să fie foarte nefericit, observă rîzînd Raen.

– Cred că aşa este, zise mama lui cu convingere. Nu-mi pare rău de el, fireşte. S-a însurat cu ea numai din ură şi nu este nimeni de vină, decît numai el. Ştii că nici măcar nu a răpit femeia după care se dusese?

– Ce prostie mai e şi asta?

– Ce-ţi spun este adevărat. Tatăl Brennei i-a promis lui MacNare o fiică şi i-a trimis alta în loc.

– Sună foarte englezesc, bombăni Raen cu voce caustică.

Brenna simți că i se aprinde fața, atît de stînjenită era de conversația despre satisfacția sau mai curînd insatisfacția fizică pe care i-o dădea ea lui Connor. Problemele intime dintre soț și soția lui nu trebuie discutate niciodată de alte persoane. Oare rudele lui Connor erau atît de lipsite de educație și de crude, pentru că trăiau în ținutul barbar din nord și pur și simplu nu puteau judeca altfel?

Deși n-ar fi crezut posibil, stînjeneala ei crescu și mai mult în clipa în care Euphemia menționă că nici măcar nu capturase femeia pe care o dorise. Mama lui vitregă greșea total. Connor nu știa și nici nu-i păsa care dintre surori îi era trimisă lui MacNare; el avea pur și simplu de gînd să răpească mireasa și exact asta a făcut. Dar cum Dumnezeu descoperise Euphemia ce făcuse tatăl ei? I se păru perfect plauzibil Brennei ca mama lui vitregă să fie informată de MacNare și MacAlister – toată lumea din Highlands știa de asta și era, de asemenea, plauzibil să fi auzit de la alții că MacNare intenționa să se căsătorească cu o femeie din Anglia.

Nu părea însă deloc plauzibil ca ea să fi auzit și faptul că o soră fusese promisă și o alta trimisă în schimb, decît dacă nu i-o fi spus chiar Connor.

Iar el de ce să fi făcut un asemenea lucru? Nu-i era în obicei să spună oricui ceea ce avea el de gînd să facă, cu excepția lui Alec și a celor doi prieteni apropiați ai săi, Crispin și Quinlan, firește, dar ei erau la fel precum Connor. Nu i-ar fi spus Euphemiei ceva ce ar fi considerat că nu este important să știe.

Se sprijini de ușă încercînd să găsească o explicație rezonabilă. Se simțea umilită și lipsită de orice valoare, dar la o adică nu era adevărat? Propriul ei tată a tratat-o cu o lipsă de considerație grosolană cînd a scos-o din patul ei

cald şi a trimis-o lui MacNare fără prea multe urări de drum bun.

Să nu fi fost Connor loial? Clătină din cap de îndată ce-i trecu gîndul prin minte. Este adevărat, soţul ei avea nenumărate defecte care or să o scoată din minţi înainte să apuce să îmbătrînească, dar în acelaşi timp avea şi destul de multe virtuţi. Mai presus de orice era un om onorabil, lucru de care era absolut sigură, iar bărbaţii onorabili şi cinstiţi nu-şi pun în mod deliberat soţiile în situaţii jignitoare.

Numai Dumnezeu ştie cum o fi aflat Euphemia, dar într-o zi, cînd Brenna o să se bucure de aprecierea şi prietenia ei, o să-şi adune curajul şi o s-o întrebe.

Problema imediată cu care se confrunta era să-i dovedească Euphemiei că, deşi era tînără, era capabilă să conducă totuşi casa lui Connor. Mama lui vitregă nu spusese nimic răutăcios despre ea, ceea ce-i dădea Brennei speranţa considerabilă că n-o să-i fie greu să-i dovedească de ce este ea în stare.

Familia lui Connor trebuie să fie importantă pentru ea, iar în străfundul minţii ştia că îndată ce o să observe modul în care ea i-a acceptat rudele, o să înţeleagă că şi el trebuie să acorde aceeaşi consideraţie familiei din partea ei. Cel puţin ar trebui să manifeste oarecare interes şi să o asculte măcar cînd vorbeşte despre fraţii şi surorile ei. Acum nici măcar nu le ştia numele. Cu timpul, o să le ştie, promise ea.

Sarcina ei era dificilă, dar, pînă acum, nu a dat niciodată înapoi în faţa unei provocări şi nu avea de gînd să o facă nici de acum înainte. Scopul ei final era de a transforma un războinic dur, lipsit de sentimente, într-un soţ iubitor, şi, într-un fel sau altul, o să reuşească. Ar fi probabil mult mai uşor să înveţe un urs să facă plecăciuni, decît pe Connor să fie plin de consideraţie şi respectuos! Totuşi este un lucru care poate fi făcut, nu-i aşa?

Se îndepărtă de uşă şi, cu o hotărîre sporită şi un plan ferm în minte, trase adînc şi încet aer în piept şi deschise uşa din spate. Apoi o trînti cu putere ca Euphemia şi Raen să audă, arboră un zîmbet şi intră.

– Bună ziua, Lady MacAlister, strigă ea încă din uşă.

– Bună ziua, Brenna. Mă bucur că ai putut să fii cu noi. Te aşteptăm cam de multă vreme.

– Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi. Eram în bucătărire ocupîndu-mă cu cina.

– Vino, copilă, să te prezint fiului meu.

Simţi cum o cuprinde un val de mînie cînd îi spuse copilă, dar şi-l reprimă imediat şi se conformă poruncii. Raen stătea în picioare lîngă cămin. Intenţiona să se îndrepte spre el înainte de a-i face reverenţa, dar fiul Euphemiei se repezi el spre Brenna.

La drept vorbind, aproape că alergă, dar slavă Domnului că avu destulă prezenţă de spirit să se oprească înainte să dea peste ea şi să o doboare jos.

Deranjată puţin de entuziasmul lui, Brenna făcu iute un pas înapoi pentru a pune o distanţă decentă între ei.

– Pe fiul meu îl cheamă Raen, spuse tare Euphemia, şi, după expresia de pe faţa lui nu pot spune decît că l-ai impresionat foarte tare. Fiule, unde-ţi sînt manierele? adăugă ea cu o voce dulce.

El continua totuşi să nu scoată un cuvînt. Felul în care o studia o făcu imediat să se simtă stînjenită. Ce se întîmpla cu el?

– Este o plăcere să vă cunosc, zise, ridicîndu-şi privirea şi aşteptînd să înceteze să se mai holbeze la ea şi să spună ceva în schimb.

Fu surprinsă că bărbatul care stătea în faţa ei era rudă cu Euphemia. Nu semănau deloc.

Raen luase în mod evident trăsăturile din partea tatălui său, lucru într-adevăr deloc fericit, pentru că trebuie să fi

fost oameni mai curînd şterşi. Nu putea spune că avea o înfăţişare neplăcută, ci doar mai degrabă comună, cu trăsături lipsite de strălucire şi totul pe culori palide; iar ochii căprui deschis, parcă nu se puteau hotărî ce culoare să ia. Era înalt, aproape la fel de înalt precum Connor, totuşi era mai mult gras decît musculos, ceea ce însemna că nu se prea spetea cu munca pe pămînturile sale.

Felul în care se holba la ea o făcu să se simtă îngrozitor de prost. Privirea nu i se dezlipi de gura ei aproape un minut întreg, după care coborî spre sîni, unde mai zăbovea şi acum.

Nu era cîtuşi de puţin o purtare cuviincioasă. Dar era din nordul îndepărtat, îşi zise Brenna, şi de aceea nu ştia cum să se poarte.

– Eşti o femeie foarte frumoasă, Brenna, şopti luîndu-i mîna într-a sa. Sper că Connor îşi dă seama de valoarea ta.

– Categoric valoarea unei femei nu este determinată de înfăţişare, ci de ceea ce se află în sufletul ei, şi te asigur, Raen, că soţul meu îmi cunoaşte valoarea. Îţi mulţumesc pentru compliment, adăugă ea în grabă, ca nu cumva să se simtă jignit pentru lecţia dată.

– Da, firește, fu el de acord. Apoi îi făcu o plecăciune adîncă şi în timp ce-i spunea cît de nerăbdător a fost să o cunoască, îşi plimba încet degetul mare peste palma ei. Brenna nu înţelegea de ce să dorească să facă un asemenea lucru. Ei categoric nu-i plăcea deloc, dar cînd încercă să-şi retragă mîna, o strînse mai tare. Şi atunci îşi zise pe loc că o să fie politicoasă cu omul, dar că n-o să-l placă niciodată.

– Vino şi stai cu mine la masă. Mă doare gîtul tot sucindu-l să mă uit la tine, îi strigă Euphemia.

Profitînd de prilej, Brenna îşi smulse mîna, după care se întoarse spre mama lui.

– Doamnă, n-aţi sta mai confortabil în scaunul cu spătar înalt?

– Vrei să stau în capul mesei cît lipseşte Connor?

După cum se văzu, Euphemia nu avu nevoie de răspuns la întrebare pentru că, mai iute decît ar fi ajuns o cupă de pe masă pe podea, se instală în poziţia de putere.

– Eşti foarte atentă, copilă!

Raen se lipi de spatele Brennei, iar cînd ea încercă să se îndepărteze, îi puse mîinile pe umeri pentru a o ţine pe loc.

– Mamă, Brenna nu este o copilă. Oricine îşi poate da seama dintr-o singură privire că este femeie.

– Ei şi tu, Raen, nu mă critica, îl rugă Euphemia.

Fiul îşi ignoră mama şi se aplecă la urechea Brennei:

– Stai lîngă mine la masă, şi spune-mi totul despre nuntă.

Dacă s-ar fi întors să-i răspundă, ştia că nu şi-ar fi putut ascunde repulsia, aşa că vorbi adresîndu-se în schimb mamei lui:

– Nu trebuie să stingheresc bucuria revederii cu mama voastră.

– Este un nonsens, nu m-am despărţit de ea decît de o săptămînă.

– Nu ştiu de ce am avut impresia că a fost o despărţire mai lungă, minţi ea, pentru că-şi amintea foarte bine că Euphemia insistase asupra faptului că nu-şi văzuse fiul de multă, multă vreme. Dar şi o săptămînă înseamnă mult pentru o mamă, nu-i aşa, Lady MacAlister?

– Nu tocmai, răspunse Euphemia. Raen, stai numai lîngă Brenna şi mult prea aproape de ea. Nu vreau să fiu ignorată. Vino aici şi stai lîngă mine.

– Nu mi-am dat seama că şedeam aproape, zise cu atîta surprindere în glas, încît mama lui crezu, evident, că era sincer. Totuşi, Brenna nu putea fi prostită cu atîta uşu-

rință. Rezistă nevoii de a suspina uşurată, imediat ce el îl dădu drumul şi se îndreptă spre masă.

– Brenna, ai permisiunea mea de a te duce să-ți vezi de îndatoririle tale. Raen, am să-ți spun cîteva veşti interesante.

Brenna porni în grabă spre ieşire, înainte ca Euphemia să se răzgîndească. Raen o opri:

– Am auzit tunete. Nu ploua cînd ai venit în casă?

– Da, ploua.

– Atunci de ce nu-ți sînt ude hainele?

N-avea cîtuşi de puțin de gînd să recunoască adevărul, şi anume că se afla înăuntru de cîteva minute bune cînd începuse să toarne cu găleata, pentru că în cazul ăsta va trebui să-i explice ce a făcut şi or să ştie că le-a ascultat în mod deliberat conversația particulară.

– Două servitoare foarte grijulii şi-au întins mantalele deasupra capului meu.

Dădu din cap, semn că i-a acceptat minciuna.

– Sper din toată inima ca ploaia să înceteze cît mai repede. Nu-mi place să fiu nevoit să stau în casă.

Brenna se gîndi că este destul de ciudat că ploaia îl ține în casă. Soldații lui Connor îşi văd de îndatoririle lor indiferent de vreme. Raen nu era totuşi deloc la fel ca toți ceilalți bărbați. El fusese cocoloşit şi ocrotit de mama lui şi probabil că nu-şi dădea seama cît de fără vlagă arăta.

Cum naiba o să reziste seara la cină? Spera din toată inima că nu va trebui să stea lîngă fratele vitreg al lui Connor. Numai simpla posibilitate o făcu să-şi piardă orice apetit.

Evită sala cea mare în tot cursul zilei pînă cînd se făcu vremea să li se alăture pentru masa de seară. Spre surprinderea ei, seara se dovedi a fi chiar foarte plăcută. Nu numai că Euphemia fu mai puțin incisivă, dar şi Raen a fost întrucîtva încîntător.

A stat vizavi de ea la masă, întreținîndu-le atît pe mama lui, cît şi pe ea cu poveşti amuzante din trecutul său. Cînd urcă în dormitor, practic de-abia aştepta următoarea masă împreună cu el.

După ce petrecu încă o seară drăguță cu el, începu să se simtă vinovată pentru că-l judecase inițial atît de aspru. Gîndise cît se poate de rău despre el, iar acum îşi dădea seama cît de mult greşise.

Sigur, Raen fusese exagerat de entuziasmat la prima lor întîlnire, dar nu pentru că ar fi avut intenții libertine, decise ea. Poate că pur şi simplu nu ştia să se poarte altfel. Şi poate că încercase să contracareze atitudinea imprecisă a mamei sale față de soția fiului ei, demonstrîndu-i Brennei că are aprobarea lui completă.

În seara aceea se duse la culcare considerînd că pur şi simplu exagerase şi-şi zise că n-o să mai facă lucrul ăsta niciodată. Oricine merita o a doua şansă.

În cea de a treia dimineață de la plecarea lui Connor, Brenna se trezi în strălucirea soarelui şi în rîsete. Aruncă pătura de pe ea şi alergă la fereastră să admire ziua minunată. Servitorii mişunau de colo colo şi din bucuria de pe fețele lor ştia că şi lor le place afară, în aer liber, la fel de mult ca şi ei.

În acea zi voia să facă o sută de lucruri şi deşi ştia că nu trebuie să lase deoparte îndatoririle ce-i revin, avea de gînd totuşi să o facă pentru a explora dealurile.

Zîmbind de nerăbdare, se grăbi să se îmbrace şi coborî. Sala era pustie şi, deşi încercă, nu putu să deschidă uşa grea ca să iasă în curte. Nu se dădu totuşi bătută şi se întoarse să iasă pe uşa din spate.

– Bună dimineața, Milady. Ați dormit bine? o strigă Netta din sală.

– Da, mulțumesc, răspunse ea. Lady MacAlister a coborît deja?

– Nu, Milady, n-a coborît. Raen a părăsit deja fortăreaţa şi mi-a spus că nu se întoarce pînă la cină.

– A ieşit în afara zidurilor cu soldaţi ai lui Connor?

– Nu, călăreşte singur. Riscă, nu-i aşa?

– El probabil că nu crede asta, replică Brenna ridicînd din umeri. Mă întreb unde intenţionează să se ducă, adăugă ea.

– Nu s-ar fi cuvenit să întreb eu, spuse Netta.

Brenna nu-i mai acordă nici o atenţie servitoarei pentru că tocmai observase vraful de lucruri adunate pe capacul dulapului de la intrare. Îndată ce Netta o convinse că i se par cunoscute pentru că îi aparţin, servitoarea o ajută să ducă totul sus în camera ei.

În seara aceea, Raen se întoarse exact la timp ca să ia cina cu mama lui şi cu ea. Părea obosit, dar a fost destul de plăcut, şi din nou n-a făcut nimic din ce nu s-ar fi cuvenit.

Se ridică să urce odată cu ea. O apucă de cot şi merse alături de ea, ceea ce a fost într-adevăr foarte cavaleresc din partea lui şi-i spuse o istorie nostimă care-i făcu pe amîndoi să izbucnească în rîs. Cînd se întinse să deschidă uşa, mîna lui îi atinse în treacăt sînii, dar era evident după expresia nevinovată de pe faţa lui că nici măcar nu şi-a dat seama ce a făcut, ceea ce o făcu să se întrebe de ce oare devenise atît de suspicioasă din nou.

Ce naiba nu este în regulă cu ea? se întreba în timp ce se pregătea de culcare şi, în cele din urmă, conchise că efortul depus pentru a încerca să cîştige aprobarea Euphemiei o face nervoasă. Era adevărat, femeia putea face şi pe un sfînt să-şi iasă din fire! Nu este de mirare că Brenna era în permanenţă în alertă. Era extrem de dificil să-i faci pe plac mamei vitrege a lui Connor, iar să o cîştige de partea ei se dovedi a fi o sarcină mult mai grea decît anticipase Brenna. Deşi Euphemia n-o criticase niciodată

fățiș, reușea totuși să găsească cusur în tot ce făcea ea și cu un asemenea aer sarcastic și condescendent, încît Brennei îi venea să scrîșnească din dinți.

N-avea de gînd să renunțe, firește, și se decise să-și intensifice eforturile.

În dimineața următoare, Raen plecă din nou singur din fortăreață înainte ca ea să coboare. Avu o zi grea, încercînd să-i facă toate plăcerile Euphemiei, iar cînd veni vremea cinei era deja istovită.

Dar ce era mai rău de-abia urma să vină. Seara Brennei nu fu deloc încîntătoare; ba chiar de-a dreptul îngrozitoare. Încercă să-l antreneze pe Raen în conversație, dar el era posomorît, sfidător. Faptul că se purtase încîntător trebuie să fi fost un mare efort pentru el, deoarece acum renunțase la orice încercare de a fi măcar cît de cît politicos.

Se purta din nou ca un desfrînat. Nu-și lua nici o clipă privirea de la ea – sau mai degrabă de pe gura ei – în tot cursul cinei, care părea că nu se mai sfîrșește, iar după zîmbetul afectat de pe fața lui și din privirea ochilor, Brenna era sigură că este pe deplin conștient de cît de stînjenită o face să se simtă.

Euphemia alese să nu bage de seamă ce se petrece. Brenna se îndoia că ar fi făcut ceva în privința asta chiar dacă i-ar fi cerut. Admirația pentru fiul ei o făcea oarbă la defectele lui. Ea considera că Raen este perfect, ceea ce era mai mult decît evident din modul în care se supunea permanent dorințelor lui.

Pînă în seara aceea, Euphemia găsise cîte ceva de spus în legătură cu lumea și cu totul, cu excepția meselor. Brenna îșI zise că soacrei ei îi place probabil mîncarea; terminase tot din fața ei la fel ca și la mesele de pînă atunci, dar după ce fu strînsă masa, iar servitoarele părăsiră sala, Euphemia își anunță nemulțumirea:

– Brenna, am înțeles că în ultimele zile nu fuseseşi pregătită pentru oaspeți şi, evident, nu te-ai preocupat îndeajuns, împreună cu bucătăreasa, pentru pregătirea meselor şi de aceea n-am spus nimic pînă acum. Dar nu mai pot să tac şi trebuie să insist să o schimbi pe femeia incompetentă de la bucătărie cu altcineva mai priceput. În seara asta a fost totuşi cel mai mare dezastru. Jur că am mîncat mai multă grăsime decît carne, iar tartele au fost atît de amare şi tari încît de-abia le-am putut înghiți. Connor acceptă de multă vreme mîncarea asta proastă?

– Mamă, Brenna nu locuieşte de prea mult timp aici ca să ştie lucrul ăsta, izbucni Raen.

Euphemia continuă să se încrunte la Brenna:

– Arăți obosită, scumpo. Ai avut o zi grea?

– Da, doamnă.

– De ce nu te duci să te culci? Raen va fi fericit să-mi țină companie.

Nu ştiu cum să se scuze mai repede. Din nefericire, Raen o urmă spre ieşire. O prinse de braț, îi spuse că o conduce şi se vîrî din nou în ea. Aproape că atîrna peste balustradă în încercarea de a pune o oarecare distanță între ea şi Raen.

– Nu este nevoie să urci cu mine, Raen. Sînt sigură că ai lucruri mai importante de făcut.

– Ai căzut deja destul de serios, iar treptele astea sînt periculoase, îi argumentă trăgînd-o după el.

– Cum ai aflat că am căzut?

– Am întrebat una dintre servitoare cum te-ai rănit la frunte şi mi-a spus că ai căzut pe scări. Nu mi-aş face datoria față de fratele meu dacă nu m-aş preocupa de siguranța ta cît timp lipseşte el.

– Am căzut pentru că nu am fost atentă pe unde calc. Acum sînt.

Îi dădu drumul, lăsîndu-i doar cîteva secunde să se

simtă uşurată înainte de a-şi strecura braţul în jurul taliei ei.

– Te rog, dă-mi drumul, îi ceru ea. Raen îi ignoră rugămintea.

– Eşti nerăbdătoare să-l vezi din nou pe Connor? Ştiu că trebuie să-i fi simţit lipsa, mai ales noaptea, cînd eşti în pat şi-ţi doreşti să-l simţi între coapsele tale.

– Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti în felul ăsta, îi porunci ea. Era atît de furioasă, încît de-abia se mai putea controla şi începu să se zbată ca să se elibereze.

Raen îşi schimbă locul strînsorii, ridicînd braţul mai sus pînă cînd mîna, cu pumnul încleştat, se afla exact sub sînul ei, fiindu-i imposibil să se mai zbată, pentru că, cu fiecare mişcare, articulaţiile degetelor lui încleştate i se frecau de sîn.

Raen nu-i aruncă nici o privire şi nici nu reacţionă în nici un fel la durerea pe care Brenna ştia că i-o provoacă în braţul în care îşi înfipsese zdravăn unghiile.

– Aş putea să am eu grijă de tine cît este plecat, îi şopti Raen. Mă pricep să-ţi potolesc aleanul. Lasă uşa descuiată în noaptea asta, Brenna.

Uluită de porcăriile pe care le şuiera, aproape că-şi pierdu firea.

– Dacă nu-mi dai drumul, jur că am să ţip!

– Pentru ce Dumnezeu să vrei să ţipi? o întrebă simulînd uimirea în timp ce-şi desfăcea încet degetele ridicîndu-le în sus pentru a-i cuprinde sînul.

Furia îi dădu forţa a cinci bărbaţi. Îi trase un cot zdravăn şi, din fericire, obţinu exact reacţia pe care sconta. Bombăni de durere şi-i dădu drumul. Se îndreptă cu spatele spre uşa dormitorului şi duse mîna să-şi caute hangerul. O cuprinse panica în momentul în care constată că nu-l are în punguţa purtată la brîu, dar Raen nu se mai uita acum la ea şi nici nu mai încercă să pună mîna pe ea.

Îi deschise uşa, îi ură noapte bună şi se îndepărtă,

fluierînd în timp ce cobora scările. Tremurînd de mînie şi de groază, intră în cameră, închise uşa şi trase bine zăvorul, după care izbucni în plîns.

Ce Dumnezeu să facă?

Posibilitatea ca el să o atingă din nou o îngrozea. În noaptea aceea dormi în partea de pat în care dormea Connor, iar dimineaţa următoare, coborî mult mai tîrziu decît de obicei. Totuşi, era mult mai calmă, pentru că-şi dădu seama că Raen n-o să îndrăznească să facă nimic necuviincios de faţă cu martori şi, atîta vreme cît n-o să fie singură cu el, o să fie în siguranţă pînă la întoarcerea lui Connor.

În clipa în care o să-şi vadă soţul, o să-i spună exact ce s-a întîmplat, dar pînă se va întoarce el să-l dea afară pe Raen, trebuia să aibă singură grijă de ea.

Connor ar trebui să fie primul care să ştie. Raen era fratele lui vitreg şi n-ar fi drept să spună altcuiva, decît dacă va deveni absolut necesar. Dar nu avea de gînd totuşi să mai suporte nici o privire desfrînată din partea acestui om rău. Dacă se mai apropia de ea, o să-l dea imediat afară din casă cu condiţia să aibă putearea să facă lucrul ăsta, iar dacă Quinlan îi spune că nu are autoritate, fie o să-i relateze lui despre ce este vorba, fie îşi pregăteşte desaga şi se mută la familia Kincaid. Alec i-a spus că n-o să-i refuze niciodată nimic.

A fost furioasă aproape toată după-amiaza, iar la cină, în seara aceea, îl ignoră pe Raen şi-i ceru Euphemiei să-i vorbească despre ea.

Mamei vitrege a lui Connor părea că-i face mare plăcere să fie centrul atenţiei şi-şi petrecu mai mult de o oră lăudîndu-se singură.

Brenna se prefăcu că-i soarbe fiecare cuvînt. N-avea de gînd să mai părăsească sala cea mare decît dacă mergea şi soacra ei, lucru pe care se pare că Raen îl înţelese

curînd pentru că, în cele din urmă, ieşi afară ca să-şi dezmorţească picioarele.

Îndrăzni să o întrebe pe Brenna dacă i-ar face plăcere să-l însoţească, pe un asemenea ton batjocoritor şi cu un rînjet care-i spuseră clar că ştie care-i este jocul şi îl găseşte amuzant.

– Nu, mulţumesc, răspunse fără să se obosească să-l privească. Prefer să o ascult pe mama ta. Lady Euphemia, aţi avut o viaţă atît de interesantă!

– Am avut o viaţă tragică, o corectă Euphemia. Încurajată de Brenna, începu să-i povestească despre suferinţa îndurată în urma pierderii scumpilor ei părinţi. Nimeni n-a suferit ca Euphemia şi nimeni nu a avut atîtea dezamăgiri zdrobitoare.

Continuă să vorbească despre ea încă vreo oră şi mai mult. Brenna şedea alături de ea prefăcîndu-se fascinată şi, cînd în sfîrşit anunţă că se duce la culcare, o luă de braţ şi porni împreună cu ea.

– Voiam să vorbesc cu dumneavoastră despre mesele de seară, doamnă.

– Şi eu voiam să vorbesc cu tine. Am fost din nou dezamăgită, Brenna. N-ai urmat instrucţiunile mele ca să scapi de bucătăreasă?

– Ba da, fireşte că aşa am făcut! minţi ea. Am un plan pe care sper că-l veţi aproba. Ştiţi mult mai multe decît mine şi mi-ar putea fi util sfatul dumneavoastră.

– Nu te dojeni singură. N-aveai cum să ştii mai multe.

Brenna nu o contrazise, dar nici nu o aprobă.

– Am pus cinci femei ca să pregătească cu rîndul masa de seară pentru voi şi, la sfîrşitul săptămînii, vreau să decideţi care corespunde cel mai bine preferinţelor voastre.

– Lasă asta pe seama mea, zise Euphemia ridicînd cu indiferenţă din umeri.

– Mulţumesc, doamnă.

Reuşind să ajungă în dormitorul ei fără să o ofenseze pe femeie, Brenna se sprijini de uşă şi lăsă să-i scape un suspin adînc. Netta şedea lîngă cămin, încălzîndu-se în faţa focului.

– A fost de acord Lady Euphemia cu planul vostru de a încerca cinci bucătărese diferite?

– Da, a fost, îi răspunse Brenna rîzînd. Să ai grijă să-i aduci aminte Adei că Euphemia nu trebuie s-o vadă pînă la sfîrşitul săptămînii.

– Ştie, Milady, şi vă este cît se poate de recunoscătoare pentru efortul dumneavoastră. Este totuşi îngrijorată ca nu cumva Lady Euphemia să afle că ea pregăteşte mesele în tot cursul săptămînii. Sînteţi sigură că n-aţi vrea ca mai curînd altcineva...

– Sînt sigură, replică Brenna. Ada este o bucătăreasă bună. Mamei vitrege a stăpînului nostru îi place să se arate dificilă. Mi-am zis că nu dăm deloc dovadă de lipsă de loialitate faţă de stăpînul nostru cu şmecheria pe care o folosim. Pur şi simplu încercăm să le facem pe rudele sale să fie mulţumite şi fericite, asta-i tot.

– Nici una din noi nu consideră că am da dovadă de lipsă de loialitate prin faptul că o păcălim puţin pe Lady Euphemia. Ştiţi cumva cît intenţionează să rămînă, ea şi fiul ei, aici?

– Nu, dar te asigur că va fi prima întrebare pe care i-o voi pune soţului meu.

– Vă deranjează ceva? Am observat că de-abia v-aţi atins de mîncare în seara asta, iar cînd aţi intrat în dormitor, acum cîteva minute, eraţi îngrozitor de palidă.

Brenna n-avea de gînd să-i spună despre Raen, considerînd că ea, şi nu o servitoare, trebuie să rezolve problema.

A aduce acuzaţii fratelui vitreg al stăpînului implică serioase consecinţe, îşi imagină ea; ca soţie a lui Connor,

este datoria ei foarte neplăcută de a-i spune lui, şi nu altcuiva.

– Nu mi-a fost prea foame în seara asta, răspunse întrebării puse de Netta.

Cîteva minute mai tîrziu, servitoarea se retrase. După ce încuie uşa, Brenna se aşează pe pat şi începu să coasă la lucrul ei de mînă.

Ada îi dăduse o pînză de culoarea şofranului deschis ca să o pună pe masă, dar Brenna încerca să brodeze culorile lui Connor în mijlocul materialului. Pentru că voia să iasă perfect, lucra pînă noaptea tîrziu ca să fie sigură că fiecare împunsătură este aşa cum trebuie şi, dacă-şi respectă programul, o s-o termine în cîteva zile.

Nu avea de gînd să o pună pe masă pînă cînd nu termina şi pernuţele pentru scaune, pe care le croise dintr-o pătură şi pe care voia să le umple cu lînă, ceea ce însemna alte cîteva ore de cusut dimineţile; dar dacă vremea se îmbunătăţea, avea de gînd să stea afară cu celelalte femei ca să le şi cunoască în acelaşi timp.

N-o să coasă totuşi toată ziua şi, mai ales cînd o să fie soare puternic, n-o să stea prea mult. O interesa să înveţe să călărească fără şa, iar ca soţie a lui Connor, n-ar trebui oare să ştie?

În plus, cît de greu putea fi?

Capitolul 12

Era cît pe ce să moară – de fapt, de cîteva ori – şi totul s-a întîmplat în prima după-amiază cînd încercă să călărească fără şa.

Davis jură în faţa lui Quinlan că nu i-ar fi permis niciodată stăpînei sale nici măcar să se uite la armăsarul stăpînului dacă ar fi bănuit ce intenţii are. Nu înţelesese de ce soţul ei a lăsat calul acasă, iar Davis a fost bucuros să-i explice că armăsarul are nevoie de odihnă şi de hrană bună pentru că fusese supus unor eforturi serioase. Ea i-a sugerat că animalul are nevoie şi de puţină afecţiune, iar Davis nu a contrazis-o.

Cînd l-a întrebat dacă poate să-l scoată la o mică plimbare, Davis a pus-o să-i dea toate asigurările că nu vrea altceva decît să-l plimbe pînă pe deal şi înapoi ca bidiviul să facă puţină mişcare şi să simtă că i se acordă atenţie. Armăsarul asculta de ea, observase asta în prima zi cînd îl adusese în grajd. Văzînd cît de ascultător merge animalul pe lîngă ea pe deal, Davis îşi zise că n-a greşit permiţîndu-i

să-l scoată puțin la plimbare. Bineînțeles că ar fi devenit imediat suspicios, dacă Lady Brenna i-ar fi cerut o șa, dar n-a făcut-o, și atunci?

– Nu vreau să spun că stăpîna noastră m-a mințit, Quinlan. Nu spun așa ceva și nici măcar nu bănuiesc un asemenea lucru. Mă gîndesc că trebuie să se fi răzgîndit odată ajunsă pe creastă. I-a venit ideea și n-a putut rezista să nu încerce. Nu-ți face însă probleme. N-o să mă mai las așa ușor înduplecat din nou.

Quinlan acceptă explicația dată de Davis. La fel ca și intendentul grajdurilor, nici el nu-și făcea probleme că stăpîna lor o să mai rîste din nou pentru că, își zise, i-o fi venit mintea la cap după sperietura zdravănă pe care a tras-o cînd s-a văzut zburînd brusc prin aer ca un vultur fără aripi.

Și iată, chiar a doua zi, în timp ce el inspecta să vadă ce progrese s-au făcut la întărirea zidului fortăreței, Brenna luă din nou calul la plimbare. Văzînd-o cît de țeapănă merge, Davis nu-și închipui nici măcar o clipă că ar mai putea încerca din nou. Da, dar nu-și dădu seama că stăpîna lui este complet nebună. Cel puțin asta a fost scuza pe care a rostit-o în șoaptă în fața lui Quinlan, implorînd în același timp iertare pentru că știa că nu trebuie să o critice pe scumpa nevastă a stăpînului său.

– M-a păcălit, asta a făcut, îi zise Davis comandantului său. Nu vreau să spun că m-a privit drept în ochi și m-a mințit. Nu, nu zic asta. Dar o cred totuși, pentru că de data asta am fost foarte clar cu ea, atît de ferm cît pot să fiu eu, iar cînd i-am cerut să-mi promită că nu va încăleca din nou animalul, mi-a răspuns zîmbindu-mi larg, ceea ce îmi spunea clar că este de acord cu regulile mele, pentru că oricine cu ceva minte-n cap, știe că o femeie nu-ți zîmbește după ce i-ai dat o poruncă, decît dacă vrea să te lase să știi că este de acord să o respecte. Dar gata, Quinlan, acum am dibuit-o, n-o să mă mai ducă iarăși de nas.

Tocmai ceea ce făcu Brenna în după-amiaza următoare. Davis dispăru de îndată ce auzi că stăpîna lui a călărit din nou armăsarul. Nu trebuia să se obosească să se ascundă, pentru că, în sfîrşit, Quinlan îşi dădu seama că trebuie să se ocupe el însuşi de problemă înainte ca stăpîna lui să-şi frîngă gîtul. Davis pur şi simplu nu era la înălţimea sarcinii.

Hotărît să împiedice dezastrul, soldatul intenţiona ferm să-i interzică stăpînei lui să-şi mai asume vreodată un risc atît de periculos; totuşi, cînd se strecură printre copacii de pe vîrful dealului, o auzi rîzînd şi începu să aibă oarecari presimţiri sumbre. O secundă mai tîrziu o văzu stînd dreaptă în spatele armăsarului. Bucuria care i se citea pe faţă îl făcu să zîmbească şi rămase multă vreme pe loc urmărind-o, deşi ştia că trebuia să-i oprească imediat jocul periculos.

Lady Brenna reuşi să se menţină călare cîteva minute bune înainte de a fi aruncată la pămînt. Quinlan aştepta să se ridice. Ea nu se mişcă. Porni alergînd spre ea şi, mai tîrziu, jură în faţa lui Crispin că inima i s-a oprit în loc, cînd exact în momentul în care era pe punctul să ajungă la ea, armăsarul s-a întors la povara lui. Era sigur că animalul o s-o calce în picioare.

În schimb, uriaşul bidiviu negru ca smoala o împinse cu botul, iar ea, cît ai clipi, se rostogoli, îl apucă de frîu şi izbucni în rîs. Quinlan îi luă frîul din mînă, bătu calul pe crupă să se îndepărteze de ea, apoi îi întinse mîna ca să o ajute să se ridice.

– Cînd am văzut că nu vă mişcaţi, am crezut că aţi murit.

– Este un joc pe care-l jucăm noi doi. Dacă rămîn perfect nemişcată, Willie vine lîngă mine şi atunci pot să-l prind de frîu. Altminteri, mă face să alerg după el.

Qiunlan era prea tulburat ca să acorde atenţie cuvin-

telor ei. Îşi tot repeta să nu ridice vocea la ea – era stăpîna lui, pentru Dumnezeu nu sora lui mai mare!

– V-aţi pierdut minţile?

– Nu cred.

– Dacă insistaţi să vă omorîţi singură, să o faceţi cînd rămîne la comandă Crispin, nu cînd sînt eu!

O ajută să se ridice în picioare, se retrase puţin ca să-i dea posibilitatea să se scuture de praf şi aşteptă. Voia să se bucure de întreaga ei atenţie, ca să nu mai fie nici un fel de neînţelegeri.

– N-o să mai riscaţi aşa ceva din nou. Vreau să-mi daţi cuvîntul vostru că n-o să mai călăriţi niciodată fără şa şi, vă asigur, zîmbetul vostru n-o să aibă nici un fel de trecere la mine.

– Nu, eşti mult mai deştept decît mine, Quinlan. N-aş îndrăzni niciodată să te păcălesc.

Întrucîtva măgulit, îi aminti că totuşi nu i-a promis că o să facă aşa cum i-a cerut.

– Crezi că ai putea reuşi să încetezi să mai răcneşti la mine? M-ai asurzit.

Quinlan fu ruşinat de purtarea lui.

– Vă cer iertare, Milady. Nu ştiu ce m-a apucat.

– Te-am speriat. Acum spune-mi, te rog, ce greşesc? De ce nu pot să stau mai multă vreme pe spatele lui?

– Staţi prea în spate, prea spre coada armăsarului, îi răspunse el. Cît despre promisiunea voastră... Brenna îl întrerupse.

– Mi-ar fi fost categoric util sfatul tău ieri. Nici frîul nu-l ţineam prea bine, dar problema asta am corectat-o. Sărmanul Willie! Tot întorcea capul spre mine şi sînt sigură că-şi zicea că nu sînt deloc pricepută.

Calul are mai multă minte decît stăpînul lui, îşi zise Quinlan.

– Este de mirare că nu v-a lovit cu copitele să vă

omoare, bombăni el. Willie... am auzit oare că i-ați zis armăsarului Willie?

– Da, dar m-am asigurat întîi că soțul meu nu i-a pus nici un nume. Mi-a confirmat lucrul ăsta Davis.

– Nu, Connor nu i-a dat nici...

– Atunci sînt sigură că n-o să se supere dacă am să-i spun Willie.

– De ce Willie? întrebă Quinlan.

– Este prescurtarea de la William, îi explică ea. Îi luă frîul din mînă şi porni pe lîngă cal înapoi spre grajduri. Quinlan observă că Brenna îşi lăsase în urmă un pantof; se aplecă şi-l luă, după care i-l întinse. Ea-i mulțumi, ținîndu-se de brațul lui ca să-şi poată păstra echilibrul în timp ce-şi punea pantoful.

– I-am zis Willie după fratele meu. Dacă n-am să-i spun asta soțului meu sînt sigură că n-o să-l deranjeze. Lui Connor nu-i place cînd vorbesc de familia mea.

– Ce vă face să credeți că nu-i place?

– Se încruntă şi încearcă să schimbe subiectul. Nu ştiu de ce are asemenea sentimente. Nu poate să aibă aversiune față de ei pentru că nu-i cunoaşte. Poate că pur şi simplu nu-i pasă. Subiectul familiei mele probabil că-l plictiseşte.

– Mă îndoiesc e asta, Milady.

– Poate, zise ea ridicînd din umeri. Dar fu de acord nu pentru că gîndea că soldatul are dreptate, ci pentru a fi politicoasă.

– Ți-aş fi recunoscătoare dacă nu ai menționa numele pe care i l-am dat calului. S-ar putea să fie uşor iritat, pentru că în legătură cu unele lucruri are reacții cu totul speciale.

– Milady, îmi cereți să nu-i spun stăpînului?

– Da.

– N-am să i-o spun intenționat, dar dacă mă întreabă,

va trebui să-i explic. Aveți de gînd să-mi promiteți că n-o să mai călăriți din nou fără șa?

– Ce-ai să faci dacă-ți promit și apoi încalc în mod deliberat promisiunea? N-am să fac așa ceva, dar sînt curioasă să știu care ar fi consecințele.

– Am să vă închid în camera voastră pînă cînd se întoarce soțul vostru.

– Ai face așa ceva?

– Firește că n-aș vrea, dar în fața siguranței voastre sentimentele dispar.

– Poți alunga din fortăreață oricînd, pe oricine?

– Nu v-aș alunga niciodată pe voi, o asigură el.

– Dar ai autoritatea să alungi pe altcineva cîtă vreme lipsește Connor?

– Da, atîta vreme cît am motive întemeiate pe care să le prezint stăpînului meu.

– Întîmplător am și eu această autoritate? Nu te uita atît de uluit la mine. Nu mă gîndesc să te alung, chiar dacă ai îndrăzni să mă închizi în camera mea, ceea ce, sînt sigură, n-ai să faci niciodată. Mă întrebam numai, dacă aș putea alunga și eu pe cineva din fortăreață.

– Dacă aveți probleme cu cineva, atunci trebuie să-mi spuneți mie sau așteptați pînă se întoarce soțul vostru.

Înțelese din explicația lui că ea nu are această autoritate. Cel puțin, acum știa cum stă și n-o să-l amenințe pe Raen cu expulzarea pentru că știa că ar fi fost un bluff.

Oftă îngrijorată, continuîndu-și drumul cu privirea în pămînt.

Dezamăgirea i se mai atenuă întrucîtva, amintindu-și că n-ar fi obligată să recurgă la o asemenea măsură drastică, decît dacă Raen s-ar mai apropia vreodată de ea.

Din fericire, avea un plan care să-l facă să rămînă la distanță. Quinlan nu înțelegea de ce stăpîna lui era atît de deprimată.

– Doriți să aveți această autoritate, Milady?

Nu-i răspunse; de fapt, multă vreme nu mai scoase nici un cuvînt.

– Dacă aveți o problemă şi nu o puteți rezolva singură, spuneți-mi despre ce e vorba şi am să fiu bucuros să mă ocup eu.

– Problema e de natură personală şi implică un membru al familiei, spuse dînd din cap.

Quinlan fu uşurat şi deşi îi venea să zîmbească, n-o făcu de teamă să nu-i rănească sentimentele, făcînd-o să creadă că problema ei nu este importantă pentru el.

– Aveți probleme cu Euphemia, nu-i aşa? Nu-i dădu răgaz să răspundă, ci continuă cu o sugestie care, era sigur, o să-i rezolve problema. Ar fi bine să vorbiți cu Raen despre mama lui. Sînt sigur că o s-o potolească.

Brenna dădu din nou din cap, deşi de data asta mult mai vehement.

– O s-o rezolv singură, iar cînd o să se întoarcă Connor, am să vorbesc cu el.

– Cum doriți, Milady.

Brenna schimbă apoi subiectul.

– Ştii, încă de cînd am venit aiçi, încerc să înțeleg cum se desfăşoară treburile. Se pare că există nişte reguli pe care toată lumea le înțelege, cu excepția mea.

Mă tem în permanență să nu jignesc pe cineva din cauza lipsei mele de cunoştințe în ce-i priveşte pe munteni şi, categoric, aş putea să profit de ceea ce ştii tu.

– Aş fi fericit să vă pot ajuta.

– Vrei ca tu, împreună cu alți doi pe care ai să-i alegi singur, să luați masa împreună cu mine în seara asta? Am putea continua astfel discuția şi aş putea afla şi eu o mulțime de lucruri despre clanul MacAlister. Acum sînt una de a voastră şi vreau să mă integrez.

– Voi fi onorat să iau masa cu voi şi sînt sigur că la fel

se vor simți și ceilalți doi pe care am să-i aleg.

„Iar eu am să fiu uşurată", îşi zise Brenna.

– Totuşi, nu vreau să manifest nici un fel de favoritism, aşa că atîta vreme cît lipseşte Connor, te rog să alegi în fiecare seară alți doi oameni, astfel încît, să-i pot cunoaşte pe supuşii soțului meu.

– Fireşte, răspunse el.

– Cînd o să se întoarcă Connor?

– Nu ştiu sigur.

– Lipseşte de multă vreme. Simt nevoia să stau de vorbă cu el.

Quinlan îi auzi disperarea din glas şi-şi zise că mama vitregă a lui Connor trebuie să-i fi făcut zile foarte amare. Îşi închipui că ele trebuie să fie implicate într-o minoră luptă pentru putere şi fu întrucîtva surprins că Lady Brenna se poate tulbura cu atîta uşurință.

Poate că dorul de soțul ei o face să fie atît de neliniştită. Poate să creadă că a abandonat-o. Connor n-a făcut decît să o smulgă din felul ei de viață şi să o aducă în centrul vieții lui. Stăpîna lui avea nevoie de timp pentru a-şi găsi drumul. Cel puțin aşa spera Quinlan că o să se întîmple.

Mai tîrziu, în cursul zilei, începu să se gîndească totuşi că problema s-ar putea să fie mai serioasă decît crezuse el inițial. În timp ce se îndrepta spre partea rezervată soldaților, îl opri Netta ca să-i spună că Lady Brenna se poartă ciudat.

– Nu m-a auzit cînd am bătut în uşă, iar cînd am intrat a lăsat să-i scape un țipăt şi a sărit în picioare. De fapt, chiar s-a întins să ia hangerul. Părea îngrozită, Quinlan.

Din întîmplare, Brocca, prietena bucătăresei, le auzi conversația şi interveni şi ea imediat:

– Ada mi-a spus că este îngrijorată de faptul că s-ar putea ca stăpîna să fie bolnavă. Nu mănîncă nimic. Şi este prea curînd ca să fie însărcinată, adăugă ea.

Quinlan ştia că există posibilitatea ca ambele femei să exagereze şi decise să aştepte şi să vadă singur. După ce observă cum stăpîna lui împinge mîncarea pe marginea talerului şi de-abia dacă ia o bucăţică, îşi dădu seama că au dreptate să fie îngrijorate. Decise ca a doua zi dimineaţă să o ducă pe stăpîna lui la Lady Kincaid, care o să afle în mod sigur ce se întîmplă cu ea, iar dacă Lady Brenna este într-adevăr bolnavă, atunci Lady Kincaid va şti cum să o vindece.

Brenna n-avea nici cea mai mică idee de cît de îngrijorat este Quinlan din cauza ei. Pentru prima dată de mai multe zile se simţea mult mai relaxată. Cei doi soldaţi pe care ea îi alesese să împartă onoarea de a cina împreună cu ea erau oameni mai în vîrstă, care s-au întrecut să povestească tot felul de istorioare din tinereţea lor. Din fericire, Lady Euphemia a fost tăcută. Totuşi, părea să-l facă plăcere conversaţia. Parcă se agăţa de fiecare cuvînt şi, din cînd în cînd, chiar chicotea sau dădea din cap cînd unul dintre cei doi relata vreun incident comic de care părea să-şi amintească şi ea.

Raen se purtă ca un copil răsfăţat căruia nu i se acordă suficientă atenţie. În tot cursul cinei stătu bosumflat şi privi numai în taleri. Mîncă repede şi cînd termină se uită încruntat la Brenna, trînti cupa pe masă şi ieşi ca o furtună.

Nici unul dintre soldaţi nu păru să fie deranjat de insolenţa lui. Quinlan rămarcă cît de obosită arăta stăpîna lui şi hotărî să pună capăt serii. O odihnă bună poate că-i va readuce apetitul stăpînei sale. Unul dintre cei doi soldaţi mai în vîrstă îi oferi braţul şi o conduse pe scară. Rămase pe palier pînă cînd ea intră în dormitorul ei. Cînd se întoarse să-şi ia rămas bun de la soldat, îl zări pe Raen profilîndu-se în umbră în spatele lui, dar înainte să-l poată întreba ce doreşte, Raen se răsuci pe călcîie şi intră în odaia lui.

Netta o aştepta în dormitor şi îi adresă urarea de salut încă înainte să închidă uşa, astfel încît stăpîna ei să nu se mai sperie. Înainte ca Brenna să o întrebe de ce o aşteaptă, slujitoarea îi spuse că Euphemia i-a poruncit să-i aprindă în fiecare seară lumînările în camera ei şi să o ajute să-şi pregătească patul şi dacă Netta urma să o slujească pe mama vitregă a stăpînului ei, apoi cu atît mai mult o va sluji pe soţia stăpînului.

– Nu se supără soţul tău că te aşteaptă să te duci acasă?

– Este o onoare că am fost aleasă să lucrez în apartamentele stăpînului nostru. Deverick al meu se împăunează peste tot că un rege şi spune oricui îl ascultă, cît de important este el pentru că soţia lui a primit o poziţie atît de importantă în casa stăpînului.

Brenna fu bucuroasă că are o slujitoare atît de devotată.

– Ai un suflet bun, Netta.

– O să-mi suceşti minţile cu o asemenea laudă, Milady. Să te ajut să-ţi faci patul?

– Nu, acum sînt în siguranţă... vreau să spun că pot să am singură grijă de mine. Vreau să-ţi pun o întrebare scurtă înainte să pleci. Mă gîndesc dacă poate cineva să-mi facă un medalion de lemn.

– Alan are nişte mîini de aur şi cred că este cel mai potrivit să facă exact ceea ce doreşti. Te voi duce bucuroasă mîine la el dacă vrei.

Brenna îi mulţumi încă o dată şi îndată ce Netta ieşi, puse zăvorul la uşă. Mai cusu o oră înainte să se culce. Tocmai stinsese lumînarea şi se vîra în pat cînd auzi că bate cineva în uşă.

Nu răspunse.

Capitolul 13

Connor se întoarse în sfîrşit acasă. Avea impresia că parcă lipsise foarte multă vreme şi numai după ce traversă podul, cînd începu să-l părăsească tensiunea pe care o simţea în gît şi în umeri, îşi dădu seama care a fost motivul pentru care era atît de nerăbdător să ajungă înapoi acasă.

Dorea să o vadă din nou pe Brenna. Inutil de spus că nu era deloc mulţumit de ceea ce considera a fi o lipsă a lui de disciplină.

Recunoaşterea faptului că se gîndise intens la ea nu făcea decît să-i sporească agitaţia. Ce Dumnezeu se întîmpla cu el?

Ori de cîte ori închidea ochii să se odihnească cîteva minute, îi apărea în minte imaginea soţiei sale. Şi acolo rămînea.

Deşi nu fusese cîtuşi de puţin o consolare, şi Alec era cam în aceeaşi situaţie; dar spre deosebire de Connor, el nu numai că se gîndea la soţia lui, ci şi vorbea despre ea.

Alec remarcase faptul că, în ultima noapte petrecută

împreună, Connor nu-şi mai găsea locul. L-a urmărit cum se plimba de colo-colo prin tabără, cu paşi mari, mai mult de o oră înainte ca, în sfîrşit, să se izoleze de ceilalţi în apropierea luminişului unde se aşezaseră.

Alec i se alătură o clipă mai tîrziu. Amîndoi fraţii şedeau sprijiniţi cu spatele de trunchiurile copacilor ca să poată în cele din urmă adormi, cu o mînă odihnindu-se pe mînerul săbiilor. Alec nu se sfii să abordeze subiectul pe care-l dorea:

– Mă uit la tine şi parcă mă văd cum eram şi eu la început cînd m-am căsătorit cu Jamie.

– Şi ce anume vezi? Pentru că, vreau, nu vreau, oricum ai de gînd să-mi spui, nu-i aşa?

– Fireşte. Învaţă din greşelile mele şi cruţă-te de ce poate fi mai rău.

– Parcă ai fi tatăl meu. Aşa mi-a spus şi el.

– Vorbea de mama ta?

– Da. A numit-o scumpa mea Isabelle.

– Ai luptat destul, zise Alec dînd din cap, dar a sosit momentul să încetezi să te mai opui. Este dureros să vezi ce se întîmplă.

– Alec? Despre ce dracu' vorbeşti acolo?

– Ştii foarte bine despre ce vorbesc, spuse izbucnind în rîs fratele său. Încerci să nu-ţi iubeşti nevasta, nu-i aşa? Şi înţeleg de ce, fireşte. Pentru că te temi.

– Domnul să te-ajute, eşti ca o bătrînă care-şi bagă nasul în toate cele!

– Nu cred că cuvintele de despărţire spuse de tatăl tău despre Isabelle să te fi făcut mai prudent decît alţi bărbaţi, zise Alec neluînd în seamă insulta adusă de Connor. Îţi aminteşti ce mi-ai spus că ţi-a zis?

– Îmi amintesc fiecare cuvînt. Şi el mi-a spus să învăţ din greşelile lui. A iubit-o pe scumpa Isabelle şi s-a simţit trădat cînd ea a murit. A jurat să n-o ierte niciodată. Totul

era de fațadă, Alec. Tatăl meu era un om dur căruia îi era greu să vorbească despre asemenea sentimente fără să pară furios. Încerca să mă consoleze şi chiar atunci, copil fiind, am înțeles. Nu înțeleg totuşi rostul acestei conversații ridicole.

Multă vreme, Alec nu mai scoase nici un cuvînt. Ştia că fratele lui chibzuieşte asupra celor pe care tocmai i le spusese şi încercă să se convingă singur că nu-i adevărat că deja îşi iubeşte nevasta. Ah, prostia bărbaților care cred că dacă iubesc, asta îi face să fie mai slabi!

– Mă întreb uneori dacă, în cazul în care n-aş fi fost atît de aproape de a o pierde pe Jamie, aş mai fi recunoscut măcar că o iubesc? Din fericire, aş fi făcut-o pentru că sînt mai bătrîn şi ceva mai înțelept acum. Atunci nu prea aveam minte în cap, Connor, dar tu ştii, pentru că tocmai ți-am explicat totul. Fă aşa cum îți spun eu şi încetează să te mai opui. Ai să vezi că este mai puțin chinuitor.

– Nu mi-a fost frică decît de un singur bărbat, Alec, şi să mă ferească Dumnezeu să apuc ziua în care să-mi dau seama că îmi este frică de o femeie! Mă insulți, sugerînd că soția mea ar avea o asemenea putere asupra mea.

– Cine este bărbatul de care te-ai temut? întrebă Alec, intrigat de afirmația lui.

– Tu. Mi-a fost frică de faptul că n-ai să mă ajuți pe mine şi pe prietenii mei.

– Tatăl tău ştia că nu te-aş fi lăsat. Tu nu erai la fel de sigur, nu-i aşa? Chiar şi atunci, ai fost foarte cinic. Soția ta nu este, totuşi. M-a surprins prin felul în care s-a aşezat în fața ta. Dacă aş fi judecat pripit, aş fi zis că te protejează.

– Dar tocmai asta făcea, încerca să mă protejeze. Femeia asta nu se prea teme de nimic. M-ar surprinde să apuce să trăiască un an.

– Este puternică şi la fel de inteligentă ca nevasta mea, Connor. Există momente cînd îmi trece prin minte că s-ar

putea să fie chiar mai inteligente decît noi. Îmi dau seama după felul în care mă priveşti că zici că greşesc. Dar ia să-mi răspunzi tu la o întrebare. Unde crezi că dorm nevestele noastre în noaptea asta?

– În paturile noastre.

– Şi noi unde dormim? Connor izbucni în rîs.

– În pădurea umedă şi rece. Culcă-te, Alec şi încetează să mă mai toci la cap cu discuţii stupide.

– Încă un singur lucru, şopti Alec după ce închise ochii şi căscă de-i trosniră fălcile. Dacă ai să vorbeşti vreodată, cuiva despre conversaţia asta, să ştii că te omor.

Crispin îl reâduse pe stăpînul său în prezent.

– Te deranjează ceva? îl întrebă cînd îl văzu cît este de încruntat.

– Nu, numai că sînt la fel de obosit ca şi tine, răspunse el.

– Şi la fel de murdar de noroi şi sînge închegat. Numai bunul Dumnezeu ştie cum om mirosi! Cum îmi aranjez calul în grajd, mă duc la lac. Presupun că la fel ai să faci şi tu.

– Există vreo femeie anume pe care vrei s-o impresionezi?

– Practic, îmi vin mai multe în minte, dar mă întreb cum o să reacţioneze nevasta ta cînd o să te vadă, stăpîne. Cred că o s-o ia la sănătoaşa în direcţie opusă!

În momentul ăla atenţia lui Connor fu atrasă de Quinlan, pentru că, deşi obiceiul era să-şi aştepte stăpînul în faţa casei, prietenul său renunţase la rutină şi-l aşteptase în schimb în faţa grajdurilor. Avea o expresie pe care Connor nu i-o mai văzuse niciodată şi, dacă n-ar fi ştiut el foarte bine, ar fi putut să creadă că prietenul său pare uşurat că-l vede întors acasă. Acelaşi gînd îi trecu prin cap şi lui Crispin.

– Indiferent ce s-o fi întîmplat, trebuie să fi fost ceva teribil.

Quinlan aşteptă pînă descălecară înainte să le iasă în întîmpinare.

– Totul este în regulă, Connor.

– Mă aşteptam să fie aşa.

– După expresia ta, am crezut că s-a întîmplat ceva, observă Crispin. Păreai uşurat că ne vezi.

– Uşurat? Dacă n-aş fi bărbat, aş jura că jubilez de bucurie.

– Atunci înseamnă că a existat o problemă? întrebă Crispin.

– Tocmai i-am spus stăpînului nostru că n-au fost nici un fel de probleme. Au fost totuşi nişte neplăceri minore, adăugă Quinlan înainte de a se adresa din nou stăpînului său. Connor, jur în faţa lui Dumnezeu că n-am să mă căsătoresc niciodată!

– Înţeleg, soţia mea a fost cauza acestor neplăceri?

– Soţia ta n-ar putea provoca nici un fel de neplăcere, reuşi să articuleze fără să izbucnească în rîs, ceea ce, personal, Quinlan consideră a fi un lucru uimitor.

Davis şi un alt soldat mai tînăr ieşiră să ia caii. Intendentul grajdurilor aşteptă pînă cînd ajutorul său îl salută pe stăpîn şi se întoarse în grajd, după care i se adresă şi el lui Connor.

– Ne bucurăm că te-ai întors acasă, stăpîne. Bidiviul tău este în boxa lui, dacă te interesează.

– Presupun că acolo trebuie să fie, răspunse Connor, nedumerit că bătrînul îi spune unde se află calul său.

– Ei bine, de o săptămînă eu am încetat să mai cred lucrul ăsta.

– Ţi-a dat bătaie de cap cît am lipsit eu?

– Nu, nu el, stăpîne, şi categoric nici nu m-a privit direct în ochi mîntindu-mă cu seninătate.

Înainte să-l poată întreba Connor ce tot vorbeşte acolo, Quinlan îl înşfăcă pe Davis de mantie şi-l zgîlţîi zdravăn.

– Stăpîna ta n-a mințit. Ea ți-a zîmbit. Înțelege diferența.

Intendentul dădu aprobator din cap, după care Quinlan îi dădu drumul; se înclină apoi în fața stăpînului şi se grăbi să intre în grajduri.

– Despre ce tot vorbea? întrebă Crispin. Davis s-a zăpăcit la cap?

– Toți s-au zăpăcit, replică Quinlan. Totuşi, eu sînt mult mai bun şi n-am avut nici o problemă în a-i ghici jocul.

Crispin se străduí din răsputeri să nu izbucnească în rîs.

– Te referi la soția stăpînului nostru?

– Da. În pofida a ceea ce s-a întîmplat, este vie şi în stare bună.

– Sper pe toți dracii să fie aşa! exclamă Connor.

Crispin nu mai rezistă şi izbucni în rîs. Quinlan nu apreciе deloc purtarea prietenului său.

– N-ai decît să rîzi cît vrei. Dar ține minte un lucru, Milady n-a reuşit să-şi facă nici un rău cît am fost eu la comandă.

Gîndindu-se că prietenul său exagerează problemele create de Brenna, Connor clătină din cap şi porni spre casă. Părea nerăbdător să o zărească fie şi pentru o clipită pe Brenna, înainte de a se duce la lac, doar pentru a fi sigur că este întreagă.

– Nu mă interesează problemele minore pe care ți le poate provoca o biată femeie, remarcă el. Ai ceva mai semnificativ să-mi spui?

– Nu, răspunse Quinlan. Aşa cum am spus, am rezolvat micile neplăceri.

– Sînt curios să aud ce-l poate face pe prietenul nostru să se jeluiască precum o muiere, remarcă Crispin. Poți să-mi spui mie totul, Quinlan, dacă asta te face să te simți mai bine. Quinlan chicoti.

– Milady mi-a cerut să nu-i spun soțului ei, iar dacă nu

pot să-i spun lui, atunci cu atît mai puțin pot să-ți spun ție.

– Ce anume, exact, nu dorește soția mea să aflu?

– Surprizele ei. Are cîteva care te așteaptă și nu vrea să i le stric. Astea au fost instrucțiunile ei, apropo, dar dacă tu insiști...

– Nu, am s-o las pe ea să mi le spună. Totuși, n-or să-mi placă surprizele astea, nu-i așa?

– S-ar putea să nu-ți placă, zise Quinlan fără a mai adăuga nimic altceva.

– Ea unde este acum?

– Măsoară.

– Ce înseamnă asta?

– Se află aici părintele Sinclair. Soția ta i-a reclamat prezența astfel încît el să poată aproba dimensiunile propuse de ea pentru capelă.

Un minut bun Connor nu fu în stare să scoată nici un cuvînt.

– Unde anume măsoară?

– În curtea principală, îi răspunse zîmbind Quinlan.

– Glumești!

– Deloc. Vrea să amplaseze capela în fața casei tale.

Connor și Crispin păreau că nu pot să creadă ce aud, reacție ce-i merse la suflet lui Quinlan.

Începeau, în sfîrșit, amîndoi să înțeleagă prin ce trecuse el.

– Ai oprit lucrul ăsta, nu? întrebă Connor.

– Firește. Imediat ce am aflat ce are de gînd să facă, i-am spus că trebuie să aștepte să-ți ceară ție părerea. Ar trebui să-ți mai spun încă un lucru. Am amenințat-o că o încui în camera ei.

– Din cauza capelei, zise Connor dînd aprobator din cap.

– Nu, de fapt, a existat o altă problemă care m-a făcut să-i adresez o asemenea amenințare.

– Cum a reacționat stăpîna noastră la amenințarea ta? întrebă Connor.

– Știa că n-am de gînd să fac așa ceva. Apropo, i-a fost atît de dor de stăpînul nostru și i-a resimțit atît de mult lipsa, încît începuse să tresară foarte ușor. Cel mai mic zgomot o făcea să sară în sus. Și nici n-a prea mîncat. Am fost atît de îngrijorat, încît am dus-o la Lady Kinkaid, care m-a asigurat că Lady Brenna este sănătoasă. Trebuie că a avut dreptate, pentru că, de îndată ce a sosit Sinclair, s-a spovedit, iar acum pare mult mai fericită. I-am spus că am aflat că s-ar putea să ajungi acasă pînă la căderea serii și a fost extrem de încîntată de veste.

– I-a scos Jamie firele pe care i le-a cusut în frunte?

– Nu, s-a ocupat soția ta singură de ele.

Connor dădu din cap înainte să schimbe subiectul.

– Am remarcat că l-ai trimis din nou pe Ewan pe zid. Voia să îndeplinească această îndatorire alternativ cu un alt soldat ca să-și poată perfecționa instrucția, îi aminti el lui Quinlan.

– Am avut un motiv întemeiat.

– Și care anume?

– Sînt convins că Ewan nu se va lăsa înduplecat de nevasta ta. Voia să se ducă la lac.

– Dar n-ai lăsat-o, nu?

– Nu, n-am lăsat-o.

– Iar ea a încercat totuși să se ducă, interveni Crispin. De aia ai amenințat-o că o încui în cameră?

– Nu, nu din cauza asta, spuse oftînd Quinlan.

– Atunci ce...

Connor își pierdu șirul gîndurilor cînd ajunse în capătul potecii și-și văzu curtea.

Pretutindeni erau gropi adînci. Fu atît de uluit de profanarea pămîntului său, încît își pierdu firea. Din fericire, femeia vinovată de lucrul ăsta era exact de partea cealaltă a

curții. Nevasta lui! Cu cît o privea mai mult, cu atît simțea nevoia să răcnească din toate puterile la ea. Reuşi totuşi să se stăpînească strîngînd din dinți şi ridicîndu-şi privirea spre ceruri.

Ea nu-şi dădu seama de prezența soțului ei, fiind cu spatele şi totuşi la o destul de bună distanță. Doi soldați se sprijineau de zid, urmărind-o cum măsoară cu pasul. Se îndreptară imediat ce-l zăriră pe stăpîn. Părură uşurați că-l văd. Connor înțelese pe deplin de ce.

Simți că începe să-l doară muşchiul maxilarului din cauza încordării. Doamne Dumnezeule, cu cît privea mai mult gropile făcute în pămînt, cu atît se înfuria mai tare. Ea nu se mişcă timp de o secundă sau două, apoi se răsuci brusc pe călcîie. Avea hangerul în mînă.

Nu țipă, dar după expresia feței, Connor ştiu că era pe punctul de a o face. Fu surprins de teama pe care i-o văzu în priviri. Totuşi, îndată ce-şi dădu seama că se uită la ea, scoase un strigăt de bucurie, lăsă să-i cadă hangerul jos şi se repezi alergînd spre el.

– Ți-am spus că se poartă ciudat, observă Quinlan.

Connor dădu din cap, dar rămase tăcut privindu-şi soția cum îşi croieşte drum în cursa ei cu obstacole. Se aştepta să se oprească îndată ce se va apropia de el şi ca atare fu surprins cînd i se aruncă în brațe şi-l sărută pe gît.

Nu era o purtare cuviincioasă deoarece ceilalți se uitau la ei, totuşi lui Connor nu-i păsă. O luă în brațe şi o strînse la piept, simțindu-se ca un bărbat a cărui dorință s-a împlinit în sfîrşit.

– Sînt foarte fericită că eşti în sfîrşit acasă, îi şopti ea la ureche. El o mai strînse o dată uşor, apoi îi dădu drumul. Brenna mai rămase agățată de el cîteva secunde înainte să se depărteze cu doi paşi.

– Am atîtea să-ți spun!

– Aşa se pare, fu el de acord. O să-mi explici diseară

totul. Acum du-te şi te spală pe faţă. Te-ai murdărit de noroi de la mine.

Quinlan şi Crispin îşi priveau curioşi stăpînul. Vocea lui suna încordată, dar calmă. Îşi ascundea furia de soţia sa, ceea ce – consideră Quinlan – era un lucru admirabil din partea lui. Crispin ştia însă mai bine. Stăpînul său se cruţa pur şi simplu ca să se poată dezlănţui mai tîrziu, cînd o să facă instrucţie cu soldaţii.

– Unde te duci acum? îl întrebă ea.

– La lac.

– Aş putea să vin şi eu cu tine?

– Nu, n-ai putea.

– Dar...

– Vor fi şi alţii acolo, Brenna.

– Te rog, vino cu mine înăuntru doar cîteva minute. Am o surpriză pentru tine în sala cea mare.

– Nu poate să aştepte?

– Ba cred că da.

Connor aştepta ca ea să plece. Brenna aştepta ca el să se răzgîndească.

– Mă întreb cîtă vreme o să fii ocupat.

El se întreba cîtă vreme îşi va mai putea ascunde furia de ea.

– Pînă diseară.

– Connor, te bucuri că mă vezi?

– Da.

Felul în care se încruntă denota exact contrariul. Brenna se înclină în faţa lui înainte să pornească să traverseze curtea.

– Dacă o să fie întuneric cînd ai să te întorci, să fii atent. Pămîntul este plin de gropi.

– Am remarcat, îi strigă el din urmă.

Toţi trei rămaseră tăcuţi pînă cînd Lady Brenna dădu colţul, îndreptîndu-se spre bucătărie.

– Şi-a adus aminte să ridice hangerul de jos, remarcă Crispin.

– Nu-l uită niciodată şi în permanenţă verifică să fie sigură că-l are asupra ei. Îşi uită totuşi toate celelalte lucruri. Eşti demn de toată lauda, Connor, adăugă Quinlan. Nu ţi-ai pierdut firea.

– Nu este deloc amuzant, Quinlan. Sînt peste douăzeci de gropi adînci în curtea mea. Să pui să le astupe imediat.

După ce le dădu ordinele, Connor şi Crispin se întoarseră la grajduri ca să ia cai odihniţi.

Connor spera din toată inima că o să-i treacă furia înainte de a o vedea din nou pe soţia sa. Nu voia să o tulbure, ceea ce îşi zise el, era al naibii de cumpătat, dat fiind că femeia asta nebună încerca să ridice o capelă lipită de zidul casei lui.

– Vrea să-mi facă pe plac. Trebuie să mă gîndesc la lucrul ăsta de fiecare dată cînd se pronunţă cuvîntul capelă în prezenţa mea.

– Stăpîne? îl strigă din urmă Quinlan. Vrei să stai de vorbă cu părintele Sinclair înainte să se întoarcă la clanul Kincaid?

Connor îi făcu semn preotului să se apropie şi vorbi înainte ca acesta să poată deschide gura:

– Ştii de ce se teme soţia mea?

– Nu pot să spun.

– Mi s-a spus că s-a purtat ciudat şi că după ce a stat de vorbă cu tine şi-a revenit şi a fost din nou fericită. Ţi-a făcut vreo mărturisire?

Din nou preotul îi dădu un răspuns nesatisfăcător:

– Nu pot să spun, stăpîne.

– S-a spovedit?

– Da.

– În cursul spovedaniei ţi-a spus ce a deranjat-o?

– Dacă a făcut-o, nu pot să recunosc, pentru că mi-aş

încălca jurămîntrul solemn de a nu dezvălui niciodată nimic din ceea ce aud la spovedanie.

Connor dădu din cap şi nu mai încercă să-l foreze pe Sinclair.

– Despre ce voiai să-mi vorbeşti?

– Voiam să-ţi mulţumesc pentru că mi-ai permis să rămîn aici. N-am să-ţi creez probleme, zise el, şi n-am să fiu prea des pe aici. Am îndatorirea de a sluji o zonă largă.

– Ar trebui să-i mulţumeşti soţiei mele, părinte. Ea a insistat pentru tine.

– I-am mulţumit deja. Am să-i rămîn îndatorat pe veci. Doreşte să dorm într-una din camerele din casa voastră şi, deşi îi sînt foarte recunoscător pentru grija ei, cred că ar trebui să locuiesc singur pentru cazul în care vreunul dintre supuşii tăi ar avea nevoie să vorbească în particular cu mine. Îţi convine lucrul ăsta?

– Da, răspunse Connor. Am să poruncesc să curețe şi să-ţi aranjeze una dintre colibele libere. Cînd ai să vii să rămîi la noi?

– Îndată ce stăpînul Kincaid îmi dă permisiunea să plec. Aş vrea să-ţi mai spun un lucru. În cîteva zile, am să mă duc în Anglia ca să explic această schimbare superiorului meu. N-am să lipsesc mai mult de o săptămînă.

– Am să-ţi dau soldaţi să te însoţească, îi sugeră Connor.

– Nu este nevoie, stăpîne, atîta vreme cît port sutana neagră n-o să îndrăznească nimeni să-mi facă vreun rău, chiar dacă o să întîlnesc suflete vîndute Satanei.

– Animalele sălbatice nu-ţi vor arăta acelaşi respect, părinte.

– Am să mă ţin de drumul principal, insistă preotul.

– Cum doreşti.

– Vrei să trimit vreo veste în Anglia?

Connor dădu din cap că nu şi aşteptă să plece ca să

pornească înapoi spre grajduri. Nu se gîndea decît la soția lui, firește. Fusese foarte bună cu preotul şi avea, evident, respect pentru mîndria şi sentimentele omului.

Cîndva, cît mai curînd, spera Connor, o să învețe să manifeste şi față de el aceeaşi considerație.

Ar putea începe prin a-i lăsa dracului în pace curtea!

Doamne, ce bine era să fii acasă!

Capitolul 14

Surprizele se ţineau lanţ. Connor ştia că undeva, în mintea întortocheată a soţiei sale, se conturase un plan inocent de a face totul pentru a-i fi lui pe plac, dar era totuşi dincolo de puterea lui de înţelegere cum naiba îşi putuse ea imagina că o să fie fericit să găsească o capelă în curte! Se gîndi că s-ar putea să aibă vreun alt motiv pentru a face un asemenea lucru monstruos, dar dacă aşa era, probabil că o să ajungă în mormînt tot încercînd să-l afle.

Un singur adevăr îl mai liniştea. Şi anume că mai rău nici că se putea. Indiferent ce altă surpriză l-ar mai fi aşteptat, nimic nu putea depăşi capela. Ar fi trebuit, zău, să se gîndească mai bine!

Nu intră înăuntru să vorbească cu Euphemia, aşa cum plănuise să facă în momentul în care ajunsese acasă, pentru că dacă voia să ajungă la ea trebuia să traverseze curtea, ceea ce ar fi însemnat să-şi croiască drum ocolind toate gropile alea. Quinlan îl asigurase că erau suficient de adînci ca să treacă de capul unui om înalt, cu condiţia să

fie destul de norocos ca să cadă în picioare. Dacă s-ar fi apropiat atît de mult de dezastru, ar fi explodat cu siguranță. Ar fi putut să intre prin ușa din dos, firește.

N-o făcu totuși pentru că voia să se îndepărteze puțin ca să se calmeze. Intenționa să evite curtea pînă la lăsarea serii pentru că pînă atunci gropile vor fi categoric astupate iar el va fi avut timp suficient să treacă peste surpriza asta îngrozitoare.

După ce se spălă de mizeria pe care o acumulase în ultimele două săptămîni, plecă călare spre partea de nord a zidului care înconjura fortăreața pentru a trece în revistă progresele făcute în întărirea fortificațiilor de lemn cu piatră.

Constatarea unei probleme ducea la alta, și apoi la alta, și nu se întoarse în incintă decît după-amiază tîrziu. Cînd ajunse la grajduri, soarele apunea și imediat ce intră observă două lucruri ciudate. Primul – că boxa armăsarului său era goală; al doilea – că Davis părea gata să se furișeze pe ușa din spate. Îl opri porunca lui:

– Unde este calul meu, Davis?

– Afară, stăpîne.

Răspunsul nu-l satisfăcu. Îi porunci intendentului să vină la el și apoi îl întrebă:

– Încercai cumva să o ștergi pe ușa din dos?

– Da,

– Din ce cauză?

– Ca să nu dai cu ochii de mine cînd ai să descoperi că lipsește armăsarul.

– Înțeleg, răspunse Connor cu voce blîndă, controlată. Și unde este acum armăsarul meu?

– la puțin aer proaspăt.

– Din a cui poruncă?

Lui Davis părea că-i este frică să-i spună. Făcu iute un pas înapoi, își adună tot curajul, după care vorbi:

– Din porunca nevestei tale.

– Ea ți-a poruncit să-mi scoți calul din boxă? întrebă Connor încercînd să înțeleagă ce se întîmplă şi de ce este atît de nervos Davis.

– Păi, cum să spun, nu chiar mi-a poruncit.

– Le-a cerut lui Quinlan sau lui Crispin să scoată calul afară?

– Nu, nici vorbă să le ceară aşa ceva nici unuia dintre ei. De fapt, nu mi-a cerut nici mie.

Connor fu nevoit să-şi reamintească să dea dovadă de răbdare.

– Ajută-mă să înțeleg, Davis, şi stai naibii odată într-un loc! N-ai să pleci nicăieri pînă cînd n-ai să-mi răspunzi la toate întrebările. O însoțeşte cineva pe soția mea sau încearcă să-mi plimbe singură calul?

– Cred că pînă acum Quinlan o fi ajuns-o din urmă pe Milady. De obicei aşa se întîmplă. Nu ştiu totuşi ce înțelegi tu prin plimbare. Ai putea să-mi explici şi mie? Nu cred că este vorba de nici un fel de plimbare aici, şi cu atît mai puțin să-l plimbe cineva pe armăsarul tău.

Deodată îi trecu un gînd prin minte şi inima lui Connor începu să bată năvalnic.

– Îl călăreşte cineva?

– Da.

– Quinlan? rezistă tentației de a-l înşfăca pe Davis de gîtul lui fragil şi de a-l zgîlții zdravăn pentru a-l face să-i răspundă. Atunci cine-l călăreşte?

Davis făcu o grimasă cînd auzi furia din vocea stăpînului său.

– Păi, ştii, s-ar putea chiar soția ta. Dar s-ar putea foarte bine să nu!

Avusese presentimentul că Davis o să-i dea un asemenea răspuns. Dacă nu l-ar fi asigurat deja că Quinlan este cu ea, Connor şi-ar fi pierdut orice control. Aşa, se mai atîrna de un fir de ață.

Ce Dumnezeu o fi fost în capul lui Quinlan să o lase pe Brenna să-şi asume un asemenea risc?

Armăsarul nervos era greu de strunit pentru majoritatea bărbaţilor, iar Connor nici măcar nu şi-o putea imagina pe delicata lui soţie încercînd să-l călărească.

– Dacă animalul scapă din mîna lui Quinlan, soţia mea o să cadă sub copitele lui. Unde sînt?

– Stăpîne, nu cred că înţelegi ce-ţi tot spun eu. Calul nu poate să scape din mîna lui Quinlan pentru că el nici nu se apropie de animal. O supraveghează doar pe Milady.

– Sfinte Dumnezeule...! Brenna ar putea...

– Nu i se întîmplă nimic. Acum sînt sigur de asta.

Connor era aproape la uşă pentru a ieşi din grajd cînd se opri la auzul cuvintelor spuse de Davis.

– Cum poţi să ştii dacă este sau nu în siguranţă?

– Cineva din mulţime ar fi venit să te caute dacă i s-ar fi întîmplat ceva scumpei tale soţii.

– Din mulţime? Ce mulţime?

– Oamenii adunaţi să se uite la nevasta ta. Au început să se adune cîte unul, cîte unul, acum vreo şase sau şapte zile. Nici unul n-o deranjează pe Milady, totuşi, aşa că în privinţa asta poţi să fii liniştit. Iar Quinlan este întotdeauna prin preajmă, supraveghind-o. Nu trebuie să fiu de faţă ca să ştiu ce se întîmplă. Cînd încasează cîte o căzătură, dezamăgirea lor se aude ca un geamăt prelung, iar cînd reuşeşte să se menţină dreaptă pe cal, ei bine atunci, firesc, o aclamă cu toţii. În ultima vreme aclamaţiile au fost tot mai dese, ceea ce-mi spune că Milady a învăţat în sfîrşit cum se face.

– Unde sînt?

– Pe cealaltă parte a pantei, dincolo de bucătării. N-ai decît să te iei după zgomot, strigă după stăpînul său cînd îl văzu că porneşte în goană. Auzi geamătul ăsta? Ei bine, asta nu poate să însemne decît că... Davis îşi zise că nu

are rost să mai continue explicația; stăpînul său dispăruse deja dincolo de creasta dealului.

Cînd trecu pe lîngă bucătării, Connor auzi aclamațiile furtunoase ale mulțimii, ceea ce denota că soția lui era în siguranță... pentru moment.

O clipă mai tîrziu, zări mai mulți membri ai clanului MacAlister adunați la poalele dealului. Mamele şedeau pe iarbă cu copiii în poală, în timp ce tații stăteau în spatele lor vorbind între ei.

Femeile mai în vîrstă îşi aduseseră cu ele lucrul de mînă, dar şi ele, la fel ca toți ceilalți, erau prea ocupate să se uite la Lady MacAlister ca să mai acorde atenție şi altui lucru. Toți, de la mic la mare, se delectau privind transfigurați. Era clar că toți erau complet nebuni.

Connor trecu, în sfîrşit, creasta la o bună distanță de membrii dezlănțuiți ai clanului său, dar se opri brusc uluit de priveliştea ce i se înfățişa înaintea ochilor.

Nimic nu-l pregătise pentru ceea ce vedea. Nu numai că soția lui călărea pe armăsarul său, dar călărea şi fără şa; şi, sfinți atotputernici, părea să facă o treabă destul de bună! Nu, nu, nu destul, îşi dădu el seama, ci de fapt absolut remarcabilă!

Şedea cu spatele şi umerii drepți, cu capul sus şi călărea cu priceperea şi știința unui războinic MacAlister, dar în acelaşi timp, cu grația şi eleganța unei zeițe. Părul ei auriu îi flutura în urmă, iar animalul parcă plutea în peisaj; cînd îi auzi rîsetul, inima i se umplu de mîndrie pentru uluitoarea ei realizare. Şi atunci înțelese adevărul; şi el era la fel de nebun ca toți ceilalți.

Observă brațele de fîn împrăştiate din loc în loc şi-şi dădu seama că Quinlan încerca să evite dezastrul folosind fînul pe post de perne pentru a atenua căderile; deşi îşi zise că a fost o idee înțeleaptă din partea lui, jură să-l facă fărîmițe.

Acum mulțimea o aclama din nou, încurajînd-o, şi numai cînd îl observă pe Quinlan făcîndu-i frenetic semne cu mîinile, Connor reuşi să-şi revină din stupoare şi să pună capăt acestei nebunii, înainte să se întîmple un dezastru.

Nu înțelese şi nici măcar nu bănui ce avea ea de gînd să facă decît cînd era deja prea tîrziu.

Connor porni să coboare dealul exact în momentul în care calul sări peste prima grămadă de fîn. La prima săritură, Brenna nici nu păru măcar să se clintească, dar la cea de-a doua fu cît pe ce să fie aruncată la pămînt.

Connor pur şi simplu nu mai putu rezista. Se opri, depărtă picioarele şi scoase un fluierat pătrunzător. Calul îşi ridică imediat capul. Cu tot zgomotul făcut de oamenii din jur, auzi comanda şi schimbă rapid direcția.

Brenna nu putea înțelege ce l-a apucat pe Willie. Oricît se străduí, nu reuşi să determine calul să se întoarcă. Animalul o luă la goană, se întoarse şi începu să urce dealul.

O clipă mai tîrziu înțelese de ce.

Connor stătea aproape de creastă cu mîinile în şolduri, picioarele depărtate, avînd o expresie care nu lăsa nici urmă de îndoială ce credea despre performanța ei.

Îşi dublă imediat eforturile pentru a determina calul să o apuce în direcția opusă. Cerul să o aibă în pază! Merse pînă acolo încît îl imploră pe Willie să aibă îndurare față de ea.

Încăpățînatul animal refuză să i se supună, indiferent cît îl imploră şi cît trase de frîu. Se opri brusc, exact în fața stăpînului său în clipa în care se aplecase la ureche să-i spună ce gîndeşte despre purtarea lui:

– Trădătorule!

Connor o auzi.

Ştia că nu trebuie să-i spună nimic acum pentru că, în starea în care era, odată dezlănțuit nu s-ar mai fi putut opri să nu-i calce în picioare sentimentele.

Brenna îşi dădu imediat seama după privirea din ochii soţului ei că îl speriase zdravăn. Dorea să-i spună că totul este în regulă, dar nu îndrăznea. În expresia lui era ceva care-i spunea că ar face mai bine să nu încerce să-l liniştească tocmai în momentul ăsta.

Decise să se prefacă că nu i-a observat furia. Nu era deloc un plan bun, dar nu se putea gîndi la altceva.

Se îndreptă şi încercă să pară veselă:

– Îţi place surpriza mea? îl întrebă, ştiind foarte bine că lui nu-i plăcea absolut deloc; era furios şi lucrul ăsta era foarte clar. Totuşi, exista întotdeauna o speranţă, oricît de firavă, să-şi poată croi drum prin furtuna care clocotea în sufletul soţului ei.

Se aştepta să o tragă jos de pe cal sau să înceapă să răcnească la ea. Connor nici măcar nu atinse frîul. Pur şi simplu se răsuci pe călcîie şi porni înapoi spre grajduri.

Willie îl urmă supus. Brusc, în dreapta ei apăru Crispin, foarte palid, ca şi cînd tocmai i se înfăţişase o apariţie înspăimîntătoare; dacă i-ar fi aruncat fie şi cea mai mică privire, Brenna l-ar fi întrebat ce s-a întîmplat.

Apoi în stînga ei apăru Quinlan, gîfîind pentru că urcase în fugă, dar părînd foarte plin de el. Nici el nu-i aruncă nici o privire ca să-l poată întreba de ce Dumnezeu este atît de încîntat.

Numai cînd ajunse la grajduri Connor deschise în sfîrşit gura şi vorbi.

Îi porunci lui Crispin să o coboare pe soţia lui de pe cal şi să aştepte lîngă ea cît timp schimbă o vorbă cu Quinlan înăuntru.

În clipa în care se închiseră uşile în urma lor, Connor răcni la Davis:

– Să nu te mişti din loc!

– Nu vrei să-ţi iau calul din mînă? îl întrebă Davis. Pare puţin agitat din cauza tonului tău.

Îl lăsă pe Davis să-i ia calul, după care se întoarse spre Quinlan.

– Dă-i drumul şi explică-mi.

– Nu pot să spun nimic care să-mi justifice purtarea. Nu poţi să faci decît un singur lucru, stăpîne. Să mă înlături cît mai repede posibil din această poziţie.

– Sînt furios, dar nu prost, izbucni Connor. Nu poţi să ţii sub control o femeie? Ai face al dracului de bine să înveţi cum s-o faci, pentru că atunci cînd o să-ţi vină rîndul ai să continui să rămîi la comandă. Acum, ia spune-mi, ţi-ai pierdut minţile ca să o laşi pe soţia mea să rişte în asemenea măsură? Lucrul ăsta pare să fie valabil pentru toţi ceilalţi. Cum ai putut să laşi să se întîmple aşa ceva?

– Să las să se întîmple, Connor? Trebuie că glumeşti! Aş fi avut mai mult succes dacă aş fi încercat să opresc ploaia să cadă decît să o determin pe nevasta ta să coopereze. În ultimele două săptămîni n-am făcut altceva decît să ghicesc ce are de gînd să facă şi să încerc să fiu mai deştept ca ea, dar toate efoturile mele au fost zadarnice.

Connor ridicase mîna să-l lovească pe Quinlan, cînd observase că Davis încearcă să se furişeze din nou pe uşa din dos.

– Davis! răcni el. Dacă ieşi pe uşa aia, n-ai să mori în patul tău. Vino încoace!

Intendentul se supuse imediat.

– Încercam doar să-ţi creez mai multă intimitate, stăpîne, asta-i tot. Mai doreşti ceva?

– Da. Vreau să-mi răspunzi la cîteva întrebări.

– Eu nu l-aş întreba pe el nimic dacă aş fi în locul tău, îi sugeră Quinlan. N-ai face altceva decît să te înfurii şi mai tare.

– Nu cred că lucrul ăsta este posibil. Haide, Davis, după cum ştii, ascult înainte să acţionez.

– Da, asta aşa e, fu el de acord.

– Soția mea a intrat în boxa armăsatrului şi i-a pus căpăstrul?

– Nu, n-a făcut-o ea.

– Cine a făcut-o?

– Eu am făcut-o.

– Înțeleg, zise Connor şi începu să i se zbată un ochi. Ştiai că soția mea intenționează să-l scoată afară?

– Ştiam, răspunse Davis. Din cauza ei am intrat cu căpăstrul în boxă.

Connor observă zîmbetul lui Quinlan, îi aruncă o privire cruntă, după care-şi întoarse din nou atenția spre Davis. Quinlan nu se putea abține să nu zîmbească pentru că ştia ce urmează.

– Explică-mi de ce ai făcut aşa ceva ca să nu continui să cred că ai înnebunit.

– Din cauza zîmbetului ei, stăpîne, şi ăsta-i adevărul trist şi real.

– Zîmbetul ei? zise Connor clipind.

– Zîmbetul ei a fost singurul motiv pentru care am făcut-o de la început şi pînă la sfîrşit. Şmecherie curată, gîndeam eu, dar n-am spus-o niciodată cu glas tare, pentru că ar fi părut neloial, iar eu nu sînt deloc neloial, ci numai cinstit. Şi sufletul ei, se gîndi să adauge dînd din cap.

– Sufletul ei?

– Sufletul ei este pur ca al unui înger, la fel ca şi zîmbetul, dar vezi, mintea ei este cea care mi-a dat de furcă. Mă gîndesc că n-o fi ceva în neregulă cu ea; dar să ştii că nu pot să pun mîna pe inimă şi să o spun răspicat. Milady nu este ca toate celelalte doamne de pe aici. Ea gîndeşte ca un bărbat, ca un bărbat deştept, şi de unde era să ştiu eu asta? Nu m-a mințit nici măcar o singură dată. Nu, stăpîne, n-a făcut-o!

– Atunci de ce i-ai permis să scoată armăsarul?

– Din cauza zîmbetului ei.

– Te învîrteşti în loc întrebîndu-l pe Davis. Te aduce în permanenţă la zîmbetul stăpînei, spuse Quinlan.

– Şi la sufletul ei, fireşte; pentru că atunci cînd zîmbeşte, îmi dau seama că este pură ca un înger... Connor îl întrerupse.

– Davis, îţi sugerez să ieşi imediat din grajduri. Şi să te întorci numai după ce am plecat, nu înainte!

Bătrînul nici nu avu nevoie să i se spună a doua oară. O porni din loc cu viteza unuia care tocmai constatase că i se aprinsese turul pantalonilor.

– Adică ar trebui să-i poruncesc soţiei mele să nu mai zîmbească?

– S-ar putea să fie util, sugeră Quinlan serios. Ar trebui, de asemenea, să-i porunceşti să înceteze să mai gîndească ca un bărbat.

– Ce Dumnezeu înseamnă asta?

– Este mai inteligentă decît Davis.

– Este mai inteligentă şi decît tine, Quinlan?

– Nu sînt sigur, răspunse soldatul oftînd adînc. Este categoric mai deşteaptă, totuşi.

– M-a speriat de moarte!

– Cunosc sentimentul.

Nici unul dintre ei n-a ştiut care a început să rîdă primul, dar în cîteva secunde fură copleşiţi de veselie. Connor se gîndi că rîde pentru că se simţea atît de uşurat că soţia lui a reuşit totuşi să nu păţească nimic.

Quinlan ştia exact de ce rîde – Crispin urma să fie însărcinat cu siguranţa stăpînei lor data viitoare cînd Connor o să lipsească din fortăreaţă şi de-abia aştepta să vadă ce-o să mai facă ea şi sub comanda lui!

Brenna şi Crispin auziră zgomotul dinăuntru. Ea nu se putu opri să nu se gîndească la faptul că se amuză pe seama ei; totuşi, imediat ce Crispin observă cît de distrusă este, remarcă în treacăt:

– Nu fiți îngrijorată, Milady. Nici Connor, nici Quinlan n-ar rîde de Davis; de fapt n-ar rîde de nimeni. Ar fi sub demnitatea lor.

– Ţe-ai făcut probleme că s-ar putea să rîdă de mine? Da, aşa am crezut, recunoscu înainte ca Crispin să aibă răgazul să scoată un cuvînt. Dar ar fi sub demnitatea mea să cred că soţul meu sau prietenul său s-ar purta aşa. Cred că ştiu de ce se distrează atît de bine.

– De ce oare, Milady?

– Deşi Connor n-ar recunoaşte lucrul ăsta în faţa mea, cred că se bucură de surpriza pe care i-am făcut-o. Aşteaptă numai pînă cînd o să le vadă şi pe celelalte.

– Pe celelalte? întrebă Criaspin într-o şoaptă răguşită.

– Celelalte surprize, fireşte.

Dintr-un motiv pe care ea nu-l înţelegea, Crispin găsi hilară afirmaţia. Îl bătu uşor pe braţ ca să ştie că nu-i pasă, apoi îşi zise că l-or fi molipsit hohotele de rîs din interior.

Connor fu primul care-şi recăpătă controlul:

– O să am o discuţie cu soţia mea mai tîrziu, îi promise prietenului său. Mai răspunde-mi la o ultimă întrebare înainte să ieşim. Mai sînt şi altele?

– Altele ce?

– Surprize.

– Numai una după cîte ştiu eu. Connor arăta de parcă îl lăsau genunchii. Quinlan îi explică iute: Nu este nimic de care să te îngrijorezi. A făcut cîteva îmbunătăţiri minore în sala cea mare, dar nu sînt dăunătoare. Am văzut încăperea în dimineaţa asta, zise el dînd din cap.

– Ar fi bine să fie aşa, bombăni stăpînul său înainte să deschidă uşa. O să am nevoie de o săptămînă înainte să-mi dispară din faţa ochilor imaginea ei călare pe armăsar. De fiecare dată cînd îmi aduc aminte, încep să tremur ca un bătrîn neputincios. Tot mi-o închipui zburînd peste pajişte...

Nu putu continua. Scutură din cap ca şi cum ar fi vrut să scape de gînd, îşi dădu seama cum îi tremură mîna şi suspină adînc.

Şi Quinlan şi-o imagina pe stăpîna lui călărind pe armăsarul lui Connor şi deşi şi el recunoştea că o să-i trebuiască destul de mult timp ca să-şi revină, recunoştea în acelaşi timp şi măiestria de care dăduse Brenna dovadă.

Connor tocmai deschidea uşa cînd îi şopti lui Quinlan:

– Este bună, aşa-i că este?

Capitolul 15

Era rîndul ei acum.

Primele cuvinte rostite de soţul ei cînd ieşi din grajd îi arătară clar că depăşise acea linie imaginară din interiorul minţii lui care făcea o separare între ceea ce putea şi ceea ce nu putea fi atins.

După cîte se părea, Connor considera că armăsarul negru îi aparţinea lui şi numai lui.

Ea-şi permise, firește, să aibă o altă părere, dar era destul de inteligentă ca să aştepte pînă cînd îi trece furia pentru a şi-o exprima.

– Aş vrea să schimb două vorbe cu tine, în particular, Brenna.

– Desigur, îi răspunse, încercînd din răsputeri să pară numai uşor interesată şi curioasă şi absolut deloc îngrijorată. Îşi dădu aproape imediat seama că abordarea nu era cea corectă şi-şi schimbă atitudinea într-una de indignare.

– Mă bucur de asta, Connor. Era şi timpul să-i acorzi şi

soției tale un moment de intimitate. Cînd anume te aranjează să stai de vorbă cu mine?

Complotul ei nu ținu.

– Dacă nu vrei să-mi dau seama că eşti nervoasă, n-ar trebui să te retragi de mine. Îți sugerez de asemenea să încetezi să te tot uiți peste umăr pentru a găsi un mijloc de scăpare.

Brenna se uită spre Crispin ca să vadă cum reacționează la tacticile de intimidare folosite de stăpînul său şi fu recunoscătoare pentru faptul că soldatul părea să nu fie deloc atent. Privirea lui era îndreptată spre poalele dealului ca şi cum ar fi fost absolut fascinat de ceva ce vedea acolo.

Quinlan, totuşi, urmărea fiecare cuvînt al lui Connor. Continua să pară prea sigur de el ca să-i convină totuşi Brennei. Nu numai că el ştia că ea urma să fie obiectul furiei lui Connor, dar se şi bucura de lucrul ăsta. Oare omul ăsta n- avea nimic mai bun de făcut decît să se țină tot timpul de coada ei şi să-i raporteze soțului ei fiecare mişcare pe care o face? După cît se părea, nu. Deşi probabil că nu era deloc amabil din partea ei, constată asemănarea dintre soldatul ăsta şi bătrîna ei doică, Elspeth, căreia de asemenea îi făcea plăcere să pîrască tot timpul.

– Vreau să am acest moment privat numai cu tine, anunță Connor. Aşteptă acordul ei înainte de a le da instrucțiuni lui Crispin şi Quinlan să li se alăture la cină, apoi porni să urce spre casă cu Brenna alături.

– Surpriza mea nu te-a făcut fericit, nu-i aşa? Nu primi din partea lui ca răspuns decît un pufnit pe nas. Eşti supărat pentru că Willie este al tău şi nu vrei să-l călărească nimeni altcineva?

– De cîte ori ai căzut?

Pentru că era aproape sigură că Quinlan îi prezentase un raport detaliat referitor la activitățile ei, Brenna decise să fie absolut sinceră.

– Am căzut de atîtea ori încît am pierdut şirul numărătorii.

– Ce crezi că s-ar fi întîmplat dacă erai însărcinată cu fiul meu?

Parcă o lovise trăsnetul pentru că, după cît se părea, nu-i trecuse nici o clipă prin minte o asemenea posibilitate.

– Nu sînt. Tocmai am terminat... Nu sînt.

– Ce ai terminat?

– Tocmai am terminat de înţeles că nu pot să fiu deocamdată însărcinată. N-aş pune niciodată în mod deliberat copilul nostru în pericol.

– Şi n-ai să mai călăreşti niciodată armăsarul, s-a înţeles?

– Nici măcar cu o şa?

– Calul ăsta n-a avut în viaţa lui o şa pe spate şi te asigur că nu i-ar plăcea deloc. Nici nu se pune problema.

– Foarte bine atunci. Mai este ceva ce ai vrea să menţionezi... sau să faci?

– Să nu-i mai zici niciodată Willie.

Brenna îşi dădu seama că nu exista nici o şansă să se răzgîndească.

– N-am să-i mai spun, promise înainte de a izbucni: Ştii că nu m-ai sărutat încă nici o dată de cînd te-ai întors acasă? Nu pot să nu mă întreb dacă te-ai gîndit măcar la aşa ceva.

Connor nu se prea gîndise la altceva în afară de asta, dar nu era să recunoască în faţa ei.

– N-am fost singuri. Să-mi aduci aminte la noapte şi am să te sărut atunci.

Brenna nu-şi dădu seama că intenţionat o necăjeşte.

– Probabil că am să uit, îl asigură ea. Pentru mine nu contează, zău, nici dacă o faci, nici dacă n-o faci!

– Ba da, contează. Fii atentă pe unde mergi. Unele gropi n- au fost astupate încă.

– Apropo de gropi...

– Nu încă.

– Poftim?

– Nu vreau să aud nici un cuvînt despre capelă. Nu acum şi niciodată. Ai înţeles?

– Înţeleg că eşti foarte încăpăţînat.

Ştia că mai era puţin supărat pe planul ei de a ascunde casa în spatele unei biserici. Totuşi nu-i spusese că nu poate să o facă deocamdată, ceea ce o lăsa să spere că pînă a doua zi s-ar putea să fie dispus să-i audă raţionamentul. Cu siguranţă că pînă atunci o să găsească ea o explicaţie mai bună decît adevărul crud. Dacă ar recunoaşte că faţada casei lui este de-a dreptul urîtă, asta n-ar face decît să-i rănească sentimentele lui Connor şi va trebui deci să se gîndească să-i spună altceva.

Trecu la o chestiune mult mai importantă.

– Cînd o să mergem sus în seara asta trebuie să stau serios de vorbă cu tine. Am ceva extrem de important să-ţi spun, şopti ea. N-o să-ţi placă deloc.

– Spune-mi acum.

– Aş prefera să aştept pînă diseară. N-am vrut decît să te pregătesc puţin dinainte. Veştile mele or să-ţi frîngă în adevăr inima.

Hohotul lui de rîs nu era tocmai reacţia pe care o anticipase.

– Este o problemă serioasă, insistă Brenna.

– Te asigur că indiferent cît de gravă va fi vestea pe care mi-o vei da, inima mea va rămîne intactă. De ce nu-mi spui acum şi să terminăm cu treaba asta? Parcă ţi-ar fi teamă de ce vrei să-mi spui.

– Chiar îmi este teamă. Şi totuşi am de gînd să aştept pînă diseară ca să-ţi spun. Acum o să vezi surpriza pe care ţi-am pregătit-o şi nu vreau să-ţi stric bucuria cu veşti proaste.

Brusc, îşi dori să nu fi încercat să-l pregătească dinainte pentru că acum simţea cum i se strînge stomacul. Cum să nu fie tulburată?

Era pe punctul de a declara un război între cei doi fraţi; Cel de Sus să o ierte pentru asta, dar chiar nu avea altă posibilitate, nu?

În timpul spovedaniei îi pusese părintelui Sinclair chiar întrebarea asta şi deşi fusese categoric de acord că trebuie să-i spună soţului ei cînd s-o întoarce acasă, preotul a fost în acelaşi timp de părere că ar trebui să le spună imediat şi soldaţilor lui. I-a trebuit multă vreme să-l convingă pe părintele Sinclair cît de important este ca soţul ei, Connor, să afle lucrul ăsta înaintea oricui altcuiva.

Preotul a cedat în cele din urmă după ce Brenna i-a promis că o să fie prudentă şi o să evite să se mai afle vreodată singură cu Raen.

Preotul îi promisese că se întoarce a doua zi dimineaţă ca să afle cum reacţionase Connor. Ea bănuise că motivul lui real era să se asigure că, în ce o priveşte, era totul în regulă şi spera ca, pînă atunci, să-l poată informa că Raen fusese deja expulzat.

Connor o readuse în prezent spunîndu-i să fie atentă pe unde calcă.

– Soţul Brocăi aşteaptă să ştie dacă vrei sau nu unul dintre căţeluşii lui de vînătoare, repetă el.

– De ce să vrea să-mi dea mie un căţeluş?

– Este tot ce are el de dat.

– Dar de ce...

– Este un dar, Brenna. Ai fost bună cu soţia lui şi vrea să te răsplătească.

– Foarte frumos din partea lui. Te-ar deranja să avem în casă un cîine de vînătoare? El dădu din cap că nu.

– Atunci am să-i spun că vei fi bucuroasă să ai un căţeluş. Şi încearcă să nu-l pierzi, bine?

– Pentru Dumnezeu! murmură ea. Chiar faci tot posibilul să mă indispui, nu-i aşa?

Connor nu se obosi să-i răspundă. Fu surpinsă cînd o trase lîngă el şi-i înconjură umerii cu braţul.

– Nu eşti dezamăgită că este un căţeluş?

– Nu, fireşte că nu, zise ea uitîndu-se curioasă la el. Ce te face să crezi că aş fi?

– Pentru că nu este un purceluş, îi răspunse cu o voce în care stătea să izbucnească rîsul.

– Îţi aminteşti deci momentul în care m-ai cunoscut! exclamă ea.

Îi deschise uşa înainte să-i răspundă.

– Fireşte că-mi amintesc. Ţin minte de asemenea, cum te-am ţinut în braţe. Erai mai uşoară decît mantia mea. Cred că erai de vîrsta lui Grace.

– Nu, eram mult mai mare.

– Şi miroseai ca purcelul pe care-l înfăşuraseşi în poalele rochiţei.

– Imposibil. Tocmai făcusem baie. Mi-a spus sora mea.

– Încă de cînd erai copil încercai să-mi spui ce să fac. Ar fi trebuit să-mi dau seama de pe atunci.

Brennei îi era greu să fie atentă la conversaţie, pentru că ochii lui degajau atîta căldură, încît chiar că nu se putea gîndi la altceva. Dumnezeule, cît era de chipeş!

– Să-ţi dai seama ce? îl întrebă ea într-o şoaptă.

– Că o să am probleme cu tine.

Îşi zise că era cel mai drăguţ lucru pe care i-l spusese vreodată şi numai după ce suspină adînc în semn de apreciere şi-i spuse mulţumesc îşi dădu seama, că de fapt, nu-i făcuse un compliment.

Connor nu rîse de ea. O luă în braţe, se aplecă spre ea şi- i şopti:

– Cu plăcere.

Nu-şi dădu seama că o sărută, decît în momentul în

care o făcu. Se simțea de parcă era zdrobită de pieptul lui, atît de puternică şi de plină de mîndrie îi era strînsoarea braţelor şi totuşi îi simțea gura surprinzător de delicată şi tandră. Limba lui îşi croi drum făcînd sărutul mai adînc, trezindu-i o reacție la care nu se aşteptase şi nici nu o înțelese pînă cînd nu se termină şi Connor o depărtă de el.

Deodată totul fu altfel. Îşi dorea să stea lipită de el pentru tot restul vieții şi, deşi voia să creadă că lucrul ăsta se datorează numai faptului că era atît de uşurată că soțul ei este din nou acasă ca să se ocupe de Raen, ştia că mai există şi un alt motiv.

Era îndrăgostită de el.

Faptul că-şi dădu seama de lucrul ăsta n-o făcu să fie mai fericită ci, dimpotrivă, o întristă. Cum de reuşise să facă o asemenea greşeală stupidă? El n-o iubea; doar o folosea, ca să poată avea moştenitori.

Connor o studia atent, încruntîndu-se de îngrijorare cînd îi văzu lacrimile din ochi.

– Te deranjează dacă-mi spui de ce plîngi?

– S-a întîmplat prea curînd, se bîlbîi ea. Trebuia să fiu mai grijulie, Connor, sincer trebuia!

– Brenna, ce tot spui acolo? Ce s-a întîmplat prea curînd?

Îşi reveni, în sfîrşit. N-o să recunoască că-l iubeşte şi se gîndi că mai degrabă ar sta goală în fața unei biserici pline de străini decît să-şi recunoască greşeala. Era destul de rău că era vulnerabilă, dar să se şi mai laude cu asta ar fi fost îngrozitor. El n-o să înțeleagă, oricum, dacă va încerca să-i explice. Brenna avea îndoieli că ar putea-o iubi vreodată. Era atît de prins de trecutul lui, încît pur şi simplu, în inima lui nu mai era loc pentru nimic altceva.

– Vrei să-mi răspunzi?

– Mi-a fost dor de tine, izbucni ea. N-am vrut, dar aşa s-a întîmplat. Ai lipsit mult.

Răspunsul dat păru să-l mulţumească. O sărută încă o dată, scurt, dar cu aceeaşi patimă debordantă, apoi o urmă înăuntru şi urcară scările spre etajul principal.

– Cît ai lipsit, am adunat toate informaţiile de la bărbaţii şi femeile mai bătrîne de aici, le-am pus cap la cap şi, în sfîrşit, am putut să reconstitui totul.

– Ce să reconstitui?

– Trecutul tău. Ştiu ce s-a întîmplat cu tatăl tău. Doream să-ţi spun că înţeleg de ce ruinele sînt încă în picioare. Ai de gînd să le păstrezi pînă cînd ai să faci dreptate în numele tatălui tău.

– Ţi-aş fi explicat eu dacă m-ai fi întrebat.

– Atunci, pe viitor, am să-ţi pun toate întrebările pe care simt că trebuie să le pun. Nu te încrunta, Connor. Vreau să fii bine dispus cînd ai să vezi surpriza mea.

Connor se pregăti sufleteşte pentru ceea ce urma să vadă, dădu scurt din cap spre ea pentru a-i da de înţeles că va încerca să fie încîntat şi apoi spuse:

– Quinlan m-a asigurat că n-ai făcut nimic... dăunător.

– Dăunător? Pentru Dumnezeu, de ce ai putea să crezi un asemenea lucru? răspunse ea înainte să-şi reamintească reacţia pe care o avusese cînd văzuse gropile din curte. Am de gînd să acopăr dezastrul pe care l-am făcut afară, îi explică ea atunci. După ce soldaţii or să pună stîlpii care or să susţină structura pe care m-am gîndit să o construiesc...

– Brenna? În privire şi în voce se simţea avertismentul pe care i-l dădea.

– Da?

– Nu vorbim despre asta acum.

– Nu, fireşte că nu. Zîmbeşte, Connor. Te-ai întors acasă. În plus, s-ar putea ca Euphemia să fie înăuntru şi nu vreau să creadă că n-am avea o căsnicie fericită.

Hohotul lui de rîs o luă prin surprindere.

– Ce contează ce crede ea?

– Trebuie să o fac să mă placă pentru că este mama ta vitregă. Mi-ai spus să o cinstesc.

– Aşa am spus?

– Da, sau poate eu ţi-am spus că ar trebui să o fac. Nu contează. Merită respectul nostru.

– Da, fu el de acord.

Connor deschise uşa şi aşteptă să treacă ea înainte. Brenna nu se mişca.

– Vreau să-ţi mai cer o singură favoare. Astă seară, cînd o să stăm la masă împreună...

– Da? o îmboldi Connor. Ea se înroşi în timp ce-i dădu scurt instrucţiunile.

– Te rog să te uiţi la mine des şi să nu te încrunţi. Încearcă să-mi sorbi fiecare cuvînt, da?

Din fericire, nu aşteptă şi un răspuns, ci trecu imediat pe lîngă el şi intră. Soldaţii adunaţi să-l aştepte pe stăpînul lor se înclinară în faţa ei imediat ce o văzură. Ea îi salută spunîndu-i fiecăruia pe nume, ceea ce-l surprinse şi-i făcu plăcere soţului ei, pînă cînd îşi dădu seama că se uita deja la ea şi zîmbea, părînd să-i soarbă, categoric, fiecare cuvînt.

– Brenna, aşteaptă-mă în sală pînă cînd rezolv cîteva probleme.

Se înclină în faţa lui ca să vadă supuşii lucrul ăsta şi se grăbi să intre în sală. Se gîndise să-l aştepte în faţa căminului ca să-i poată vedea imediat reacţia la modificările făcute de ea.

Era deja în mijlocul încăperii cînd îşi dădu seama că nu mai exista nimic din ce făcuse ea. Rămase pe loc nevenindu-i să creadă. că sala era din nou la fel de goală şi de neprimitoare ca în clipa în care o văzuse prima dată. Pînă şi rogojinile dispăruseră de pe podea.

Ce Dumnezeu se întîmplase? Unde era frumoasa faţă

de masă pentru care muncise atît de mult ca să o termine înainte de întoarcerea lui Connor?

– Milady? Era Netta, care o striga de sub arcada ce ducea spre uşa din spate.

Brenna aruncă o scurtă privire spre intrare, văzu că soţul ei este ocupat încă să asculte petiţiile soldaţilor şi se grăbi spre servitoare.

– Ce s-a întîmplat, Netta? Unde sînt toate pernuţele?

– Lady Euphemia a făcut o criză cînd s-a aşezat pe una. A declarat sus şi tare că este prea neconfortabilă ca să o suporte cineva şi după ce le-a încercat pe toate a poruncit să fie luate imediat. Mi-a spus să le ard, Milady, ca să nu fiţi pusă într-o situaţie stînjenitoare în faţa soţului vostru.

– Faţa de masă... cu ea ce s-a întîmplat?

– A fost un accident, îi şopti Netta. Cel puţin aşa mi-a spus Lady Euphemia. A insistat să i se servească vin la prînz. Roşu, dacă vă amintiţi culoarea, Milady; dar ea a apreciat greşit distanţa cînd s-a întins să ia cupa şi l-a vărsat pe masă. Mi-a spus că de fapt cupa s-a lovit de carafă şi a răsturnat-o. Oh, Milady, acum nu mai este bună de nimic. Ştiu că ai stat pînă la miezul nopţii în fiecare seară ca să o coşi şi era atît de frumoasă, Milady! Pînă şi Quinlan a remarcat lucrul ăsta.

Încercînd să-şi ascundă dezamăgirea, o bătu pe spate pe Netta pentru a o consola.

– Se întîmplă accidente. Totuşi, nu mi-am dat seama că pernuţele nu erau confortabile. Le-am încercat pe toate şi mi-am zis că sînt... perfecte, dar dacă Lady Euphemia...

– A spus că aveau cocoloaşe.

– Înţeleg. Ei bine, atunci am să încerc ca data viitoare să lucrez mai îngrijit. Dar rogojinile? Ele erau bine lucrate, nu? Şi categoric dădeau încăperii o mireasmă plăcută. La fel şi florile. Nici ele nu mai sînt, nu?

– Şi Lady Euphemia a zis că rogojinile sînt foarte drăguţe, dar s-a împiedicat cînd s-a îndreptat spre masă şi era cît pe ce să cadă. Mi-a spus că nu mai vede atît de bine şi mi-a poruncit să iau cît mai repede toate rogojinile de pe jos. Era sigură că voi o să înţelegeţi, Milady.

– Da, fireşte.

– Cît despre flori, a recunoscut că nu-i plac.

– A spus de ce?

– A zis că-i amintesc de moarte, pentru că oamenii le duc întotdeauna la cimitir, la morminte.

Umerii Brennei se prăbuşiră. Ce-o fi crezînd acum Euphemia despre ea?

– A fost o greşeală din partea mea să pun flori pe polița căminului. Nu m-am gîndit, Netta. Nu mi-a trecut niciodată prin minte că ar putea să aibă o asemenea reacţie. Trebuie să găsesc o cale ca să mă recompensez pentru greşeala mea.

– Milady, n-aveaţi cum să ştiţi. Scaunul pe care vi l-a dat Lothar i-a fost trimis înapoi. Mai bine nu-şi mai petrecea o jumătate de zi ca să-l lustruiască oglindă.

– De ce a fost trimis înapoi?

– Lady Euphemia a mărturisit că-i este teamă să se aşeze pe el pentru că este atît de fragil. Am încercat să o conving că este un scaun solid, dar n-am reuşit. Părea că-i este groază să nu cadă. Cred că asta este din cauză că este bătrînă şi ştie că oasele nu se mai vindecă aşa uşor la vîrsta asta dacă-şi rupe vreunul. M-am întrebat dacă i-o fi fost la fel de frică şi cînd era mai tînără pentru că, în definitiv, un os rupt nu se vindecă uşor indiferent dacă eşti tînăr sau bătrîn.

– Probabil că vîrsta o făcut-o mai prudentă şi trebuie să respectăm lucrul ăsta.

– Mai este ceva. Nu-mi place deloc că trebuie să vă spun acum, după dezamăgirea suferită. M-a întrebat dacă

aveți de gînd să mai puneți ceva în sală, iar eu i-am spus că lucrați la o flamură pe care vreți să o atîrnați pe perete. Am lăudat-o cît de frumoasă este. Lady Euphemia a vrut, firește, să o vadă. Părea încîntată cînd i-am spus cît de pricepută sînteți la cusut și cîte ore v-ați consacrat acestei munci migăloase.

– Și i-ai arătat-o?

– Oh, Milady, a părut atît de dezamăgită de eforturile voastre. Tot țîțîia din limbă și clătina din cap.

– Și ce ți-a spus? întrebă Brenna simțind cum îi ard obrajii de ruşine.

– Mi-a spus că punctele erau greșite, dar m-a asigurat că înțelege că nu aveți de unde să știți cum să le faceți.

– Unde este tapiseria mea acum?

– Lady Euphemia n-a vrut să vă simțiți umilită în fața soțului vostru și a supușilor lui. Ochii Nettei se umplură de lacrimi de simpatie, ceea ce o făcu pe Brenna să se simtă și mai îngrozitor.

– Nici asta nu mai este, nu-i așa? întrebă în șoaptă, înfrîntă.

– Nu, Milady. Lady Euphemia a început s-o descoasă la prînz și pînă cînd s-a dus sus să se spele pentru cină, tot ce mai rămăsese din ea erau ațele împrăștiate pe jos.

O strigă Connor, care intră în sală uitîndu-se în jurul lui cu interes.

Brenna suspină și se întoarse să pornească spre el. În momentul acela Netta o prinse de mînă și-i șopti:

– După mine totul era foarte drăguț, Milady.

Ultimul lucru de care avea nevoie Brenna era mila. Zîmbi ca să nu-i jignească sentimentele Nettei, după care îi spuse:

– Am să mă străduiesc mai mult la următoarea mea încercare.

Servitoarea se înclină în fața stăpînei ei, apoi ieși pen-

tru a anunța că trebuie pregătită mîncarea spre a fi adusă la masă.

– Ai terminat de vorbit cu soldații tăi?

Întrebarea soției lui îl făcu să zîmbească. Nu fusese unul care să nu-i ceară să le înapoieze lucrurile. Connor n-a înțeles despre ce este vorba pînă cînd cineva nu i-a arătat vraful de lucruri de pe dulap, spunîndu-i că unul dintre hangere semăna foarte mult cu cel folosit de soția lui. N-au îndrăznit să o acuze pe stăpîna lor că le-a furat, pentru că ştiau că avea tendința să uite cînd se grăbea sau cînd era bine dispusă. De fapt, fiecare soldat i-a luat apărarea Brennei.

– Cînd este lipsită de griji, nu mai este deloc atentă, i-a explicat Emmet. Le face pe nevestele noastre să se simtă la fel de importante ca tine, stăpîne. Toate au îndrăgit-o şi ar fi foarte supărate dacă ar auzi că vrei să o pedepseşti pentru această problemă minoră pe care pare să o aibă de a uita să înapoieze lucrurile. De altfel, lasă în urma ei tot atîtea lucruri personale pe cît de multe lucruri străine ia cu ea, adăugă în apărarea Brennei.

Connor promise să nu-şi critice soția şi sugeră ca în viitor, ori de cîte ori lipseşte ceva, ei sau nevestele lor să vină pur şi simplu în casă şi să caute în vraful de pe dulap. Nu trebuie să mai ceară permisiunea.

– Îmi dau seama după zîmbetul tău că întîlnirea a decurs bine, remarcă Brenna.

– Da, o asigură el. Am rezolvat problema, dar nu şi cauza.

– O s-o rezolvi şi pe asta în curînd, replică ea.

– Mă îndoiesc, exclamă el izbucnind în hohote de rîs. Dar îmi dau seama că nici nu vreau.

– De ce nu?

– Pentru că îmi place cauza. Nu-mi cere explicații. Arată-mi surpriza ta în schimb. Te-am făcut să aştepți destul.

– Nu pot.

– Nu poți să aştepți?

– Nu pot să-ți arăt surpriza.

– De ce nu? Te-ai răzgîndit?

– Da, m-am răzgîndit.

– De ce?

– De ce? Mintea îi căuta cu înfrigurare un pretext astfel încît să-şi dea seama că toate strădaniile ei au fost găsite pline de cusururi. Ar putea să o creadă incompetentă, iar ea nu este deloc imcompetentă. Doar că s-a grăbit prea mult. Din fericire îşi aminti de medalionul pe care i-l făcuse. Oricum, decisese să-l lase la urmă pentru a-i conferi importanță.

– Este sus în dormitor. Vrei să-l vezi acum? Aş putea să mă duc...

– Ţie ce ți-ar plăcea să fac?

– Să aştepți.

– Atunci am să aştept.

– Mulţumesc, îi răspunse, după care îl întrebă dacă a văzut-o pe mama lui vitregă.

– Nu.

– Trebuie să coboare în orice clipă. Cu Raen ai vorbit?

– Nu, dar trebuie să se întoarcă într-o oră sau două, după cum mi-a spus Quinlan, şi n-o să mai rămînă decît o noapte înainte să plece definitiv.

– Pleacă? M-a vrut să-şi trădeze bucuria la vestea plecării lui Raen, dar nu s-a putut abţine. Connor ridică o sprîncèană cînd îi văzu reacția.

– Se întoarce la stăpînul lui mîine.

– Şi unde este stăpînul ăsta? întrebă sperînd din toată inima să fie în cealaltă parte a Angliei.

– Este foarte departe de aici. Mă îndoiesc că o să-l mai vedem cinci sau zece ani de aici înainte. Brenna, s-a întîmplat ceva?

– Nu, fireşte că nu.

– Atunci de ce te-ai cramponat de mine?

Păru surprinsă, ceea ce-l făcu să clatine derutat din cap. Îşi ţinea braţele strîns încolăcite în jurul mijlocului lui, dar se desprinse şi se depărtă iute. Simplu fapt că fusese pomenit fratele lui vitreg o făcuse să se lipească definitiv de soţul ei. Nu-i spuse treaba asta, fireşte, amintindu-i numai cît de mult i-a lipsit.

– Mi-ai spus deja lucrul ăsta.

– Da, dar am vrut să ţi-l mai spun o dată. Mă scuzi cîtă vreme o să discut cu bucătăreasa? După ce el îi dădu permisiunea, îl sărută de la revedere.

– Ce s-a întîmplat aici, Connor? strigă din uşă Quinlan şi intră cu paşi mari în sală.

– Ce s-a întîmplat unde? îl întrebă Crispin care venea în urma lui.

– Camera... este iar cum era. Ce s-a întîmplat cu toate schimbările făcute de Milady?

Connor nu ştia despre ce vorbeşte. Îşi prinse mîinile la spate şi-l ascultă dîndu-i explicaţii.

– Nu ţi-a spus Milady de ce a schimbat din nou?

– Mi-a spus că surpriza este sus.

– De ce să ducă pernele, şi faţa de masă, şi scaunul sus? se întrebă Quinlan.

– Poate că s-a răzgîndit, îi sugeră Crispin.

– Ţi-am spus eu că se poartă ciudat! A dus şi rogojinile sus?

– Aşa s-ar părea, replică Crispin.

– Dacă asta nu-i ciudat... începu Quinlan.

– Ţi-aş fi recunoscător dacă ai înceta să tot spui lucrul ăsta, izbucni Connor. Nu este nimic în neregulă cu soţia mea. Pur şi simplu s-o fi răzgîndit, iar dacă n-a făcut-o, trebuie să existe un motiv. Cînd o să fie pregătită, o să mi-l spună.

Discuția luă sfîrşit pe loc. Quinlan vru să ştie despre prinderea lui Dawson şi, în timp ce Crispin îi povestea, Connor se gîndea la soția lui. Hotărî că trebuie să-i acorde mai multă atenție ei şi lucrurilor care se petrec în casa lui.

Cîteva minute mai tîrziu li se alătură şi Euphemia. Connor se plecă în fața mamei lui vitrege şi aşteptă în capul mesei pînă cînd se aşeză ea înainte să-şi tragă scaunul. Stătea alături de ea de mai bine de o oră, ascultînd-o vorbind despre tatăl lui şi despre trecut, în timp ce Quinlan şi Crispin îşi continuau discuția lîngă cămin.

Raen sosi exact cînd se aduceau talerele la masă. Brenna şi Netta intrară pe uşa din dos chiar în clipa în care Raen intra prin față.

– Connor! strigă Raen. Era şi timpul să te văd. A trecut multă vreme.

– Da, aşa este, a trecut multă vreme, fu de acord Connor.

Raen îl îmbrățişă.

– Arăți grozav! Mariajul trebuie că-ți prieşte.

După ce o sărută pe mama lui, se aşeză vizavi de ea. Connor era acum flancat de rudele sale şi, deşi avea de gînd să-i ceară lui Raen să se mute ceva mai încolo încît să se poată aşeza şi soția sa lîngă el, nu făcu nici o problemă din asta cînd văzu că Brenna se grăbeşte spre capătul opus al mesei, trage un scaun şi se aşează.

– Aştept de multă vreme această reuniune a familiei şi acum mă simt ca şi cum viața mea este plină din nou, spuse Euphemia. Fu atît de copleşită să-i vadă pe cei doi fii ai ei împreună, încît i se umplură ochii de lacrimi.

Şi Brenna fu copleşită de emoție; totuşi nu era bucurie, ci tristețe. Afecțiunea pe care o arătau cei doi frați o făcea să-i vină să plîngă. Era evident că Connor era fericit că este cu rudele sale şi cum o să-i poată spune ea ce i-a făcut fratele lui vitreg? Doar gîndul la durerea sufletească

pe care i-o va provoca o făcea să i se strîngă stomacul.

Connor vorbi foarte puțin în cursul cinei. Era încîntat de comandanții lui pentru că se așezaseră de o parte și de alta a stăpînei lor și căutau să o facă să participe și ea la discuție.

Brenna îl surprinse pe soțul ei privind-o și-i zîmbi, invitîndu-l din priviri să facă și el la fel.

Pentru Connor, seara a fost plină de revelații. Netta, constată el, își manifesta afecțiunea față de Brenna de cîte ori avea prilejul și radia de fiecare dată cînd stăpîna ei îi aducea vreo laudă. Pe de altă parte, fata nu părea deloc bucuroasă să o slujească pe Euphemia și era evident că n-o plăcea cîtuși de puțin.

Quinlan îi spusese că Brenna părea să fi avut probleme cu Euphemia. cele două femei se aflau, evident, într-un fel de război în legătură cu cine să dea poruncile.

Dreptul ăsta în aparținea Brennei, firește, și deși nu înțelegea de ce ea nu și-a dat seama de asta, nu avea de gînd să se amestece. O s-o lase să-și rezolve problema în felul ei.

Quinlan avusese dreptate în ce privește lipsa ei de poftă de mîncare. Îndată ce Crispin îi dăduse hangerul pe care-l scăpase în curte, îi mulțumi pentru că i-l curățase atît de frumos; apoi mută de colo-colo mîncarea pe taler, dar nu luă nici măcar o îmbucătură.

Raen povestea o istorie amuzantă care-i făcu pe toți, cu excepția Brennei, să rîdă. Înainte să înceapă alta, Connor își întrebă soția dacă se simte bine în seara asta.

– Da, mulțumesc. Totuși, sînt cam obosită. A fost o zi lungă.

Connor îi propuse să se ducă sus.

– Vin și eu în cîteva minute, îi promise el.

Se ridică și Raen.

– Voi fi fericit să-ți însoțesc nevasta pe scară, se oferi

el. Înțeleg că a căzut pe trepte la Kincaid, adăugă el pentru cazul în care Connor s-ar întreba ce este cu această ofertă.

– Mulțumesc pentru ofertă, dar vreau să vorbesc ceva cu Crispin, îl refuză aproape răcnind Brenna. Dacă aş aş-tepta pînă mîine s-ar putea să uit. Noapte bună, le spuse tuturor, luîndu-l de braț pe soldatul de lîngă ea. Crispin se simți onorat. Tot aştepta să-i spună despre ce voia să vor-bească cu el şi, cînd ajunse la uşa camerei stăpînului său, îi reaminti:

– Ați spus că vreți să vorbiți ceva cu mine, Milady?

– Aşa am spus, nu? răspunse ea încercînd să se gîn-dească la ceva important să-i spună. Din nefericire, mintea ei n-o ajută deloc, forțînd-o ori să spună adevărul, ori să-l facă să creadă că este complet idioată.

– Am spus-o numai aşa, de ochii lumii.

– Adică nu doreați să vorbiți cu mine? întrebă el stră-duindu-se să înțeleagă.

– De fapt, nu voiam să mă conducă Raen, aşa că am mințit ca să mă conduci tu.

– Vreți să-mi explicați de ce n-ați vrut să vă conducă fratele vitreg al lui Connor?

– Nu era nevoie să mă conducă nimeni, dar pentru că el s-a oferit, am fost nevoită să născocesc ceva în aşa fel încît să nu poată să o facă. Acum înțelegi?

Crispan dădu din cap în timp ce-i deschidea uşa.

– Tot nu mi-ați spus de ce.

Soldatul ăsta era la fel de tenace precum Quinlan.

– Îmi promiți că n-ai să-i povesteşti lui Connor ce ți-am spus eu? Doresc să-i explic mai întîi lui totul. Mi-ar trebui o zi sau două ca să-mi adun curajul de care am nevoie. Totuşi, am de gînd să încerc să-i spun în seara asta.

– Să-i spuneți ce anume, Milady?

– Că nu-mi place fratele său. Îndulcise puțin adevărul.

Raen era la fel de rău ca MacNare, perfid ca un demon şi viclean ca un şarpe care pîndeşte din umbră ca să dea lovitura. Ştiu că îl apreciază pe Raen. Ai observat, cu siguranţă, cît de bucuros a fost să-l vadă din nou pe fratele său.

– Ştiu că Connor este foarte bun cînd este vorba să-şi ascundă adevăratele sentimente. Fireşte, voi respecta dorinţa voastră şi nu voi scoate nici un cuvînt.

– Mulţumesc, Crispin.

– Milady, vreţi să-mi răspundeţi la o întrebare?

– Sigur, fu ea de acord.

– Quinlan nu înţelege de ce aţi scos toate lucrurile pe care le-aţi aranjat în sala cea mare. Este foarte nedumerit de treaba asta.

– Totul s-a dovedit a nu fi cîtuşi de puţin satisfăcător. De aceea le-am înlăturat. Nu-i mai dădu răgaz să pună şi alte întrebări, îi ură din nou noapte bună şi apoi închise iute uşa.

Mai avea multe de făcut pînă să vină sus soţul ei. După ce puse zăvorul la uşă, se dezbrăcă de hainele de pe ea în faţa focului pe care îl aprinsese Netta, se spălă pe tot corpul cu săpun cu miros de trandafiri, după care îşi puse cămaşa de noapte şi papucii. În aşteptarea lui Connor încercă să găsească o modalitate uşoară de a-i spune despre Raen fără să-i frîngă inima.

Acum, că acea creatură ticăloasă pleca, mai era oare într-adevăr nevoie să-i mai spună ceva lui Connor? Brenna încercă să se convingă singură că nu face nici un rău dacă nu spune nimic, dar înţelese că trebuie ca el să ştie, indiferent de cît de mult l-ar durea lucrul ăsta. Îndrăznind să o atingă, Raen şi-a trădat propriul frate şi ar fi o greşeală din partea ei să nu-i spună lui Connor.

Din nefericire, nu reuşi să găsească nici o modalitate de a îndulci adevărul, dar spera că medalionul îi va dovedi că se va bucura întotdeauna de credinţa ei.

Aşteptarea era chinuitoare. Se sprijini de perete ca să rămînă trează, deşi de-abia dacă reuşea. Nu îndrăznea totuşi să se urce în pat pentru că ar fi adormit imediat. Marea uşurare pe care o simţea pentru faptul că soţul ei era din nou acasă, era cu siguranţă motivul pentru care era atît de obosită în seara asta. Din cauza lui Raen nu se odihnise aproape deloc cît lipsise el. Toate astea or să se schimbe acum, fireşte.

Auzi vocea tunătoare a lui Connor, apoi zgomotul paşilor lui cînd urcă scara. Deschise uşa şi se duse să-l aştepte la fereastră. O să-l întîmpine cu un sărut, o să-l ajute să se pregătească de culcare şi apoi o să-i dea darul.

După care o să-i spună despre Raen.

Sfîrşi prin a face cu totul altceva. În clipa în care intră soţul ei se repezi la el, îi cuprinse faţa în mîini şi-l sărută cu toată dragostea şi pasiunea pe care le simţea.

Copleşit de manifestarea ei neinhibată de afecţiune, Connor o prinse în braţe şi o strînse la piept. Fu uluit să constate că este însurat cu o femeie atît de tandră, de plină de dragoste, iar cînd îşi încolăci braţele de gîtul lui şi-i şopti timidă la ureche dorinţa ei de a face dragoste, îşi dădu seama că propria lui dorinţă era mult mai mare decît a ei. Cît fusese plecat, perioadă care i se păruse o eternitate, îi dusese atît de mult dorul, încît dorinţa se transformase într-o singurătate chinuitoare în orele lungi ale nopţii.

– Dacă-ţi promit că multă vreme n-am să mai plec de lîngă tine, mă laşi să închid uşa?

Nevenindu-i să-i dea drumul de lîngă ea nici măcar o clipă, îl sărută pe gît înainte ca, în sfîrşit, să se depărteze de el.

– Încui-o împotriva intruşilor, zise ea.

Simţindu-se brusc nesigură şi nervoasă, se retrase, îndreptîndu-se spre mijlocul camerei, unde se opri ca să-l aştepte. Se uită cu aprobare şi admiraţie la soţul ei. Avea

umerii şi pieptul numai muşchi, totuşi îşi aminti cît de tandră fusese atingerea lui de fiecare dată cînd o luase în braţe.

Simţind cum i se accelerează pulsul în aşteptarea a ceea ce urma, trase adînc aer în piept, apoi îşi ridică din nou privirea spre faţa lui. Şi-l văzu că-i zîmbeşte.

– Ce, ai uitat cum arăt? o întrebă, ridicînd doar uşor din sprînceana stîngă. Spre încîntarea lui, se îmbujoră toată la faţă.

– Aşa s-ar părea, replică Brenna. Părul îţi este umed, ceea ce înseamnă că ai fost din nou la lac fără mine. Îţi aduc un ştergar.

Părea că nu se poate mişca din loc. Connor se sprijini de uşă şi aşteptă răbdător să-şi revină din stînjeneala ei. Spera din toată inima ca lucrul ăsta să-i ia multă vreme, pentru că-i făcea mare plăcere să o privească. Brenna ţinea mîinile prinse la spate, ceea ce îi dădea posibilitatea să-i admire pieptul dezgolit şi talia subţire. Aprecierea lui se transformă rapid în dorinţă şi brusc simţi cum îi pulsează în tot trupul dorinţa de a-şi plimba palmele cu cicatrice pe pielea netedă ca mătasea.

Surprinsă întrucîtva de faptul că s-a pierdut cu firea, îl privi în ochii cenuşii care străluceau, trase din nou aer în piept şi încercă să-şi amintească ce trebuia să facă.

– Un ştergar, murmură din nou pentru că nu-şi pierduse totuşi complet capul.

– Te duceai să-mi aduci unul.

Rîsetul ei o urmă traversînd camera spre dulap. Regăsindu-şi cuvintele, îşi ceru scuze, îi dădu explicaţii şi porunci, îngenunchind cu graţie pe podea şi luînd lumînarea aprinsă de pe dulap ca el să poată umbla.

Dornic să facă tot ce voia ea să facă, Connor se aşeză pe marginea patului şi o aşteptă, aşa cum îi poruncise. În clipa în care se apropie de el, ştia exact ce urma să se

întîmple. O s-o cuprindă în braţe, o s-o tragă în pat şi o să facă aprins dragoste cu ea.

Ea avea alte idei. Stînd între coapsele lui, îi usca părul cu ştergarul, dar îi era imposibil să fie atentă la ceea ce făcea, pentru că el îi desfăcuse cordonul cămăşii şi-şi strecurase mîinile în jos spre sîni. Îi cuprinse în palme, înfiorîndu-i delicat sfîrcurile cu degetele mari; se aplecă apoi spre ea şi începu să o facă să-şi piardă mințile folosindu-şi gura şi limba.

Deşi voia să o desfete cu plăcerile erotice înainte de a o poseda, disciplina lui se spulberă cînd ea-şi scoase cămaşa şi-l împinse de umeri ca să se întindă pe spate.

Nici unul dintre ei nu mai putu aştepta, iar cînd Connor se aşeză între coapsele ei şi o pătrunse lent, o privi în ochi ca să vadă cum o inunda plăcerea şi fu aproape sfîşiat de senzația erotică pe care i-o trezea reacția ei.

Îl trase spre ea şi-l sărută, iar cînd presiunea dinăuntrul ei se intensifică şi fu sigură că o să explodeze de plăcere şi extaz, începu să rostească mut „te iubesc“ pînă cînd inima i se umplu de dorința disperată de a auzi legămîntul lui de dragoste.

Connor îşi îngropă fața în scobitura gîtului ei, îi auzi şoapta moale de dragoste, mereu şi mereu, şi fu zguduit că un asemenea miracol i se putea întîmpla lui.

Numai cînd o simți că se strînge în jurul lui, acceleră ritmul pentru a-i aduce ei împlinirea şi a o reclama pe a lui. Emoții pe care nici măcar nu le cunoscuse pînă atunci îl lăsară fără grai.

Au rămas îmbrățişați, istoviți, satisfăcuți. Ascultau în tăcere bătăile năvalnice ale inimilor lor.

Aşa cum îi era de acum obiceiul, Brenna plînse impresionată de minunea dragostei lor şi cînd fu, în sfîrşit, capabilă să se controleze din nou, întinse mîinile pe pat şi îi zîmbi.

– Se pare că asta mi-a lipsit cel mai mult cît ai fost plecat.

– Aşa se pare, zise el dînd din cap cu satisfacţie plină de îngîmfare. Se aplecă, o sărută, apoi se rostogoli într-o parte. Ai permisiunea mea să-mi faci aceeaşi surpriză şi mîine.

Rîsul ei îl încîntă.

– Atunci n-ar mai fi o surpriză, nu-i aşa? În plus, nu asta a fost surpriza. Am altceva pentru tine.

După alte cîteva sărutări îl convinse să o lase să coboare din pat ca să-i aducă darul, iar cînd se întoarse, se înfăşură în mantie şi se aşeză jos, cu faţa spre el, aproape la picioarele patului.

Connor hotărîse deja că indiferent care va fi darul, o să se bucure că-l primeşte chiar dacă o să fie nevoit să se prefacă. Era vorba acum de sentimentele ei şi asta era tot ce conta pentru el.

Brenna îşi dăduse, evident, multă silinţă să-i fie pe plac, aşa încît Connor hotărî să-i acorde darului importanţa pe care o merita. Se ridică în şezut, se sprijini cu umerii de peretele din spatele lui, îndoi un picior în aşa fel încît să se poată sprijini cu braţul de el.

– Vino mai aproape, îi spuse.

Făcu ceea ce îi ceruse şi-şi vîrî picioarele sub ea, după care se înfăşură din nou în mantie.

– Mai aproape, repetă el cu o voce îmbufnată.

Ea-i refuză cererea dînd din cap.

– Îţi cunosc privirea aia, Connor. Dacă mă mai apropii doar un pic, ai să pui mîna pe mine.

Recunoscînd că are dreptate, dădu din cap că aşa e.

– N-am primit niciodată pînă acum un dar, iar două într-o singură noapte este mai mult decît merit.

– Două? Ce alt dar ai mai primit?

– Nu-ţi aminteşti ce mi-ai zis cînd făceam dragoste?

Se încruntă concentrîndu-se ca să-şi amintească.

– Mai repede cumva? îl necăji ea.

– În afară de asta, zîmbi el.

– Nu-mi amintesc. Am mai spus şi altceva?

– Zău că ai făcut-o, îşi zise el, mi-ai spus că mă iubeşti.

Poate că fusese prinsă de pasiunea cu care au făcut dragoste şi nu-şi dădea seama ce spunea, aşa cum se ruga cu glas tare fără să fie conştientă de asta în ziua în care a întîlnit-o. Dar o spusese, ceea ce însemna că a gîndit-o, şi asta era tot ce conta pentru el.

– De ce zîmbeşti? Nu ţi-am dat încă darul.

– Felul în care m-ai primit în noaptea asta a fost tot ce mi-aş fi putut dori.

– Dar mai este.

– O să fie, dacă vii mai aproape de mine.

– Va trebui să aştepţi, zise ea dînd din cap. Vreau să-ţi spun două poveşti.

– Doar una, zise el.

– Două, insistă ea.

Oftatul lui fu în mod deliberat exagerat.

– Bine atunci, femeie.

– Prima mea poveste se referă la ceva care s-a întîmplat cînd eram fetiţă. Eram prea mică pentru a ţine minte detaliile, dar îmi amintesc că am fost foarte înspăimîntată. Tata m-a luat pe genunchi şi mi-a povestit ce s-a întîmplat şi să nu îndrăzneşti să te încrunţi, Connor, pentru că acum o să auzi despre familia mea indiferent că-ţi place sau nu.

– Nu mă încrunt.

– Dar te gîndeşti să o faci.

– Nu, rîse el. Acum este perfect, poţi să vorbeşti de neamurile tale. Înainte nu era.

– De ce?

„Pentru că inima şi credinţa ta îmi aparţin mie acum", îşi zise el în gînd.

– Am să-ţi explic mai tîrziu. Acum continuă-ţi povestea.

– Tata mi-a spus că eu am fost cauza pentru care s-a stabilit o nouă tradiţie în familia noastră. Eram în drum spre reşedinţa unui unchi de-al nostru, cînd ne-am oprit ca să luăm masa de prînz. Toată lumea dorea să-şi dezmorţească puţin picioarele, iar cînd a sosit momentul să plecăm tata a uitat să numere.

– Să numere?

– Eram opt copii, Connor. Întotdeauna ne număra ca să fie sigur că sîntem toţi.

– Şi de data asta n-a numărat.

– Nu, n-a făcut-o. Tata a crezut că sînt cu fratele meu mai mare, Gillian, iar Gillien a crezut că sînt cu Arthur, un alt frate. Totuşi nu eram cu nici unul. Aşa cum era obieciul meu pe atunci, am luat-o razna, m-am rătăcit, iar familia mea nu şi-a dat seama decît cînd erau destul de departe.

Acum Connor se încruntă.

Şi-o imaginã pe soţia lui cam de vîrsta lui Grace şi nici măcar nu-i venea să se gîndească la groaza prin care a trecut.

– Gilliam m-a descoperit înaintea celorlalţi, deşi mi s-a spus că urlam atît de tare, încît m-ar fi putut auzi chiar şi regele Angliei dacă ar fi scos capul pe fereastră, şi chiar în acea seară tata a inaugurat noua tradiţie.

– Medalionul.

Ea dădu din cap afirmînd.

– Fraţii şi surorile mai mari au îmbrăţişat ideea şi au promis să nu se despartă nici o clipă de medalioanele lor. Mama era îngrijorată că pruncul şi eu ne-am putea sufoca cu cureluşele de piele de care erau agăţate medalioanele în jurul gîtului, aşa că eu am fost singura căreia mi s-a permis să port medalionul numai cînd plecam de acasă.

Îl privi îndelung în ochi şi apoi îi luă mîna şi i-o întoarse cu palma în sus.

Degetele i se plimbară uşor peste cicatricele din palmă, dar Connor văzu în ochii ei numai tristeţe, nu repulsie sau milă.

– Trebuie că te-ai speriat foarte tare, spuse el în încercarea de a o determina să se uite la el, şi nu la semnele lăsate de trecutul lui. Cînd vru să-şi retragă mîna, ea-l strînse mai tare de încheietură. Cedă în faţa dorinţelor ei pentru moment şi aşteptă să continue.

– Mi-am revenit, şopti. Dar tu nu, nu-i aşa, Connor? Tristeţea din privire i se mutase acum în voce.

– Pentru că nu s-a sfîrşit încă, îi explică el. Vrei să-ţi spun cum am căpătat cicatricele astea, nu?

– Nu.

Connor avu un sentiment curios de uşurare şi dezamăgire.

Brenna suferea pentru durerea lui şi încerca să se gîndească să-i spună ceva care să-l facă să înţeleagă că nu vrea să-l consoleze, ci pur şi simplu şi-a dat seama de teribilele nedreptăţi ale trecutului astfel încît el să ştie că a înţeles.

– Cicatricele astea marchează trecutul tău, şopti ridicîndu-i încet mîna. Connor încercă din nou să şi-o retragă, dar ea i se opuse a doua oară.

– Da, aprobă acum furios.

Brenna se aplecă şi-i sărută fiecare semn. Connor simţi mîngîierea pînă în inimă şi în suflet. Uluit de ce făcea ea, închise ochii.

Atingerea ei îl termină şi totuşi, în acelaşi timp, îl umplu de căldură. Şi se simţi ca nou. Nu înţelegea cum s-a putut întîmpla aşa ceva sau de ce, dar durerea aceea care-l rodea dispăru şi nu-i rămase decît dragostea pentru ea.

Brenna nu se opri pînă cînd nu-i sărută ambele palme, apoi luă medalionul de lîngă ea şi i-l puse în mînă. Connor deschise ochii şi privi imaginea sculptată în lemn.

– De mult, de mult de tot, trăia un băiat pe nume David, începu ea încet. Pămînturile pe care trăia el, familia şi prietenii lui erau pustiite de un uriaş îngrozitor pe nume Goliath. Sosi momentul ca David să lupte împotriva duşmanului său. Dar era prea tînăr ca să poată folosi sabia. Ar fi putut lua sabia tatălui său, aşa cum ai făcut tu, dar – spre deosebire de tine – el nu a fost nevoit să se tîrască peste cioturi arzînde. Amîndoi aţi avut totuşi mult curaj şi cred că şi el şi-ar fi tîrît prietenii ascunzîndu-i să fie în siguranţă aşa cum ai făcut tu pentru că era la fel de nobil ca şi tine, Connor.

Copleşit de ceea ce-i spunea, rămase fără grai. Ştia totul şi totuşi considera că fusese curajos şi nobil. Brenna nu înţelegea, fireşte. Nu era totuşi demn de asemenea laudă pentru că nu găsise încă dreptatea în toţi anii ăştia în care o căutase.

Clătină din cap spre ea. Ea făcu semn că aşa era. Şi atunci Brenna începu să-şi plimbe degetul peste conturul feţei lui Connor.

– Băiatul nu avea ca armă decît o praştie şi cînd a sosit vremea să-l înfrunte pe Goliath, a luat o piatră de jos, zise şi se opri, făcînd mici cerculeţe cu degetul în partea în care se aflau picioarele lui Connor. Tu eşti convins că sabia tatălui tău este forţa ta, nu-i aşa, Connor? Nu-i răspunse. Îl privi în ochi, aşteptă cîteva secunde, apoi continuă: Nu este. Forţa ta vine din interiorul tău. Este hotărîrea ta, răbdarea, tenacitatea ta, dar cel mai mult dintre toate este setea ta de dreptate. David l-a omorît pe uriaş şi şi-a salvat poporul. Tu ţi-ai salvat deja supuşii.

– Dar nu l-am omorît încă pe duşman.

– Uită-te în jurul tău şi vezi ce ai realizat. David va reprezenta întotdeauna ceea ce ai fost tu şi ceea ce ai devenit. Eşti demn de toată lauda. Ridică medalionul ca el să-l poată vedea mai bine. Acesta este trecutul şi prezentul

tău. Apoi îl întoarse pe partea cealaltă. Iar acesta este viitorul tău.

Connor recunoscu semnul, pentru că era acelaşi cu cel gravat pe medalionul soției lui.

– Soarele.

Îi oferise dragostea ei şi se ruga ca şi el să-i dea dragostea lui în schimb.

Connor nu scoase nici un cuvînt şi nu-i dădu nici un alt indiciu că îi va da sau ar putea să-i dea ceea ce dorea ea. Părea retras, însingurat, distant şi, totuşi, Brenna îi văzu umezeala din privire şi ştiu că acele cuvinte pe care dorea să le audă sînt acolo, în el, încuiate împreună cu sentimentele lui.

– Nu trebuie decît să-ți deschizi inima pentru a accepta asta.

Îi puse din nou medalionul în mînă, apoi se apropie şi-l sărută.

Încercă să se retragă. Nu-i dădu drumul. O cuprinse în braţe şi o sărută pătimaş, fără să se mai oprească.

Nu înțelegea şi nici nu ştia dacă o sărută pentru a-i arăta cît de mult ține la ea, sau dacă îi ținea ocupată în mod deliberat gura, încît să nu poată să-i ceară ceea ce el ştia că nu poate să-i dea.

Au făcut dragoste dezlănțuiți, cu sălbăticie şi numai după ce a satisfăcut-o de două ori, iar ea a adormit deasupra lui, Connor îşi recunoscu cea mai mare slăbiciune a lui.

Brenna îl înspăimîntase.

Capitolul 16

Connor plecase. În dimineața aceea, Brenna se trezi tîrziu, cînd bătu Netta în uşă. Îi răspunse rugînd-o să aştepte, se ridică şi se întinse să-şi ia cămaşa de noapte.

Medalionul soțului ei era sub cămaşă. O clipă se simți dezamăgită, dar imediat înțelepciunea ei îi spuse că nu a vrut să-i tulbure somnul căutîndu-l, aşa că îl lăsase pur şi simplu acolo cînd coborîse.

Puse medalionul pe noptiera de lîngă pat şi se grăbi spre uşă, trăgîndu-şi în acelaşi timp cămaşa pe ea. Netta nu intră.

– A sosit părintele Sinclair, dar nu trebuie să vă grăbiți ca să-l salutați. Este ocupat acum cu spovedanii în curtea interioară şi n-o să vină sus înainte de o oră sau două.

– Eşti sigură? o întrebă Brenna. N-aş vrea să-l fac să aştepte.

– Dacă Fionna se ține de cuvînt şi se spovedeşte aşa cum a promis, atunci sînt foarte sigură. Are destule păcate ca să-l țină ocupat pe părinte pentru tot restul zilei.

– Asemenea cuvinte or să-ți aducă o lungă penitență, Netta, replică ea rîzînd.

– Nu spun decît adevărul, aşa că nu poate să fie un păcat. Vrei să te ajut să te îmbraci, Milady?

– Nu, mulțumesc. Netta păru dezamăgită.

– Atunci am să cobor în sală. Totuşi nu-mi face nici o plăcere pentru că ştiți-voi-cine tronează la masă, purtîndu-se ca o regină.

– Te referi la Lady MacAlister? Netta dădu din cap că da. Brenna o mustră imediat. Trebuie să o cinsteşti şi să o respecți, îi spuse ea. Este mama vitregă a stăpînului tău, dacă îți aminteşti.

– Cum doriți, Milady.

– Aşa doresc. Te rog încearcă, Netta. Ştiu că poate fi dificilă.

– Zău, este într-adevăr dificilă, mai ales de cînd a scos tot ce ați făcut dumneavoastră din sala cea mare. Pernuțele nu aveau deloc cocoloaşe, Milady. Erau perfecte.

Brenna îi mulțumi pentru părerea ei bună şi o concedie ca să se îmbrace.

În timp ce se spălă, îşi întocmi în gînd o listă a lucrurilor pe care le avea de făcut în acea zi.

În primul rînd şi cel mai important – îl va lua pe soțul ei deoparte şi-i va spune de Raen. Da, asta era îndatorirea ei cea mai imperioasă, dar dacă va fi timp şi va avea prilejul, va încerca să afle exact cît mai are de gînd să rămînă aici Lady Euphemia.

Aşa cum îi era obiceiul în fiecare dimineață, înainte de a părăsi dormitorul spuse repede o rugăciune implorînd ajutor pentru a se face plăcută lui Lady Euphemia.

Cu voia Domnului, aceea va fi ziua cea mare.

Totuşi, pe primul plan era discuția cu Connor şi, deşi ar fi murit de ruşine dacă ar fi fost prinsă, se furişă afară astfel încît să nu fie întîrziată de plîngerile Euphemiei.

Norocul fu de partea ei; femeia şedea cu faţa spre intrare şi n-o zări.

Brenna nu mai era deosebit de îngrijorată că o să dea peste Raen, pentru că el părăsea în fiecare zi fortăreaţa şi nu se întorcea decît la căderea nopţii.

Pînă seara va fi plecat... pentru totdeauna.

Unde să fie Connor? Se uită în sus şi în jos după el. Îi promisese că n-o să mai plece şi era sigură că nu-şi va călca cuvîntul.

S-a dus ori la lac, ori la ruine, decise ea şi porni să afle unde anume de la Crispin. Din fericire, îl zări în curtea inferioară.

Aşteptă deoparte pînă cînd comandantul termină de vorbit cu doi soldaţi, apoi îl strigă.

– Pot să te întrerup doar un moment, Crispin?

– Sigur, Milady. Se îndreptă grăbit spre ea şi îi făcu o plecăciune.

– L-am căutat peste tot pe soţul meu. Ştii unde este?

– A plecat, Milady. Nu ştiu sigur cînd se va întoarce.

– S-a dus la lac?

– S-a dus la reşedinţa nobilului Hugh. S-ar putea să lipsească cel puţin trei sau patru zile, dacă nu chiar mai mult.

Reacţia ei îl nedumeri profund. Părea că este pe punctul să leşine pe loc, dar cînd îl apucă de braţ şi-l strînse zdravăn, îşi dădu seama că de fapt îi era frică.

– Unde este Raen? îl întrebă uitîndu-se disperată în jur.

– A plecat dimineaţă devreme, Milady. Îl însoţeau trei soldaţi şi nobilul Finley, care şi ei se îndreptau spre nord. Cu cît or să fie mai mulţi, cu atît mai bine pentru siguranţa lor, adăugă pentru cazul că ea n-ar înţelege.

Brennei îi venea să izbucnească în plîns de uşurare.

– Atunci Raen nu se va întoarce, nu-i aşa?

– Nu, Milady, nu se va întoarce.

– Slavă Domnului! Voiam să-i spun lui Connor, dar el a plecat înainte să o pot face, Crispin, şi acum eu... De ce a plecat? Mi-a spus că n-o să plece.

Crispin o bătu uşor pe mînă în încercarea de a o determina să-i dea drumul.

– Hugh a murit noaptea trecută. Este important pentru stăpînul nostru să-i aducă omagiile sale. Stăpînul Kincaid va face cu siguranţă acelaşi lucru.

Deodată totul reveni din nou la normal.

Connor nu o minţise; pur şi simplu nu anticipase moartea prietenului său.

– Îmi pare rău pentru familia lui Hugh. Sper că a murit paşnic.

– Ni s-a spus că a murit în somn. Această veste vă încîntă, Milady? Văd că zîmbiţi.

Brenna se simţi ca o proastă.

– Sînt încîntată pentru că soţul meu a plecat nevoit fiind şi că nu m-a minţit. Nu mă bucură deloc să aud despre Hugh. Am să mă duc să-l caut pe părintele Sinclair şi am să-i cer să se roage pentru sufletul lui care a plecat dintre noi.

– Sinclair spovedeşte acum. Am să-l trimit la voi imediat ce termină.

Brenna lăsă în sfîrşit braţul soldatului.

– Nu ştiu ce m-a apucat. Mi-a fost...

– Frică.

– Da, spuse ea dînd încet din cap. Acum ştiu. Mi-a fost frică.

Se înclină în faţa lui Crispin şi porni înapoi spre deal.

– Milady? V-a fost frică de Raen, nu-i aşa?

Se prefăcu că nu l-a auzit, dar el veni după ea şi repetă întrebarea. Ea se întoarse, îi zîmbi şi spuse:

– Nu mi-a fost frică.

Crispin simţi o împunsătură de dezamăgire pentru fap-

tul că nu avea suficientă încredere în el ca să-i spună adevărul.

– Am fost de-a dreptul îngrozită!

– De ce, Milady? o întrebă el clipind.

– Consider că ar trebui să-i spun lui Connor imediat ce se întoarce, dar te asigur, Crispin, că dacă există cea mai mică posibilitate ca Raen să vină înapoi pînă atunci, am să-ți spun totul. Înțelegi?

– Înțeleg, răspunse el. Raen este fratele vitreg al lui Connor şi Connor trebuie să fie primul care să audă ce aveți de spus. Îmi pare rău pentru voi că n-ați apucat să-i spuneți.

– Şi mie îmi pare rău, spuse ea, recunoscînd în sinea ei că n-ar fi schimbat nimic din ceea ce se petrecuse noaptea trecută. Dădu din nou să plece.

– Milady, ce planuri aveți pentru astăzi?

Nu întrebarea o făcu să izbucnească în rîs, ci groaza din vocea lui.

– Nu fi îngrijorat, n-am să-l călăresc pe Willie astăzi.

Rămase afară mult mai mult decît ar fi avut de gînd, stînd de vorbă cu cîteva femei care ieşiseră cu lucrul de mînă şi nu intră în casă decît către prînz.

Grăbindu-se spre casă, repeta în gînd ce ar trebui să spună cînd va da cu ochii de Euphemia. „Ar face bine să nu-mi spună din nou copilă", bombăni ea.

Lăudăroşenia ei nu avu viață lungă şi, cu un suspin, admise că femeia poate să-i spună copilă de cîte ori vrea, iar ea n-o să-i reproşeze nimic.

Sfinte Dumnezeule, cît o avea de gînd să mai stea? Încercă să se gîndească la o modalitate de a o întreba pe Euphemia lucrul ăsta, dar indiferent cum formula întrebarea, i se părea nepotrivită.

Lăsă deoparte problema cînd intră în sala cea mare.

– Bună ziua, Lady Euphemia, cum vă simțiți astăzi?

– Brenna, ştiu că ţi-am mai spus lucrul ăsta, dar se pare că trebuie să o fac din nou. Prefer să mi se spună Lady MacAlister. Ştiu că nu te prea duce mintea – în definitiv nu eşti decît un copil – dar vreau să încerci să te străduieşti mai mult.

– Da, Lady MacAlister, zise ea trăgînd adînc aer în piept. Am să mă străduiesc.

– Ai auzit trista veste despre Hugh?

– Da.

– Nu este o ruşine? Şi-a irosit toată viaţa. Nu a făcut nimic pentru care să merite a fi pomenit.

– Sînt sigură că familia lui nu este de aceeaşi părere, replică ea.

– Nu a fost însurat niciodată. Nici o femeie nu l-ar fi luat. Oh, Doamne, ar fi trebuit să-mi amintesc să-i spun lui Connor vestea pe care mi-a dat-o ieri Raen. Mi-a ieşit din minte. Probabil că am să uit din nou pînă cînd se va întoarce. Uite ce face vîrsta din om, Brenna. Te face să uiţi lucruri mărunte.

– Poate că dacă mi-aţi spune mie, v-aş aminti eu în cazul în care aţi uita, se oferi Brenna.

Stătea în picioare cu mîinile împreunate, aşteptînd ca Euphemia să o invite să ia loc la masă. Nu îndrăznea să se aşeze fără a fi invitată, pentru că mama vitregă a lui Connor o mustrase exact pentru lucrul ăsta cu două zile în urmă. N-o să facă din nou aceeaşi greşeală.

– Vino şi te aşează lîngă mine, copilă, nu sta acolo în picioare ca să mă faci să mă uit în sus la tine. Am să-ţi spun vestea pe care a auzit-o Raen ieri, cînd a fost plecat. Sînt îngrijorată cînd pleacă aşa, singur, deşi ştiu că poate să aibă grijă de el. Totuşi, nu este deloc bine să mergi aşa, singur. Astăzi nu mai sînt însă îngrijorată. Mai sînt trei oameni care au făcut un popas în drumul lor către nord. O să fie în siguranţă cu ei.

– Vestea, Milady? Cum a aflat vestea dacă a călărit singur ieri?

Euphemiei îi trebuiră cîteva minute ca să se gîndească la întrebare înainte ca, în sfîrşit, să-şi aducă aminte.

– Aşa cum soarta le potriveşte pe toate, a dat peste un grup de soldaţi care se îndreptau spre sud. Raen îi cunoştea pe doi dintre ei şi, firește, s-au oprit să stea de vorbă.

Brenna îşi aminti că în drumul ei cînd a venit aici, Connor a evitat potecile umblate luînd-o prin păduri pentru că nu voia să se întîlnească cu nimeni.

– Cred că s-ar putea ca Connor să fie interesat să audă că nobilul MacNare o să se însoare totuşi. Mi-e milă de femeia pe care o va lua.

– Şi mie îmi este milă, Milady, şopti ea suferind pentru viitorul sărmanei femei.

– Mă îndoiesc că se va purta blînd cu ea. Totuşi, nu trebuie să-ţi pierzi speranţa. Ia stai, cum o cheamă? Mi-amintesc că este din Anglia.

Pentru Brenna nu era deloc important de unde era. Ceea ce conta era că sărmana femeie va avea o soartă îngrozitoare dacă nu se întreprinde ceva.

– Este prea tîrziu? întrebă ea.

– Mă întrebi adică dacă este deja cu MacNare?

– Da.

– Nu cred. Nunta n-o să aibă loc decît peste cîteva săptămîni, după cum mi-a spus Raen. Firește, există întotdeauna posibilitatea ca MacNare să se răzgîndească şi să trimită după ea mai curînd.

– Atunci probabil că mai este încă timp, spuse Brenna. Şi s-ar putea ca MacNare să se răzgîndească, hotărînd să nu se mai însoare cu ea.

– N-ar trebui să speri prea mult, copilă. MacNare pare să fie un om foarte hotărît.

– A aflat Raen cine este femeia?

– Da, dar se pare că nu-mi pot aminti acum. Vîrsta, înțelegi?

– Da, firește, zise Brenna dînd din cap.

– Era un nume ciudat. Îmi amintesc că așa mi-am zis cînd mi l-a spus Raen. Poate că o să-mi vină în minte, adăugă ea ridicînd indiferentă din umeri. Păcat că Raen a plecat așa de repede. Sînt sigură că ar fi vrut să-i aducă omagiile sale lui Hugh. Fiul meu este un om extrem de respectuos. O să afle, firește.

– S-ar putea întoarce din drum și să vină înapoi? întrebă Brenna încercînd să-și ascundă panica din voce.

– Poate, depinde cînd află vestea. Chiar dacă va considera de datoria lui să fie la mormînt alături de ceilalți nobili, s-ar putea să fie prea tîrziu. Dacă toți ceilalți s-au întors deja la casele lor, ce rost mai are să se ducă? Sper să afle la timp, pentru că sînt sigură că i se va simți lipsa dacă n-o să se ducă.

– Dar Raen nu este nobil, nu?

– Va fi foarte curînd, răspunse bătrîna înțepată.

– Da, fu repede de acord Brenna ca să o împace. Dacă aude la timp vestea despre moartea lui Hugh se va mai opri pe aici în drumul său?

– Ar fi cel mai înțelept lucru de făcut. N-ar avea timp înainte de înmormîntare, dar s-ar putea să-și facă vreme la înapoiere spre nord. Te deranjează această posibilitate? Pari tulburată.

– Mă întrebam numai cînd o să se întoarcă Connor. Am o problemă pe care vreau să o discut cu el.

– Dacă nu este ceva în regulă, Brenna, n-ar trebui să-l deranjezi pe soțul tău. Ar trebui să-mi ceri mie sfatul.

Brenna se hotărî să sondeze terenul.

– Și dacă această problemă îl privește pe fiul vostru?

– Cu atît mai mult trebuie să apelezi la mine. Sînt

mama lui, pentru Dumnezeu, şi aş putea rezolva această... dispută... înainte să ajungă mai departe.

– Milady, mă îndoiesc că voi mai fi vreodată singură cu Raen, aşa că problema...

– Singură cu Raen? o întrerupse Euphemia. Explică-mi ce vrei să spui, copilă? Te temi de fiul meu?

Brenna dădu ezitînd din cap.

– A încercat să... da, a încercat să profite de... m-a prins strîns şi s-a frecat de mine... şi cînd i-am cerut să-mi dea drumul, nu m-a ascultat. A spus cuvinte foarte necuviincioase...

– Destul! izbucni Euphemia. Ochii îi străluceau de furie, totuşi Brenna nu putea spune dacă această furie era îndreptată împotriva ei sau a fiului său.

O clipă mai tîrziu, atitudinea Euphemiei suferi o schimbare radicală, iar acum arăta de-a dreptul amuzată. Brenna îi găsi zîmbetul la fel de îngrijorător ca şi furia.

– Fiul meu a fost impresionat de tine, copilă. Este clar ca bună ziua. Lui Raen i se face întotdeauna milă de sărmanele nefericite. Nu vreau să spun că tu eşti o nefericită, dar eu şi Raen am constatat amîndoi atitudinea mai degrabă rece manifestată de Connor faţă de tine. Sînt convinsă că, cu timpul, cînd ai să fii pregătită aşa cum se cuvine să fie o nevastă bună, soţul tău va fi mai blînd cu tine. Am remarcat seara trecută că părea fericit să te aibă la masa lui.

Brenna se întrebă ce ar fi crezut Euphemia dacă i-ar fi spus că ea îi ceruse lui Connor să se poarte mai plin de afecţiune. Înţelegea de ce mama lui vitregă credea că el nu este fericit. Connor fusese mai degrabă distant faţă de ea pînă acum, dar deja îşi schimbase purtarea, de fapt chiar o sărutase de mai multe ori în faţa supuşilor săi. Totuşi, Euphemia nu fusese martora acestei schimbări a atitudinii lui.

– Cum rămîne cu Raen? întrebă ea.

– Eşti sigură că nu exagerezi în mintea ta? zise Euphemia bătînd-o uşor pe mînă.

– Sînt sigură, nu exagerez.

Euphemia cîntări o vreme problema, după care spuse:

– Sînt sigură că ai înţeles că datorită faptului că Raen este fratele soţului tău, el este la fel de important ca şi Connor. Îţi sugerez să faci tot ce doreşte fiul meu să faci. Ca stăpînă, trebuie să te îngrijeşti de toate nevoile lui, pentru că el este stăpînul acestei case ori de cîte ori Connor este plecat.

Brenna fu revoltată.

– Vreţi să spuneţi că ar trebui...

– Să-i respecţi oricînd dorinţele, o întrerupse din nou Euphemia. Sînt sigură că-ţi dai seama de valoarea ta, pentru că îmi este greu să cred că femeile din Anglia sînt tratate în mod diferit de bărbaţii lor. Ar trebui să te simţi onorată de atenţia pe care ţi-o acordă Raen. Dacă te-ar plăcea regele Angliei, i-ai întoarce spatele? Nu, firește că n-ai face aşa ceva. Înţeleg cît de derutant este totul pentru tine. Eşti foarte tînără şi ai tendinţa să exagerezi. Eu n-aş menţiona totuşi lucrul ăsta lui Connor. Ar fi furios dacă ai spune vreun cuvînt dur la adresa fiului meu. Credinţa lui în... A, da, ăsta-i numele femeii Faith. Ţi-am spus eu că este ciudat. Îşi îndreptă privirea spre Brenna şi ochii i se îngustară. Cred că este una dintre fiicele baronului Haynesworth.

– MacNare intenţionează să se însoare cu Faith? Milady, sînteţi sigură că este fiica baronului Haynesworth? Pentru că el este şi tatăl meu.

– Sînt sigură, răspunse femeia.

– Tatăl meu trebuia să fi învăţat pînă acum din greşeala făcută. Nu şi-ar trimite fiica cea mai mică unui asemenea demon.

– Are asta vreo importanţă? întrebă Euphemia. Odată

făcută, înțelegerea nu poate fi încălcată. MacNare nu poate fi refuzat. Este mai degrabă deştept din partea lui, nu-i aşa? Trebuie că te urăşte acum la fel de mult ca şi pe Connor şi cum ți-ar fi putut plăti mai bine decît luîndu-şi ceva atît de prețios pentru tine? O s-o ia pe Faith cu forța dacă trebuie adăugă ea dînd din cap. Cel puțin aşa sper să facă.

– Nu, exclamă cu voce puternică Brenna.

– Păcat, dar nu poți face nimic, zise Euphemia bătînd-o uşor pe mînă.

– Nu se poate mărita cu el. Cineva trebuie...

– Coboară vocea, Brenna! Doamnele nu trebuie să răcnească, spuse ea şi totuşi în clipa următoare tocmai asta făcu strigînd cît o ținea gura la Netta.

– Cred că este la bucătărie, şopti Brenna.

– Nu, nu este. Am trimis-o sus să facă curat în camera mea. A, poftim, uite-o, Netta, de cîte ori trebuie să-ți spun? Cînd sînt aici, în sală, trebuie să stai lîngă uşă pentru cazul că am nevoie de tine. Înțelegi?

– Da, Milady, răspunse Netta, care-şi îndreptă imediat atenția spre soția stăpînului. S-a întîmplat ceva, Lady Brenna?

– Poți să vezi şi singură că da. Adu-i stăpînei tale ceva ca să-şi şteargă lacrimile. Ei haide, Brenna, nu trebuie să plîngi în fața servitoarelor. Este absolut necuviincios. Nu trebuie să te laşi atît de prinsă. Trebuie să accepți că nu se poate face nimic în privința asta.

– Connor va opri această nebunie, şopti Brenna.

– Mă îndoiesc de asta, copilă. Cum poate să o facă? În momentul de față este foarte ocupat cu protejarea supuşilor lui Hugh. Nu poate fi în două locuri deodată şi nu poți să ai pretenția să întoarcă spatele unor bărbați şi femei fără apărare ca să se ducă în Anglia. Foloseşte-ți mintea!

– S-a dus să-şi prezinte omagiile, nu să lupte, o con-

trazise Brenna. Încerca cu disperare să se concentreze la ceea ce îi spunea Euphemia, dar era cuprinsă de o asemenea panică interioară pentru securitatea surioarei ei încît de-abia dacă se mai putea gîndi la altceva.

– Se pare că MacNare nu s-a dus să-şi prezinte omagiile. A pornit războiul ca să obţină pămînturile lui Hugh înainte să o facă şi Connor. Domeniile lui Hugh se află situate între pămînturile celor doi şi cel care-l va cuceri ar avea un avantaj faţă de celălalt.

– De unde ştiţi toate astea? o întrebă Brenna.

– I-am auzit pe cîţiva soldaţi vorbind despre conflict. Toţi cei din clanul MacAlister ştiu ce se întîmplă, chiar şi servitoarele, dar tu n-ai fost încă acceptată, nu-i aşa? Poate că de aceea ţie nu ţi s-a spus nimic. Unde este Netta? îi trebuie o zi întreagă ca să-ţi aducă o batistă? Dacă n-aş fi pe punctul să plec de aici, aş înlocui-o.

– Pe Netta? întrebă Brenna încercînd să înţeleagă despre ce vorbeşte.

– Încearcă să fii atentă, Brena. Cît despre sora ta, cred că pur şi simplu trebuie să ţi-o scoţi din minte. Nu se poate face nimic pentru ea.

– Dar Connor o să vorbească cu tatăl meu...

– Cum poţi să-ţi doreşti să meargă Connor la tatăl tău? Sînt sigură că-ţi dai seama că unul ar trebui să-l omoare pe celălalt. În definitiv, soţul tău a declanşat totul cînd i te-a luat lui MacNare. Soarta surorii tale a fost pecetluită şi nici tu, nici Connor, nu puteţi împiedica această căsătorie. Mută-ţi gîndul de la aşa ceva, adăugă ea. Sau roagă-te pentru ea dacă asta te face să te simţi mai bine.

– Da, am să mă rog, răspunse Brenna.

Se ridică, se înclină în faţa soacrei ei şi se întoarse să plece. Netta venea alergînd cu batista cerută de Euphemia.

– Sper ca atunci cînd ai să te întorci, ai să-ţi recapeţi controlul, spuse Euphemia. Am observat că seara trecută

toată lumea a mîncat cu plăcere mîncarea servită la masă. Recunoşti acum că am avut dreptate să o schimbi pe bucătăreasă?

Brenna se holba la ea nevenindu-i să creadă. Pentru ce Dumnezeu ce vrea să vorbească acum despre mîncare?

Netta se gîndi că Brenna nu-şi aminteşte de planul ei de a se preface că a schimbat-o pe Ada şi se grăbi să-i stimuleze memoria înainte ca ea să spună ceva ce n-ar trebui:

– Aţi înlocuit-o pe Ada, Milady. Vă amintiţi?

– Da, îmi amintesc, răspunse ea într-o şoaptă încordată.

– Acum du-te, îi porunci Euphemia. Nu-mi place să te văd într-o asemenea condiţie jalnică.

Brenna ieşi în fugă direct afară şi numai după aceea îşi dădu seama că ar fi trebuit să urce în dormitorul ei, unde n-ar fi deranjat-o nimeni. Nu avea de gînd să se mai întoarcă în casă, pentru că ştia că dacă Euphemia ar mai fi spus un singur cuvînt înainte ca ea să-şi recapete controlul, ar fi început să urle şi nu s-ar mai fi oprit.

Ajunsă în singurătatea copacilor, căzu în genunchi şi începu să plîngă cu suspine care-ţi frîngeau inima.

Connor... Sfinte Dumnezeule, cîtă nevoie avea de Connor! El ar şti ce să facă şi era suficient de tare şi de puternic încît să se ia la trîntă cu diavolul însuşi.

Dar cum să-i ceară ea un asemenea lucru? De el depinde acum supravieţuirea altor oameni. Ştia că Euphemia nu exagerase ameninţarea care plutea deasupra supuşilor lui Hugh.

Brenna îşi aminti ce se întîmplase cu soldaţii tatălui ei şi cu scumpa ei Gilly şi ştia categoric că MacNare i-ar măcelări fără nici un pic de ezitare pe membrii acestui clan iubitor de pace.

Dacă soţul ei s-ar putea duce, l-ar trimite oare spre

propria lui moarte? Sar ar fi forţat să-l omoare ei pe tatăl ei?

Nu, nu-şi putea trimite soţul. Pe cine altcineva ar putea trimite să oprească această nebunie?

Lăcomia. Totul începea şi sfîrşea cu lăcomia. Tatăl ei făcuse acest tîrg ca să-şi asigure o alianţă, motivul fiind valabil şi pentru MacNare, şi nici unul nu s-a gîndit care vor fi implicaţiile. Derutaţi de setea lor de putere, lăcomia a pus stăpînire pe minţile şi inimile lor, lăsînd să sufere oameni nevinovaţi.

Dar nu Faith. Brenna ar fi murit mai degrabă decît să-l lase pe MacNare să o atingă pe sora ei.

„Te implor, Doamne, ajută-mă să mă gîndesc la cineva pe care... ajută-mă... ajută-mă!“

Îşi plecă suspinînd capul, îşi duse mîinile la piept şi în acest moment sumbru al dezolării ei, ruga îi fu ascultată.

Mai exista cineva pe care-l putea trimite, bărbatul care o luase de mînă şi-i jurase că va face tot ce-i va cere şi care era mai puternic chiar decît Connor.

N-o s-o refuze!

Războiul începuse.

Connor stătea pe înălţimea care se profila deasupra reşedinţei lui Hugh cu privirea îndreptată spre dealurile de dincolo de casă, cu gîndurile întoarse spre trecut, căutînd încă o dată răspunsul la ceea ce nu reuşea să găsească de atîţia ani. Cîteva minute mai tîrziu i se alătură şi Quinlan.

– MacNare face un joc cu noi, Connor. Care o fi scopul lui principal?

– Vrea să ne ţină ocupaţi cu apărarea hotarului dintre domeniul lui şi cel al lui Hugh pînă cînd i se alătură aliaţii.

– Ştie sigur că şi tu faci acelaşi lucru.

– Ştie. Sacrifică în mod deliberat cei cîţiva soldaţi pe

care îi trimite la fiecare atac, ştiind foarte bine că vor muri toţi, dar obiectivul lui imediat nu este pământul ăsta. Îl poate reclama cu uşurinţă după ce mă atacă.

– Crezi că soldatul ăla ţi-a spus adevărul despre sora soţiei tale, sau nu a fost decît încă un complot ca să ne mărunţească forţele?

– Oamenii pe moarte spun de obicei adevărul. Nu asta contează totuşi. Trebuie să fiu sigur că Faith este apărată împotriva lui MacNare.

– Aştepţi de mult să vină ziua asta. Am sentimentul că poţi să-i ceri lui Kincaid sabia tatălui tău şi să pui capăt situaţiei odată pentru totdeauna, spuse Quinlan.

– Dar de ce acum? întrebă Connor întorcîndu-se spre el. Ce ştie MacNare, iar eu nu? Noi l-am putea distruge pe el şi pe aliaţii lui. Nu este prost; ştie cîţi sîntem. De ce un laş, care toţi anii ăştia n-a făcut decît să mă provoace cu atacuri mici, neînsemnate, să devină brusc atît de agresiv?

– N-am un răspuns la asta, dar ştiu că nu poţi fi în mai multe locuri deodată. Mă rog la Dumnezeu să putem termina mîine. Să-i atacăm reşedinţa înainte să ne atace el pe noi.

– Ai răbdare, Quinlan. Nu vreau să pun în primejdie viaţa nici unui membru al clanului MacAlister. Între timp am să-mi iau toate măsurile de precauţie. Cu voia lui Dumnezeu, de acum încolo pot descoperi oricînd cine sînt ceilalţi înainte să fiu forţat să-l omor pe MacNare.

– Tu crezi că există altcineva care îl controlează pe MacNare?

– Da. Şi indiferent cine o fi, este al naibii de deştept!

– Şi cum rămîne cu Faith? Nu te poţi duce acum în Anglia.

– Nu, dar tu poţi. Ai să pleci mîine în zori şi ai să iei încă zece oameni cu tine. S-ar putea să nu fie decît o capcană, îl avertiză el.

– Aşa este, fu de acord Quinlan. Şi ce trebuie să fac cu femeia deîndată ce va fi în mîna mea?

– Orice doreşti, atîta vreme cît va fi în asiguranţă. Zîmbetul lui Connor îl derută pe prietenul său.

– La ce te gîndeşti? îl întrebă Quinlan.

– Este vremea să te însori şi tu, nu-i aşa?

Atacurile de la hotar se intensificară şi deşi efortul pentru menţinerea poziţiei sale era foarte redus, lucrul ăsta impunea ca totuşi Connor să rămînă departe de reşedinţa lui mult mai mult decît anticipase.

Dormea ziua cîteva ore, iar noaptea profita de întuneric pentru a-i duce în siguranţă pe supuşii lui Hugh. Dacă se desfăşura totul conform planului său, în doar încă două zile toţi bărbaţii, femeile şi copiii vor fi bine ascunşi de ghearele lui MacNare. A întîmpinat o oarecare rezistenţă din partea unora dintre cei mai în vîrstă şi numai după ce le-a promis, jurîndu-se pe sufletul tatălui său, că se vor putea întoarce toţi pe pămînturile lor deîndată ce ia sfîrşit conflictul, a reuşit să obţină cooperarea lor.

Restul depindea de fratele său, Alec. Connor aştepta ca Alec să descopere cine este alături de MacNare; totuşi pe măsură ce zilele treceau, făcîndu-se deja o săptămînă, devenea clar că adevărul va continua să-l ocolească.

Şi o să se repete toată istoria. Cel care-l controlează pe MacNare, indiferent cine o fi, n-o să renunţe, iar coşmarul cel mai înfiorător al lui Connor era că va muri fără să afle cine a fost duşmanul său... aşa cum se întîmplase şi cu tatăl lui.

De cîteva zile Brenna depunea mari eforturi să rămînă calmă şi să-şi concentreze gîndurile asupra activităţilor normale ale casei. Se întorcea dintr-o vizită pe care i-o făcuse lui Lothar, cînd Netta o ajunse din urmă. Servitoarea re-

marcă imediat că stăpîna ei nu purta la gît şnurul de piele.

– Nu aveţi la gît medalionul, Milady.

– Nu, nu-l am.

– Dar întotdeauna îl purtaţi asupra voastră! N-aş fi remarcat dacă astăzi nu v-aţi fi ridicat părul. L-aţi rătăcit pe undeva?

Brenna îşi trase panglica din păr şi-şi lăsă buclele să-i cadă valuri în jurul umerilor. Dacă a observat Netta, o să observe şi Crispin îşi zise ea, şi nu-i plăcea ideea să-l mintă pe prietenul apropiat al lui Connor.

– Medalionul o să apară în curînd, îi spuse ea. Nu trebuie să-ţi faci probleme din cauza asta.

Netta nu era dispusă să încheie aici discuţia asupra problemei.

– Ştiu că nu este în camera voastră. Tocmai am terminat de făcut curăţenie şi l-aş fi găsit dacă era acolo. Medalionul stăpînului nostru este pe dulap, în acelaşi loc ca şi ieri. Niciodată nu l-aţi pierdut pe al vostru, Milady. Aţi căutat pe dulapul de jos?

– Nu încă, răspunse ea înainte de a încerca să schimbe subiectul. Cum ai scăpat de Lady Euphemia?

– Se odihneşte. Cum se trezeşte vrea să-i împachetez lucrurile.

– Pleacă? întrebă ea neputîndu-şi înfrîna un zîmbet. Netta rîse.

– Mi-a spus că s-a hotărît să nu-l mai aştepte pe fiul ei vitreg să se întoarcă şi are de gînd să plece mîine dimineaţă. Cred că are impresia că este ignorată de stăpînul nostru.

– Nu o ignoră. Sînt sigură că înţelege cît este de ocupat.

– V-a trimis un mesaj astăzi?

– Da. Mă asigură că totul este bine şi că se va întoarce curînd.

– Dar ăsta este mesajul pe care vi-l trimite în fiecare zi!

– Este politicos, Netta. Asta este tot ce contează pentru mine.

– Milady, pot să vă cer o favoare?

– Da, fireşte.

– După ce pleacă Lady MacAlister, o să-mi spuneţi de ce v-a făcut să plîngeţi săptămîna trecută? Ştiu că n-ar trebui să întreb, dar sînt îngrijorată pentru voi. La fel şi Ada. Amîndouă ţinem foarte mult la voi.

– Şi eu ţin foarte mult la tine, Netta. Deîndată ce am să ştiu că problema a fost rezolvată, îţi voi spune ce mi-a zis.

– Mulţumesc, Milady. Mergeţi înăuntru?

– Da.

– Aveţi vreo sarcină pentru mine?

– Nu, nu am nici una. Poţi să te bucuri de după-amiaza ta liberă. Mă duc să-mi schimb pantofii, după care am să ies să călăresc puţin.

– L-aţi avertizat pe Crispin? întrebă Netta cu un zîmbet.

– Este ocupat pentru moment cu inspecţia zidului din afară. Nu trebuie să te îngrijorezi că am să ies cu Willie. Davis l-a ascuns de mine.

Netta izbucni în rîs.

– Davis continuă să închidă ochii strîns de fiecare dată cînd intraţi în grajd?

– Da, dar refuză să-mi spună de ce.

Brenna o urmări cu privirea pe Netta cum traversează curtea. Cînd intră înăuntru şi începu să urce scările spre dormitorul ei nu se gîndea decît la Faith. Era extrem de grea această aşteptare a veştii că totul este în regulă cu sora ei şi singura modalitate de a putea să doarmă noaptea era de a încredinţa Domnului problema. Făcuse tot ce putuse. Restul depindea acum de El.

Deschise larg uşa şi traversă camera. Zări hangerul pe dulapul de lîngă pat şi clătină din cap din cauza neglijenţei

ei. Trebuia într-adevăr să-şi impună un ritm mai lent, astfel încît să nu-şi mai uite lucrurile. Luă iute hangerul ca să-l pună în teaca lui.

Auzi scîrţîitul uşii care se închidea în urma ei şi presupuse că vîntul care pătrundea pe fereastră era de vină pentru asta.

Tocami voia să se aşeze pe pat ca să-şi scoată pantofii, cînd auzi zgomotul făcut de zăvorul tras.

Ştiu, înainte să se întoarcă, cine este în cameră cu ea.

Şi apoi îl văzu. Raen stătea în pragul uşii şi, în timp ce ţipătul i se urca în gît, el începu să-şi scoată încet cămaşa.

Crispin fu informat de sosirea lui Raen de soldatul de serviciu la podul mobil.

– El şi alţi trei s-au întors acum cîteva minute. Totuşi, numai Raen a trecut podul. Tovarăşii săi aşteaptă jos, pe pajişte. Îi văd de aici, strigă el către Crispin. Raen mi-a spus că a fost să-şi aducă omagiile lui Hugh şi că nu vrea decît să-şi ia rămas bun de la mama sa înainte de a pleca din nou. A sugerat să las podul coborît, ceea ce fireşte, am refuzat să fac. Calul este acolo, cu şaua încă pe el, ceea ce înseamnă într-adevăr că vrea să plece repede.

Crispin îşi lăsă calul cu Davis şi porni să urce dealul. Stăpîna lui spusese că se temea de Raen, iar Crispin avea de gînd să stea în preajma ei pînă cînd pleca din nou fratele vitreg al lui Connor.

Cu cît se apropia de casă, cu atît accelera ritmul. Nu-şi putu explica de ce avu brusc senzaţia că stăpîna lui este în pericol, dar pe măsură ce alerga să ajungă la ea această senzaţie se accentua.

Şi atunci îi auzi ţipătul. Inima îi bătea să-i spargă pieptul cînd duse mîna să-şi scoată sabia.

– Ticălosule! Prima dată o spuse în şoaptă, dar a doua oară răcni cît putu.

Toată lumea alerga spre curtea principală. Tăcerea care se lăsase după strigătul ăla înfricoşător îi îngrozise pe toţi.

Crispín ajunse la capătul potecii, cînd de data asta, auzi răcnetul unui bărbat. Uimit, îşi ridică privirea. În fereastră era Raen ţinîndu-se de un umăr, clătinîndu-se şi legănîndu-se ca un copac care cedează sub loviturile unui topor, după care zbură prin aer. Se răsuci în încercarea zadarnică de a cădea în picioare, răcnind îngrozitor, după care se prăbuşi cu faţa la pămînt cu o bufnitură surdă.

Şi atunci Crispin o luă la fugă. Sfinte Dumnezeule, dă Doamne să fie în viaţă! se rugă el. Sări peste Raen, alergă la uşă şi o deschise larg, la timp ca Brenna să năvălească afară.

Crispin înţepeni pe loc. Expresia feţei ei era mult mai îngrozitoare decît fusese ţipătul de ajutor. Privirea îi era sticloasă, faţa albă ca varul şi era toată plină de sînge. Pielea braţului stîng era sfîşiată de la umăr pînă la încheietură. Avea sînge pe umeri şi pe gît, iar hainele de pe ea arătau ca şi cum un animal i le sfîşiase cu ghearele. Nu ştia cum de poate sta în picioare.

Se întinse spre ea, dar Brenna îl ocoli şi o luă la goană pe scări în jos.

– Repede, Crispin, grăbeşte-te! Trebuie să mă ajuţi, suspină ea. Trebuie să-l ascundem.

Mai mulţi soldaţi înconjuraseră trupul. Se traseră înapoi cînd se apropie ea. Expresiile lor arătau cît sînt de şocaţi şi de revoltaţi.

– Nu eu l-am împins pe fereastră... Nu, n-am făcut-o... Şi-a prins piciorul în mantie cînd i-am tras un genunchi în vintre... da. Voiam să-l lovesc ca să nu mai... Mă trîntise jos, dar aveam hangerul în mînă. Cînd s-a răsucit... a pornit... iar el a sărit, Crispin. Aşa a făcut, a sărit... şi atunci s-a prăbuşit.

Îl apucă pe Crispin de mînă să-l tragă în față.

– Nu înțelegi? Trebuie să-l ascundem... nu se poate să-şi vadă fiul aşa... Oh, Dumnezeule, trebuie să-i spun lui Connor...! Nu-l puteam lăsa... Ea mi-a spus că trebuie, dar eu n-am putut... Nu, n-am putut, țipă ea.

– Euphemia ți-a spus să te supui fiului ei? întrebă furios Crispin.

– Da, dar eu n-am putut... A încercat, dar a căzut înainte să poată...

Încetă să mai tremure, îi dădu drumul de mînă, se aplecă şi-l apucă pe Raen de un picior, încercînd să-l tragă după ea.

– Milady, dați-i drumul. Lasați-mă să vă ajut, spuse Crispin.

– Da, ajută-mă. Să-l ascundem înainte ca ea să afle că s-a întors. Bine?

– Da, promise el cu voce calmă ca să o liniştească. O să-l ascundem.

– Milady, hangerul vostru este înfipt în spatele lui, şopti Qwen. Doriți să-l scot ca să vi-l dau?

– Nu, nu! exclamă ea înspăimîntată.

Crispin clătină din cap spre Owen, poruncindu-i fără cuvinte să-şi țină gura închisă.

– Connor n-o să mă ierte niciodată. Oh, Dumnezeule, ce am făcut? I-am ucis fratele... Nu, nu, ea nu trebuie să-l vadă. Ajută-mă, Crispin. Te rog. Îl vreau pe Connor!

Crispin întinse încet mîinile spre ea. Brenna clătină disperată din cap.

– Nu, nu sînt curată. M-a atins cu mîinile şi cu gura... Apoi se aruncă în brațele lui. Du-mă la lac! Mă duci?

– Da, Milady, minți el. Te duc la lac. Ea-l bătu uşor pe mînă.

– Mulțumesc. Am făcut-o, nu-i aşa?

– Ce ați făcut-o?

– L-am omorît.

– Nu, s-a distrus singur. Merita să moară. Connor l-ar fi ucis oricum pentru dumneavoastră.

– O să mă urască?

Îi leşină în braţe înainte să-i poată răspunde. Apăru lîngă el Donald, cu hangerul în mînă; îşi luă mantia de pe umeri şi sfîşie două fîşii lungi. Crispin, cu Brenna în braţe, se întoarse în aşa fel, încît Donald să-i poată lega rana. Crispin îi porunci în şoaptă:

– Preiei comanda cît am să lipsesc eu. O duc la Lady Kincaid. Rana trebuie cusută. Giric, iei nişte oameni şi-i înconjori pe cei trei soldaţi care-l aşteaptă pe nemernic jos, pe pajişte. Îi aduci înăuntru şi-i păzeşti lîngă grajduri.

– Şi cu mama vitregă a lui Connor ce facem?

– Donald, îi spui ce s-a întîmplat. Dacă vrea să ia trupul acasă, n-are decît, dar n-o escortează nici unul dintre soldaţii lui Connor. Ai înţeles?

– Da, răspunse Donald.

– Aeden, găseşte-l pe Connor şi spune-i ce s-a întîmplat. Asigură-l că soţia lui va fi bine. Nu prezenta lucrurile mai negre decît sînt deja.

– O să moară? şopti Owen, îngrozit de posibilitate.

– Nu, n-o să moară. Donald, nimeni în afară de oamenii noştri nu intră în fortăreaţă pînă cînd nu ne întoarcem Connor, Alec, Quinlan sau eu.

– O laşi la Kincaid? întrebă Owen.

– Nu, rămîn cu ea pînă vine Connor.

– Cei trei soldaţi care au fost cu Raen rămîn aici chiar dacă Euphemia pleacă?

– Să plece cu ea.

Donald termină de legat rana, dădu din cap spre Crispin şi plecă spre grajduri ca să-i aducă comandantului său calul.

În timp ce alerga, dădea ordine în dreapta şi în stînga.

Voia ca un întreg contingent să o însoţească pe stăpîna lui şi toată lumea trebuia să fie gata să plece imediat.

– Să laşi hangerul în spatele lui, unde este, porunci Crispin. Acum era atît de furios, încît vocea îi tremura de mînie. I-a spus soţiei lui Connor să se supună fiului ei. Domnul s-o ajute cînd o să afle stăpînul nostru!

– Vrei să-i spun eu? întrebă Aeden.

– Spune-i totul, dar asigură-te că ea n-o să moară. A ajuns să ţină extrem de mult la soţia lui.

Crispin porni, apoi se opri, se întoarse spre Raen şi-l scuipă.

Din fericire, Brenna nu-şi reveni decît cînd descălecau în curtea reşedinţei Kincaid. Alec şi Jamie erau în uşă. Alec se îngălbeni cînd văzu starea în care era Brenna. Jamie începu să plîngă în hohote.

Brenna îi ceru lui Crispin să o lase să meargă singură. Îl prinse de braţ şi se întoarse încet spre scară. Crispin observă că privirea aceea sticloasă nu-i dispăruse din ochi şi îşi dădu seama că o să aibă nevoie de multă vreme ca să-şi revină în urma groazei pe care a îndurat-o.

Brenna se opri în faţa lui Alec.

– L-am omorît pe fratele vitreg al lui Connor. Apoi se întoarse spre Jamie şi cu o voce stînjenită spuse: Acum, ea n-o să mă mai placă niciodată.

Alec o luă în braţe şi o duse în casă.

– Este în regulă, Brenna. Te place soţul tău, şi noi.

– Alec?

– Da?

– Îmi pare foarte rău.

Capitolul 17

Quinlan se întoarse din Anglia cu mîna goală.

Profund nemulţumit şi iritat, îi prezenta raportul stăpînului său.

– MacNare a trimis deja soldaţi în Anglia. Le-am luat urma din Lowlands încolo, am aflat cîţi au fost şi cîţi s-au întors de la fortăreaţa baronului Haynesworth.

– Cîţi au fost?

– Douăzeci şi şase de oameni, toţi înarmaţi pînă în dinţi.

– Dar n-au avut-o pe Faith cu ei.

– Nu.

– Eşti sigur?

– I-am urmărit plecînd, Connor. Da, sînt sigur.

– Şi ce le-ai făcut?

– Tu ce crezi că le-am făcut?

Connor dădu din cap în semn de aprobare.

– Cîţi dintre oamenii mei au fost angajaţi în lupta asta?

– Noi am fost unsprezece.

– O luptă destul de echilibrată atunci. Este vreunul dintre oamenii mei rănit?

– Donovan are o tăietură în coapsă, dar asta-i cea mai serioasă dintre răni. Ceilelți n-au avut decît tăieturi fără importanță. Ca să fiu cinstit, nu cred că Donovan ar fi scăpat dacă n-ar fi fost...

– Dacă n-ar fi fost ce?

– Aici începe să devină totul cam bizar, spuse el. Soldații baronului urmăreau lupta din foișorul lor, iar eu tocmai mă hotărîsem să intru în fortăreață ca să aflu unde este Faith, cînd podul a fost coborît şi a apărut o procesiune. Soldații erau conduşi de mama soției voastre.

Quinlan zîmbi, după care continuă: Scoțiana ei este mai proastă decît a lui Lady Brenna. Soldații erau înarmați, firește, dar mi-a trebuit mult timp ca să-mi dau seama că nu voiau altceva decît să-şi protejeze stăpîna.

Am înțeles de unde are atîta curaj soția ta. Mama ei a descălecat, a întrebat cine comandă, dar înainte să-i pot răspunde l-a zărit pe Donovan şi s-a îndreptat spre el. Inutil să-ți mai spun că soldatul tău nu voia să se lase atins. Lucru care n-a contat cîtuşi de puțin pentru ea. Avea toate cele necesare, aşa că, l-a curățat şi i-a cusut rana.

– Şi tu ce făceai?

– Răspundeam la întrebările ei în legătură cu soția ta. Mi-am zis că o fi îngrijorată din cauza ei, dar ea a insistat că nu este deloc îngrijorată. Mi-a spus că, dacă Brenna s-ar fi aflat într-o primejdie serioasă, ar fi trimis medalionul unuia dintre frații sau surorile ei. Întrucît nu a făcut-o, mama ei ştia că este în siguranță. Era totuşi îngrijorată în legătură cu tine şi ți-a trimis un mesaj.

– Ce mesaj?

– Să o tratezi cum trebuie, sau altminteri ai să dai socoteală în fața familiei. Toți aflaseră ce s-a întîmplat cu oamenii care au însoțit-o pe Lady Brenna, firește, iar ea

m-a asigurat că baronul nu-şi dăduse seama ce monstru era nobilul. Ah, şi o să-ţi placă asta. Ai toată recunoştinţa lui pentru că i-ai salvat fata.

Connor clătină din cap. Recunoştinţa unui englez? Ce naiba să facă cu ea?

– Şi ce este cu Faith?

– Ea a dispărut. Mama ei a fost îngrijorată pînă cînd s-au arătat soldaţii lui MacNare. Nu anunţaseră absolut nimic dinainte şi au scotocit fiecare colţişor a reşedinţei în căutarea ei. Mama crede că cineva a venit în ajutorul fetei. Şi crede că ştie şi cine este salvatorul.

– Cine?

– Tu!

– Atunci nu s-a întrebat de ce eşti tu acolo şi nu eu?

– N-a părut să o facă.

– Ce am să-i spun nevestei mele, Quinlan? Nu pot să continui să nu-i spun nimic despre sora ei. O să afle în cele din urmă de la cineva. Bîrfa zboară ca vîntul în Highlands.

– Ai dreptate în privinţa asta. De fapt, parcă cineva a auzit deja despre această situaţie şi a scos-o pe Faith de acolo înaintea noastră. Mă îndoiesc să fi fost unul din fraţii ei. N-ar fi lăsat-o pe mama lor să-şi facă atîtea probleme. I-ar fi spus, nu-i aşa?

– Aşa zic şi eu. Nu mai există decît un singur om despre care pot crede că şi-ar asuma un asemenea risc pentru Brenna.

– Cine?

– Fratele meu. Este un lucru pe care l-ar fi putut face, nu?

– El urăşte Anglia.

– Dar o iubeşte pe soţia mea, zise Connor. Trebuie să vorbesc cu el înainte de a-i spune ceva Brennei. Cu voia Domnului, Alec o fi ascuns-o pe undeva pe sora ei. Mai ai să-mi raportezi şi altceva?

– Mama stăpînei mele a trimis daruri pentru fiica ei şi...

– Şi ce? îl îmboldi Connor văzîndu-l că ezită.

– Şi m-a sărutat pe obraz. N-am vrut să o împing. În definitiv, este mama stăpînei mele, dar... Nu este nostim deloc, Connor. A fost îngrozitor. Mi-a spus că sărutul este pentru fiica ei şi speră... ca eu să i-l dau.

– Vrea să-mi săruți nevasta? Connor nu mai rîdea de-loc acum.

– Da.

– Nici vorbă să faci aşa ceva!

– Nu, firește că nu.

Conversația se încheie pe loc. Cei doi războinici se îndreptară spre partea de sud-vest a hotarului, unde fusese lansat ultimul atac.

Aeden sosi o oră mai tîrziu. Strigîndu-l pe stăpînul său, descălecă şi se îndreptă alergînd spre el.

– Soția ta este bine, stăpîne, spuse el fără nici o intro-ducere. Dar au fost probleme.

Connor rămase perfect nemişcat şi nu scoase nici un cuvînt pînă cînd Aeden nu relată tot ce se întîmplase. Sol-datul repetă, de asemenea, fiecare cuvînt pe care-l spu-sese Brenna, iar cînd termină, Connor tremura de furie.

– Unde este soția mea acum?

– La clanul Kincaid. Crispin este cu ea. L-a însărcinat pe Donald cu comanda fortăreței.

– Brenna este bine?

– Da, este.

– Eşti sigur?

– Sînt sigur.

– Şi Euphemia? întrebă cu un calm perfect, pentru că acum părea, cel puțin la suprafață, să-şi fi recăpătat stă-pînirea de sine.

– Crispin crede că o să ia trupul ei cu ea ca să-l în-mormînteze în nord.

– Brenna este...

– Este bine, îl asigură din nou Aeden. Nu te-aş minţi. Trebuie cusută şi este bătută rău, dar o să supravieţuiască. Femeile au vrut să se ducă cu ea. Donald a avut mult de furcă cu ele să le determine să rămînă în fortăreaţă.

Connor avu nevoie de toată forţa lui să nu se îndoaie de mijloc şi să urle de furie. Ar fi trebuit să fie cu ea. Ar fi trebuit să-şi dea seama ce se întîmplă. Ticălosul! A îndrăznit să o atingă!

– Stăpîne, spune-mi ce vrei să fac? îl întrebă Aeden. Connor era atît de concentrat, încît fu nevoit să repete întrebarea.

Îl strigă pe Douglas, comandantul soldaţilor care păzeau hotarul, şi-i spuse să preia comanda.

– Mută-i în noaptea asta şi pe ultimii membri ai clanului Hugh. Imediat ce ai terminat, toţi oamenii clanului MacAlister urmează să se întoarcă acasă. Te va ajuta Aeden.

– Iar tu, stăpîne? întrebă soldatul.

– Mă duc la soţia mea. Quinlan, preia comanda acasă pînă cînd mă întorc. Quinlan rămase alături de Connor, în timp ce celălalt soldat porni să îndeplinească poruncile stăpînului. Brusc, Connor strigă după Aeden: Zici că i-a spus soţiei mele să i se supună fiului ei? răcni el cît putu. Nu aşteptă nici o clipită confirmarea, ci apucă frîul calului, încălecă şi porni în galop. Quinlan îl urmă. Planul lui era de a proteja spatele stăpînului său pînă cînd or să ajungă la punctul de unde el ar fi putut-o coti spre nord, ca să se îndrepte spre casă, în timp ce Connor şi-ar fi continuat drumul spre Kincaid.

Connor o apucă pe drumul cel mai scurt, tăind-o de-a lungul hotarului, iar cînd fu destul de departe de soldaţii lui lăsă să-i scape un strigăt ce părea să fie de animal rănit.

Euphemia! Nici măcar nu-i putea pronunţa numele fără să nu simtă dorinţa de a-şi scoate sabia.

N-o să-şi mai zică niciodată MacAlister şi niciodată n-o să mai poarte mantia pe care a violat-o şi niciodată n-o să se mai apropie de ei.

Quinlan se aştepta ca stăpînul lui să o ia spre est, deoarece acum mergeau paralel cu fortăreaţa lor şi de aceea fu surprins cînd se opri.

– Connor? îl strigă cînd ajunse lîngă el. Trebuie să te descarci de furia asta pînă ai să-ţi vezi soţia. Ştiu că ai sentimentul că ai abandonat-o, dar ea te va înţelege că n-ai avut de ales. Te iubeşte, adăugă dînd din cap. Încetează să te mai uiţi în pămînt şi ridică ochii la mine.

– Uită-te jos! se răsti Connor.

Făcu exact ce-i poruncise stăpînul său şi scoase un fluierat uşor.

– Urme proaspete.

– Patru cai... nu, cinci. Merg încet, într-o singură linie. Cine...

– Cîţi oameni a spus Aeden că s-au întors cu Raen?

– Trei, răspunse Connor. Şi brusc se îndreptă. S-ar putea ca mama ticălosului să fie în drum spre casa ei acum. Păcat, aş fi vrut să vorbesc cu ea.

– Ai fi sfîrşit prin a o ucide, zise Quinlan.

– Nu, clătină din cap Connor. Moartea ar fi prea bună. Vreau să sufere cîţi ani o mai avea de trăit.

– Dacă este convoiul cu trupul lui Raen, de ce au luat-o în direcţia opusă? Ar fi trebuit să ştie că nu merg pe drumul cel bun.

– Nu ştiu.

– Urmele sînt destul de proaspete ca să-i ajungem repede. Ar trebui să ştim unde se duc, nu crezi? Connor dădu din cap.

– Pornim pe urmele astea, dar nu mergem decît cîteva minute. Trebuie să ajung la Brenna.

– Ştiu că trebuie. Am început să am experienţă, zise el

îndemnîndu-şi din nou caii la galop.

– Experinţă în ce? răcni Connor.

– În a-i spune nevestei tale că o iubeşti.

Connor o luă prin pădure ca să scurteze distanţa pînă la creasta din apropiere, de unde putea să vadă cît de departe a ajuns Euphemia.

Cînd ieşi din pădure, descălecă şi o luă uşor înainte, pe jos, ca să urmărească procesiunea din vale. Un minut mai tîrziu i se alătură şi Quinlan.

La poale se întindea o vale îngustă înverzită. Au avut dreptate, era procesiunea cu trupul lui Raen, aşezat pe calul din urmă.

Privirea lui Connor fu atrasă de copacii de la margine. Se mişcase ceva acolo, era sigur de asta.

Aşteptă şi, cîteva minute mai tîrziu, cînd cei cinci ajunseră în dreptul copacilor, o siluetă apăru din ascunzătoarea sa.

Atît Connor, cît şi Quinlan îl recunoscuseră imediat pe MacNare. Uluiţi şi furioşi, o priviră pe Euphemia cum descalecă şi porneşte să-şi îmbrăţişeze aliatul.

Acum ştiau cine a fost trădătorul.

Călări spre reşedinţa clanului Kincaid într-un ritm infernal, iar cînd ajunse în curte, sări de pe cal şi năvăli înăuntru precum furtuna. Urcă treptele cîte două deodată, disperat acum să vadă cu ochii lui că totul este în ordine. Crispin stătea de santinelă în faţa camerei ei. Connor trecu ca fulgerul pe lîngă el, deschise uşa larg şi dădu buzna înăuntru. Ştia că se poartă ca un nebun; dar nu putea altfel. Simţea nevoia să-i spună cît de rău îi pare că nu a fost acolo ca să o protejeze. Dacă n-o să-l ierte, nu ştia cum va mai putea trăi.

Ajunse în mijlocul camerei înainte să o vadă stînd la fereastră împreună cu Jamie.

lar cînd o văzu, rămase ca trăsnit.

Nimeni nu-l pregătise pentru ce avea în fața ochilor. Mica şi delicata lui soție era atît de tumefiată şi de bătută, încît nu ştia cum de supraviețuise.

Arăta ca şi cum fusese încolțită de o fiară sălbatică dezlănțuită. Vînătăile şi umflăturile de pe față erau vinețiipurpurii, avea un braț bandajat de la umăr pînă la degete şi peste tot avea urme parcă lăsate de gheare.

Dar supraviețuise. Connor îşi repetă de două ori în minte cuvintele astea pentru a se linişti suficient încît să-i poată vorbi.

Nu era moartă. N-ar fi putut să stea în picioare dacă ar fi fost moartă.

– Nu, nu sînt moartă, zise Brenna şi numai atunci el îşi dădu seama că rostise cu glas tare ce-i trecuse prin minte.

Pornind spre uşă ca să-i lase singuri, Jamie se opri să-i şoptească lui Connor:

– N-o să rămînă multă vreme trează. I-am dat ceva ca să doarmă, dar ea se împotriveşte. Crede că trebuie să-ți ceară mai întîi iertare. Încearcă să o vîri în pat.

Connor se apropie de Brenna suficient, încît să o poată prinde la timp dacă cumva se prăbuşeşte. Nu voia să o înspăimînte. Ştia că arată îngrozitor. Avea pe față şi pe brațe vopsite culorile războiului, iar în priviri o furie aprinsă pe care nu şi-o putea ascunde.

Voia ca ea să vină la el, deşi nu-şi putea imagina de ce şi-ar mai putea dori vreodată să se apropie de el după tot ce-i făcuse. În timp ce el apăra o bucată inutilă de pămînt, ea fusese lăsată să se apere singură împotriva prădalnicilor lui.

– Vrei să mă spăl de vopseaua cu care m-am dat pentru război? Ştiu că nu-ți place, zise el cu vocea sugrumată de emoție.

– Nu mă deranjează.

– Nu?

– Vreau să-ți spun ceva, Connor.

– Urcă-te în pat mai întîi.

– Jamie mi-a pus ceva în băutură ca să dorm. Mi-a zis că n-am să mă trezesc pînă mîine.

– Ştiu...

– Dacă mă urc acum în pat...

– Bine, e-n regulă. Ea nu se mişcă.

– Raen a căzut pe fereastră.

– Ştiu că a căzut, iubito.

– Nu l-am împins eu. Şi nici n-am vrut să-l înjunghii. A căzut pe spate în lama hangerului , iar dacă nu mi-ar fi ținut mîna țintuită de podea cu lama în sus, nu s-ar fi întîmplat asta. Încercam să-l rănesc la mînă ca să mi-o ia de pe gură astfel încît să pot striga după ajutor. Te rog să mă crezi. N-am vrut să moară. N-am vrut decît să-l dau jos de pe mine.

– Îmi pare rău că n-am fost acolo să te apăr.

– Ce ai fi făcut?

– L-aş fi aruncat pe fereastră în locul tău.

Derutată de ce-i spunea, Brenna clătină vehement din cap. Mişcarea o făcu să amețească.

– Vreau să-ți mai spun ceva înainte să adorm. Am încercat să o cinstesc şi să o respect pe mama ta, dar nu mai pot să o fac. Nu este bine pentru mine că mă interpun între tine şi familia ta. Ea face parte din trecutul tău şi ştiu cît de importantă este pentru tine. Atîta vreme cît sînt eu aici, n-o să se mai întoarcă niciodată la tine să te vadă. O să mă urască, Connor, cînd o să descopere că fiul ei este mort. Crispin urma să-l ascundă la rugămintea mea. Mama ta mi-a spus să fac tot ce doreşte Raen să fac. N-am ascultat-o totuşi, şi nu-mi pare rău. N-a fost frumos din partea ei să creadă că aş putea să mă supun vreodată dorințelor lui.

– Da, nu a fost frumos. Lasă-mă să te duc în pat.

Brenna continuă să se poarte ca şi cum nu l-ar fi auzit.

– N-o să mă ierte niciodată. Oricum, nu vreau să o mai văd. Nu-mi place de ea. Va trebui să hotărăşti care dintre noi este mai importantă pentru tine. Ştiu că nu este frumos din partea mea să cer lucrul ăsta, dar eu...

– Brenna...

– Nu, trebui să-ţi explic, ridică ea vocea. Văd cît eşti de furios şi eu...

Făcea eforturi să rămînă trează, poţiunea pe care i-o dăduse Jamie făcînd-o să se clatine din cînd în cînd şi de-abia se mai putea concentra la ceea ce voia să-i spună.

În clipa în care capul îi căzu în faţă, o ridică cu grijă în braţe şi o lipi de piept. Adormise. Se aplecă şi o sărută pe frunte. Stătu aşa, nemişcat, mai mult de o oră, mulţumit să-i simtă căldura trupului.

Se întoarse Jamie ca să stea cu ea. Simţi că-i vine să plîngă de mila lui cînd îi văzu durerea întipărită pe faţă.

– Trebuie să se odihnească, Connor. Aşeaz-o pe pat acum.

Connor nu se mişcă. Îi trebui multă vreme ca să-l convingă că soţia lui va fi bine. Şi totuşi el ezita încă să plece de la căpătîiul ei.

– Nu vreau să mai fie singură din nou.

– N-o să fie singură, promise Jamie. Tocmai am primit veste că părintele Sinclair este în drum spre noi. Oh, Connor, nu vine pentru slujba de odihnire a sufletului. Brenna n-o să moară. Este prietenul ei. O să stea şi el cu ea.

– Să-mi trimiţi vorbă dacă are nevoie de mine sau dacă intervine ceva în starea ei.

– Da, sigur că aşa am să fac.

Furia care clocotea în el era acum devastatoare şi ştia că dacă nu iese mai repede din cameră, o să-şi piardă complet controlul. Jamie veni după el pînă la uşă.

– Unde te duci?

– Ca să termin povestea asta.

– Ce să-i spun Brennei?

Dădu nesigur din cap. Nu voia să-şi îngrijoreze soţia şi ştia că dacă i se va spune că s-a dus la MacNare, o să se teamă pentru viaţa lui; totuşi, nu voia nici să o mintă. Aşa că alese să-i spună pur şi simplu adevărul.

– Mă duc la mama mea vitregă.

Masca prin care afişa stăpînirea de sine dispăru în clipa în care ieşi pe uşă. Soţul iubitor dispăru, luîndu-i locul războinicul sălbatic. Îşi smulse sabia din teacă, i-o dădu lui Crispin şi coborî. Mergea cu paşi mari, hotărît şi cu o ţintă precisă; era concentrat şi rece. Alec îşi urmări fratele din capătul sălii şi simţi cum se încordează în anticiparea a ceea ce avea să urmeze.

Connor nu scoase un cuvînt. Ţeapăn de furie, năvăli în sală, se întinse şi smulse sabia tatălui său de pe perete. Nu fu nevoie de nici un fel de poruncă. Quinlan şi Crispin păşiră înainte şi-l flancară pe stăpînul lor.

Alec n-avu nici cea mai mică ezitare. Îşi luă şi el sabia şi cu o expresie cruntă îl urmă pe fratele său.

În sfîrşit, într-un tîrziu, lui Donald MacAlister urma să i se facă dreptate.

Nu manifestară nici un fel de milă. Bătălia pentru încercuirea fortăreţei lui MacNare a fost dură, săbiile lor împrăştiind moartea ceas de ceas în stînga şi în dreapta, croindu-şi metodic, din toate părţile, drum prin apărarea inamică.

Forţele lui Alec au atacat din sud, în semicerc, în timp ce oamenii lui Connor şi ai aliaţilor săi au lovit dinspre nord, în formă de arc impenetrabil; s-au unit cu soldaţii lui Alec pentru ca apoi cercul să fie complet. A fost imposibil pentru duşman să scape încercuirii sau răzbunării lor. Elementul surpriză a fost de partea lor.

Pînă în momentul atacului, MacNare nu şi-a dat seama că planul său trădător fusese descoperit.

Clanurilor din nord li se spusese să atace fortăreaţa lui Connor peste două zile, în zori, dar din cauza prostiei bătrînei de a veni la MacNare pentru a căuta refugiu mai devreme decît fusese plănuit totul a fost dat peste cap.

MacNare nu se angajă în luptă, ci se ascunse în spatele uşilor închise ale fortăreţei.

Înconjurat acum din toate părţile, laşul umbla bezmetic să-şi strîngă aurul ca să fugă folosind tunelurile secrete. Ca un şobolan în cursă, aruncînd priviri speriate în toate părţile, alerga în sala cea mare să mai ia o desagă în care să-şi vîre comorile, în timp ce Euphemia îşi vărsa mînia asupra lui:

– Acceptă lupta! îi ceru ea. Nu trebuie decît să-l omori pe Connor, şi pe Alec, şi supuşi lor se vor împrăştia speriaţi.

– Taci din gură, bătrîno, răcni la ea. Sau am să împlînt sabia în tine. Desfrînarea fiului tău l-a adus pe Connor aici.

– El nu ştie că am adus trupul fiului meu aici. Crede că m- am dus în nord.

– Atunci de ce a atacat?

– Raidurile tale de la hotarele lui Hugh trebuie să-l fi provocat, răcni ea. Rămîi şi luptă!

– Ce-ţi mai pasă ce se întîmplă? Preţiosul tău fiu este mort. Iar un mort nu mai poate deveni stăpîn peste clanul MacAlister. Ai pierdut deja totul.

Uşile exterioare fuseseră sfărîmate. Zgomotul răsunător care reverbera în marea sală îl îngrozea pe MacNare la fel de mult ca şi focul care înghiţea totul în calea lui.

Fumul gros şi înăbuşitor care pătrundea pe sub uşă începuse deja să i se încolăcească în jurul picioarelor.

– Ajută-mă să umplu sacii ăştia! răcni el. Mişcă-te, or să năvălească din clipă în clipă.

Un zgomot puternic îi spuse că baricada fusese doborîtă. Acum veneau după el. Le auzi zgomotul cizmelor pe pardoseala de piatră din hol, mai aproape, tot mai aproape, şi mai aproape...

Mîinile îi tremurau atît de tare, încît scăpă ultimul sac; oftă cu regret că nu mai avea timp să adune aurul împrăştiat pe jos, îşi smulse sabia din teacă şi porni alergînd spre ieşirea de salvare.

Euphemia se aruncă în faţa lui.

– Nu fi prost! răcni ea. Nici Alec, nici Connor nu ştiu că oamenii din clanul Buchanan s-au alăturat clanului meu. În două zile, vor coborî prin trecătoarea din munţi şi vor ataca fortăreaţa lui MacAlister. Mai poţi încă avea partea ta, dacă rămîi şi lupţi. Omoară-l pe Connor pentru mine, sau jur că am să i te dau cu mîna mea.

Patru războinici şedeau în faţa uşii de la intrare, ascultînd implorările disperate ale Euphemiei şi numai cînd le auzi planul îşi dădu seama Alec că omul pe care îl numea aliatul său, ticălosul de Buchanan, era de partea lor şi împotriva lui.

Ajunse şi Connor şi se repeziră spre uşă. Alec îl dădu deoparte şi împinse obstacolul cu umărul. La prima mişcare zăvorul slăbi, iar la a doua, sări cît colo.

Alec se dădu înapoi, aşteptă pînă cînd Connor scoase sabia tatălui său din teacă, apoi îi puse mîna pe umăr.

– Arată-i tot atîta milă cît a avut el şi ceilalţi faţă de tatăl tău.

Quinlan şi Crispin, cu armele pregătite, îl flancară pe stăpînul lor cînd intră în sală. Alec le asigură spatele, în timp ce pe el îl apăra armata sa.

– La o parte din calea mea! răcnea MacNare la Euphemia.

Ea refuză să se mişte. MacNare credea că mai are încă timp să scape.

Făcu un pas înapoi, ridică sabia şi i-o împlîntă în burtă, exact în momentul în care Connor intra în sală.

Nu manifestă nici cea mai mică reacţie la strigătul de moarte scos de mama sa vitregă şi privi fără nici o emoţie cum MacNare îşi trage sabia din ea şi o împinge în lături. Euphemia se îndoi de mijloc, după care se prăbuşi pe podea.

MacNare nu-şi dăduse seama de prezenţa lui Connor. O împinse cu piciorul pe Euphemia din drumul lui, căutînd cu disperare panoul care acoperea ieşirea secretă.

– Pleci undeva? întrebă Connor.

MacNare se întoarse dintr-o singură mişcare.

– N-ai nici un drept să mă ataci, MacAlister. Absolut nici un drept. Kincaid o să afle lucrul ăsta.

– Şi eu particip la lucrul ăsta, prostule, răcni furios Alec.

MacNare se albi la faţă ca varul. Parcă vedea însăşi Moartea care se îndrepta cu coasa spre el.

– Eu nu am fost acolo. N-am avut nici un rol în moartea tatălui tău, MacAlister. Nu eram decît un copil, aşa cum erai şi tu. Da, doar un copil.

– Erai trecut de douăzeci de ani, răcni din spate Alec. Şi erai acolo, purtînd mantia clanului Kaern, ticălosule! Donald MacAlister a fost prietenul meu. Şi îl îmboldi pe Connor din spate. Vederea unui asemenea gunoi îmi face rău. Termină cu el!

– Am să te omor eu mai întîi, se făli MacNare. Sări în faţă, se aplecă şi aruncă cu putere sabia în Connor. Şi ar fi reuşit dacă Connor n-ar fi parat lovitura cu sabia tatălui său.

– Ajută-mă, Connor, se auzi strigînd Euphemia, cuprinsă de chinurile agoniei.

Connor nici nu se uită la ea.

MacNare se ridică să fugă spre trecerea secretă. În timp ce se întorcea, auzi şuieratul sabiei prin aer şi se feri

spre dreapta. Connor îi anticipase reacția. Sabia lui Donald MacAlister pătrunse prin ceafa lui MacNare şi-şi continuă drumul înfigîndu-se în peretele din spatele lui.

MacNare fu ridicat de impact, aruncat de forța loviturii şi ținuit de uşa trecerii secrete. Uşa se deschise şi începu să se mişte înainte şi înapoi.

Singurul zgomot care se auzea era scîrțîitul lemnului şi gîlgîitul de moarte al lui MacNare.

– Te rog, ajută-mă, fiule! strigă din nou Euphemia. Ai milă de mama ta!

Nici unul dintre războinici nu se uitară la ea. Crispin îl întrebă pe Connor dacă vrea să se ducă să-i aducă sabia tatălui său, dar stăpînul lui dădu din cap în semn că nu.

– Este acolo unde şi-ar fi dorit tatăl meu să fie. Las-o acolo.

– Connor... strigă Euphemia. Te rog... te rog...

Fără să arunce o singură privire înapoi, Connor se îndepărtă, strigătele mamei lui vitrege stingîndu-se încet.

Capitolul 18

Connor alesese. Cînd Brenna primi mesajul transmis de soțul ei, fu copleşită de înfrîngere. Se dusese la Euphemia.

Acum speranțele pentru un viitor împreună erau slabe, deoarece el era clar prins în trecutul său şi ea nu mai putea face nimic pentru a schimba lucrul ăsta.

Cum îi văzu reacția, lui Jamie îi păru rău că i-a spus. Brenna se vindeca rapid de rănile ei pînă cînd i-a spus unde este Connor. În momentul ăla s-a închis în ea şi, deşi Jamie a încercat să o determine să-i spună cauza, ea a refuzat să mai scoată vreun cuvînt.

Simpla menționare a numelui lui Connor o agita. După ce încercă timp de trei zile să o determine pe Brenna să-i spună ce s-a întîmplat, Jamie decise că trebuie să aştepte să se întoarcă soțul ei ca să vadă despre ce este vorba.

Timpul vindecă trupul Brennei. Înfățişarea ei înregistră o schimbare spectaculoasă într-un timp foarte scurt. Umflăturile aproape că-i dispăruseră de pe față şi de pe umeri;

vînătăile începuseră să pălească, iar brațul i se vindeca frumos.

În cea de-a patra zi de cînd se afla în pat, Brenna se ridică şi se îmbrăcă. Jamie veni la ea după masa de prînz şi fu încîntată să o vadă stînd pe un scaun lîngă fereastră.

– Cum te simți astăzi? întrebă ea.

– Mult mai bine, îi răspunse Brenna. Încercă să fie chiar veselă, dar îşi dădu seama că n-ar reuşi cînd Jamie se grăbi spre ea şi-i puse mîna pe frunte.

– Nu mai am febră. Zău că mă simt chiar bine.

– Rănile tale se vindecă repede, dar ştim amîndouă că nu şi sufletul. Am pentru tine o surpriză care ar trebui să te bucure. Părintele Sinclair insistă să vorbească cu tine. Dacă mi-ar fi spus mai devreme că a vorbit cu mama ta, l-aş fi lăsat să urce, adăugă rîzînd. Nu s-a gîndit să menționeze lucrul ăsta decît acum cîteva minute.

– Este aici, chiar este aici? întrebă foarte bucuroasă Brenna.

– Ah, în sfîrşit un zîmbet, remarcă Jamie. Este aici de ieri seară. A stat cu tine noaptea trecută cîteva ore, dar ai dormit tot timpul. Vrei să-l aduc sus.

– Da, te rog.

În clipa în care intră pe uşă părintele Sinclair, Brenna sări în picioare.

– Mă bucur atît de mult că te văd, exclamă ea.

– Bucură-te stînd pe scaun, îi porunci Jamie, ocupîndu-se de pacienta ei precum cloşca de pui.

Brenna făcu ce i se spuse, aşteptînd pînă cînd părintele trase şi el un scaun lîngă al ei, la fereastră, după care-l întrebă:

– Călătoria voastră a fost un succes?

– Totul este bine, o asigură preotul.

Brenna aproape că se temea să-l creadă. O apucase pe Jamie de mînă şi o ținea strîns.

– Eşti sigur?

Ca răspuns, el scoase medalionul şi i-l puse în cealaltă mînă.

– Sînt sigur.

Brenna izbucni în lacrimi.

– Nu este o veste bună? o întrebă Jamie. Te doare ceva? Spune-mi, ce s-a întîmplat, te rog.

– Este copleşită de fericire, răspunse preotul în locul ei.

– Da, sînt fericită, reuşi să spună şi Brenna.

– N-am ştiut că ţi-ai pierdut medalionul.

– Oh, n-a fost nici o clipă pierdut, interveni preotul.

– Atunci de ce... Jamie era derutată.

– Nu trebuie să fii îngrijorată din cauza mea.

– Sînt îngrijorată din cauza ta, surioară, şi la fel este şi soţul tău. Acum mă retrag ca să vă las să vorbiţi. Părinte, sper că dumneata o vei putea convinge că Connor n-a uitat-o.

Înainte ca preotul să poată răspunde, Brenna clătină din cap.

– Mi-ar face plăcere să rămîi cu noi ca să auzi veştile de acasă.

Jamie refuză invitaţia.

– Trebuie să cobor pentru că Grace s-a ascuns sub masă ca să n-o duc la culcare. Ea crede că n-am văzut-o. Te avertizez, Brenna, i-am promis că după ce se scoală poate să stea cu tine. Pare să creadă că-i aparţii atîta vreme cît rămîi aici.

– Mi-ar face mare plăcere să o văd.

După ce se înclină în faţa părintelui Sinclair, Jamie ieşi.

– Trebuie să-mi spui totul, părinte, i se adresă Brenna.

– Am fost primit imediat cum se cuvine în casa părinţilor tăi. Aveam cu mine încă o sutană, cu care să se îmbrace Faith în călătoria ei spre fortăreaţa lui Gillian. Auzisem că nici el nu este acasă şi trebuie să mărturisesc că nu prea

ştiam ce să fac. Din fericire, mi-am adus aminte de abaţie. Ştiam că, acolo, călugării au camere goale pentru călătorii obosiţi. Faith m-a aşteptat pe pajişte. Cînd am ajuns în pădure şi-a pus sutana şi, în călătoria noastră, am evitat drumurile umblate.

– Cum o să te pot răsplăti vreodată?

– Nu trebuie să mă răsplăteşti. Domnul a vegheat asupra noastră şi cu siguranţă acesta a fost motivul pentru care n-am întîmpinat nici un fel de dificultăţi. Sora voastră este o tînără drăguţă. M-au amuzat părerile ei în legătură cu cîteva probleme, recunoscu el.

Apoi preotul îi relată cîteva istorioare despre sora ei. Brenna rîse din toată inima şi, oh, ce încîntare fu rîsul ei pentru inima preotului.

Din nou elementul surpriză fu de partea lui Connor şi erau gata de atac cînd cei din nord au coborît în trecătoare. A fost o bătălie sîngeroasă şi o luptă pe viaţă şi pe moarte, dar numai în trei zile duşmanul a fost înfrînt.

Îngrijirea răniţilor astfel încît să-i poată lua cu ei înapoi acasă le luă mult mai multă vreme decît bătălia propriu-zisă, dar nici Connor, nici Alec nu se mişcară pînă cînd nu porni la drum şi ultimul dintre oamenii lor.

Soldaţii care trebuiau cusuţi fură duşi la Jamie, care din zori şi pînă-n noapte încercă să repare răul făcut. Soldaţi întîrziaţi continuară să sosească timp de trei zile şi aveau şi ei nevoie de îngrijirile lui Jamie.

Din fericire nu aveau nici un mort, ceea ce a fost foarte bine, pentru că părintele Sincalir a părăsit fortăreaţa lui Kincaid pentru a duce la bun sfîrşit ceea ce i s-a spus lui Jamie este o treabă importantă la abaţia Dunkady, în Lowlands. Nu urma să se întoarcă la fortăreaţa lui MacAlister decît cel mai devreme peste două săptămîni.

Pentru că haosul era atît de mare, soldaţi venind şi

plecînd peste pod la orice oră din zi şi din noapte, nimeni nu observă că Brenna lipseşte şi, numai cu o oră înaintea sosirii lui Alec, Jamie îşi dădu seama că ea a dispărut. A căutat-o, firește, toată lumea, dar zadarnic.

Cînd sosi soțul ei, Jamie era îngrijorată de moarte. Ştiind cum o să reacționeze Connor, decise să-l lase pe Alec să-i spună.

Nu-i dădu soțului ei răgaz nici măcar să o sărute. Se aruncă în brațele lui şi exclamă:

– Oh, slavă Domnului că eşti acasă! Am pierdut-o pe Brenna. Trebuie să o găseşti.

Alec refuză să creadă că este posibil aşa ceva. Nimeni nu intră şi nu iese din fortăreața lui fără permisiune. O oră mai tîrziu îi venea să-i omoare pe toți cei lăsați să vegheze la securitatea familiei lui.

Totuşi, oricît de furios era, reacția lui a fost blîndă în comparație cu cea a lui Connor.

Era de-a dreptul turbat.

– Cum ai putut să o pierzi, Alec? răcni el.

– Să se fi întors acasă?

– M-am oprit pe la mine pe-acasă ca să iau ceva ce ştiam că-i face plăcere soției mele. Sînt al dracului de sigur că aş fi remarcat dacă ar fi fost acolo.

– Îmi pare foarte rău, Connor, spuse Jamie. Şedea la masă şi-şi îngropă fața în mîini. Ar fi trebuit să n-o scap din ochi. M-am uitat în fiecare dimineață în camera ei înainte să cobor şi am crezut că este în pat. Era prea devreme ca să o scol şi nu m-am întors în casă decît noaptea tîrziu. M-am uitat din nou în camera ei şi am crezut că doarme. Ar fi trebuit să trag păturile şi dacă n-aş fi fost atît de obosită, aş fi observat.

– N-a intrat nici una dintre servitoarele tale în camera ei? întrebă Connor.

– Am spus la toată lumea să n-o deranjeze. Sfinte

Dumnezeule, nu ştiu nici măcar de cîtă vreme lipseşte. Îmi pare atît de rău!

– Alec, du-o pe nevasta ta la culcare, porunci Connor. Îl urmă pe fratele său la masă şi trase scaunul astfel încît Jamie să se poată ridica.

– Nu este vina ta, Jamie.

Alec o ridică în braţe.

– N-ai prea dormit în ultima săptămînă, nu-i aşa?

– Am fost ocupată să mă îngrijesc de răniţi, Alec. Pot să dorm mîine. Trebuie să o găsesc mai întîi pe Brenna...

– O găsesc eu cu Connor. Tu te duci la culcare.

Era prea obosită ca să-l contrazică şi ştia că oricum nu i- ar fi de prea mare ajutor. Îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Te iubesc, Alec. Ce ai să faci ca să o găseşti?

– O să începem prin a cotrobăi fiecare colţişor al casei. Eu nu sînt chiar atît de convins că a plecat.

Alec se opri în faţa lui Quinlan şi-i porunci să-l ţină pe Connor în sală pînă cînd se întoarce el, apoi o duse pe soţia lui în dormitor.

– Nu uita să le spui copiilor că eşti acasă, zise Jamie. Şi, Alec? Vreau să te am din nou în patul nostru. Vrei să mă trezeşti cînd ai să vii?

Adormi înainte ca el să-i răspundă.

O dezbrăcă, îi aranjă păturile pe lîngă ea, o sărută pe frunte şi coborî.

El şi Connor personal scotociră fiecare cămăruţă. Îşi extinseră cercetările şi cînd, în sfîrşit, ajuseră la pod, erau amîndoi convinşi că Brenna plecase.

Connor se simţea ca şi cum şi-ar fi irosit vremea. Furia i se transfromă rapid în panică.

– Ştii care-i sînt şansele să supravieţuiască în afara fortăreţei, spuse Connor. N-o să supravieţuiască dacă este singură, Alec. Ea...

– O să supravieţuiască, se răsti Alec la el. Şi curînd n-ai

să-mi mai fii de nici un folos dacă ai să continui să gîndeşti aşa.

Cînd se întoarseră în sala cea mare, Connor era atît de speriat încît nici măcar nu mai putea gîndi. Se plimba cu paşi mari de colo-colo încercînd să-şi închipuie unde s-ar fi putut duce.

– I-ai întrebat pe toţi oamenii pe care i-ai lăsat acasă?

– Au fost chestionaţi, dar nu de mine, răspunse Alec. Am trimis după doi dintre cei care au fost de santinelă şi vor fi aici mîine după răsăritul soarelui.

– Spune-mi unde sînt şi mă duc acum după ei, zise Connor.

– Nu. Alec îl cunoştea foarte bine pe fratele său şi era pregătit cînd acesta vru să plece. Îi blocă drumul.

– Am să poruncesc ca zece oameni să facă de gradă la uşa ta în cazul în care ai să încerci să pleci peste noapte. N-o să pleci nicăieri pînă cînd nu aflăm exact unde este. Luna nu luminează destul în noaptea asta şi ai să sfîrşeşti prin a-ţi frînge gîtul ţie şi calului tău dacă ai să pleci. Fii rezonabil.

– Tu nu înţelegi. Trebuie să o găsească. Nu are o destinaţie precisă în minte.

– Ce vrei să spui?

– Brenna nu vrea decît să fugă de mine. Mă învinovăţeşte pentru că n-am protejat-o de Raen. Ar fi trebuit să fiu acolo. Ar fi trebuit să-mi dau seama... Dacă i se întîmplă ceva, dacă n-o s-o găsesc înainte să...

– O s-o găsim, insistă fratele său.

El şi Quinlan rămaseră cu Connor pînă spre miezul nopţii. Apoi Alec urcă să doarmă un ceas.

Connor voia să înceapă să-i chestioneze pe oameni imediat, dar Quinlan refuză.

– Ne-ar lua cel puţin o oră că să-i găsim pe toţi, iar comandantul lor le-a spus să fie aici mîine în zori. Ştiu că

n-ai să dormi, dar cel puțin stai jos, Connor. Știu prin ce treci. În locul tău, și eu aș înebuni, dar este important să rămîi cu capul limpede ca să o putem găsi.

Connor știa că soldatul are dreptate.

Îi era imposibil să închidă ochii, dar în cele din urmă se așeză. Quinlan adormi într-unul din scaunele de lîngă ușă.

Connor îi porunci să urce și să doarmă într-unul din dormitoarele de sus. Prietenul său nu voia, firește, să-l părăsească dar îndată ce porunca fu fermă trebui să se supună.

Tot restul nopții Connor stătu singur la masă, în întuneric, așteptînd să se lumineze de ziuă. Își imagină toate grozăviile ce i s-ar fi putut întîmpla scumpei lui soții pînă cînd nu mai rezistă pur și simplu.

A fost cea mai lungă noapte din viața sa.

Ziua următoare n-a fost mai bună. Pe rînd, el și Alec i-au chestionat pe toți soldații care rămăseseră acasă pentru a păzi fortăreața lui Kincaid. Nici unul nu știa nimic ca să-i poată ajuta.

Connor era pe punctul să se întoarcă acasă pentru a-și chestiona și oamenii săi în speranța că Brenna ar fi spus vreuneia dintre servitoare ceva care să-l ajute să o găsească și oricît era de nerăbdător să plece voia în același timp să audă ce spune fiecare soldat al clanului Kincaid.

Cei doi soldați care fuseseră de serviciu la pod intrară în sala cea mai mare exact în momentul în care Quinlan făcu un pas înainte și sugeră:

– Să se fi dus oare la Faith?

– Nu știa că sora ei este în pericol, respinse Connor această posibilitate. Apropo, unde ai ascuns-o pe Faith, Alec?

Fratele lui nu știa despre ce vorbește. Îi explică Quinlan, în timp ce Connor continua să umble cu pași mari de colo-colo prin încăpere.

Venise şi Jamie în sală şi şedea la masă că să audă ce vor spune soldaţii.

– Fireşte că Brenna ştia. Şi eu aş şti dacă i s-ar întîmpla ceva surorii mele. Cum a aflat, nu este important acum. Oh, Dumnezeule, medalionul, exclamă Jamie şi alergă spre Connor. Am crezut că l-a pierdut, dar cînd preotul i l-a dat înapoi, el mi-a spus că nu fusese deloc pierdut. Nu înţelegi? Brenna trebuie că l-a trimis pe părintele Sinclair la sora ei şi i-a dat medalionul ca să i-l arate lui Faith astfel încît ea să facă tot ce i-ar cere preotul. Ştiam că Brenna este deşteaptă, dar asta mă uluieşte de-a dreptul. Eu nu m-aş fi gîndit la aşa ceva.

Atunci Alec îşi chestionă oamenii, treabă foarte complicată din cauza agitaţiei lui Connor, şi în scurtă vreme au aflat cu toţii cum reuşise Brenna să plece.

În timpul cît a fost Douglas de serviciu a fost raportată intrarea în fortăreaţă numai a unui singur preot, dar cînd a intrat de cart Neill au părăsit fortăreaţa doi preoţi.

– Îmi permiteţi, stăpîne? întrebă Neill.

– Ce este?

– Nu cred că preotul ştia că ea se află pe urmele lui. El a ieşit primul, călare pe iapa lui bălţată şi trăgînd de frîu un cal de povară. Cel de-al doilea preot mergea mult în urma cailor.

– Şi ţie nu ţi s-a părut curios lucrul ăsta? răcni Alec.

– Era un preot mic de înălţime, stăpîne. M-am gîndit că nu fusese încă hirotonisit şi că de aceea trebuia să meargă pe jos, ca o penitenţă.

– Acum trebuie să aflăm unde se ducea părintele Sinclair, zise Alec.

– Abaţia Dunkady, sări Jamie.

– Eşti sigură? o întrebă Connor.

– Da.

– Asta dacă el a spus adevărat, interveni soţul ei.

– Pentru Dumnezeu, Alec, este un om al lui Dumnezeu. Fireşte că a spus adevărul.

– Plec imediat, spuse Connor.

– Venim cu tine, săriră Alec şi Jamie într-un glas.

– Trebuie să fac lucrul ăsta singur, zise Connor dînd din cap.

– Nu fără oamenii tăi, însă, îl avertiză Alec.

Pentru că nu voia să-şi piardă vremea certîndu-se cu fratele său, îi spuse lui Quinlan să se ducă acasă şi să-i ia şi pe ceilalţi.

– Mă ajungeţi din urmă, îi strigă el.

Mănăstirea era la o distanţă de o zi de mers călare, asta după standardele lui. Dar dacă Brenna o fi călărit calul de povară, numai Cel de Sus ştie cît i-o fi trebuit ca să ajungă.

Se străduí să-şi scoată din minte toate gîndurile, în afară de unul singur. Trebuia să ajungă la iubita lui Brenna. Fără ea, era pierdut.

Brenna era de neconsolat. Nu putea mînca, nu putea să doarmă, nu putea să se oprească prea multă vreme din plîns – şi toate astea nu aveau nici un sens pentru sora ei.

Curînd, Faith ridică mîinile spre cer de disperare. După ce-i dădu Brennei o altă batistă uscată ca să-şi şteargă lacrimile, o aruncă pe cea udă în cutia de rufe la un loc cu celelalte, apoi se aşeză lîngă soa ei pe pătuţul îngust din cameră. Îşi jură că este pentru ultima oară cînd încercă să o determine pe sora ei să asculte de glasul raţiunii.

– Zău, trebuie să încetezi să mai jeleşti atît. Am fost deja date afară din capelă din cauza zgomotului pe care-l faci.

– Nu am fost date afară. N-am fost decît încurajate să ne întoarcem în camerele noastre.

– Nu te gîndeşti la părintele Sinclair? Din cauza ta nu

poate să acorde atenție îndatoririlor lui zilnice. De ce nu ne asculți? Mi-ai spus că-ți iubești soțul.

– Nu înțelegi? Cînd m-a părăsit, a făcut alegerea. Nu mă vrea pe mine şi nici dragostea mea. Niciodată nu m-a vrut. Ea face parte din trecutul lui şi n-o să treacă niciodată peste ceea ce s-a întîmplat. Nu mă pot întoarce acasă. Aş suferi prea mult.

Nevoia de a-şi sufla nasul îi întrerupse protestele. Faith tot nu înțelegea nimic.

– Tu nu plîngeai niciodată. Dacă dragostea pentru cineva face o femeie atît de nefericită, jur că n-am să mă îndrăgostesc niciodată. Şi-mi doresc nici să nu fiu nevoită să mă mărit vreodată. Pentru Dumnezeu, nu încetezi odată cu plînsul ăsta? Poate că dacă te-ai întoarce şi ai mai încerca o dată... Dacă i-ai spune ce simți...

– Ştie ce simt, deşi nu i-am declarat-o. Este inteligent, Faith. Dar şi eu sînt. Ştiu cînd nu sînt dorită. Nu mai pot să vorbesc despre asta.

– Şi dacă vine după tine?

– N-o să vină, spuse clătinînd cu vehemență din cap.

– Dar dacă totuşi vine? Brenna suspină profund.

– Aş crede că numai mîndria l-a determinat să vină aici. Nu m-aş întoarce cu el. N-am putea să vorbim despre altceva.

Faith nu ținu seama de sugestia ei.

– S-ar putea ca Gillian să nu te lase să te întorci cu noi. Şi atunci ce ai să faci? Ai să stai toată viața la o mănăstire, făcîndu-i pe sărmanii călugări să se simtă nefericiți?

– Fratele meu nu mă va refuza. Ți-am spus că Connor nici nu ştie măcar cîți frați şi surori am?

– Da, mi-ai spus lucrul ăsta de o sută de ori pînă acum. Vrei copii, nu-i aşa? Dacă te întorci...

– Da, vreau copii, dar n-am de gînd să-i las cu Connor.

– Ei haide, Brenna, ce tot vorbeşti acolo? Întoarce-te la

el, te rog înainte să fie prea tîrziu. Este soțul tău.

– Chiar trebuie să mă bați atîța la cap?

Faith decise că ajungea pentru moment.

– Poate că puțin aer proaspăt te-ar face să te simți mai bine. Hai să ieşim să ne plimbăm puțin prin grădină.

– Dacă ne îndepărtăm de potecă, nu ne mai aflăm pe pămînt sfînt.

– Nu înțeleg.

– Poteca din fața mînăstirii. Există o cruce de lemn, unde se termină în partea de sud şi o alta în partea de nord. Dacă le depăşim, nu mai sîntem în siguranță. Cred că trebuie să stăm înăuntru. În afară de asta, dacă socotelile părintelui Sinclair sînt bune, Gillian trebuie să sosească din clipă în clipă.

– Dacă tu insisşti să ne ascundem aici, atunci ne ascundem. Cel puțin am să dau la o parte obloanele astea de la ferestre ca să pătrundă soarele. Parcă eşti într-un cavou aici. Faith nu mai aşteptă părerea surorii sale. Alergă la fereastră, dădu la o parte pînza de bumbac care o acoperea şi trase obloanele.

Închizînd ochii din cauza luminii puternice a soarelui, îşi duse mîinile la spate şi-şi ridică părul de pe ceafă.

– Briza este minunată, şopti ea strălucind de plăcere. Rămase aşa profilîndu-se în lumina soarelui pînă cînd începu să o doară mîinile. Şi atunci privi peisajul.

– Oh... Dumnezeule... ce... uriaşi sînt!

– S-a întîmplat ceva? o întrebă Brenna.

Vrăjită de ceea ce vedea în fața ochilor, Faith nu putu nici din cap să dea măcar. În capătul de nord al mănăstirii erau, după cît îşi putea da ea seama, nişte uriaşi. Faith îşi zise că patruzeci de oameni călăreau împreună cu războinicul cu înfățişare fioroasă care se separase de ceilalți şi mergea mai aproape de drum. Toți aveau genunchii goi şi ar fi avut şi piepturile goale dacă n-ar fi fost fîşia lată de

material care era prinsă dintr-o parte a taliei şi drapată pe umărul opus. Unii erau înspăimîntători, alţii nu. Toţi aveau însă nevoie de o baie bună, de o tunsoare şi de haine decente.

Sfinţi din ceruri, erau sălbatici. Faith se răsuci iute pe călcîie.

– Nu, nu te poţi întoarce acolo. Slavă Domnului că ţi-ai venit în fire. Nu, nu, nu te poţi întoarce la soţul tău. Trebuie să te duci să stai la Gillian. Va fi bucuros să stai la el. Te iubeşte mult de tot. De ce nu mi-ai spus că sînt... că sînt... Oh, Brenna, cum ai reuşit totuşi să rămîi în viaţă în toată vremea asta?

– Ce tot baţi cîmpii acolo?

Îngrijorată că sora ei s-ar putea duce la fereastră să se uite afară, Faith dădu frenetic din cap. Sora ei suferise destul pentru tot restul vieţii ei. Dovada o putea vedea oricine. Avea o cicatrice în frunte şi una pe braţ.

În graba ei de a aduce amedamente pentru că nu avusese nici cea mai mică idee cu ce se confruntase Brenna, începu să se scuze bîlbîindu-se.

– Îmi pare foarte rău. N-am ştiut... pînă cînd nu i-am văzut, n-am ştiut. Nu, nici nu se pune problema.

– Ce problemă nu se pune? o întrebă Brenna. Se ridică să vină la fereastră lîngă sora ei.

Faith se repezi la ea şi o împinse înapoi pe pat. Apoi alergă la uşă şi o încuie.

– Nu se pune problema... să ieşim afară. Da, nici pomeneală. Dumnezeule, a început să se facă frig aici. Cred că am să trag din nou obloanele. Se îndreptă spre fereastră şi privi pe furiş, sperînd că sălbaticii fuseseră acolo numai în închipuirea ei. Nu, erau acolo, arătînd la fel de înspăimîntători ca prima dată. Mîinile începură să-i tremure cînd încercă să prindă pînza la loc, în fereastră.

– Brenna, spune-mi cum arată soţul tău?

– De ce?

– Sînt curioasă, asta-i tot. Se uita la conducătorul sălbaticilor şi încerca în acelaşi timp să prindă la locul ei pînza. Era într-adevăr înfiorător.

– Este chipeş.

– Glumeşti.

– Nu, nu glumesc. Este frumos.

– Dar cum arată anume? Descrie-mi-l.

– Are părul şi ochii negri, un nas drept. Este înalt şi foarte puternic. Asta te satisface?

– Are părul lung?

– Toţi bărbaţii MacAlister au părul lung. La ce te uiţi?

– La părintele Sinclair, răspunse ea, ceea ce nu era o minciună, pentru că părintele alerga pe potecă în întîmpinarea războinicului din fruntea celorlalţi sălbatici. Părintele ar fi trebuit să fugă în direcţie opusă, nu? O fi observat cu siguranţă că erau toţi înarmaţi de luptă. Brenna se îndreptă spre ligheanul cu apă ca să se spele pe mîini şi pe faţă.

– Dacă părintele este afară, putem să ieşim şi noi în siguranţă. N-o să te lase să te îndepărtezi de potecă.

– Oare a fost bine să venim aici fără escortă?

– Nu, dar era necesar. Acum nu mai este. În plus, am fost îmbrăcată în haină preoţească şi toţi muntenii îi respectă pe oamenii Domnului. Nici unul nu le-ar face nici un rău. În momentul ăsta totuşi sînt îngrijorată din cauza ta. Odată ce ţi-ai pus în cap să faci ceva, ai să faci, indiferent care va fi riscul, iar dacă vrei să culegi flori de pe deal, ştiu că părintele n-o să te lase.

– Tu m-ai învăţat să risc, protestă Faith. Oh, Doamne, a căzut pînza pe fereastră.

Aplecîndu-se în afară, văzu cum bucata de pînză aterizează pe cărarea de piatră exact la un pas de preot. Surprins, Sinclair îşi ridică privirea spre fereastră.

– Îmi pare rău, părinte, mi-a scăpat, strigă ea şi se

retrase iute ca să nu fie dojenită în fața sălbaticilor. În plus, îi venea să rîdă şi nu voia să rănească sentimentele preotului.

A auzit-o, firește, şi au auzit-o şi oamenii lui MacAlister. Toți, în afară de Quinlan, s-au prefăcut că nu observă. El zîmbea cu aprobare evidentă.

Crispin se întoarse curios spre el:

– O găseşti amuzantă?

– O găsesc încîntătoare.

Crispin clătină din cap încît prietenul său să ştie că, după părerea lui, şi-a pierdut mințile. Quinlan dădu şi el din cap, apoi îşi anunță intenția:

– Vreau să-ți spun că trebuie să o am.

– O să fugă de tine.

– Chiar sper să o facă. Unde-ar mai fi frumusețea dacă n-ar face-o? Este frumoasă, nu?

– Te gîndeşti să te însori?

– În cele din urmă.

Connor ridică deodată mîna. Prietenii lui au crezut că voia ca ei să păstreze liniște astfel încît să poată auzi ce-i spune preotul. Atunci stăpînul lor le lansă semnalul care le spunea că duşmnaul este aproape – puse pur şi simplu mîna pe mînerul sabiei. Se apropiau englezii.

Gillian şi soldații săi urcau dealul. După zgomotul făcut de caii săi, Connor aprecie la circa şaizeci numărul oamenilor care-l însoțeau pe baronul lor. Quinlan şi Crispin îl flancară imediat pe stăpînul lor pentru a-l apăra de un atac lateral.

Părintele Sinclair nu-şi dădu seama de încordarea oamenilor lui MacAlister şi continua să explice încă o dată că nu o ajutase pe Brenna să părăsească fortăreața Kincaid, că nu avusese nici cea mai mică idee că se gîndea la un asemenea plan şi că numai după ce au intrat în pădure şi ea l-a strigat şi-a dat seama că venea după el.

– Nu te uiți niciodată în urma ta? îl întrebă Connor.

– Nu cînd sînt pe domeniul tău sau al lui Kincaid, pentru că știu că sînt în siguranță. Te asigur că am luat toate măsurile de precauție de îndată ce soția ta și-a semnalat prezența. Am încercat să o determin să se întoarcă, dar nu m-a ascultat, stăpîne. N-o puteam lăsa să meargă mai departe fără mine, nu?

Connor îl aprobă dînd din cap.

– M-ai asigurat că nu i s-a întîmplat nimic și asta-i tot ce contează. Du-te și spune-i să vină la mine.

– O să refuze, zise preotul. Am să încerc totuși.

– N-o să mă refuze pe mine. Scoase hangerul și tăie ața cu care Brenna cususe medalionul în mantia lui. Dă-i asta.

Preotul acceptă medalionul clătinînd din cap.

– Și mesajul tău?

– Medalionul este mesajul meu. O să înțeleagă. Nu poate refuza, părinte.

– Dacă-ți lași sabia la ușă, poți să intri, îi propuse preotul. Connor îi sugeră să se uite în spatele său.

– Oh, sfinte Dumnezeule, a sosit Gillian. Fug, șopti el. Să nu faci nimic nesăbuit înainte să mă întorc.

– N-o să facem, îl asigură el, decît dacă, firește, o să fim provocați.

Preotul își ridică poalele sutanei cu ambele mîini și porni în fugă înapoi spre mînăstire.

– Ar trebui să încetezi să-ți tot perii părul, Brenna. Vine părintele. De fapt, aleargă. Mă întreb... Aaa, ooo!

– Ce s-a întîmplat.

– A sosit Gillian.

Brennei îi căzu peria din mînă și se așeză pe pat. Sosise timpul să părăsească pentru totdeauna Highlands. Oh, Dumnezeule, de ce lucrul ăsta îi provoca atîta suferință?

Ochii i se umplură de lacrimi.

Îşi lăsă capul în jos şi începu să se roage.

– De ce este atît de greu? exclamă ea. Se îndoi de mijloc şi începu să se legene înainte şi înapoi, ca şi cum durerea devenise acum fizică.

Faith nu găsea ce să-i spună.

– Nu ştiu, Brenna. Dacă aş putea să te ajut, aş face-o. S-ar putea ca soţul tău să te facă să te simţi mai bine.

– Nu.

– Este aici, Brenna.

Se îndreptă pînă cînd deveni rigidă, dar nu scoase nici un cuvînt şi nu avu nici o altă reacţie.

– Cu siguranţă că asta înseamnă...

– Este aici din cauza mîndriei lui.

– Ştiam că ai să zici asta. Brenna se aplecă pe fereastră şi-i făcu semn fratelui ei. Gillian şi oamenii lui erau atît de strălucitori în tunicile lor de zale şi cu căşti noi. Atunci se întoarse şi se uită din nou la oamenii lui MacAlister. Ei arătau... Ca nişte sălbatici.

– Vino încoace de la fereastră.

– Cred că ar trebui să-i faci un semn soţului tău. Ar fi nepoliticos din partea ta să-l ignori. Eu i-am făcut deja semn lui Gillian şi n-ar trebui să-l ocolesc şi pe el.

– Te asigur că n-o să-i pese.

Faith îi făcu totuşi semn cu mîna şi lui Connor.

– Nu mi-a răspunse. Gillian a făcut-o.

– Pleacă de acolo, îi porunci Brenna.

– Vino şi te uită.

– Nu.

Se auzi o bătaie în uşă, urmată de un gîfîit puternic. Părintele Sinclair urcase în goană scările ca să ajungă cît mai repede la Brenna.

Îl deschise Faith.

– N-o să se ducă la el, părinte. Am încercat să o conving, dar refuză să mai aibă de-a face cu el.

Preotul dădu din cap înainte să se îndrepte grăbit spre pat.

– Soţul tău mi-a spus că ai să te duci la el, Milady. Era sigur că asta te va obliga, adăugă lăsînd medailonul să cadă în poala ei.

Rămase cu privirea aţintită la medalion fără să scoată nici un cuvînt. Faith vru să se uite mai îndeaproape la el şi se aplecă să-l ia. Brenna puse mîna pe el înainte ca sora ei să-l poată atinge.

Se ridică şi se îndreptă ca o furtună spre fereastră. Voia să arunce medalionul afară pentru că îndrăznise să-l folosească acum, cînd era prea tîrziu, dar refuzase cu încăpăţînare să-l poarte înainte. Şi atunci îl văzu.

– Arată obosit, murmură ea.

– Trebuie să cobori, Milady. Lupta este inevitabilă dacă nu-i spui soţului tău fie că te întorci cu el acasă, fie că pleci cu Gillian.

Se îndepărtă de fereastră şi se îndreptă spre uşă.

– Fratele meu nu ştie că sînt aici.

– Asta nu contează, o contrazise el, urmînd-o afară pe scări. Soţul tău ştie că eşti aici. Iar Gillian ar putea să creadă că el a venit să o ia pe sora ta.

– Am o modalitate sigură prin care să-l fac să se întoarcă la fortăreaţa lui, spuse Brenna.

– Spune-mi şi mie care, îi ceru Faith, alergînd să-şi ajungă din urmă sora.

– O să-l întreb pur şi simplu dacă mă iubeşte. N-o să poată spune că da şi o să înţeleagă atunci că trebuie să mă întorc în Anglia.

– Şi dacă nu înţelege? întrebă sora ei.

– N-o să facă nimic din ce nu vreau eu să facă atîta vreme cît îi interzic.

– Ai uitat cît de uriaş este soţul tău? Poate să facă tot ce doreşte.

– Nu înseamnă nu pentru el.

– Îl iubeşti, nu-i aşa, copilă, spuse preotul.

– Da, îl iubesc, dar nu este suficient.

Preotul ajunse la uşă, dar n-o deschise încă.

– Faith, te rog ieşi tu întîi. Aleargă spre fatele tău şi rămîi lîngă el ca să ştie că oamenii din clanul MacAlister nu sînt un pericol.

– Crezi că soldaţii lui Giilan i-ar putea ataca pe munteni?

– Nu, dar sînt sigur că soldaţii din clanul MacAlister i-ar ucide într-o clipă. Pot fi foarte cruzi cînd vor şi numai Dumnezeu ştie cît de uşor le-ar veni de hac.

– Dar ei sînt de două ori mai mulţi...

– Numărul nu înseamnă nimic pentru ei. I-am văzut luptînd şi te asigur că ştiu ce spun.

– Am să fac aşa cum zici, promise fata. Ieşi în grabă afară, o luă la fugă spre fratele ei şi-l îmbrăţişă. Îl ascultă cîteva minute povestindu-i cum soţul Brennei a trimis oameni acasă la mama ei ca să o protejeze pe fată de MacNare. Gillian adăugă de asemenea că mamei lor i-a plăcut conducătorul oamenilor lui MacAlister şi că speră că o să se întoarcă.

Faith îl ascultă cu atenţie pînă cînd o văzu pe Brenna că iese.

– O să-mi spui mai multe după ce mergem înăuntru să-mi iau lucrurile şi, deşi asta avea de gînd să facă, rămase cu privirea la Brenna. Sora ei părea atît de vulnerabilă şi de singură. Faith nu dorea decît să o protejeze împotriva a noi suferinţe, iar Gillian mai putea aştepta puţin.

– Mă întorc imediat, Gillian, îi strigă ea. Vreau doar să-l cunosc mai întîi pe soţul Brennei.

Înainte ca fratele ei să-i poată interzice să o facă, îşi ridică poalele fustei cu ambele mîini şi porni grăbită spre cei din clanul MacAlister.

Părintele Sinclair era abordat de călugării care ieşiseră la ferestrele mînăstirii şi fu nevoit să-i asigure pe fiecare în parte că nu urma să aibă loc o luptă pe pămîntul sacru şi că se putea întoarce cu toţii liniştiţi la îndatoririle lor.

– Nu este decît o reuniune de familie, le explica el şi le spunea această jumătate de adevăr fără ca măcar să zîmbească o singură dată.

Faith nu vorbi cu nici unul dintre călugări, dar le făcu tuturora semn cu mîna. Unii, în entuziasmul lor, chiar îi răspunseră. În timp ce se apropia de capătul drumului, îi atrase atenţia unul dintre oamenii lui MacAlister. Avu sentimentul ciudat că aştepta ca ea să facă sau să spună ceva şi, deşi el nu făcu nici o mişcare şi nici un semn, Faith continuă să aibă sentimentul că el doreşte ceva de la ea.

Toţi războinicii îi ţineau sub o atentă supraveghere pe soldaţii fratelui ei. Brenna, observă ea, se opri brusc. Faith îşi zise că s-o fi răzgîndit şi că nu mai vrea să vorbească cu soţul ei şi se decise să o ajute să se hotărască. Se îndreptă spre ea, o prinse de mînă şi-i dădu un ghiont să se mişte din nou.

Brenna nu-i acorda nici o atenţie surorii ei. Privirea ei era aţintită asupra lui Connor. Era o adevărată agonie pentru ea să fie atît de aproape de omul pe care-l iubea şi să ştie că nu va mai putea fi niciodată din nou cu el. Oare el nu şi-a dat seama cît de mult o chinuie venind aici? Simţea cum parcă i se sfîşie inima în piept.

Se mai opri încă o dată înainte să ajungă în capătul potecii. Faith îi dădu drumul de mînă şi făcu un pas în spatele surorii ei.

Se scurse un minut bun fără a se rosti nici un cuvînt, în timp ce soţul şi soţia priveau unul la altul. Din nou Faith decise să-i fie de ajutor şi-i dădu un brînci uşor surorii ei. Brenna nu o luă în seamă. Ea trase adînc aer în piept, ridică medalionul şi spuse:

– Asta îți aparținea, Connor.

– Îmi mai aparține încă, Brenna. La fel şi tu. Acum şi pentru totdeauna.

– Este prea greu, exclamă ea dînd din cap.

Connor îşi scoase sabia şi i-o dădu lui Crispin înainte să descalece şi să înainteze.

– Am să fac în aşa fel încît să-ți fie uşor. Te rog, nu plînge. Ştiu că te-am rănit.

Preotul apăru grăbit să-i ofere o batistă Brennei. Privirea pe care i-o aruncă Connor îl făcu să se răzgîndească. Făcu cîțiva paşi înapoi, se întoarse şi porni spre Gillian.

Brenna avu impresia că parcă lumea se prăbuşea peste ea. Cînd Connor o luă de mînă şi o porni cu ea pe potecă, spre grădină, nu se depărtă de el. Ținea capul plecat şi se gîndea să aştepte să fie singuri ca să-şi ia rămas bun de la el.

Pe el nu-l deranja deloc faptul că nu erau singuri.

– Ştiu că te-am făcut să suferi. Ar fi trebuit să te protejez împotriva lui Raen. Am să trăiesc cu această greşeală pe cugetul meu pentru tot restul vieții. Nu mă aştept să mă ierți, Brenna, dar...

– Nu te eşti vinovată pentru ceea ce s-a întîmplat. Ar fi trebuit să-ți spun ce face. Am vrut să o fac, dar ai plecat înainte să am curajul necesar. Apoi a plecat el şi am crezut că n-o să se mai întoarcă. Acum nu mai contează, oricum. Tu ai ales cînd te-ai dus la Euphemia.

Connor părea uluit.

– Te face să te simți mai bine dacă ai să afli că este moartă?

– Sfinte Dumnezeule, nu!

– Prea bine atunci.

Brenna se întoarse spre el şi-l privi. Connor nu ştia cît o să mai reziste să n-o ia în brațe. Era hotărît să aştepte ca ea să vină de bună voie la el şi ştia că dacă nu se înde-

părtează în clipa asta de ea, o să piardă bătălia. Îi dădu drumul de mînă, se aşeză pe zidul de piatră şi aşteptă să i se alăture şi ea.

Brenna se apropie pînă cînd ajunse între picioarele lui întinse.

– Ce s-a întîmplat cu Euphemia?

– Ar trebui să-ţi povestesc despre legatul tatălui meu ca să înţelegi, dar este o poveste lungă. Vrei să o auzi?

Connor degaja acum o tristeţe copleşitoare care-i înmuie inima. De asemenea părea să-l fi părăsit orice fărîmă de forţă. Avea capul plecat, umerii prăbuşiţi din cauza poverii pe care o purtase prea mulţi ani.

– Tu vrei să mi-o spui?

– Da, răspunse cu disperare în glas.

Brenna mai făcu un pas spre el.

– Te rog să mi-o spui acum, şopti ea.

Connor păru uşurat.

– Ştiu că Lothar ţi-a povestit despre ruine şi ţi-a spus că vor fi rase de pe faţa pămîntului după ce-mi voi fi răzbunat tatăl. Vreau să-ţi spun cum a murit şi care au fost cuvintele pe care le-a rostit în faţa mea.

– Mi-a spus că ai fost acolo în timpul masacrului şi că nu erai decît un copilandru. Aş vrea să-mi spui ce s-a întîmplat, dar numai dacă vrei şi tu. Vrei?

Connor dădu din cap.

– N-a murit uşor...

Trecutul se revărsă din el în propoziţii scurte, frînte. Îşi amintea totul, îşi amintea teama pe care o simţise, şi deznădejdea. Brenna şi-l imaginä copil, tîrîndu-se peste tăciunii aprinşi, strîngînd la piept sabia grea a tatălui său şi simţi cum îl respectă pentru că avusese mai mult curaj şi mai multă cinste decît o sută de cavaleri nobili la un loc. Nu era de mirare că-l iubea atît de mult.

– Porunca tatălui meu de a-l răzbuna a devenit obsesia

mea, încheie el. Brenna dădu din cap în semn că a înțeles.

– Vreau să-ți pun o întrebare.

– Da?

– Tu i-ai cere fiului tău ceea ce ţi-a cerut tatăl tău ţie?

N-avu nici cea mai mică ezitare în a-i răspunde.

– În cazul în care ar reveni crimele, l-aş avertiza pe fiul meu să se apere şi i-aş spune să descopere cine sînt ca să cunoască numele duşmanilor săi. N-aş vrea să mor de îngrijorare că el şi familia lui ar putea fi distruşi într-o zi, dar nu i-aş cere şi nici nu i-aş porunci să mă răzbune, Brenna. Nu, n-aş cere niciodată aşa ceva fiului meu.

Connor n-a ştiut că răspunsul lui tocmai i-a redat Brennei viitorul. A întins mîinile ca ea să-i poată vedea cicatricele de pe degete şi de pe palme.

– Asta este moştenirea mea, nu pot şterge aceste urme şi nu pot schimba ceea ce sînt.

Ea îi luă mîinile şi-i sărută fiecare palmă.

– Mîinile tale sînt frumoase. Ori de cîte ori eşti copleşit sau îngrijorat, nu trebuie decît să-ţi priveşti mîinile ca să-ţi aminteşti că eşti un om de onoare şi de curaj, pentru că asta reprezintă cicatricele tale.

– O soție nu fuge de un bărbat onorabil. Eu am dat greş.

– Nu, cu mine n-ai dat greş. Am crezut că nu te poți debarasa de trecut şi m-am temut că i-ai putea transmite şi fiului tău aceeaşi povară. N-am renunțat la speranță pînă cînd n-ai plecat la Euphemia. Am crezut că între mine şi ea ai ales-o pe ea, iar lucrul ăsta era prea mult pentru mine ca să-l accept. De ce ai trimis-o de acasă?

– Pentru că te-a făcut să suferi. Nu-ți dai seama cît de mult însemni tu pentru mine? Cînd mi s-a spus ce a făcut Raen, am fost nebun de furie. Am vrut ca această ticăloasă să dispară din casa noastră înainte să ne întoarcem noi acolo. Nu puteam suporta gîndul să aduc un suflet atît de

pur undeva unde exista o prezenţă atît de abjectă. De aceea am vrut să o exilez. Mă gîndeam să o omor.

– Cei din clanul MacAlister nu omoară femei.

– Nu, nu facem aşa ceva. Aveam de gînd să o expulzez. Voiam să nu-şi mai spună MacAlister niciodată şi nici să mai îndrăznească să mai poarte culorile mele. Euphemia părăsise fortăreaţa, dar nu de multă vreme. Cînd i-am descoperit urma, m- am luat după ea ca să pun capăt lucrurilor. Şi atunci am văzut-o îmbrăţişîndu-se cu MacNare.

– Ea a fost trădătorul! exclamă Brenna.

– Da.

– Şi ce s-a întîmplat atunci?

– O să-ţi explic totul mai tîrziu. Mi-ai spus că nu trebuie decît să-mi deschid inima. Îţi aminteşti?

O apucă de mijloc şi o trase spre el.

– Îmi ceri să te iubesc, nu-i aşa? Ar fi trebuit să ţi-o spun atunci.

– Să-mi spui ce?

– Că te iubesc.

– Nu, nu vrei decît...

– Te iubesc, spuse el din nou. Din ochii Brennei ţîşniră lacrimi. El i le şterse cu blîndeţe şi o strînse la piept. Ştii că şi tu mă iubeşti. De ce nu mi-ai spus? Ţi-a fost teamă?

– Nu ţi-am spus pentru că eram convinsă că nu mă iubeşti. Da, mi-era teamă, dar ţie nu ţi-a fost, nu-i aşa?

– Da, mi-a fost, zise aplecîndu-se şi mai mult deasupra ei. Brenna, m-ai speriat de moarte. Dacă te iubeam, deveneam vulnerabil. Ce s-ar fi întîmplat cu mine dacă ai fi murit? Şi apoi a fost prea tîrziu. Nu m-am putut apăra de tine, dar, odată ce am înţeles că te iubesc, parcă m-am născut din nou. Unul dintre noi o să moară cu siguranţă înaintea celuilalt, dar amintirile îl vor susţine pe cel rămas în urmă. Ştii ceva?

– Ce? şopti ea.

– N-am să te las niciodată să pleci. Ştiu că meriţi mult mai mult decît îţi pot da eu, dar asta nu contează totuşi. Eşti a mea.

Brenna îşi sprijini mîinile de pieptul lui şi-l împinse.

– N-ai să mă săruţi încă. În primul rînd va trebui să-ţi ceri scuze.

– Pentru că ţi-am înşelat aşteptările şi n-am reuşit să te apăr. Nu era o întrebare, ci afirmarea unui fapt. Connor îi dădu drumul, o privi în ochi şi încercă să găsească cuvintele care să-l reabiliteze.

– Nu, nu mi-ai înşelat aşteptările. Totuşi, mi-ai frînt inima. Cum ai îndrăznit să spui să-ţi dau un fiu şi apoi să plec înapoi în Anglia? A fost crud din partea ta să-mi spui un asemenea lucru şi totuşi nu pot să înţeleg de ce ai vrut să mă răneşti atît de mult.

– Duceai dorul familiei tale şi am vrut să-ţi dau ceva la care să te gîndeşti. Şi aşa eu...

– Tu ce?

Avu îndrăzneala să zîmbească în timp ce-şi recunoscu păcatul.

– Te-am minţit.

– M-ai minţit? îl întrebă cu ochii mari de uimire.

– Doar n-ai crezut chiar că am să te las să te întorci în Anglia.

– Să nu îndrăzneşti să rîzi de mine. Te-am crezut. N-ar fi trebuit să mă minţi. N-a fost bine. M-ai minţit şi altă dată?

– Probabil, zise el ridicînd din umeri.

– Trebuie să încetezi imediat să mai faci aşa ceva.

– Am minţit cînd i-am zis lui Jamie să-ţi spună că mă duc la Euphemia. De fapt n-am minţit. Chiar mă duceam la ea, dar numai pentru că era cu MacNare.

Îşi duse mîna la gît, atît era de uluită de dezinvoltura cu care-l spunea lucrul ăsta.

– Te-ai dus la...

– Mai tîrziu, iubito. Ai de gînd să mă laşi să te sărut?

– Nu. Tu ai să mă laşi să te sărut. Lucrurile or să se cam schimbe. Din momentul ăsta, cînd o să pleci de acasă, o să ai bunul simţ ca să-mi spui mie mai întîi. Dacă am să mă mai trezesc vreodată şi am să descopăr că ai plecat, am să pornesc după tine şi atunci Dumnezeu să te ajute.

– Ah, femeie, dar mă iubeşti, nu glumă.

– Şi ai să porţi şi medalionul. Şi vorbesc foarte serios.

– Nu pot să-l port la gît, pentru că în cazul ăsta este ca o armă. Dacă mi-l coşi în mantie, am să-l port. Asta te satisface?

Soţia lui radia.

– Vreau să schimbi uşile la casă. Or fi ele sigure pentru tine, dar eu trebuie să ies pe uşa din dos pentru că nu pot să le deschid.

– Foarte bine, o să le schimb.

– Vreau să pot călări pe armăsarul tău.

– Nu.

Îşi încolăci braţele de gîtul lui şi se lipi de el.

– O să te gîndeşti la asta?

– Nu.

Brenna izbucni în rîs cînd, în cele din urmă, el îi aminti că avea de gînd să-l sărute. Gura lui puse stăpînire absolută pe a ei şi, minute lungi, îi arătă cît de mult o iubeşte. Brenna fu mult mai agresivă decît el şi numai cînd o forţă să se oprească îşi dădu seama unde se afla.

Plînse pe umărul lui, în timp ce el îi şopti cuvinte tandre, de dragoste, şi, cînd în cele din urmă, el insistă să meargă acasă, fu nevoit să aştepte să termine cu plînsul înainte să fie de acord. Îi înconjură umerii cu braţul şi o conduse înapoi pe poteca principală.

– În noaptea asta vom dormi afară?

– Nu vom dormi, îi răspunse el. Dar dacă vrei să rămînem afară, vom rămîne.

– Da. Arăţi obosit.

– Şi tu. Brenna, să nu mă mai faci să mai trec din nou prin aşa ceva: Promite-mi că n-ai să mai pleci, indiferent ce se va întîmpla.

– Promit. Acum vino să o cunoşti pe sora mea. Ce naiba face? Este mult prea aproape de capătul potecii. Nici unul dintre membrii clanului MacAlister n-ar...

– Ba Quinlan ar...

– Ce spui?

– Dacă iese de pe potecă, a lui este. Aşa i-am spus eu.

– Fă-l să nu se mai holbeze aşa la ea.

– Pe sora ta nu pare să o deranjeze. Şi ea se uită ţintă la el. Şi se tot apropie de el.

– Faith, vino încoa, strigă Brenna.

Sora ei nu o luă în seamă.

– Connor, strigă-i pe Quinlan şi pe Crispin să vină la tine.

– Pot să-i strig eu, dar n-o să vină nici unul. În ce-i priveşte, datoria lor a fost îndeplinită. Ne protejează pe noi, iubito. Ar trebui să fii mîndră de moderaţia lor.

– De ce să fiu mîndră de ei?

– Le-ar face mare plăcere să-i omoare pe englezi, firesţte.

Sfinte Dumnezeule, uitase de Gillian.

– Trebuie să vii să-l cunoşti pe fratele meu.

– Nu.

– Dacă vine el la tine, atunci ai să-l întîmpini?

Connor ridică din umeri înainte de a-i spune condiţiile lui.

– Dacă este înarmat, va trebui să-l iau deoparte şi să discut cu el această jignire.

Brenna ştia ce înseamnă asta.

– Nu va fi înarmat, se grăbi ea să spună. Mă duc să-l aduc.

– Nu.

Vehemența refuzului lui îi spunea că n-o să se răzgîndească. Îi veni în ajutor părintele Sinclair.

Un moment mai tîrziu Gillian li se alătură la jumătatea potecii. Ca şi Connor, nici el nu era înarmat.

Soțul ei nu ținea în mod special ca ea să-şi îmbrățişeze fratele, dar nici nu făcu o problemă din asta.

În timp ce Brenna îi mulțumea lui Gillian că a venit după Faith, părintele Sinclair pornise după sora lor.

Ajunse la ea exact la timp, cînd Quilnan îi făcea cu ochiul. Preotul o înşfăcă înaintea ca ea să iasă de pe potecă.

– Poți să-ți iei rămas bun de la membrii clanului MacAlister în cîteva minute, Faith. Sora ta ți-ar fi recunoscătoare dacă ai ajuta-o să obțină cooperarea lui Gillian.

– Soțul Brennei cooperează?

– Nu, nu, firește că nu, dar atît Brenna, cît şi eu ştim că n-o să coopereze niciodată cu un englez. Nu l-a omorît totuşi şi trebuie să apreciem controlul de care a dat dovadă de dragul soției sale.

Faith dădu din cap, dar grăbi pasul.

– Îmi pare rău că mi-a luat atît timp, Gillian.

Răspunsul fratelui său a fost de a o trage în spatele lui. Apoi o luă la fugă spre sora ei şi se aşează alături de ea pe zid.

Cei doi bărbați continuară să stea față-n față ca doi adversari. Brenna îşi pierdu curînd răbdarea.

– Gillian, nu te bucuri că mă vezi?

Încetă în sfîrşit să se mai uite la Connor şi-şi îndreptă privirea spre ea.

– Da, firește că mă bucur. Vii acasă cu mine?

– Nu. Mă duc acasă cu soțul meu. Sîntem căsătoriți, Gillian, şi te asigur că sînt foarte fericită. Spune-i tatei că-l iert pentru că m-a trimis lui MacNare.

– N-a ştiut de ce este în stare ticălosul ăla, Brenna. Nu ştie nici măcar că eşti căsătorită.

– Crede că trăieşti în păcat, îi explică în şoaptă Faith ca să nu poată auzi soţul ei.

– A fost o ceremonie aşa cum se cuvine, Gillian, intervẹni şi părintele Sinclair, cu binecuvîntarea bisericii.

– Dumneata i-ai căsătorit? întrebă Gillian.

– Da.

Ochii lui albaştri îl străpungeau pe preot, încercînd evident să se hotărască dacă să-l creadă sau nu.

– Gillian, spune-i mamei că-mi pare rău că ea şi tata n-au putut să participe la nunta mea.

– Te-ai căsătorit într-o biserică? întrebă din nou fratele ei întorcîndu-se spre ea.

– Ne-am căsătorit într-una dintre cele mai frumoase capele ale Domnului. Nu s-a făcut nici un fel de economie. Pretutindeni erau flori şi de toate culorile posibile. Am pătruns în capelă trecînd pe sub o cunună de ramuri verzi atît de proaspete şi de tinere încît încă mai aveau rouă pe ele şi străluceau ca nişte pietre preţioase sub licărul luminii de deasupra. Atît eu, cît şi Connor am fost îmbrăcaţi în cele mai frumoase costume şi după binecuvîntare am luat parte la praznicul de nuntă.

Privirea i se înceţoşase de amintiri şi fericirea cu care îi dădu detaliile îl convinse pe fratele său că avusese într-adevăr loc o nuntă aşa cum se cuvine. Era de asemenea clar că era fericită.

– Nunta a fost de-a dreptul magică, nu-i aşa, părinte?

Preotul fusese copleşit de spusele ei. Îşi tamponă colţurile ochilor cu mîneca sutanei, dădu de cîteva ori din cap, după care rosti:

– Da, copilă, a fost ceva magic şi aşa trebuia să fie. Îţi dai seama, baroane, că dacă nu era nobilul MacAlister sora voastră s-ar fi putut să nu mai fie astăzi în viaţă?

– Da, înțeleg acum.

Atît a găsit de cuviință să spună, iar Brenna a fost mulțumită de acceptarea lui. Lui Connor nici că s-ar fi putut să- i pese mai puțin. Felul în care Brenna evocase nunta lor îl copleșise complet și tot ce-și dorea era să fie singur cu ea și să-i spună cît de mîndru era de nevasta lui.

– Brenna, este timpul să plecăm acasă.

– Da, Connor. Se ridică, se îndreptă spre fratele ei și-l sărută pe obraz. Te iubesc, Gillian.

– Și eu te iubesc, Brenna. Fă-l să aibă grijă de tine.

– Are mare grijă de mine. Mă iubește, Gillian, și-l iubesc și eu.

– Văd că-l iubești.

Cei doi bărbați se priviră lung în tăcere. Între ei, Brenna aștepta să se accepte reciproc. În cele din urmă consimți Gillian. Înclină din cap spre soțul ei. Connor îi răspunse la fel.

Asta era tot ce putea obține de la ei, Brenna știa, și, deși erau aroganți și încăpățînați amîndoi, ea îi iubea.

Connor își luă soția pe după umeri și dădu să plece.

– Doar un minut, stăpîne, strigă Faith. Îl ocoli pe fratele ei ca să n-o poată reține și alergă după Brenna și Connor.

– Stăpîne, știi cîți frați și surori are soția ta?

Brenna îl înghionti să-i răspundă.

– Soția mea este a șaptea din cei opt copii ai familiei. Tu ești cea mai mică, nu-i așa?

– Da. Știi cum îi cheamă?

– Faith, nu este nevoie să...

– Da, este nevoie. Noi sîntem importanți pentru tine și ca atare trebuie să fim importanți și pentru soțul tău, nu-i așa?

– Vino încoace, Faith.

Nici nu se gîndi să-l refuze. Veni repede spre ei și-l privi în ochi.

– Da?

– Da, stăpîne, o corectă Brenna.

– Acum este fratele meu, trebuie să-i mai spun stăpîne?

– Ştii foarte bine că trebuie să o faci pînă cînd îţi va da el permisiunea să renunţi la titlu, ceea ce, trebuie să spun, n-a făcut-o încă. Am fost crescute în aceeaşi casă.

– Foarte bine, spuse Faith izbucnind în rîs. Întrebarea mea n-a primit încă un răspuns, stăpîne. Vrei să-ţi spun eu cum îi cheamă pe fraţii şi pe surorile noastre?

– Nu este nevoie. Gillian, William, Arthur, Matilda, căreia voi îi spuneţi Mattie, Joan, Rachel, soţia mea şi tu.

– Ai ştiut... tot timpul, ai ştiut cum îi cheamă, nu? întrebă Brenna.

– Da.

– De ce nu m-ai lăstat atunci să-ţi vorbesc despre ei?

– Pentru că-ţi era dor de familia ta. Nu te făcea să te simţi deloc mai bine dacă ai fi vorbit despre ei. De asemenea, doream să-mi fii credincioasă mie. Cred că ţi-am explicat deja lucrul ăsta.

– O să mi-l explici din nou cînd o să ajungem acasă, zise ea lipindu-se de el. Faith, este timpul să ne luăm rămas bun. O să- mi fie dor de tine. Se îmbrăţişară.

– Mie o să-mi fie şi mai dor de tine. Stăpîne, am uitat să-ţi mulţumesc. Gillian mi-a spus că ai trimis oameni acasă la noi să mă apere de MacNare.

– Ai trimis soldaţi la părinţii mei? Au fost în Anglia? se bîlbîi Brenna.

– Da, aşa a făcut, o asigură Faith. Mama i-a plăcut pe soldaţi. Tata nu era acasă, dar a fost încîntat cînd a auzit pînă unde a mers soţul tău ca să mă protejeze pe mine. Mă întrebam...

– Da? îi răspunse Connor. Nici soţia lui şi nici sora ei nu- şi dădeau seama că se îndreptau încet spre capătul

potecii, unde se termina sanctuarul. Quinlan observase firește, dacă zîmbetul lui era un indiciu în acest sens. Cunoscîndu-şi prietenul, Connor era sigur că el număra deja paşii pe care-i mai avea de făcut Faith pînă cînd să depăşească refugiul sacru oferit de biserică.

– Sînt şi ceilalți aici? Aş vrea să-i mulțumesc şi celui care i-a comandat pe soldații trimişi să mă apere, dar nu-i ştiu numele.

– Îl cheamă Quinlan. Va deveni în curînd stăpîn peste clanul unchiului său, acum, că şi-a terminat serviciul în slujba mea; şi da, este aici, Faith. Chiar în clipa asta se uită la tine.

Fata îşi ridică imediat privirea spre Quinlan şi făcu încă un pas spre el.

– Fratele meu mi-a spus ce ai făcut. Tatăl meu doreşte să-ți mulțumească pentru că ai venit pînă la castelul lui ca să mă aperi. Îți mulțumesc şi eu, Quinlan, şi din toată inima.

Scoțiana ei fu ca o muzică încîntătoare pentru auzul lui şi, spre deosebire de sora ei, ea o vorbea remarcabil.

Quinlan nu-i vorbi, dar înclină capul în semn de mulțumire. Sfinte Dumnezeule, cînd zîmbea, făcea gropițe în obraji.

– După cît se pare, mamei mele i-ai plăcut foarte mult. Am auzit că se întreabă dacă ai să te mai întorci la noi vreodată.

Auzind-o ce spune, Connor îşi ridică privirea spre prietenul său.

– Face ca lucrurile să fie aproape mult prea uşoare pentru tine, nu-i aşa?

– Zău că asta face rîse Quinlan.

Nici Brenna, nici Faith nu înțeleseră ce a vrut să spună Connor cu întrebarea lui. Ce să fie uşor? Faith era pe punctul să plece, cînd Quinlan îi vorbi:

– Spune-i mamei tale că am să mă întorc. Are ceva ce doresc eu.

Vru să-i ceară explicații, dar consideră că ar fi nepoliticos să-i mai pună întrebări.

– Atunci probabil că am să te văd din nou. Nu am de gînd să mă mărit cel puțin doi ani de aici înainte, indiferent de ce va spune tata. Sînt destul de înaintată în vîrstă, fireşte, dar mi- am dat seama că sînt foarte răsfățată şi, întrucît nu am nici cea mai mică intenție să mă schimb, va trebui să găsesc un baron care să-mi promită că va avea grijă de mine, iar asta va lua ceva timp. Dacă cumva m-am căsătorit înainte să ajungi tu, atunci ține minte te rog cît de recunoscătoare îți sînt. La revedere, Quinlan. Domnul să vegheze asupra ta.

Făcu o reverență perfectă pentru a-i arăta respectul ce i-l poartă, o sărută pe Brenna şi pe soțul ei, spre marea lui uimire, apoi se întoarse şi porni alergînd înapoi la fratele ei încruntat.

– Dintre toți de Faith o să-mi fie cel mai dor, afirmă Brenna.

– Probabil că ai s-o vezi din nou, îi spuse Connor.

– Mă îndoiesc, replică ea. Îmi pare rău că ne va părăsi Quinlan. Crispin va fi cel care va fi însărcinat cu comanda de fiecare dată cînd ai să lipseşti tu?

– Nu, el se va duce la fortăreața lui Hugh. Mi-au cerut să le trimit pe cineva care să-i conducă. Au nevoie de Crispin, iar el va fi încîntat să o facă.

O săltă pe soția sa pe armăsar, încălecă în spatele ei, apoi se aplecă la urechea ei şi-i spuse încă o dată cît de mult o iubeşte.

– O luăm de la capăt, nu-i aşa?

– Dacă pe tine te face fericită să crezi lucrul ăsta, atunci n-am să te contrazic. Va fi totuşi mai uşor, pentru că îmi voi aminti întotdeauna să fiu atent şi grijuliu.

– Eşti deja atent şi mai este oare de mirare de ce te iubesc? Mă întrebam...

– Da?

– Mi-ar face plăcere să călăresc din nou fără şa şi, dacă eşti şi tu cu mine, aş putea să călăresc unul din ceilalţi cai?

– Dacă eşti de acord să rămîi în interiorul fortăreţei cînd călăreşti fără şa, atunci îţi dau voie. Vezi cît pot să fiu de înţelegător, nevastă?

– Da, văd, fu ea de acord. Şi pentru că tot eşti într-o dispoziţie atît de minunată...

– Da?

– În legătură cu capela...

Epilog

Apusul soarelui este un moment magic al zilei. Copiii se hîrjonesc desculți pe-afară, rîsetele lor răsunînd în aer ca niște clinchete de clopoței; mama lor n-o scapă nici o clipă din ochi pe mezină, o copilă cu mers sprințar și o lucire strengărească în ochii albaștri, căreia îi face mare plăcere să jumulească florile din pămînt de îndată ce mama ei le răsădește. El urcă în dormitor să-și lase sabia înainte de a li se alătura în joaca lor, dar întotdeauna zăboveşte mai întîi o vreme în fața ferestrei, privind dincolo de zidurile fortăreței.

Primele crenguțe de sîngele-voinicului au înflorit aproape imediat după îndepărtarea ruinelor, iar cîmpul este acoperit acum de o iarbă bogată și un covor de flori multicolor, tributul cuvenit – considera soția lui – bărbatului plecat de multă vreme dintre ei. Ce minunate sînt miresmele ademenitoare ale florilor și rîsetele zglobii ale copiilor și, oh, Dumnezeule, cît este de bine să fii acasă!

Sfîrșit